

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİRBİRİMİZ
İÇİN
YARATILMADIK

MEGHAN
QUINN

JP Cane ile arkadaş mıyım?

Hah! Güldürmeyin beni.

Birlikte çalışan kadın ve erkeklerin arkadaş olamayacağını düşündüğü için gönül rahatlığıyla arkadaş olmadığımızı söyleyebiliriz. Sinir bozucu derecede gürültücü ve iğrenç şekilde yakışıklı biri olması yetmiyormuş gibi üstüne üstlük benimle uğraşmayı sanatsal bir eğlence hâline getirmiş durumda.

Bu sebeple iş için onunla San Francisco'ya uçmaktan ve aynı evde kalacak olmaktan ne kadar rahatsız olduğumu tahmin edebilirsiniz. Evet, yedi-yirmi dört aynı havayı soluyacağız.

Sürekli flört etmesine çekiciliği de eklenince, kendimi geceleri uyumamı zorlaştıran bir cazibenin namlusuna bakarken buldum.

Ama bilin bakalım kim kendini kontrol edebiliyor? Bu kız.

Çünkü kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da
JP Cane ve benim
birbirimiz için yaratılmadığımızdır.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

BİRBİRİMİZ
İÇİN
YARATILMADIK

MEGHAN
QUINN

BİRBİRİMİZ İÇİN YARATILMADIK

MEGHAN QUINN

Özgün Adı: So Not Meant To Be

Çeviren: Meryem Çelikten Çağlar

Editör: Sude İler

Redaksiyon: Serpil Çelebi

Düzeltili: Öznur İler

Son Okuma: İrem Küçük

Kapak İllüstrasyon: Gülnur Ermiş

Grafik Tasarım: Şeyma Kırbaş

Baskı Tarihi: Mayıs 2023

ISBN: 978-625-6943-53-7

Yayınvevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2023 Ren Kitap

© Copyright 2022 Meghan Quinn

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

Bordosiyah Yayın Basım Dağıtım

Aj. Tar. Gayr. İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Davutpaşa Caddesi. Güven İş Merkezi No: 83/2

B Blok İç Kapı No: 312 Zeytinburnu-İstanbul

matbaa@bordosiyah.com.tr Tel: 212 613 73 00

Sertifika No: 44653

BİRBİRİMİZ İÇİN YARATILMADIK

MEGHAN QUINN

Çeviren: Meryem Çelikten Çağlar

Giriş

KELSEY

“Kelsey, bir kadın ve bir erkeğin aynı zamanda hem iş ilişkisi kurup hem de arkadaş olmasının mümkün olmadığı bilinen bir gerçektir.”

JP Cane, dövmele kollarını sinir bozacak kadar kaslı göğsünde kavuşturarak toplantı masasının kenarına yaslandı. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar katlıydı, yüzünde çekiciliğinden daha sinir bozucu bir sırıtış vardı.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordum, bir yığın tasarımlık kâğıdının üzerine eğilmiş otururken.

Masaya yaslanmaya devam edip ellerini umursamıyormuş gibi sallayarak, “Geçen gece Huxley ve Lottie ile yemek yerken arkadaş olabileceğimizi söylemiştin,” dedi.

Lottie benden bir yaş büyük kız kardeşim ve en iyi arkadaşımdı. Eşsiz Huxley Cane ile nişanlıydı, patronumuz ve karşında dikilmekte olan varlığımın mutlak felaketinin abisiyle.

Birbirimizle nasıl tanıştığımız hâlâ son derece büyüleyici bir şans hikâyesiydi.

Üstünkörü bir açıklama yapayım mı? Lottie ezeli düşmanına gününü göstermek için zengin bir koca, Huxley ise iş anlaşmasını garantilemek için sahte bir nişanlı arıyordu. Kalbimde birbirlerine rastladılar. Birbirlerine yardım etmeye

karar verdiler, bir sözleşme imzaladılar ve Lottie, Huxley'nin malikânesine taşındı. Tamamen *Pretty Woman* tarzıydı; fahişe kısmı olmadan tabii. Sonunda... Lottie, Huxley'nin alfa erkek yaklaşımlarından uzak duramadı.

Ayrıca hem delice-âşık-nişanlı rolünü oynayıp hem de benim Sürdürülebilir Organizasyon işimde yardımcı oluyordu. İşte bu, bizim Cane Enterprises tarafından işe alınıp kendimi JP ile aşın yakın çalışırken bulma nedenimdi. Şirkette benim projemle ilgilenmesi için görevlendirilen kardeş oydu.

Dediğim gibi; tam bir kasırgaydı. Hâlâ tüm bunların gerçek olduğuna inanamıyordum.

"Aksini ispat edebilir misin?" diye sordu JP, beni düşünce-lerimden çekip çıkarak.

Bu toplantının hiçbir yere varmadığını anlayınca kale-mimi masaya atıp sırtımı dikleştirerek oturdum. "Öncelikle, ikimiz *birlikte* Huxley ve Lottie'yle yemek yemiyorduk. Bir çifte randevu değil."

"Tanrım, biliyorum," dedi öfkeli bir şekilde. "Bunu tam üç buçuk kez açıkça belirttin." Örneklerini vurgulamak için parmaklarını kullanarak, "Kapı zilini çaldığımızda; çünkü aynı anda gelmiştik. Mutfaktayken, ikimiz de aynı şampanyaya uzanmıştık. Dışarıda –havuz başında– masada yalnız kaldığımızda... ve son olarak oturma odasında, Lottie sana yeni aldığı 'oyuncağı' göstermek için lafını yarıda kestğinde, çifte randevuda olmadığımızı söylemenin tam ortasıydın," dedi. Sinir bozucu, düzgün dişlerini göstererek sırıttı. "Hâlâ şu yeni oyuncağın detaylarını merak ediyorum."

"Ve *ikincisi*..." diye devam ettim. Huxley'nin Lottie'ye aldığı o... cihazdan bahsetmemin imkânı yoktu. Hayır. Sırf onu düşününce bile yüzüm kızarıyordu. "Neden arkadaş olamıyoruz?"

"Gayet açık değil mi?"

Bakışlarımı odada gezdirerek kaçırdığım bir ipucu var mı diye görmeye çalıştım ama kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Tekrar ona döñüp bakarak, “Hayır. Hayır, açık falan değil,” dedim.

Başını salladı. Toplantı masasının etrafından dolanarak gelip yanıma oturdu. “Çünkü Kelsey, aramızda hissedilebilir bir çekim var.”

Öyle fena güldüm ki önümdeki tasarım planlarına tükürükler saçtım. Damlaları gelişigüzel elimle sildim. *Çekim mi?*

Yani... elbette, JP çok yakışıklı bir adamdı. Gür, koyu renk sakallı çenesinin keskin hatlarından hoşlanıyorsanız, bariz bir yakışıklıydı. Seksi, dağınık, uçları kıvrılmış, yanları kısa saçlarından, sadece yanında rahat ettiği birisi varsa ortaya çıkan gizli dövmelelerinden hoşlanıyorsanız... Evet; bir, iki kez söylemiş de olduğum gibi yakışıklı ve seksiydi.

Gelgelelim bir insanı çekici bulmak için tüm bunlardan daha fazlasına ihtiyaç vardı, en azından benim için öyleydi. Birini gerçekten çekici bulabilmem için iyi bir kalbe, dikkate değer bir kişiliğe sahip olması ve beni güldürebilmesi gerekiyordu.

JP’nin bir kalbe sahip olduğundan bile emin olmadığım gibi hiçbir şeyi ciddiye almamak gibi de bir yeteneği vardı. Tipik, ilgi çekmeye çalışan ortanca çocuklardan biriydi. Tek tük yaptığı kendine özgü şakaları güzel olabilirdi ama beni kışkırtma, sinirlendirme, rahatsız etme konusundaki yeteneği bu özelliğini bastırıyordu.

Benim gibi düzen takıntılı birisi için –bu detay aramızda kalsın– şimdiye kadar gördüğüm en dağınık ofise sahipti. Masası; dağılmış kâğıtlar, kahve fincanları ve uyumsuz kapaklı kalemlerle kaplı olan birine kim cinsel anlamda bakabilirdi ki?

Pekâlâ, JP’den etkileniyor muydum? Cevap kesinlikle hayırdı.

“Gerçekten aramızda bir çekim olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordum.

“Bebeğim, aramızdaki cinsel kimyanın kokusunu alabiliyorum çünkü çok bariz, çok yoğun, çok... misk gibi.”

“İyy, misk gibi falan değil.”

Ne diyordum ben böyle? Aramızda bir şey yoktu ki. Kim-ya yoktu. Hissedilebilir bir şey yoktu. Yoğun olan bir şey kesinlikle yoktu.

Misk gibi bir şey de yoktu. *Ayrıca kim bir çekimi misk koku- kulu diye tanımlardı ki?*

Beni görmezden gelerek saçma sapan söylevine devam etti. "Arkadaş olamayız çünkü aramızdaki çekim daima ve ebediyen seks düşüncesini önümüze serecek."

Bu defa homurdanma isteğimi bastırarak sessizliğin birkaç nefeslik süre boyunca içeriği doldurmasına izin verdim. Son- ra yüzlerimiz arasında birkaç santim kalana kadar aramızdaki boşluğu kapattım. Benden neredeyse bir baş kadar uzun ol- masına rağmen, sorumu sorarken gözlerine bakabiliyordum. "Ateşli bir hastalığa mı yakalandın? Sebebi bu mu? Garip bir şeye yakalandığın için mi böyle davranıyorsun?"

"Ben tam bir sağlık timsaliyim. Bunu bilmen gerekir. Ye- terince kontrol ettin."

"Etmedim."

Etmemiştım.

Bunu açıklığa kavuşturmamız lazım. Gerçekten onu kont- rol etmemiştim.

Kahkaha attı. O kadar sinir bozucu bir sestı ki azı dişle- rim birbirine yapışmış gibiydi. "Şu anda kollarımın sıvanmış olma sebebinin ne olduğunu düşünüyorsun?"

Dövmeli kollarına baktım; tamam, elbette seksiydi, muh- temelen bu adamla ilgili en iyi şey bu dövmelerdi. Ama bu ka- dardı, sadece kollarıydı. Bir kıızı kol pornosundan zevk aldığı için suçlayamazsınız, değil mi hanımlar?

Öne eğildi. "Çünkü seni ne kadar tahrik ettiklerini biliyorum."

Her ne yapmaya çalışıyorsa onu durdurmak için elimi yü- züne bastırdım. "Bunun ne kadar uygunsuz olduğunu anlamı- yor musun? Ben senin çalışanımım."

"Teknik olarak sen Huxley'in çalışanısın, ben sadece işleri denetleyen kişiyim."

“Bu mesleki bir terim mi?”

O sinir bozucu gülüşü yine yüzünde belirdi. “Öyle.” Dudaklarını ıslattı ama gözlerimi, gözlerinde sabit tuttum. Ona dudaklarına bakmamın mutluluğunu yaşatmama imkân yoktu. “Neden yüzünün gittikçe kızardığını anlamıyorum.”

“Kızarmıyorum.” Kollarımı iki yana doğru serbest bıraktım.

“Şu an iyi niyetli, dürüst biri olarak neden arkadaş olamayacağımıza dair seni eğitmeye çalışıyorum. Övülmem gerekiyor, hor görülmem değil.” Ben daha cevap veremeden sözde iyi niyetli eğitimine devam etti. “Birbirlerini çekici bulan, birlikte çalışan bir erkek ve bir kadın asla arkadaş olamaz. Oda da her zaman adı *seks* olan devasa bir sorun olacaktır. Temel insan matematiği Kelsey. Hepimizin orgazm olmaya ihtiyacı var ve çekici birini bulduğumuzda o kişinin orgazm olmamıza yardım etmesini istiyoruz.”

Bunu duyan başka biri var mı?

Tanrım, sevişmeyi bundan daha ucuz bir şeymiş gibi gösteremezdi. JP’nin çekici olduğumu düşünmesi egomu yükseltmiş miydi? Evet.

Peki bugünlerde romantizm nerede kalmıştı?

Kur yapmak neredeydi?

Kendiliğinden gelişen olayların güzelliği neredeydi?

Lottie ve Huxley bile ilişkilerinin başlangıcının romantik olmadığını kabul ediyorlardı. Bugünlerde her ilişki soğuk görünüyordu.

Aşkla ilgili her şeyi seven gerçek bir romantik olarak, dışarıda bir yerlerde romantik komedilerin mükemmel kahramanının tüm özelliklerine sahip bir adam olup olmadığını merak ediyordum.

Hayır. Artık sosyal medyadaki sahte hesaplarla, ardından gelen istenmeyen sik resimleriyle ve bir anda habersizce ortadan kaybolmalarla uğraşmak zorundaydık.

Bütün bunlardan çok sıkılmıştım.

Ellerimi kalçalarımın yerleştirip ona doğru dönerek sor-

dum. "Ne halt oldu da bu noktaya geldin? Bambu dolaplarla ilgili ne düşündüğünü sordum ve olay neden arkadaş olamayacağımıza dair bir tartışmaya dönüştü. Bu konuşmanın sorunu ne alakası olduğunu anlamıyorum."

"Alakalı," dedi, bir adım öne yaklaşarak. Ayakkabıları benimkilere degiyordu artık. "Çünkü aç gözlerin toplantı masasının karşısından beni yerken aynı zamanda tavırlarınla beni arkadaş sınırına sokmaya çalıştığın için sana bu konuda meydan okuyorum. Arkadaş olmak istediğini söyledin ama bu olmayacak."

Bir yanılgı, yaşadığı şey tam olarak bir yanılgıydı. Birinin kesinlikle ona haddini bildirmesi gerekiyordu.

Parmağını göğsüne bastırarak, "Güven bana JP, seni biraz bile çekici bulsaydım bunu bilirdin. Senin aç gözler olduğuna inandığın şey, bu sabah saat altıda sadece bir tane, fıstık ezmesine bulanmış gözleme yiyen aç bir kadındı. Açlığın getirdiği halüsinasyonlar başladı ve senin cıız vücudun..."

"Cıız mı? Peh."

"...zihnimde dev bir köfteye dönüştü, hepsi bu. Sana olan ilgim konusunda kendini istediğin kadar kandır ama ağzımdan çıkanı o inatçı kulakların duysun, seni bundan daha iğrenç bulamazdım."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Açıkçası ben de biraz şaşkıındım. *İğrenç*, doğru kelime değildi, kendimi kaptırmıştım.

"Ve sana karşı romantik hisler besliyor olsaydım, mükemmel derecede dolgun göğüslerimi göstermekten aciz bu basit, neredeyse sade olan bluzu giyiyor olmazdım."

Göğsüme kısa bir süre baktıktan sonra bakışlarını tekrar yukarı çevirirken dudaklarını ıslattı.

"Üstelik beni bu toplantı masasının üstüne çıkarıp tadıma bakmak için bacaklarımı açma şansın olduğunu düşünseydim, iç çamaşırını da giyiyor olmazdım."

Âdemelması yukarı ve aşağı hareket etti.

“Ayrıca toparlanıp stüdyo daireme gidebilmek ve senin gibi zorba bir budala kulağımın dibinde iş ilişkileri hakkınıda zırvalamadan akşam yemeğimi tek başıma, huzur içinde yiyebilmek için bu konuşma sona ersin diye zihinsel olarak yalvarmayacağımdan da cehennem kadar eminim. Çünkü JP, eğer seni isteseydim; seninle geçirdiğim her saniyeyi çalmak, tüketmek ve tadını çıkarmak için harcardım.” Ben kağıtlarımı toplamak için uzaklaşınca bana doğru eğildi. “Ama burada durum öyle değil.” Gülümsedim. “Senden yeterince hızlı kaçamıyorum.” *Ben bir kadını! Kükrememi dinle!*

Burun delikleri genişledi.

Çenesi titredi.

Ellerini ait oldukları yere, pantolonunun ceplerine soktu.

“Bunu açıklığa kavuşturduğumuza, burada hiçbir şey yapmadığımıza ve bir köfte tabağı beni çağırdığına göre ben gidiyorum. Bambu dosya dolaplarını onayladığını varsayıyorum.” Kâğıtları bir araya topladım ve masaya vurarak tek bir yığın hâline getirdim.

“Yine de arkadaş olamayız,” dedi boğuk bir sesle.

Tanrım, hâlâ o konuda mıydı? Uyumsuz nitelikler listesine bir sivrisineğin zihinsel yeteneğini de ekleyelim.

“Güzel. Geçen gece bunu söylediğimde sadece şirketin benimkiyle çalıştığı için nazik olmaya çalışıyordum. Artık duygularımız ortada olduğuna göre; hayatlarımızı bu sahte, saçma arkadaşlık olmadan yaşayabiliriz.” Kâğıtlarımı yavaşça klasörüne, sonra da kalemlerimle birlikte çantama yerleştirdim, tabii ki renk kodlu olarak. “Şimdi, eğer sakıncası yoksa, ağzımı etle doldurmak için bir randevum var.”

Yanından geçerken omzum omzuna çarptı ama elini belime koyarak geri çekilmeme engel oldu. Dokunuşu bedenimde bir titreşim yaratınca istemsizce ürperdim. Omuzlarımız yan yana geldi. Onunla göz göze gelmekten kaçınarak dümdüz öne bakmaya devam ettiğimde dudaklarıyla aramda birkaç santim mesafe bırakacak kadar eğilip kulağıma fısıldadı.

"Aramızdaki tek saçma şey az önce söylediklerin. İstedğin kadar inkâr et ama beni istediğini biliyorum. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, kendini o kadar iyi hissedeceksin."

Kalp atışlarım yavaşlamasına rağmen, başımı çevirme zamanımın geldiğini biliyordum ve çevirdiğimde, burunlarımız neredeyse birbirine değdi. Toplayabildiğim tüm kabadayılıkla, "Senin liginin dışında olduğumu ne kadar çabuk anlarsan... sen kendini o kadar iyi hissedeceksin," dedim.

Aramız hep böyle değildi. Onunla ilk tanıştığımda tek düşünebildiğim, yosun yeşili bakışları ve dikkatimi çeken ukala havasıyla ne kadar gerçek ne kadar çarpıcı bir yakışıklı olduğuydu. Bir kızın hayalini kurduğu her şey onda vardı. Kısa bir an için, belki, sadece belki, aramızda bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm. Bana çıkma teklif etseydi, evet derdim. Ancak işim onun şirketi sayesinde başarılı olma yolunda ilerlerken, bulunduğum yere gelmek için bu kadar çok çalışmışken işle zevki birbirine karıştıramayacağımı biliyordum.

Bu yüzden ilk düşüncelerimi bir kenara ittim ve ne yazık ki ona farklı bir gözle bakmaya başladım.

Toplantılara düzenli olarak *dün geceden kalma* parfüm gibi kokarak giriyordu. Dikkati sık sık telefonuna kayıyor ve her baktığımda ekranda farklı bir kadının ismi oluyordu. Belli ki sadece flört edip uzun vadeli şeylerle ilgilenmeyen biriydi. Aşk hakkında, sonsuza kadar sürmesiyle ilgili şakalar yapıyordu. Asla ciddi değildi. İlk başta ondan etkilenmiş olmama rağmen istediğim bu değildi.

Başımı dik tutarak onun yanından geçip toplantı odasından çıktım ve asansörlere doğru ilerledim. JP'nin neden aramızdaki çekimden bahsedip durduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanki onu ben yönlendirmişim gibi... Ben aşka inanan biriydim. Bu yüzden de aşkı anyordum. Bir kaçamak, tek gecelik bir birliktelik değil. Ruh eşimi anyordum, tıpkı biraz popülaritesi olan podcast'imdeki ruh eşleri gibi. *Sonsuza kadar* istiyordum.

JP Cane istediğine inanabilirdi ama hayatım olan bu aşk çölünde emin olduğum tek şey şuydu; o ve ben birbimiz için yaratılmamıştık.

JP

Bu PDF'i para ile aldysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve deha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boğuna PDF'e para
vermeyin!

Durun tahmin edeyim. Kelsey size birbimiz için yaratılmadığımızı söyledi, değil mi?

Gözlerimi deviriyorum.

Tabii ki dedi. Sonsuz aşkı aradığımdan değil; çünkü aramıyordum. Sadece iyi vakit geçirmek istiyordum.

Hayatımda birine bağlanamayacak kadar çok kayıp yaşadım. Evet, ben o adamım. Beni istediğiniz kadar psikanalize tabi tutun bu, bağlanma korkum olduğu gerçeğini değiştirmeyecek.

Ama şunu söyleyeyim, bu konuda fikrimi değiştirecek biri varsa o da Kelsey'di.

O... lanet olsun, o her türlü özeldi.

Bizimle yaptığı sunum toplantısında, onu ilk gördüğüm andan itibaren hayran kalmıştım. Ama birlikte bu kadar yakın çalışınca... ona abayı yakmıştım. Gülümsemesi, hayata olumlu bakışı, muhteşem gözleri nefesimi kesmişti. Hayatımda ilk kez biriyle ilgili, bu kadın benim sonsuza kadarım olabilir, diye düşünmüştüm.

Ödüm bokuma karışmıştı. Sanki kıcıma bir İskandinav esintisi vurmuştu. Kesinlikle ürperticiydi.

Bu şekilde düşünemezdim.

Sonsuza kadarı –yutkunuyorum– düşünemezdim.

Bu yüzden, olgun bir yetişkin gibi konuyu saptırmayı seçtim.

Kızdırmayı.

Onu mümkün olduğunca uzak tutmayı.

İşe de yarıyordu. Onu derinden etkilemiştim. Ne zaman bana baksa, beni öldürmek istiyordu artık. Ne zaman ona bak-sam, şöyle düşünüyordum; *şey, seksi biri ama beni öldürmek istiyor, bu yüzden uzak durmalıyım.*

Dediğim gibi işe yaradı. Çok işe yaradı. Ta ki artık tüm o yaptıklarım anlamını yitirene kadar.

Bundan sonra ne olacağını tahmin edebilirsiniz.

1. Bölüm

KELSEY

Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast

Alec ve Luna

Kelsey: *Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast'e hoş geldiniz sayın dinleyenler, burada birbirlerine deliler gibi âşık çiftlerle tanışma hikâyelerini konuşuyoruz. Alec ve Luna, bugün bana katıldığınız için çok teşekkür ederim.*

Alec: *Bizim için zevkti. Luna sizden övgüyle bahsetmeden duramıyor.*

Luna: *Suçluyum. Bu podcast'e kafayı taktım.*

Kelsey: *Çok teşekkür ederim. Öyleyse, burada işleri nasıl yürüttüğümüzü biliyor olmalısınız. Girişte ikiniz bize tanışmanızın kısa bir özetini anlatacaksınız. Bunu yapabilir misiniz sizce?*

Luna: *Yapabiliriz.*

Alec: *Bana alıştırma yaptırdı.*

Kelsey: *Ha-ha. Peki o zaman, hadi bakalım. Siz ikiniz nasıl kader birliği yaptınız?*

Luna: *Kardeşim erkek arkadaşıyla nişanlandı ve büyük, gösterişli bir düğüne paraları yetmedi, ben de onu Düğün Oyunu adlı bir kendin yap düğün programına yazdırdım.*

Alec: *Kardeşim Thad damat adaylarından biriydi ve prog-*

ramın sonunda büyük ödül olan Central Park manzaralı daireyi kazanmak istiyordu. Beni yardım etmeye ikna etmek için için duygu sömürüsü yaptı.

Luna: Çekimin ilk günü, Alec beni asistan sandı ve ona kahve getirmemi talep etti.

Alec: İstedim, talep etmedim. Bunu açıklığa kavuşturalım; ama evet, istedim. Yanımdaki minik ateş topunun nasıl tepki verdiğini hayal edebilirsiniz.

Luna: Onunla uğraşıyordum. Rakip oydu ve kaybedecekti.

Alec: Yarışma hiç umurumda değildi ve bitmesi için gün sayıyordum. Sonra ne kadar kötü bir kardeş olduğumu ve Thad'ın ne kadar üzgün olduğunu fark ettim. Çaba göstermeye başladım.

Luna: Çabadan kasti, pasta yapmayı öğrenebilmesi için beni pastanede takip etmesi anlamına geliyor.

Alec: Birkaç fındık düşürdüm, onları toplamama yardım etti. Bana acıdı ve Thad'a yardım etmek için nasıl pasta yapılabileceğini gösterdi.

Luna: Dairemdeki o gün her şeyi değiştirdi. Onu rakip olarak değil fark yaratmaya çalışan bir kardeş olarak gördüm.

Alec: Aile kurmayı çok istiyordu. Kısa bir süre sonra ona çıkma teklif ettim.

Luna: Geçen bahar evlendik.

"Siz ikiniz öpüşmeyi kesebilir misiniz? Açıkçası buraya sizinle yemek yemeye geldim, birbirinizin yüzünü nasıl yaladığınızı görmeye değil."

Lottie duraklayarak omzunun üzerinden baktı. "Ama çok güzel kokuyor. Onu kokladın mı hiç?"

"Koklamadım; çünkü o benim erkek arkadaşım değil."

Huxley, Lottie'yi paylaştıkları kanepede kendine doğru çevirerek çenesini dudaklarına götürdü. "Gidip pizzayı kont-

rol edeceğim." Lottie'nin dudaklarına hafif bir öpücük kondu-
rup ayağa kalktı. "Kelse, içkini tazeleyeyim mi?"

Şarap kadehimi ona uzatıp, "Lütfen, teşekkür ederim,"
dedim.

Huxley en iyi şaraplara sahipti. Çok fazla içmediği için
akşam yemeğine geldiğimde, ki bu haftada en az bir kez olu-
yordu, her zaman etiketlerine bir çentik atmaya özen gösteri-
yordum. Genelde hep dışarıda yemeyi tercih ederdim. Huxley
ve Lottie'nin Beverly Hills'in hemen dışındaki The Flats'te
siyah desenli, beyaz duvarlı, muhteşem, kıyı tarzı bir evleri
vardı. Arka bahçede boylu boyunca uzanan, nefes kesici son-
suz bir havuzu ve pahalı ama son derece konforlu veranda
mobilyası vardı. Uzun palmye ağaçları mahremiyeti artırı-
yordu. Arka bahçeleri benim en sevdiğim yerd.

Huxley evin içinde kaybolduğunda, Lottie bana doğru
eğildi. "Kelsey, geçen gece sana gösterdiğim vibratörü hatırlı-
yor musun?" diye sordu.

"Evet?"

Omzunun üzerinden Huxley'e baktı ve sonra, "Bayılmış-
sım. Kendime gelmem için beni sarsması gerekti. Umutsuz-
ca yalvarıyor olmama rağmen artık üzerimde kullanmıyor,"
dedi.

İfademi nötr tutarak, "Çok hoş, değil mi? Yoğun orgazmın
için tebrikler."

Lottie'nin kaşlarını çatıldı. "Hey, biraz kinaye mi sezi-
yorum?"

"Nereden anladın?" Kendi kendime keşke şarabı yeniden
doldurmasını istemeseydim diyerek bir bacağıma diğerinin
üzerine attım.

"Ah, şu tavra bak. Ne haltlar dönüyor?"

İç çekerek kız kardeşimin gözlerinin içine baktım. "Hux-
ley ile yaşadığın aşk için çok mutluyum ama bekâr olan taraf
benim ve sürekli bunu izlemek çok zor," dedim.

"Kıskanıyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım, gerçeklerden kaçmaya bile çalışmadan. Lottie benim en iyi arkadaşımdı. Beni kötü gösterecek olsa bile ona her şeyi anlatırdım. "Sana tapan bir adamla bu bitmez tükenmez ilişkiye sahip olmanı çok kıskanıyorum. Benim böyle bir şeye dair en ufak bir beklentim bile yok."

"Bu doğru değil," dedi Lottie, Huxley bize yeniden katılıp ikimize de birer kadeh şarap uzatırken. "Peki, ya JP?"

"Lütfen," diye homurdandıktan sonra Huxley'e özürlerimi ilettilim. "Kardeşin olduğu için alınma ama JP tam bir moron."

"Alınmadım. Sana katılıyorum," dedi Huxley, kolunu Lottie'nin arkasına atıp onu yanına çekerek bira şişesini duvaklarına götürürken.

"Ne moronluk yapıyor ki?"

"Nereden başlasam?" dedi Huxley çok sakın ve asil görünerek. Eğer Huxley, JP ve diğer kardeşleri Breaker birbirlerine görünüş olarak bu kadar benzemeselerdi, aralarındaki ilişkiyi sorgulayabilirdim.

Huxley'i her zaman sevmiştim, Lottie ondan nefret ettiğinde bile. Onunla anlaşmak kolaydı çünkü çok iş odaklı, zeki biriydi. Tarafsız kalabiliyordu. İşle ilgili kararlar konusunda anlayışlı, yardım etmekten hoşlanan ve derinden sevmesini bilen biriydi. Eksiksiz bir paketti. Lottie onu bulduğu için çok minnettardım ama Tanrım, keşke JP'nin içinde de bir parça Huxley olsaydı, bu onun etrafında olmayı katlanılabilir hâle getirirdi.

Lottie, "JP eğlenceli biri, ihtiyacın olan türden bir eğlence hem de," dedi. "Seni seviyorum Kelse ama biraz tutucusun."

"Ben tutucu *değilim*," diye kendimi savundum. "Sadece neyi sevip neyi sevmediğimi biliyorum. JP'den hoşlanmadığımı söylediğimde bana inanman gerek. Sinir bozucu biri, kendini fazla beğeniyor ve açıkçası benim için fazla dağınık."

"Hepsi doğru," dedi Huxley. "Kelsey daha iyisini hak ediyor."

"O senin kardeşin," dedi Lottie.

“Farkındayım bebeğim. Ama Kelsey’ye katılıyorum. Onlardan iyi bir çift olmaz.”

“Teşekkür ederim.” Şarabımı yudumladım. “Hazır konu açılmışken şu yerel arkadaşlık uygulamasına katılmayı düşündüğümü de söyleyeyim. Hani şu görücü usulü randevu restoranı olan.”

“Bekle, *Günaydın Malibu*’dan Noely Clark’ın övünerek bahsettiği mi? Aşk bulduğu yer mi? Adı neydi?”

“Aşkın Gözü Kördür,” dedim.

“Evet.” Parmağını bana doğru şaklattı. “Aman Tanrım, podcast’inde onunla ve Jack’le röportaj yapmamış mıydın?”

Başımı salladım. “Evet, bu fikri onlardan aldım. Kayıтта değilken tüm detayları anlattı, bana ilginç göründü. Belki de gerçekten benim gibi düşünen birini bulabilirim.”

“Nasıl işliyor?” diye sordu Huxley.

“Her şey bir uygulama aracılığıyla anonim olarak gerçekleşiyor. Ama öncesinde herkes geçmiş taramasından geçirilip sahte olmadıklarından emin olmak için araştırılıyor. Sonra uygulama seni insanlarla eşleştiriyor. Eşleştiğin kişinin kim olduğunu ya da neye benzediğini bilmiyorsun ve Aşkın Gözü Kördür adlı restoranda buluşup birlikte yemek yiyorsunuz. Mükemmel çift olup olmadığınıza bakıyorsunuz. Görücü usulü randevu gibi.”

Huxley, “Bu çok güzel,” dedi.

“Bayıldım,” diye ekledi Lottie. “Tanrım, zengin bir koca ararken bunu düşünmeliydim.”

Huxley, Lottie’yi koluyla sarıp sarmalarken, “Bence kendin için çok daha iyisini yaptın,” dedi.

Lottie, yanağını kavrayarak öpmek için kendine çekti. “Oldukça huysuz olmana rağmen, iyi iş çıkardım.”

Lottie kulağına bir şeyler fısıldarken Huxley’nin elinin kız kardeşimin etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrılmasını izledim. *Harika, âşiksınız. BUNU HEPİMİZ GÖREBİLİYORUZ!*

Sandalyemde arkama yaslanıp şarap kadehimi boşaltırken,

onlar birbirlerine gizli gizli bir şeyler fısıldıyorlardı. Açıkçası, bu fısıldaşmaların bir parçası olmak istemiyordum. Onlar da benim bunun bir parçası olmamı istemiyorlardı.

Benim istediğim de onlarınki gibi birbirinize öylesine aşık olduğunuz, etrafınızdaki dünyayı tamamen unuttuğunuz ve birbirinizin gözlerinde kaybolduğunuz bir ilişkinin parçası olmaktı.

Bana tapılmasını istiyordum.

Birinin hayatında önemli bir yerim olsun istiyordum.

Birinin ihtiyacı olduğunda ya da sadece sesimi duymak istediği için aradığı kişi olmak istiyordum.

Evimin kapısında çiçeklerle karşılanmak istiyordum. Hiç gitmediğim bir yere götürülmek... Birinin tüm düşüncelerini istila ettiğim için neredeyse her gün her saniye benden başka bir şey düşünmesin istiyordum.

Gerçek olanı istiyordum.

Çirkinlikleri.

İlişkilerle gelen ufak tefek şeyleri.

Sataşmaları.

Tartışmaları.

Gültüşmeleri.

Aşk.

Romantizmi.

Hepsini istiyordum. Fakat burada oturmuş, kız kardeşimin yaşadıklarını izliyordum.

Evet, bu beni kıskanç yapıyordu ama aynı zamanda tüm bunları istiyorsam kendim gerçekleştirmem gerektiğini de fark etmemi sağlıyordu. Arkama yaslanıp bekleyemezdim.

Eğer aşkı istiyorsam, gidip onu bulmalıyıldım.

"Aman Tanrım, kusacak gibi hissediyorum," dedim ellerimi yan taraflarımda sallarken. "Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?"

Yatağımda bağdaş kurup oturduğu yerden, "Çünkü bir ilişki yaşamak istiyorsun," dedi Lottie sakince.

"İstiyorum." Boy aynasında kendime bakıp bu geceki randevum için seçtiğim mor, straplez elbiseyi incelerken başımı salladım. "Gerçekten bir ilişkim olsun istiyorum."

"Bu adamın kulağa hoş geldiğini söyledin. Köpekleri se-viyor, kendi işi var –ki bu ortak noktanız– ve gizli bir erkek pop müzik grubunda yer olmayı arzuluyor, ki bu çok çekici."

"Öyle." Yine başımı salladım, hâlâ kendime bakıyordum. "Erkek pop müzik grubu olayı beni gerçekten etkiledi."

"Peki, en sevdiği alıntı neydi?"

"Buzz, kız arkadaşın! İyykk!" Yan tarafa dönüp sırtımı kontrol ederken kıkırdadım.

Lottie de kıkırdadı. "Gördün mü, o da iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor."

Lottie'ye dönerek, "Ya doğru kişi oysa?" diye sordum.

"Tamam, olaya böyle düşünerek giremezsin. Sakin, soğukkanlı olmalı ve sadece eğlenmelisin. Ona çılgın romantizminle yaklaşıp randevunun on beşinci dakikasında bebeklerinin babası olmasını isteyemezsin."

Ters bir bakış attım. "Bunu asla yapmam."

"Sadece emin olmaya çalışıyorum; çünkü az önce bana morun dirsek çukuru damarlarını çok mu vurguladığını sordun. Bunu kim sorar ki?"

Lottie'ye kollarımı göstererek, "Bu damarlar bana an-nemden geçti ve çok belirginler. Bu elbisenin morunun onları daha da belirginleştirmesine ihtiyacım yok."

"Bu elbisenin göğüslerini nasıl gösterdiğine bakılırsa, bakacağı son şeyin dirsek içlerindeki damarlar olacağından eminim."

Göğsümü tuttum. "Aman Tanrım, çok mu çabalyor gibi görünüyor?"

* Evde Tek Başına filmindeki ana karakterin, bir sahnede Buzz'ın kız arkadaşının fotoğrafına bakarken söylediği replik –ç.n.

"Hayır," diye inledi Lottie. "Mükemmel görünüyorsun. Şimdi, eğer hemen gitmezsen geç kalacaksın ve hayatta en nefret ettiğin şeyin geç kalmak olduğunu biliyorum."

"Bu doğru. Geç kalmak ya 'zaman bükücü' olduğun –böyle bir şey gerçekten var– ya da başkalarının zamanını önemsemediğin anlamına gelir. Zaman, hayatta geri alamayacağınız tek şeydir."

"Evet, biliyorum." Lottie yataktan kalkıp beni kapıya doğru götürdü ama kapı dışarı etmeden önce ona doğru dönüp kollarına yapıştım.

"Ya bu oysa? Ya o aradığım kişiye? Onu gördüğümde terlemeye başlayacağım. Sakin davranamayacağım. Ya bu benim aşk için tek şansım mı?"

"Bu senin tek şansın değil. Bu, bir bilgisayar algoritmasının senin için uygun olacağını düşündüğü adamla tanışma randevusu."

"Kanıtlanmış bir algoritma. Başarı oranı yüzde doksan kadar yüksek. Bunun üzerimde nasıl bir baskı yarattığını biliyor musun sen?"

"Çok fazla düşünüyorsun. Tüm bunların eğlenceli olması gerekiyor."

"Randevularla ilgili hiçbir şey eğlenceli değildir. Huxley konusunda şanslıydım. Belki de zengin bir mahallede dolaşp koca aramalıyım."

"Ya da JP ile çıkabilirsin..."

Bu hemen sinirlerimi yatıştırdı ve kız kardeşimle arama mesafe koydum. "Şimdiye kadar onunla hiç ilgilenmediğimi bilmen gerekirdi. JP Cane yerine bir ev bitkisiyle çıksam daha şanslı olurdum. Şimdi..." –elbisemi düzelttim– "...izin verisen, çıkmam gereken bir randevum var."

"JP'nin adı bir kez geçti ve anında gitmeye hazır hâle mi geldin?"

"Evet." Çantamı alıp omzuma attım. "Çünkü emin olduğum bir şey varsa, o da herhangi bir randevunun onunla bir randevudan daha iyi olduğudur."

İkinci Bölüm

JP

Restoranın dışında dururken telefona, "Senden gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum," dedim.

"Benden mi yoksa kendinden mi nefret ediyorsun?" diye sordu Breaker. "Çünkü bahsi kaybeden sensin."

"Ayakkabımın bağı çözülmüştü, mola istedim, dinlemedin. Bu sayede son basketi sen attın yani... Kısaca hile yaptın."

"Tanrım," diye homurdandı Breaker. "Ne kadar saçma, bunu sen de biliyorsun. Ben seni itene kadar mola istemedin, hamle yaptın ama seni geçtim. Adil bir şekilde yendim."

Elim cebimde, kaldırıma doğru yürüdüm. "Tekrara ihtiyacımız vardı," dedim.

"Neden bir erkek gibi davranıp kaybettiğini kabul etmiyor ve şikâyet etmeden sonuçlarına katlanmıyorsun?"

"Çünkü bunu yapmak istemiyorum."

"O zaman bahse hiç girmemeliydin."

"Evet, şey... Kaybedeceğimi düşünmemiştim."

Telefona doğru güldü. "Benim sorunum değil."

"Siktir... peki." Elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Ama bu çok aptalca."

"Sana şunu sorayım, kaybettiğin için mi kızgınsın yoksa çıkacağın randevu, gözbebeğinle olmadığı için mi?

"Benim gözbebeğim falan yok."

Breaker kıkırdadı. "Dostum, kimseyi kandıramazsın. Kelsey'e sınısıklam aşısın ve onun seninle kesinlikle ilgilenmemesine sinir oluyorsun."

"Kelsey mi?" O kadar yüksek sesle güldüm ki restorana giren bir adamın dikkatini çektim. Adama başımı sallayarak biraz mahremiyet için arkamı döndüm. "Kelsey tam anlamıyla sinir bozucu birisi. Gergin, can sıkıcı ve önünde duran mükemmelliğin farkında değil."

"Yani senin," dedi Breaker, sesi keyifle dolup taşıyordu.

"Evet, belli ki öyle. Neden ayakkabısına yapışmış bir sa-kız parçasını benden daha çok önemseyen biriyle çıkmak isteyeyim ki?"

"Hmm, belki de Kelsey'e ben çıkma teklif etmeliyim. Pek çok ortak noktamız var gibi görünüyor."

"Defol... git," diye inledim restorana doğru dönerken. Kelsey'e çıkma teklif etmese iyi olurdu. Beni istemiyorsa -ki son derece sempatik biriyim- o zaman Breaker'ı da istemezdi. Kelsey kör ve ukalaydı. Keşke onun hakkında fanteziler kuruyor olmasaydım. Sık sık. "Bu gerçekten aptalca. Bu kız hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Hayır, biliyorsun. Burada yaşadığını, kendi işinin sahibi olduğunu ve güllerin dünyadaki en romantik çiçek olduğuna inandığını biliyorsun."

"Evet, aynen öyle. Bu lanet bilgisayar neden birbirimize uygun olduğumuzu düşündü, hiçbir fikrim yok. Muhtemelen profillerimizde *işletme sahibi* yazdığını gördü ve tamamdır dedi. Çok kolay. Mükemmel çift. Burası aşırı abartılmış, saçma sapan bir yer."

"O kadar uzun kalmak zorunda değilsin. Sadece bir içki iç ve sonra."

"Süreç öyle işlemiyor. Kalman ve partnerinle birlikte yemek yemen gerekiyor. Bu, Tanrı'nın belası bir program."

Breaker genizden kıkırdadı. "Kahretsin, gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Acele karar verip başka bir randevuya geçmeden önce o kişiyi tanımanı istiyorlar."

"Mantıklı."

"Evet, mecburi bir randevuya gitmek zorunda olmayan biri için öyle."

"Dostum, mızızlanmayı bırak da içeri gir. Tanrım, sen geç kalmadın mı?"

Saatime baktım. Kahretsin, altı dakika gecikmiştim. İç çektim. "Senden nefret ediyorum."

"Randevuyla ilgili her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum. İyi eğlenceler, kardeşim."

"Siktir git." Kahkahası telefonda yankılanırken yüzüne kapattım.

Şimdi, eğer verdiği sözleri tutmayan, gerçek bir pislik olsaydım restoranın önünden geçer, barda takılır ve Rebels'ın son maçını izlerdim. Bu kulağa son derece çekici gelse de ben o adam değildim. İnsanları ekmezdim. Kendimi çok suçlu hissederdim.

Bu yüzden gecenin başlamadan bitmesini dileyerek telefonumu cebime soktum.

Aşkın Gözü Kırdır, ne kadar aptalca bir konsept.

Bana sorarsanız bir bilgisayarın sizi, neye benzediğini bile görmeden biriyle eşleştirmesine izin vermek pervasızca bir davranıştı.

Aslında sorumsuzca.

Peki, yemek bitene kadar onları rehin tutmak?

Bilin bakalım kim buradan defolup gitmek için yemeği mahvetmek üzereydi?

Ben.

Restoranın kapısını açtığımda beni neşeli bir karşılama görevlisi ve fazlasıyla romantik bir atmosfer karşıladı. Mekanın her yerinde büyük lambalı avizeler vardı, asmaların sarmaşıkları masaların hemen üzerinden sarkıyordu. Duvarlar tavandan yere kadar açık beyaz tuğlaydı, birbirlerine yakın

dizilen masaların hepsi kentsel, metal bir görünüme sahipti ve tavana paralel uzanan ahşap kirişler tasarımı yumuşatıyordu. Mekan tabii ki güzeldi.

Hakkını teslim ediyordum.

Ama konseptin geri kalanı saçmaydı.

"İyi akşamlar, efendim," dedi fazla heyecanlı görevli. "Siz JP olmalısınız."

Tabii ki kim olduğumu biliyorlardı. Eminim ellerinde randevu için kardinian her bir şahsın fotoğrafı vardı.

Gülümseyerek başımı salladım. "Bu, ben oluyorum."

"Harika. Buluşacağınız kişi barda. Sizi tanıştırayım mı, yoksa siz kendinizi tanıtmak ister misiniz?"

Bara bakınca tek başına oturan mor elbiseli bir kadın gördüm. Çıplak omuzlarına dökülen hafif dalgalı, uzun, kahverengi saçlarına baktım. Hmm...

Belki de bu olanlar *tamamen* aptalca değildi.

"Kendimi tanıtabilirim."

"Harika. Size iyi akşamlar dilerim."

"Teşekkür ederim," dedim, restorana doğru ilerlemeden önce. Programa kaydolduğunuzda sizden bir takma isim seçmenizi istiyorlardı; sizi temsil edecek ama gerçek hayattaki adınız olmayan bir isim. Ben AdamlarPantolonGiyer'i seçtim; çünkü aklıma zekice bir şey gelmeyecek kadar sinirliydim. Eşleştiğim kızsı, şey...

"Merhaba, sanırım siz GüllerKırmızıdır olmalısınız," diyerek selam verdim.

Elindeki yarısı boşalmış bardağı bırakarak neredeyse ağır çekimde arkasını döndü. Nefesimi tutup kendimi karşımdaki kadının görünüşüne hazırladım ama yüzü göründüğünde, önündeki tanıdık, koyu renk saçlı güzellik beni şaşkına çevirdi.

Geniş gülümsemesi, umut dolu gözleriyle saçlarını omzundan arkaya atarak arkasını dönüp yüzüme baktı. Beni görünce suratı ifadesizleşip ağzı ince, öfkeli bir çizgiye dönüştü.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu.

Dostum, bu kesinlikle harika.

Kelsey Gardner.

Şansa bak be!

İki elimi de ceplerime sokarak neşeyle, "Bu akşamki randevun benim," dedim.

Omzumun üzerinden bakarak, neler olduğunu anlamak için kendine bir saniye ayırmış gibi göründü, ardından konuşmaya başladı. "Beni buraya kadar takip eden bir çeşit sapık falan mısın? JP, bu cidden aşırıya kaçıyor. Biriyle randevuya çıkmak üzereyim. Burada seninle olduğumu düşünmesini istemiyorum, o yüzden lütfen, gidersen-"

"AdamlarPantolonGiyer," dediğimde gözleri kısıldı.

Etrafına hızlıca bir göz attıktan sonra dudaklarını ıslatıp, eğilerek gergin bir sesle, "Neden öyle dedin?" diye sordu.

Şaşkınlıkla burnunu kırıltmasını izlemek çok tatlıydı. Çok ama çok yanılmıştım. Bu akşam beklediğimden çok daha eğlenceli geçecekti.

"Bu benim takma ismim. AdamlarPantolonGiyer ve sen, benim sinirli cadalozum, GüllerKırmızıdır'sın. İstedğin kadar inkâr edebilirsin ama bu flört programı bizim mükemmel çift olduğumuzu düşünüyor."

"Peki, belli ki yanılmış." Sesinin tizliği neredeyse arkasındaki içki şişelerini kırabilecek tona ulaşmıştı. Sandalyesinden kalkıp, çantasını kaparak yanımdan geçmeye çalıştığında elini tuttum.

"Affedersiniz Bayan Sinirli ama sanırım birlikte yemek yiyene kadar restorandan ayrılmamıza izin verilmiyor. Hükümler ve koşullar böyle."

Gözlerini gözlerime dikti. "Ciddi olamazsın."

"Ah, hem de çok ciddiylim. Sanırım üçüncü bölüm, beşinci maddede kesin kurallar belirtiliyor," dedim. "Bu tanışma programına tüm deneyimi yaşamayı bekleyerek kaydoldum." Onu her şeyden çok sinirlendirdiğini bildiğim için sırtıttım.

Garson yanımıza gelerek, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.
"Her şey harika," diye cevap verdim.

"Hayır, harika falan değil. Algoritma ve eşleştirmede bir hata olmuş olmalı. Bu adamı tanıyorum ve söylememe izin verin lütfen, sizi temin ederim ki biz kesinlikle bir çift değiliz."

"Ah, çok ilginç. Sanırım daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı."

"Harika. Bu talihsiz olayı geride bırakıp yolumuza devam etmeyi ne kadar istediğimizi tahmin edersiniz."

Görevli başını salladı. Kelsey'nin, sanki bu onun kişisel kıyamet günüyümüş gibi acı içinde, içten içe inlediğini duya biliyordum. "Çok üzgünüm ama ne yazık ki kalıp birlikte yemek yemeniz gerekiyor. Bu şartların bir parçası."

"Ama onu tanıdığımı söyledim." Kelsey telaşla elini bana doğru uzattı.

İstediğin kadar işaret et hanımefendi, bir faydası olmayacak.

"Ve ondan hoşlanmıyorum. Bunu anlamak için onunla yemek yememe gerek yok."

"Beni yaralıyorsun," diye şakacı bir şekilde kulağına fısıldadım. Beklenmedik bir bilek hareketiyle beni uzaklaştırdı. Neredeyse tırnağı gözümüne batıyordu.

"Neyle uğraştığımı görüyor musunuz? İnanın bana, birlikte yemek yememizi istemezsin, etrafımızdaki diğer insanların dikkatini dağıtırız. Tek yaptığımız didişmek."

"O zaman size çatı katındaki yeni özel masalarımızdan birini verelim." Görevli sırtarak başıyla sağdaki merdivenleri işaret etti. "Bu taraftan."

"Ciddi olamazsınız," dedi Kelsey.

Elimi sırtının alt kısmına bastırıp onu ileriye doğru yönlendirerek, "Ciddi gibi görünüyor," dedim.

"Gerçekten bana onunla yemek mi yedirtceksiniz?"

Görevli cevap vermeden yürümeye devam etti, ben de yürümde daimi bir gülümsemeyle Kelsey'i ileri doğru itmeye devam ettim. Bu gecenin tamamen fiyaskoyla sonuçlanaca-

ğını düşünmüştüm ama katılmaktan zevk aldığım bir geceye dönüşmüştü.

“Bu çok saçma. İsteğim dışında burada tutulmamalıyım.”
Merdivenlerden çıktık.

“JP ile çift olmam gerektiğini düşünüyorsanız bu program tam bir saçmalık demektir. Geçmişimi kontrol ettiniz mi?”

Beyaz keten perdeler ve pırıltılı ışıklarla kaplı özel bir alan olan çatı katına ulaşmıştık. Ortada, iki insanın hayatlarına romantik anlar katabilecek bir masa vardı. Bu masa, uzun uzun çocukluk hikâyelerini, geleceklerinin birlikte nasıl görünebileceğine dair uçuk fantezilerini paylaşacak samimi âşıklar için uygun bir ambiyansla çevriliydi.

Bir de ben ve tüylerini kabartmış, ilk fırsatta beni kazığa oturtmaya hazır, kızgın bir kirpi gibi görünen Kelsey vardık.

Masalsı bir potansiyele sahip bu şehvetli odada gösteri başlamak üzereydi.

“Aramızda romantik bir şey yok, hem de hiç yok. Bunu neden yapıyorsunuz?” diye devam etti.

Görevli, üzerinde çok anlamlı bir şekilde, “Fişi çekin ve anda kalın” yazan bir sepet uzatarak bize doğru salladı. Açıkça ve sözsüz bir şekilde dış yaşamla bağlantımızı içine bırakmamız gerektiğini belirtti.

Telefonumu içine attım çünkü kurallara çok iyi uyan biriydim.

Kelsey sepete bakarken gözlerinden panik aktı. “Ya önemli bir telefon gelirse? Ya gidebilmem için kız kardeşimin kırık bilek numarası yapmasına ihtiyacım olursa?”

En azından dürüsttü ama bu görevliyi caydırmaya yetmedi. Kelsey de sadece karanlık, nemli bir gecenin derinliklerinden duyulabilecek vahşi bir iniltiyle telefonunu benimkiyle birlikte sepete koydu.

Ardından ukala dişi kurtla aşırı romantik akşam için turuncu bir atmosfer sunan, ilginç taş şöminenin paralelindeki masamıza yönlendirildik.

“Yardımcınızın adı Helix. Birazdan size katılacak. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen haber verin,” dedi karşılama görevlisi, bizim için iki sandalyeyi de çekmeden önce.

“Evet, buradan kurtulmam gerekiyor. Bu konuda bana nasıl yardımcı olabilirsiniz?” diye sordu Kelsey.

“Eminim ikiniz birlikte çok iyi bir gece geçireceksiniz. İyi eğlenceler.” Sonra da aşağıya inip beni Kelsey ile bu rüya gibi asma katta tamamen yalnız bıraktı.

Öfkeden burun delikleri genişleyen bir Kelsey ile.

Büyük olasılıkla bu alanı benden başka herhangi biriyle paylaşmayı tercih edecek bir Kelsey ile.

Elini kaldırıp beni işaret etti. Sıkılmış dişlerinin arasından konuşurken parmağı titriyordu. “Bunu sen yaptın. Bütün bunları sen planladın, değil mi?”

“Ne? Gün içerisinde senin ne tür dandik bir randevu uygulamasında olduğunu bulacak, uygulamaya sızacak ve sonra bir şekilde sistemi bozup seninle beni eşleştirmesini sağlayacak kadar zamanım olduğunu düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir.”

“Biliyordum.” Ellerini havaya kaldırdı. “Tanrım, sen de aptal! Çok iyi oynuyorsun. Oysa gerçekte, yoluna çıkan insanları kıskırtmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan sinsi, kuş beyinlinin tekisin.”

Masaya oturup önümdeki peçeteyi alarak kucağıma koydum. “Birincisi, bütün bunları yapacak vaktim olmadığını söyledim. İkincisi, sinsi kuş beyinli daha sonra kullanmak üzere saklamam gereken bir hakaret. Gerçekten iyiydi.”

“İyy, bana karşı çekici olmaya çalışma.” İsteksizce de olsa, o da oturdu ve peçetesini kucağına koydu. Parmaklarını masaya vurarak etrafımızdaki ışıkları incelemeye başladı. “Ne kadar boş bir oda.”

Böyle düşünceğini biliyordum. *Bu kıızı tanıyor muyum ne?*

Öne doğru eğildim ve “Biliyor musun, bundan en iyi şekilde yararlanmayı deneyebilir ve hoş olmaya çalışabilirsin,” dedim.

Gözleri benimkilere kaydı. “Neden, JP? Birlikte çalışan kadın ve erkeklerin arkadaş olamayacağını sanıyordum.”

Tuş.

“Arkadaş olmak zorundayız demiyorum ama en azından mızımız bir ergen gibi davranmasan iyi olur.”

“Seninle sohbet etmemi mi bekliyorsun?”

“Normal insanlar birlikte yemek yediklerinde genellikle böyle yaparlar. Tabii benim bilmediğim yeni bir trend yoksa.”

Tam o sırada Helix, tepsisinde tehlikeli bir şekilde dengelenmiş su bardaklarıyla merdivenlerden çıktı. Bardakları masaya koyduktan sonra tepsisini kolunun altına sıkıştırarak, “İyi akşamlar. Karşılama görevlimiz bana burada mutlu bir aşk yuvarımız olduğunu söyledi.”

Kelsey'nin yüzündeki donuk ifade neredeyse kahkahalarla sandalyemden düşmeme neden olacaktı ama gülersem başıma geleceklerden korkarak kendimi tuttum. Ne de olsa bu masada iki tane bıçak vardı.

“Biraz acelemiz var, o yüzden sakıncası yoksa sipariş verip yemeğimizi yedikten sonra buradan defolup gitmek istiyoruz.”

“Tanrım,” diye fısıldadım. “Adama kaba davranma.”

Kelsey yavaşça nefes aldı, ardından gülümsedi. “Özür dilerim. Helix, değil mi?”

Helix başını sallayarak onayladı.

“Gördüğünüz gibi; bu uygulamaya kaydolduğumda, gerçekten ilgilenebileceğim biriyle eşleştirebileceğim izlenimine kapılmıştım. İlginç, karmaşık ve eğlenceli biriyle tanışmayı umuyordum. Bu gece gerçekten derin bir bağ kurmayı planlıyordum.” Gözleri benimkilere kaydı. “Ayrıca derin bir bağ derken, zihinsel olarak demek istiyorum... fiziksel olarak değil.”

Sadece sırttım.

"Ama görüyorsun ya Helix, ayaklarımı yerden kesebilecek potansiyele sahip biriyle tanışmak yerine, parmağındaki tırnağı etrafındaki insanlardan daha fazla önemseyen bu kışta, huysuz insanla eşleştirdim. Ne yazık ki onunla birlikte çalışıyorum ve hakkında hiçbir ortak noktamız olmadığını anlayacak kadar çok şey biliyorum. Bu nedenle"

"Profillerinizdeki göstergeler böyle söylemiyor," dedi Helix, tepsiyi sıkıca kavrayarak.

Kelsey gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"Burada, bu mutluluk bahçesinde bazı sorunlar olabileceğini duydum ve bu tip şeyler yaşadığımızda algoritmanın sizi neden birbirinizle eşleştirdiğinin çıktısını alırsınız. Okumamı ister misiniz?"

"Hayır," dedi Kelsey.

"Evet," dedim aynı anda. "Kelsey ve benim neden birbirimize uygun olduğumuzu duymaktan daha çok istediğim bir şey olamaz." Sandalyemi geri çekerken ayağımı diğer dizimin üzerinde çaprazladım. Kendimi benim için kesinlikle aydınlatıcı, Kelsey içinse korkunç bir deneyim olacağını tahmin ettiğim şeye hazırladım.

Helix cebinden bir kâğıt parçası çıkararak boğazını temizledi. "Yüzde doksan yedi olası başarı oranıyla sistemdeki en yüksek eşleşmelerimizden biriydiniz."

AHA!

Sırtışım gittikçe büyürken Kelsey'nin kulaklarından duyan çıkıyordu.

"GüllerKırmızıdır ve AdamlarPantolonGiyer." Helix bana döndü. "Harika bir isim bu arada."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Aman Tanrım," diye inledi Kelsey. "Bu isimde kesinlikle hiçbir hayal gücü yok."

"Sanki GüllerKırmızıdır şiirsel bir şahesermiş gibi," diye cevap verdim. "Kendine BarizOlanıGöster de diyebilirdin."

Kelsey beni işaret ederek Helix'e baktı. "Neden bahsettiğimi anladınız mı? Çekilmez biri."

Biraz yorgun görünen Helix bir adım geri atıp okumaya devam etti. "GüllerKırmızıdır ve AdamlarPantolonGiyer'in ikisi de Los Angeles bölgesinde işletme sahibi."

"Vay canına, bu kimse için sürpriz olmadı." Kelsey kollarını göğsünde kavuşturdu. Açıkçası onu hiç bu kadar üzgün gördüğümü hatırlamıyordum. Kelsey'de her zaman ilginç bulduğum şeylerden biri, büyük baskı altında olsa bile sakin kalabilmesiydi. Asla duygularını göstermezdi ama bu gece, onun yeni bir yönünü keşfediyordum. Bu hoşuma gitti.

"Geçmişlerini incelediğimizde, ebeveyn terki konusunda benzerlik tespit ettik."

Kelsey sustu.

"Başarma arzusu ve başarısızlık, sevilmem, yalnız kalma gibi korkularda doğrudan eşleşme."

Ben hızla başka tarafa bakarken gözleri benimkilere kaydı. Tamam, bu da neydi böyle? Elbette bir anket doldurmuş-tuk ama bütün bunları anlamak için özel hayatımızı ihlal eden ne tür bir geçmiş kontrolü yapılmıştı?

"Ayrıca, GüllerKırmızıdır çok düzenli ve aşk dolu biri-yken, AdamlarPantolonGiyer'in karamsarlığını kayıtsız bir tavırla maskeleyebilecek yapıda olması bu iki yapboz parçasının birbirine çok yakın olduğu ve sağlıklı bir ilişki için sürrekli bir denge oluşturduğu belirlendi." Helix elindeki kâğıdı cebine geri koyarak başka bir kâğıt ve kalem çıkarttı. "Şimdi, akşam yemeği için size ne getirebilirim?"

Üçüncü Bölüm

KELSEY

Peki, şey, Helix iki kişiyi birden nasıl susturacağını çok iyi biliyordu.

İkimiz de köfte ve patates püresi siparişi verdikten sonra –aynı şeyi sipariş ettiğimiz gerçeğini görmezden geliyorum, çok teşekkür ederim– Helix merdivenlerden indi ama bize mutfakta personel eksikliklerinin olduğunu, bu yüzden yemeğin çıkmasının biraz daha uzun sürebileceğini söylemeyi de ihmal etmedi.

Sadece... harika. *Acaba bunu "randevular" daha uzun sürsün diye kasıtlı mı yapıyorlar?*

JP ve ben birbirimiz dışında her yere bakarken tepemizde Bad Guy'ın enstrümantal bir cover'ı çalıyordu.

Helix gerçekleri bomba gibi önümlüze sermiş ve geceyi tamamen belirsiz hâle getirmişti.

Su bardağını masanın üzerinde çevirirken JP'nin durmak bilmeden verdiği rahatsızlık bile kesilmişti.

Sessizlik sağır ediciydi.

Rahatsız ediciydi.

Şu anda onun karşısında oturmaya katlanamamam da sessizliğe de dayanamıyordum. Konuşmamak daha acı vericiydi.

“Eee, sık sık köfte yer misin?” diye sordum, başka ne söyleyebileceğimden emin olmadan.

Başını kaldırıp baktığında, kaşları Rege-Jean Page* tarzı sanki bir balık oltası onu yakalamış, yukarı çekmiş ve orada bırakmış gibi kalktı. Peki, bu beni *Bridgerton* izlerken kanepeme gömüldüğüm sahneye geri götürmüş müydü? Elbette. Ama bu, talihsiz akşam nedeniyle etrafımda oluşturduğum koruyucu buz kalkanını hafifletmiş miydi? Azıcık bile hafifletmemiştii.

“Benimle sohbet etme girişimin mi bu?”

“Burada kim bilir ne kadar süre boyunca sessizce oturmamı bekliyor olamazsın.”

“Bilmiyorum, konuşamamaktan kıvrınmanı izlemek keyifli görünüyor.”

“Neden böyle pisliksin?”

“Helix’in bize verdiği özetten anlayamadın mı? Terk edilme sorunları ve sahte görünüşler, savunma mekanizmalarım listede üst sıralarda yer alıyor. Bunu anlamak için psikolog olmaya gerek yok, bebeğim,” dedi.

“Bu, pislik gibi davranmaya hakkın olduğunu göstermez. Ben de babasız büyüdüm ama beni etrafta sürekli öfkeli bir tavırla dolaşırken göremezsin.”

O kadar yüksek sesle güldü ki irkildim. “Az önce restoran çalışanları için yaptığın ‘JP Cane’den nefret ediyorum’ adlı tek kişilik gösteriyi unuttun mu?”

“Bu akşam randevuya çıkacağım kişinin sen olduğunu öğrendiğimde afalladığım için beni bağışla. Kafamda bu gecenin biraz daha farklı geçeceğini hayal etmiştim de.”

“Anlıyorum. Peki, nasıl bir gece hayal etmiştin?”

Suyumdan bir yudum aldım. “Böylesini değil.”

“Bunu söylemiştin. Ötümüzde uzun bir akşam yemeği olduğunu düşünürsek, neden bu gecenin nasıl sonuçlanacağını düşündüğün konusunda beni bilgilendirmiyorsun?”

* *Bridgerton* dizisindeki siyahi dök rolü ile kariyerinde büyük bir çıkış yapan İngiliz oyuncu. -ç.n.

“Ne düşündüğümü seninle paylaşmayacağım. Sonra benimle dalga geçersin.”

“Bunu neden yapayım ki?”

“Çünkü sen umutları ve hayalleri ezen birisin.”

“Beni ne kadar az tanıyorsun, Kelsey.”

Birkaç saniye ona baktıktan sonra, “Yani sana bu gece ne olacağını düşündüğümü söylersem benimle dalga geçmeyecek misin?” diye sordum.

“Biliyor musun, beni tanıman senin yararına olabilir. O zaman hakkımda böylesine kötü şeyler düşünmekten vazgeçersin belki.”

Bundan şüpheliydim.

“Peki,” dedim, çenemi dik tutarak. “Ama benimle dalga geçersen, suyum yüzüne fırlatırım.”

“Yeterince adil.” Bana başını salladı. “Devam et, fantezilerinle beni aydınlat.”

Tanrım, ondan gerçekten nefret ediyordum.

Boğazımı temizleyerek, “Bu programa kaydoldum çünkü Noely Clark’tan hakkında harika şeyler duymuştum,” dedim.

“Noely, *Günaydın Malibu*’nun sunucularından olan kadın mı?” diye sordu.

“Evet. Podcast’im için onunla ve kocasıyla röportaj yaptım-”

“Podcast’in mi var? Adı ne?”

Muhtemelen beni yargılayacağını bildiğim için utanarak, “Evet, var ve isminin konuyla ilgisi yok. Dinlememeni tercih ederim.”

“Tam zamanlı bir dinleyici olabileceğimden mi korkuyorsun?”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordum, suyum kaldırıarak.

O kocaman ellerini havaya kaldırdı. “Hayır, dalga geçmiyorum. Sadece sohbet ediyorum.”

“Sohbetine bu kadar kinaye katmamayı dene.”

“Not edildi.” Eliyle işaret ederek, “Devam et,” dedi.

“Şey, podcast'im için onlarla röportaj yaptım ve kayıttan çıktığımız bir sıra, bana Aşkın Gözü Kördür hakkında her şeyi anlattı. Yuva kurmak için hayatıma katacak birini aradığımdan...” ifadesini değerlendirmek için durakladım ve gülümsemediğini gördüğümde devam ettim, “... bir deneyeyim dedim. Hakkında hep iyi şeyler duymuştum, bu yüzden hazırlanırken aslında biraz gergindim. İlginç, kafa dengi, iyi anlaşacağım biriyle tanışacağımı sanmıştım. AdamlarPantolonGiyer olduğu ortaya çıktığında yaşadığım hayal kırıklığını tahmin edebilirsin.”

Bardağını gelişi güzel bir hareketle kaldırdı ve gözleri yorgun bir bakışla bana kilitlenmiş hâlde suyundan bir yudum aldı. Cane erkeklerinde esrarengiz ama aynı zamanda sinir bozucu bir şey vardı. Kendilerini çok iyi kontrol ederlerdi, özellikle de olaylara verdikleri ilk tepkilerini frenleme konusunda. Genelde hareketlerinde incelikli erlerdi ve kendilerini çok iyi dizginlerlerdi. Bunu Huxley'de görmüştüm ve şimdi de JP'de görüyordum.

“Hayal kırıklığı, elbette,” dedi. “Akşamını mahvettiysen özür dilerim.”

“Ah, yapma.”

“Neyi yapmayayım?” diye sordu, soğukkanlılığını koruyarak.

“Zedelenmiş ego kartını oynama. İkimiz de bu senaryoda duygularını incitecek hiçbir şey olmadığını biliyoruz. Sadece benim gecemi ve olası bir, mükemmel eşimi bulma umudumu mahvettiği için eşleştığımız gerçeğinden zevk alıyorsun.”

“Ben bundan keyif almıyorum,” dedi. “Biraz komik buluyorum elbette ama senin için üzülüyorum.”

“Benim için üzölmene ihtiyacım yok. Acımanı başkasına sakla.”

“Sana acımıyorum. Arada fark var. Eğer sana acısaydım, bu senin hakkında kötü bir fikre sahip olduğum anlamına ge-

lirdi ama öyle değil. Sadece benim varlığım yüzünden gece-
nin mahvolduğunu düşündüğün için kötü hissediyorum."

"Neden böyle söylemek zorundasın? Sanki kurban se-
mişsin gibi."

"Güven bana bebeğim, ben asla kurban değilim." Sanda-
l yesinde kaydı ve o rahat, alaycı JP'nin gittiğini —özellikle de
Helix birbirimizin geçmişini ortaya çıkardığından beri— ve
yerine daha önce görmediğim, temkinli bir adamın geldiğini
söyleyebilirdim.

"Başka bir şey bekliyordum işte," dedim, ellerimi kuca-
ğında kavuşturarak. "Yeni biriyle tanışacağım için heyecan-
lıydım."

JP bir kez daha beni dikkatle inceledi. Bakışları üzerimde
gezindi, gözlerimden ağzıma ardından göğsüme doğru iner-
ken adeta beni canlı canlı yiyordu.

Sonunda, "Bir bahis yüzünden buradayım," dedi.

Bakışların onunkilere kaydı. "Ne?"

Kaynayan öfkemi yatıştırmak için elini kaldırdı. "Buraya
kasıtlı olarak geceni mahvetmek için geldiğimi düşünmeden
önce dinle, durum böyle değil. Burada birlikte olmamız, bir
yemeği paylaşmamız tamamen tesadüf. Ama bu programa
kaydolmamın nedeni Breaker'la girdiğim bir bahsi kaybetmiş
olmam."

"Ne tür bir bahis?"

"Teke tek basketbol oynuyorduk. Egolarımız üstün geldi
ve kim kaybederse diğerinin seçtiği şeyi yerine getirmesi ge-
rektiğine karar verdik. Maç berabere bitti. Breaker'ı kesin-
likle nefret edeceğinden emin olduğum bir aşçılık kursuna
gitmeye zorlamaya hazırdım ve görünüşe göre onun da benim
için bu program gibi bir planı varmış. Ben kaybettim, o da
bana ne yapmam gerektiğini söyledi ve işte buradayım."

"Yani bir bahsi kaybettiğin için mi buradasın?"

"Evet."

"Ya çıktığın kişi ben olmasaydım? O zaman ne yapardın?"

“Akşamın tadını çıkarmaya çalışırdım. Hakkımdaki küçümseyici düşüncelerinin hangi noktada başladığını bilmiyorum ama ben oldukça iyi bir adamım. Elbette, bu geceki randevuyu gerçekleştirmeme düşüncesi aklımdan geçti ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Bu yüzden planım sohbet etmeye çalışmak, yemeğin tadını çıkarmak ve geceyi minik bir vedayla bitirmektir. Gecenin geri kalanını havuzumda, şişme botumun üzerinde çıplak bir şekilde yıldızlara bakarak geçirmeyi planlıyordum.”

Hain zihnim, JP’nin bir şişme botun üzerinde cırtlıçıplak uzandığı, havuzda yüzdüğü, vahşi dövmelelerinin sergilendiği bir görüntü yarattı.

Hoş görüntülerdi.

“Ama şimdi burada seninleyim, bu konuşma boyunca acı çekiyor ve evime dönebilmek için mutfak personelleri yemeğimi çabuk getirsinler diye dua ediyorum.” Sırttı, “Sen yemekten sonra ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu.

Lottie’ye Huxley’nin o yeni “oyuncağı” nereden aldığını sorup, bu akşam omuzlarımda oluşan gerginliği hafifletmeyi planlıyordum.

“Muhtemelen Netflix’te yeni bir romantik komedi izlerken çamaşırları ütöleyip katlayacağım.”

“Dur tahmin edeyim, iki insanın tanışıp delicesine âşık olduğu, sonra adamın aptalca bir şey yaptığı, kızın deliye döndüğü, adamın kızı geri kazanmak için büyük bir jest yaptığı ve mutlu sonla biten türden bir film.”

Çenemi kaldırarak, “İlla bilmek istiyorsan, evet, genel fikir bu,” dedim.

Homurdandı. “Hayatın gerçekten böyle olduğuna inanıyor musun?”

“Bu hikâyelerin bir gerçekliği olduğuna inanmak istiyorum. Sahip olabileceğim türden bir hayat için bana umut veriyorlar.”

“Onlar zorlama kurgular. Hayat yalnız bir inşaat işçisine

âşık olup her şeyden vazgeçerek ilginç bir kasabada yaşama ya karar veren bir film yıldızından ibaret değil.”

“Biliyor musun JP, senin hayatının bu şekilde işlememesi başkaları için de öyle olduğu anlamına gelmez. Örneğin Lottie ve Huxley’e bak. Onların aşk hikâyesi, tutkulu bir aşk ilişkisinin sunabileceği tüm dolambaçlarla, romantik komedi ağırlıklı bir kitap gibi okunuyor.”

“Kaldırımda karşılaşmışlar ve birbirlerine yardım etmek için bir anlaşma yapmışlar. Bu bana pek romantizm çağrışımı yapmıyor.”

“Bu bir klişe.”

“Bir, ne?” diye sordu, yüzü şaşkınlıktan buruşarak.

“Ahh.” Gözlerini devirerek bu adamı romantizm camiasının basit zevkleri konusunda eğitmek için hazırlandım. “Klişe, bir hikâyeyi anlatmaya yardımcı olan olay örgüsü ya da temadır. Örneğin, Huxley ve Lottie’nin aşkını etiketleyecek olsaydım, birbirlerinden nefret ettikleri için kolayca ‘düşmandan âşığa’ derdim, biraz ‘sahte nişanlı’ ve biraz da ‘milyarder’. Hepsi de son derece popüler klişeler.”

“Milyarderlik bir klişe mi?” Her iki kaşı da şüpheyle kalktı.

“Çok popüler olanlardan biri hem de.”

“Şunu açıklığa kavuşturalım, hayatının *klişelerle* dolu bir tür romantik komedi olacağını mı düşünüyordun?”

“Hayır ama şu anda mevcut olandan daha iyi bir arkadaşlık umuyordum,” diye tersledim, suyumdan bir yudum daha alarak.

“Şu anki arkadaşlığın nesi yanlış? Sağlıklı bir sohbet yapıyoruz.”

“Sağlıklı olduğunu düşündüğün şey bu mu? Suyumu suratına fırlatmanın ya da seni tekmeleyerek yere sermenin eşindeyim. Bu nasıl sağlıklı bir sohbet oluyor?”

Dudakları birbirine bastırıp sandalyesine tekrar rahatça yaslandıktan sonra, “Bana öyle geliyor ki senin öfke kontrolü derslerine gitmen gerekiyor,” dedi.

Acaba JP'yi öldüresiye döversem bundan paçayı kurtarabilir miyim?

"Bu gelmiş geçmiş en saçma film."

"Pardon?" dedim. Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Ah, bu adamın cüretkârlığı.

"Bana dünyadaki tüm filmler arasında en sevdiğin, tekrar tekrar izleyebileceğin filmin *Sleepless in Seattle* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. *When Harry Met Sally* de ikincisi."

"Meg Ryan hayranıyız, değil mi?"

"Onun hoş cazibesine nasıl hayran olmazsın?"

"Yani, iyi biri ama sırf o oynuyor diye bir filmi arayıp bulacak değilim."

"Ama izlemelisin. Belki onun filmlerini izleyerek bir şeyler öğrenebilir, daha cazip biri hâline gelebilirsin."

Elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Arkadaşlığımın cazibesine dair şimdiye kadar herhangi bir şikâyet almadım," dedi.

Gözlerimi devirdim ve yemeğimiz hâlâ gelmediği için konuşmaya devam ettim. "Peki, *Sleepless in Seattle*'ı bu kadar küçük görme sebebin nedir?"

"Akla yatkın değil."

"Nasıl yani?" Şok içinde sordum.

"Bir çocuğun tek başına uçak bileti almakla kalmayıp, hiçbir ebeveyn rehberliği olmadan ülkeyi uçarak geçmesi, Empire State Binasına giden yolu bulması ve tek bir kişi bile onu sorgulamadan tepeye ulaşması dışında mı? Evet, bu asla olacak bir şey değil. Aynı zamanda Meg Ryan bu filmde açık bir şekilde sapık."

"O bir sapık değil. Sadece meraklı."

"Komşunu merak edersin, ülkenin öbür ucundaki bir babayı değil."

“Hikâyesi onu etkiliyor.”

“Adam, radyo programı aracılığıyla birilerini bulmaya çalışan kimsesiz bir baba,” dedi, alkış yaparak. “İyi iş çıkardın Tom Hanks. Yalnız ve çaresiz kadınların ayaklarını kilometrelerce uzaktan yerden kesmeyi başardın.”

“Aman Tanrım, iğrençsin.”

“İğrenç mi?” diye sordu, elini masaya koyarak. “Nasıl iğrenç olan ben oluyorum? Oğlumu yem diye kullanarak ülkenin dört bir yanına kuyruk sallayan ben değilim.”

“Sam Baldwin’in böyle bir şey olduğundan haberi yoktu. Hatırlarsan, oğlunun kaybolmasından dolayı çok üzgündü.”

“Tamam, tabii, oğlunun kaybolduğunu anlayacak kadar uzun bir süre elini kadının gömleğinin altından çekti. Harika bir ebeveynlik. Ama tüm bunları bir kenara bırakırsak, âşık olabileceklerini gerçekten düşünüyor musun? Birbirlerini bir anlığına gördüler ve sonra birdenbire Empire State Binası’nın tepesinde birbirlerine âşık mı oldular? İlişkilerinde kesinlikle inandırıcılık yok. Eğer o filmin bir son sözü olsaydı, ertesi sabah birbirlerinden üç bin mil uzakta yaşadıklarını, adamın yüzen bir evde kaldığını ve aptalca tesadüfler dışında hiçbir ortak noktaları olmadığını garip bir şekilde fark ettiklerini gösterirdi.”

Ona bakarken vücudum sinirden tir tir titriyordu. Ensem yanıyormuş gibi hissediyordum. Avuçlarım o kadar terlemişti ki elbiseme silmemek için kendimi zor tutuyordum. Çenemi o kadar sıkımsıttım ki yanaklarım acıdı.

“En sevdiğim filmi yerden yere vurmayı bitirdin mi?”

“Sanırım bitti,” dedi gülerek.

“Güzel. Şimdi, Rotten Tomatoes*, bana en sevdiğin filmi söyle.”

“Neden, beğenmemiş gibi yapıp az önce en sevdiğin filmi yerden yere vurduğum gibi sen de benimkini yerden yere vurmaya çalışasın diye mi? Ben böyle iyiyim, teşekkürler.”

* Rotten Tomatoes: Film eleştirilerinin, oyuncuların, yönetmenlerin, fragmanların ve sinema haberlerinin yer aldığı bir internet sitesidir. -ç.n.

“En sevdiğin film hakkında olumsuz konuşacağımı nereden biliyorsun? Beğenebilirim.”

“Olumsuz olacağını nereden mi biliyorum? Çünkü son beş dakikadır zihinsel olarak ölümümü planlamayı izliyorum. Tahminimce bu yemek bittiğinde, buradan çıkarken beni merdivenlerden aşağı itecek ve komaya sokacaksın.”

Yanlış. Planlarım tam yirmi dakika boyunca onu çatalla-mayı içeriyordu... ve cinsel türden değil!

“Biliyor musun, eğer enseleneceksem, bıçağımı göğsüne saplamak daha tatmin edici olabilir.”

“Tanrım,” dedi dehşete düşmüş bir hâlde.

Üzerime bir utanç çöktü. Bıçak diyerek biraz fazla ileri gitmiş olabilirdim. “Haklısın, bu yersizdi. Sanırım merdivenlerden itmek bana daha çok hitap ediyor.”

Kıkırdadı. “Sen bakmıyorken bıçağını almak zorunda kalmadığıma sevindim.”

“Bu kadar abartma. Turuncu* bana yakışmıyor. Suç işlemek benlik bir şey değil.”

“Yani turuncu senin için yeni siyah değil mi***?”

“Hayır.” Bacak bacak üstüne atıp sordum, “Peki, en sevdiğin film hangisi? Bana bu kadarını borçlusun.”

“Sana hiçbir şey borçlu değilim.”

“JP, bu akşam zaten bitmesi için yalvardığım bir akşamdı ve sen bunu daha da çekilmez hâle getirdin. Lütfen, saçma sapan film seçiminle beni memnun et. Yoksa tahmin etmeye başlayacağım.”

“Bu daha cazip geliyor. Tahmin etmeye başla.”

Ağır bir iç çekerek kendimi topladım. “Porno mu?” diye sordum.

“Hadi ama. Bundan daha fazla klasım var.”

“Tartışılır ama şimdilik bunu eleyeceğim. Hmm.” Çeneme vurarak dramatik bir gösteri yaptım. “Romantik komedileri

* Amerikan hapishanelerinde suçlulara giydirilen zorunlu kıyafetin rengi turuncudur. -ç.n.

** *Orange is The New Black* isimli diziye atıfta bulunulmuştur. -ç.n.

küçümsediğine göre; ben daha çok kan ve vahşet içeren bir aksiyon filmine yöneleceğim. Kibirli kartını tutmaya çalıştığın için, en sevdiğin filmin *Braveheart* gibi bir şey olduğunu tahmin ediyorum."

"Hayır." Başını salladı.

"*The Godfather*?"

"Yakınından bile geçmez."

"İyy, *Rocky* mi?"

"Bu gülünç olurdu."

Kollarımı kavuşturarak onu gerçekten inceledim. "*Saving Private Ryan, The Green Mile, Philadelphia.*"

"Şimdi de Tom Hanks filmlerinden mi tahmin üretiyorsun?"

"Sadece kontrol ediyorum, bunlardan herhangi biri ilgi-ni çekti mi diye. Gördüğüm kadarıyla çekmemiş. Şimdi daha az üretken bir yol izleyeceğim ve *Step Brothers, 40-Year-Old Virgin, Billy Madison* diyeceğim."

"Hepsi komik ama hayır."

"Bilmiyorum. Bana bir ipucu ver. Başrolde kim var?"

"Julie Andrews."

"Julie-ne? *Mary Poppins*'teki Julie Andrews gibi Julie Andrews mu?"

Başını salladı.

"Benimle kafa buluyorsun."

"Hayır. Julie Andrews'un nesi var?"

"Hiçbir şey, ben sadece... Bilmiyorum, Liam Neeson, Sam Elliott ya da Jeff Bridges gibi birini söyleyeceğini düşünüyordum. Bilirsin, tüm kaba ve huysuz, intikam almaya hazır aktörler... Sanşın, pixie saç kesimli Julie Andrews değil."

"Benim hakkımda ne kadar az şey biliyorsun."

"Şaka yapmıyorsun, en sevdiğin filmde Julie Andrews mu oynuyor?"

"Evet," dedi sırtarak.

"Ne peki?"

"Belli değil mi?"

"Azıcık bile değil. Gerçekten her şeyden daha kafa karıştırıcı. Ne diyeceğimi şaşırdım. Aklıma gelen tek Julie Andrews filmi *Mary Poppins* ve *The Princess Diaries*. Eğer cevap bunlardan biriye şaşkınlıktan sandalyemden düşeceğim."

"Hayır, o klasiklerden hiçbirisi değil."

"İkisini de izledin mi?" diye sordum, hâlâ inanamayarak. Bu JP'nin hiç beklemediğim bir yönüydü. Üç kardeşten biriymiş gerçekten.

"Tabii ki izledim. *Mary Poppins* ahlaki açıdan zararsız. Bir keresinde Anne Hathaway'e takıntılı olan ve bana her filmi izleten bir kızla çıkmıştım. Bu arada *The Devil Wears Prada* tam bir kabustu. Nasıl boktan bir sondu öyle?"

"Romantik komedileri sevmediğini sanıyordum?"

"Sevmiyorum, o film de bunun başlıca nedenlerinden biri."

"Peki, bunlarda biri değilse ne?" Güldüm. "*The Sound of Music* olamaz."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu, fazlasıyla ciddi görünerek.

Hayır, olamaz.

Bu olamaz.

The Sound of Music mi? İmkânı yok.

"Çünkü bir müzikal ve yanıyorsam kusura bakma ama ben seni müzikal seven biri olarak hayal edemiyorum."

"Biliyor musun, insanlar hakkında sahip olduğun azıcık bilgiye dayanarak onları yargılamamalıydın." Kollarındaki manşetleri düzeltti ve, "Bilgin olsun, *The Sound of Music* benim en sevdiğim filmidir. İhtiyacın olan her şey var; şarkı söyleyebilen seksi bir eski rahibe, huysuz, Nazilerle savaşan bir kahraman, güzel bestelenmiş müzik, ihanet ve gerilim."

Şaşırdım.

İnanamıyordum.

Elbette, iyi bir filmi ama favori filmi miydi?

"Neden sana inanmıyorum?"

Omuz silkti. "Bana inanmayı ya da inanmamayı seçmek sana kalmış."

"Telefonum olsaydı, hemen şimdi Huxley'e mesaj atar ve bunun doğru olup olmadığını öğrenirdim."

"Telefonunu aldığı anda mesaj at. Maria'yı bir dağın tepesinde dönerken izlemeyi sevdiğimi biliyor. Bir sene Cadılar Bayramı'nda Maria gibi giyinmiştim, başka bir yıl da Baron Von Trapp olmuştum. Sonra yine Maria oldum çünkü kostüm sadece bir kez giyilemeyecek kadar güzeldi."

"Ben hâlâ... Sana inanmıyorum."

"Sen bilirsin. Ama sana şunu söyleyeyim, *The Sound of Music*'in kasetine, CD'sine, VHS'sine, DVR'ına, BluRay'ine ve dijital kopyasına sahibim. Julie Andrews'un çok değerli imzalı resmine sahip olduğumdan bahsetmiyorum bile. Hep-sini evimde, son derece gizli bir yerde, yanmaz bir kasada saklıyorum."

"Tamam, şimdi yalan söylediğini anladım."

Omuz silkti ki bu çok sinir bozucu bir cevaptı. Sanki doğru düzgün bir şey söyleyecek kadar bile umursamıyor, sadece ukala bir tavırla omuz silkerek karşılık veriyordu.

Hayır, ona bir an bile inanmıyordum. *Sleepless in Seattle*'a yönelttiği yoğun eleştirilerden sonra arkasına yaslanıp, başlı başına bir aşk hikâyesi olan *The Sound of Music*'in en sevdiği film olduğunu söylemesine imkân yoktu. Hayır, sadece beni kışkırtmaya çalışıyordu ve ben buna kanmayacaktım.

İyi denemeydi.

"Do, bir geyik, dişi bir geyik-"

"Şunu keser misin?" diye sordum yemeğimiz nihayet geldiğinde. "Tanrım, sadece yemeğini ye ve sessiz ol ki buradan defolup gidelim."

"Sevimli bir yemek arkadaşı değilsin, değil mi?"

"*The Sound of Music*'ten bahsettiğinden beri durmadan şarkı söylüyor, mırıldanıyor, tempo tutuyorsun ve ben aklıma

* *The Sound of Music* filmindeki Do-Re-Mi şarkısının sözleri. -ç.n.

kaçırmak üzereyim. 'Maria gibi bir sorunu nasıl çözersin?' sorusu sonsuza kadar kafamda takılı kalacak."

"Daha kötüsü de olabilirdi."

"Nasıl daha kötüsü olabilir?" diye sordum.

"Tamamen uygunsuz bir şarkı olabilir. Şöyle bir şey..." Öne doğru eğilip baştan çıkarıcı bir sesle, "Boynumu, sırtımı, yala-" dedi.

"Tamam, demek istediğini anladım," dedim elimi kaldırıp lafını keserek.

"Bunu duymuş muydun?"

"Herkes duydu," dedim ağzıma bir çatal dolusu köfte tıkıştırırken. Şimdiye kadar yediğim en lezzetli köfteydi. O kadar güzeldi ki sırf bu köfteyi yemek için JP ile bir randevuya daha çıkmayı düşünebilirdim. Evet, bir gece daha bu acıyı çekerdim, işte o kadar iyiydi.

"Hiç bu şarkının önerdiği gibi bir macera yaşadın mı?"

Patates püremdeki sarımsak girdabına bakarken yanaklarım ısındı. "Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamadım."

"İlgilendirmiyor ama bir şekilde zaman öldürmemiz gerekiyor. O yüzden rahatsız olmuş hâlimden yola çıkarak cevabın hayır olduğunu varsayıyorum."

"Sanki sen böyle bir şey yapmışsın gibi."

Kaşlarını bir kez daha çattı. Bir şey söylemesine gerek yoktu, o ifade her şeyi anlatıyordu. Kuyudan yalamıştı, bilirsiniz işte...

"Hemen hemen her şeyi yaptım, Kelsey, hem de her seferinde. Her seferinde."

"Hı-hı, eminim," dedim alaycı bir şekilde.

Beni görmezden gelerek devam etti: "Ben gelmesem bile kız arkadaşımın gelmesini sağlarım."

"Bu harika." Ona ağzım kapalı bir şekilde tebessüm ettim.

"Sırf kaçmak için bir iki kez numara bile yaptım, anlıyor musun?"

Su bardaklarımızın üzerinden onun sırttan yüzüne bakar-

ken çatalım ağzımın ortasında duraksadı. "Numara yapmanın imkânı yok. Sperm taklidi yapamazsın."

"Kızlar prezervatifi kontrol etmez, tabii bu senin yaptığın bir şey değilse."

"İyy hayır, iğrenç. Lütfen konuyu değiştir, bunun nasıl iştah açıcı bir sohbet olduğunu anlamıyorum."

"Seks her zaman iştah açıcı bir sohbetir."

"Evet ama numara yapıyormuş gibi davranman ve prezervatifinin içinde ne olup olmadığı gibi detaylar değildir."

"Numara yapıyormuş gibi davranmıyorum. Numara yapıyorum."

"Tamam, JP." Başparmağımla tamam işareti yaptım. "Başarıların için aferin sana."

Çatalını ağzına götürmeden önce dudakları yana kıvrıldı. Doğru, ye de buradan defolup gidelim. Dürüst olmak gerekirse, bu adamla yaptığım konuşmalar birbiri ardına başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Film konusuyla umutlanmıştım ama *Sleepless in Seattle*'ı yerden yere vurmasıyla bu umut çabucak söndü. Bunu ona asla itiraf etmeyecektim ama şimdi merak ediyordum. Bir çocuk nasıl olmuştu da ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçabilmişti?

JP masanın kenarını kavrarken "Siktir," diye fısıldadı. Çatalı tabağında durdu ve başı sanki az önce kendini incitmiş gibi eğikti.

Ve ben de tam olarak ben olduğum için, "İyi misin?" diye sordum.

Başını hafifçe kaldırdı, böylece dudağını ısırdığını görebiliyorum. "Mmm," diye inledi.

"Dudağını mı ısırдын? Yani, bazen bana da olur. Ağız içi yaraya dönüşebilir, bu yüzden kendini buna hazırla."

Başı tamamen arkaya düştü ve geriye doğru eğildi.

Daha da yayılırken elleri hâlâ masanın kenarındaydı. "Siktir... evet."

Dur, bekle. Ne oluyor?

Yer değiştirdi ve dudaklarını ıslatırken yumruğunu sıktı.
“Evet, bebeğim, tam orası... mmm, çok iyi hissettiriyorsun.”

Yüzüm asıldı.

Burun deliklerim genişledi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Bundan daha çocukça olabilir miydi?

“Bunu gerçekten yapıyor musun? Gerçekten *When Harry Met Sally* filmindeki sahneyi mi oynuyorsun?” diye sordum.

“Siktir. Senin o ağzın. Evet, iyice em beni.”

Aman Tanrım.

Öne eğilip masaya vururken yüzüm alev alev yanıyordu.

“Hey, hu-hu, artık kesebilirsin. Ne demek istediğini anladım.”

Ama durmadı. Bir saniye bile.

Hayır, inlemeye, dudaklarını ısırma, kalçalarını oynatmaya devam etti.

“Evet bebeğim, bal kutun çok güzel. Ohhhhh, evet, siktir, daha sert pompalamam lazım.”

“Hayır, hayır, sorun değil, pompalamaya gerek yok,” dedim ama zihnim görselleştirmeye ve boynum terlemeye başladı.

Bundan dolayı azmıyorsun, AZMIYORSUN!

“Kahretsin...” Yumruğunu masaya vurdu ve ben dehşet içinde –ve gizli bir merakla– masaya yaklaşmasını izledim, gözleri hâlâ kapalı, başı eğikti. “Boşalacaksın, bunu hissedebiliyorum ama henüz değil, ben söyleyene kadar değil,” diye inledi.

Dudaklarımı ıslattım.

Bacaklarımı çapraz yaptım.

Başka tarafa baktım ama gözlerim tekrar ona kaydı.

Eli uzandı ve bez peçetesini kavradı. Yumruğunun içinde buruşturdu. “Henüz değil bebeğim, ben sana izin verene kadar sakın gelme.” Başı kısa bir süreliğine geriye düştü. “Ahh, lanet olsun, iyi kız. Tut şunu.”

O bakmıyorken peçetemle boynumun etrafını hafifçe sil-

dim. Klimayı falan mı kapatmışlardı? Bu düdüklü tencere sıcaklığı da neyin nesiydi?

"Tanrım, amın çok iyi, çok iyi. Evet, beni böyle becer. Devam et, bebeğim." Yumruğunu tekrar masaya vurdu ve o kadar yüksek sesle inledi ki omurgamdan aşağı bir galon lav dökülüyormuş gibi hissettim.

Dikkatimi dağıtmaya çalışarak yanağımın içini ısırdım ama faydası yoktu. Bacaklarımın arasında donuk bir zonklama vardı, avuçlarım terliyordu. Önündeki bıçağı kavrayıp masaya vururken ve bu kadar yüksek sesle inlerken bakışlarımı ondan koparamıyordum. Aşağıdaki insanların neler olduğunu merak ettiğini BİLİYORDUM.

"Lanet... olsun," diye bağırdı. "Gel bebeğim, açgözlü aletime gel." Sonra... dişlerini sıkı, boyun damarları şişti ve gırtlaktan gelen bir ses dudaklarından döküldü.

Aman.

Tanrım.

Dilim karıncalanıyordu. Yanaklarım yanıyor, alnım terden hafifçe parlıyordu. Gerçekten boşalmış mıydı? Çünkü... Yani, bu çok inandırıcı, çok seksi, çok-

"Burada her şey yolunda mı?" Helix merdivenlerden seslenerek, sandalyemden fırlayıp yere düşmeme sebep oldu.

Tanrım, Kelsey, kalk.

Ayağa kalkmaya çabalayıp, elbisemi aşağı indirirken ve sırtımı dikleştirirken aşağılanmışlık duygusu tüm bedenimi ele geçirdi. "Evet!" diye bağırdım. "Her şey... evet. Biz iyiyiz. Burada bir şey olduğu yok. Sadece sohbet ediyoruz. Bizim için endişelenmenize gerek yok. Evet. Garip bir şey olmuyor."

JP'ye baktım. Elindeki çatalın ucunda dev bir parça köfteyle sırttı. Çatalı Helix'e uzattı, "Şefe saygılarımı sunarım," deyip ardından bir ısırık aldı.

Bu sırada benim azgın ve hazır bedenim burada, evrene SOS göndererek, "O ne yiyorsa ben de onu yiyeceğim," diyordu.

"Gerçekten de gecenin geri kalanında benimle konuşmayacak mısın?"

Fısıldayarak, "Bunun ne kadar utanç verici olduğunun farkında mısın?" diye sordum.

"Evet, senin için gerçekten utanç verici. Helix seni tahrik olmuş, meme uçların sertleşmiş ve buradan ayrılmaya hazır hâlde gördü. Adamın bu görüntüye hazır olup olmadığından emin değilim."

"Tahrik olmadım," dedim, bunun tamamen yalan olduğunu ikimizin de bildiğini düşünmeme rağmen. "Çocuk gibi davranıyorsun."

"Acaba sadece seni gevşetmeye çalışıyor olabilir miyim? Tanrım, kadın, bir sakinleştirici hap al."

"Bana gevşememi söyleme. Gevşemek istediğim zaman gevşerim."

Başını salladı, dudakları tam olarak ne düşündüğünü ifade ediyordu – *kadın deli*.

"Bil bakalım ne oldu, delirmemin tek sebebi beni senin delirtmen."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

Bekle... ha?

"Deli olduğunu söylemedim."

"O zaman ne dedin?"

"Hiçbir şey." Kadehini kaldırdı. "Ama şimdi senin deli olduğunu düşünüyorum."

İnleyerek kollarımı önümde çaprazlayıp masaya koydum.

"Ah, bu gece hiç bitmeyecek."

"Bundan şikâyet etmek yerine bana başka bir soru sorabilirsin, biliyor musun?"

"Bu pek çekici gelmiyor."

"Peki, ben sana bir soru soracağım." Boğazını iğrenç bir

şekilde temizledi. "Söyle bakalım Kelsey, bir erkekte ne anıyorsun?"

"Seni değil."

"Az önceki kızarmış yanakların aynı fikirde değildi."

Yemin ederim burnumdan duman çıktığını hissediyordum.

Sırtarak, "Biliyor musun, burada sessizce oturabiliriz ki bunun seni daha da rahatsız edip çeneni düşüreceğini ve muhtemelen bilmemi istemediğin bilgileri ifşa etmene neden olacağını biliyorum. Ya da basit bir soruya cevap vererek gevzeleliğini kontrol edebilirsin," diye ekledi.

Neden haklıydı ki?

Bunu da onunla ilgili sinir bozucu şeyler listesine ekleyin.

"Bana başka bir şey sor."

"Tamam, bir erkekte neyi çekici buluyorsun?"

Gözlerimi ağır ağır devirdim. "Dur tahmin edeyim. Eğer bu soruya cevap vermezsem, soracak ürkütücü derecede benzer bir soru daha bulacaksın?"

Sırtıttı. "Evet ve devam edeceğim."

Peçetemle ağzımı sildim sonra tekrar kucağıma koydum. "Peki, bir erkekte ne istediğimi mi bilmek istiyorsun? Birincisi, beni rahatsız etmeyen birini, ikincisi, bilerek yalan söylemeyen birini."

Elini masanın üzerine koyarak, "Kelsey, sesinin tonuna bakılırsa, sanki seni kızdırdığımı ve bilerek yalan söylediğimi ima ediyorsun," dedi.

"Bunu nasıl anladın? Vay canına, JP, sen bir dâhisin."

"Tanrım," diye mırıldandı. "Bu gece tam bir yetişkin gibisin. Her zaman oldukça soğukkanlıydın ama bu gece, başka bir seviyedesin."

Peçetemi masaya bırakıp arkama yaslanırken kollarımı kavuşturdum. "Evet çünkü bu gecenin farklı olacağını düşünmüştüm. Düşündüm ki..." Hüzünlü bir ses tonuyla devam ettim, "Gerçekten çıkabileceğim biriyle tanışacağımı sanmıştım. Bunun yeni, heyecan verici bir şeyin başlangıcı olduğunu

düşünmüştüm. Biriyle çıkacağım için heyecanlıydım ama bu gece öyle olmadı. Hayal kırıklığı ve dev bir öfke yumağı oldu. Beklediğin kadar hoş bir arkadaş değilsem kusura bakma."

"Gerçekten değilsin. Paramı geri isteyebilirim. Aşırı eleştiril, cazgır bir kadın iyi bir ilk buluşma ya da eşleşme sayılmaz."

"Cazgır kadın mı?" diye sordum.

"Evet. Sana zaten cadaloz demiştim, ikinci seçeneğin cazgır kadın olması gerektiğini düşündüm."

"Peki, sen de bir... sen bir..."

"Bir ne?" diye sordu, sırtışı daha da büyüyerek.

Düşün Kelsey, iyi bir isim bul.

"Basiretsiz bir ahmaksın."

Başını geriye attı, dudaklarından kahkahalar döküldü. "Bulabildiğinin en iyisi bu mu? Basiretsiz bir ahmak mı? Kahretsin." Ben her saniye daha da öfkelenirken o gözlerini sildi. "Sanırım bunu bir tişörte bastırabilirim. Sen basiretsiz bir ahmaksın. Tanrım, bu iyiydi."

Gülmeye devam ederken ona baktım, gülmesi kıkırdamaya döndü sonra tekrar güldü. Sonunda kendini sakinleştirdiğinde, "Bitirdin mi?" diye sordum.

"Sanırım bitirdim." Gözlerini bir kez daha kaydırdı. "Ah dostum, sakladığın o altın hakaretlerden başka var mı?"

"Bilmiyorum. Bana cazgır kadından başka hitap edebileceğin bir isim var mı?"

"Elbette var. Gergin şirret."

Şirret de neyin nesiydi? Fark etmez, iğrenç bir isimdi, dil-den düşmezdi.

Ve bana böyle hitap etmesine izin verirsem ne olayım.

Gözlerim kısıldı. "Yarı çatlak cahil."

"Titiz fahişe."

Çenem sıkıştı. "Alaycı avanak."

Gülümsedi. "Gösterişçi sürtük."

Helix'in merdivenleri tırmanırken çıkardığı ses bir an dik-katimi dağıttı, "Huysuz sik kafalı," dedim.

Şimdi tamamen gülümsüyordu. "Şımarık cariyeye."

"Sürtük ve carie, bacaklarımın gevşek olduğunu ima eder ve şu an sana garanti edebilirim ki vücudumda gevşek hiçbir şey yok."

"Ee... her şey yolunda mı?" Helix masaya doğru adım atarak sordu.

"Belki de gevşemelisin, biri kazık yutmuş gibi görünen kışından o sopayı çıkartmalı." JP kollarını kavuşturduğunda sıradan bir göt gibi görünüyordu.

"Hesabı ister misiniz?" diye sordu Helix.

"Yani, saçma sapan zırvaların ve cıvıl cıvıl şarkıların yüzünden ayaklarına kapanıp bayılmadığım için kışımda bir sopa mı olmalı?"

"Cıvıl cıvıl mı?" diye sordu JP aşağılanmış bir şekilde. "Tekrar dene. Şarkı söylememde cıvıl cıvıl bir şey yoktu."

"Evet, ben gidip hesabı alayım. Sanırım bu gece tatlı yok." JP ve ben gözlerimizi ayırmadan birbirimize bakarken Helix yanımdan ayrıldı.

"Kızgın kedilerin sesinin bu gece çektiğim acıdan daha iyi olduğunu duymuştum."

"Saçmalıyorsun." Elindeki peçeteyi masaya fırlattı. "Başını salladığını gördüm."

"Ah, bunun baş sallamak olduğunu düşünerek şirinlik ediyorsun, daha çok sesin oldukça korkunç olduğu için seğiriyordu. Birinin kaslarını nasıl isyan ettireceğini çok iyi biliyorsun."

"Bunun komik olması mı gerekiyordu? Çünkü değil."

Göğsümü tuttum. "Erkeklik duygularını mı incittim?"

Helix tekrar yaklaşarak masaya hesabı bıraktı. İkimiz de aynı anda uzandık.

"Bırak," dedi JP.

"Bu yemeğin parasını ödemene izin vermemin imkânı yok," diye karşı çıktım. Bu geceyi mahvetmiş olabilirdi, sonsuza kadar kafamda 'Do, bir geyik' nakaratı takılı kalacak olabilirdi ama hesabı ödemesine izin verirsem cehenneme kadar yolum var demekti.

Ahhh, hayır.

"Cesedimi çiğnersen ödemene izin veririm."

"İşte telefonlarınız," dedi Helix, sesi gergin geliyordu. Öyle de olmalıydı. Tetikler çekilmiş, seslerimiz yükselmiş, hayatımızın bakışmasını yapmaya başlamıştık ve tek bir yanlış hareketle bu randevu barut fiçisi gibi patlayacaktı. "Onları buraya bırakıyorum." Telefonları yavaşça masanın üzerine koydu, hiçbir şeyi bozmamaya çalışarak dikkatlice geri çekildi.

Akıllı, çok akıllı adamdı.

"Peki." Hesabı bıraktım ama cüzdanıma uzanıp birkaç yirmilik çıkardım. Onları masanın üzerine koydum. "İşte, yarısını ödedim."

"Al şu lanet parayı hemen. Sen ödemiyorsun."

"Neden ödemeyeyim? Bunu karşılayabilirim. Kardeşin bana iyi para ödüyor."

"Bu para meselesi değil."

"O zaman ne?" Ben de karşı çıktım. "Gurur meselesi mi?"

"Evet, biriyle çıktığımda her zaman yemeğin parasını öderim."

"Bu talihsiz bir tesadüftü. Beni bir randevuya götürmedin. Bu iğrenç, akıl almaz derecede acınası bir buluşmaydı. İnan bana, eğer bu gerçek bir randevu olsaydı, böyle olmazdı."

"Eğer bu gerçek bir randevu olsaydı, benimle konuşma şeklin yüzünden seni bu masanın üzerine yatırır ve kışına şaplak atardım."

Gözlerim büyüdü. "Pardon?"

"Beni duyduğun." Yirmiliklerimi alıp cebine attı, sonra da iki tane yüz dolarlık banknot çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Yemeğin o kadar tutmasına imkân yoktu. Yakınından bile geçmezdi.

Her zaman gösteriş yapmaya çalışıyordu. Gösteriş budalası.

Herkes JP'yi alkışlasın lütfen. Parası var, aferin ona. Belli ki gösteriş yapmak istiyordu.

Ama söylediklerine geri dönelim. "Bu çok çirkin bir davranış. Bugünlerde kimse kadınları tokatlamıyor."

Masadan kalkıp takım elbisesinin ceketini ilikledi. "Belli ki doğru erkeklerle birlikte olmamışsın."

Bana doğru yürüyüp sandalyemden kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ve ayağına kalktım.

"Mükemmel beyefendilerle birlikte oldum, çok teşekkür ederim."

JP eğilerek, "İşte senin sorunun da bu," dedi. "Mükemmel bir beyefendi seni benim gibi boşaltamaz."

O kadar yakındı ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Beni ısıtıyor ve karnımın alt kısımlarını kaynatıyordu. Bir saniyelğine de olsa vücudumda yayılan ısı dalgasının nabız gibi atmasına neden oldu. Bana onunla tanıştığım günkü o ilk çekimi hatırlattı. Ama geldiği kadar hızlı bir şekilde uçup gitti.

"Kendini övme, JP." Yanından geçip gitmek için hareketlendim ama bir kez daha, tıpkı toplantı salonunda olduğu gibi, elini belime koyarak beni durdurdu. Kulağıma doğru eğildi.

"Gerçekler ortadayken kendimi övmeme gerek yok. Eğer benim yatağında olsaydın, adını unutturdun, vajinan penisim için yalvarırdı ve sürekli adımı haykırmaktan sesin kısılırdı."

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bunu görebiliyordum. Hissedebiliyordum.

Onun yatağında, üzerimde gezinmesinin nasıl bir şey olacağını...

Talepkâr.

Kontrolcü.

Vücudumun her santiminde verecek bir şey kalmayana kadar vazgeçmezdi.

Fısıldarken bile sesinde talep vardı ve nasıl olacağını hissedebiliyordum.

Ama bu istediğim anlamına gelmiyordu.

Romantizm ve iyi seks arasında bir fark vardı. İyi seks bir gece sürerdi, romantizm ise bir ömür.

Ama daha cevap vermeden benden uzaklaştı. İkimiz de

merdivenlerden indik, bacaklarım beklediğimden daha fazla titriyordu.

Bize yemeğimizin nasıl geçtiğini soran görevliyi atlattık, JP kapıyı benim için açık tuttu. İkimiz de kaldırıma çıktığımızda JP aramızdaki mesafeyi kapatıp elini bir kez daha belime koydu.

"Bu gece çok değerli bir zaman kaybıydı. Umarım bir daha asla olmaz."

"İkimiz için de," dedim başımı dik tutarak. "Tatsızdın ve kendine aşırı güvenen bir pisliktin. Seninle bir daha buluşmaktansa kafamı bir benzin istasyonunun tuvaletine sokmayı tercih ederim."

"O zevk bana ait değildi bebeğim. Umarım daha sonra kötü bir diş ağrısıyla boğuşursun."

Nefesim kesildi ve gözlerinin içine baktım. "Ah, peki... Umarım penisin fermuarına sıkışır." Uzaklaşmak için bir adım attığımda bileğimi kavrayıp dudaklarına götürdü. Dehşet içinde bileğimin tam iç kısmına öpücük kondurmasını izledim. Dudakları sadece bir nefes alımı süre bileğimde oyalandı ama bu bile midemin takla atmasına, moral bozucu bir duyguya neden olmasına yetti.

Hayır, vücudum, ondan hoşlanmıyoruz.

Onun küstah cazibesine kapılmaya cüret etme.

"Penisim senin bacak arandaysa bir yere sıkışır sadece." Elimi bıraktı. "Eve dönüşte bir yerlere takılma."

Sonra bir eli cebinde, her adımda kasılarak ters yöne doğru ilerledi.

Tanrım, insanı çileden çıkarıyordu.

Bilinmeyen bir nedenle, "Umarım bir daha görüşmeyiz," diye seslendim. Onu ofiste tekrar görecektim çünkü ben böyle bir şansa sahiptim.

İç çekerek Uber çağırmak için çantamdan telefonuma uzandım, elim bir kâğıt parçasına değdi. Kafam karışmış hâlde çantamı açtım ve masanın üzerine bıraktığım üç yirmi dolarlık banknotu buldum.

Orospu çocuğu!

Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast

Knox ve Emory

Kelsey: Birbirine delicesine âşık çiftlerle tanışma hikâyelerini konuştuğumuz Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast'e hoş geldiniz. Knox ve Emory, bugün bana katıldığınız için çok teşekkür ederim. Hadi, esas konuya gelelim. Bize nasıl tanıştığınızı anlatır mısınız?

Emory: Üniversitede, ilk yılımızda.

Knox: California'dan gelen transfer bir öğrenciydi.

Emory: Chicago Bobbies'de oynamak için seçilmeden önce Brentwood'daki son yılıydı.

Knox: Teknik olarak, bir beyzbol partisinde tanıştık. Bana göğüslerini gösterdi.

Emory: Öyle olmadı. Sarhoştuk, arkadaşlarımı arıyordum ve ondan yardım istedim. Odasına girdik, ben düştüm ve göğsüm dışarı fırladı.

Knox: Göğüs frikiğine bayılmıştım.

Emory: Ertesi sabah dehşete düşmüştüm. Kampüste kaybolduğumu görene kadar neşeli bir şekilde yolumuza devam ettik. Bir çift memeyi asla unutmadığını söyledi.

Kelsey: Aman Tanrım. Ha-ha-ha.

Knox: Unutmam. Ve hiç unutmadım. Gerisi hikâye.

Emory: Gerisi hikâye değil. Aylarca mümkün olan en saçma yollarla sevgimi kazanmaya çalıştım.

Knox: Ve onu kazandım.

Emory: Ardından sekiz yıl ayrı kalalım diye. Ama sonra birbimizi tekrar bulduk.

Knox: Bu sefer gitmesine izin vermeyecektim. Ona bir yüz taktım ve gerisi hikâye oldu.

Dördüncü Bölüm

JP

"İşte orada, Kazanova'nın ta kendisi." Breaker ofisime girip oturdu ve bana sırtıttı. "Nasıldı? İlk görüşte aşk mı?"

Ceketimin düğmelerini açarak ofis koltuğuma oturdum. Asansör kapıları açıldığı anda Breaker'ın elinde bir fincan kahve ile beklediğini ve tek bir kişiyi aradığını görmüştüm: Beni.

Dün gece attığı mesajlar cevapsız kalmıştı.

Resepsiyon görevlisine merhaba derken onu görmezden gelmişim.

Mola odasından kendi kahvem alırken onunla göz teması kurma zahmetine girmemişim.

Benden hemen sonra ofisime girdiğinde, ısrarı karşısında hayal kırıklığı içinde homurdanmamayı seçmişim.

Ama şimdi karşında oturmuş, bana bakıyor ve bir özet arıyordu. Ona dün geceki felaketi anlatmaktan başka seçeneğim yok gibiydi.

Takım elbisemin iç cebinden telefonumu çıkarıp masamın üzerine koyduktan sonra sandalyemde arkama yaslandım. "Dün gece mi?" Parmaklarımı birleştirdim. "Aslında randevumu ilk gördüğümde iyi geçeceğini ummuştum ama ağzını açtığında bu düşüncem hemen kayboldu."

"Kahretsin, cırtlak bir sesi mi vardı?"

Başımı salladım. "Hayır, benden ne kadar nefret ettiğini dile getirdi."

Breaker'ın kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Ne demek istiyorsun? Seni tanıyor muydu?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet, beni tanıyordu."

"Nasıl? Onunla daha önce çıktın mı?"

"Hayır." Masamın üzerindeki fareyi sallayarak bilgisayarıma açtım. "Çıktığım kişi Kelsey'di."

"Kelsey mi?" diye inanamayarak sordu Breaker. "Lottie'nin kız kardeşi olan Kelsey mi?"

"Evet."

"Ah, lanet olsun." Breaker'ın attığı uzun kahkaha beni çok rahatsız etti. "Dostum, bu nasıl bir şans?"

"Görünüşe göre oldukça iyi."

"Dur tahmin edeyim, sen olduğunu görünce restorandan çıkıp gitti mi?"

"Hayır. Programın kuralları gereği, seni eşleştirdikleri kişiyle yemek yemek zorundasın. Ve tam bir orta çağ savaşı belirtileri gösterdiğimiz için bizi herkesten uzakta, özel bir asma kata koydular."

"Peki, nasıl gitti?"

"Pek iyi değil." Gelen kutumu açtım ve e-postaların akınına uğradım.

"Ama ilk gördüğünde heyecanlandığını söylemiştin. Neden?"

"Çünkü Kelsey'di," dedim rahatça. "Onu tanıyordum, bu yüzden zaten orada olma havamda değilken bir yabancıyı tanımaya çalışmak zorunda değildim. Rahatsız olacağımı düşünmedim, ayrıca... seksi görünüyordu." Omuz silkdim. "Ama gitmek için yalvardığı anda tüm bunlar uçup gitti."

"Bunu yapmasına izin verilmediyse eminim daha da sinirlenmiştir. Lottie ile aynı ateşli ruha sahip."

"Evet ve bunu belli ediyordu. Nahoş biri olduğunu söy-

lerken şaka yapmıyorum. Eninde sonunda kavga ettik, tabii ki ben de durumu onun için pek kolaylaştırmadım. Gecenin sonunda kendi yollarımıza gittik.”

“Peki, bu konuda ne hissediyorsun?” diye sordu Breaker.

“Rahatladım,” diye yanıtladım. “Onunla akşam yemeği yemek çok yorucuydu. Elbette, arada sırada hazırcı cevap konuşmasından hoşlanmıştım ama eve döndüğümde kendimi tükenmiş hissettim.”

Breaker beni incelerken bir an sessiz kaldı. Yalan söylediğime dair bir ipucu aradığından emindim. Kelsey’le birbirimize âşık olup olmadığımızı ve şimdi gizlice çıkıp çıkmadığımızı merak ediyordu.

Gerçek bundan daha uzak olamazdı.

“Neden sana inanmıyorum?” diye sordu.

İşte başlıyoruz.

“Dostum, bana güven-” Konuşmayı kestim, gözlerim Kelsey’den gelen bir e-postaya takıldı.

Konu başlığı: Ofisine geliyorum.

Ofisimin kapısı uçarak açılmadan ve Kelsey içeri girmeden önce zar zor açacak zamanım olmuştu. Yüzündeki ifadeden sinirli olduğu anlaşılıyordu. İki yanında sımsıkı yumruk yaptığı elleri beni cidden endişelendirdi. Breaker’ı gördüğünde gözlerindeki şaşkın bakışla tavrını saniyeler içinde tamamen değiştirdi.

“Breaker, merhaba.” Elini saçlarında gezdirdi. “Seni görmedim. İçeri daldığım için özür dilerim.”

Breaker tabii ki gülümseyerek yeni beyazlattığı dişlerini gösterdi. “Selam, Kelsey, dün çok iyi bir gece geçirdiğini duydum.”

Kelsey’nin öldürücü gözleri bana dikildi. “Ona söyledin mi?”

“Şey, o benim kardeşim ve beni randevuya çıkmaya zorlayan oydu. Bu yüzden nasıl geçtiğini sorması çok doğal.”

Kendini toparlayan Kelsey, Breaker’a dönüp, “Kardeşinle bana bir saniye verir misin?” diye sordu.

Breaker sırtarak ayağa kalktı. "Elbette."

O uzaklaşmadan önce Kelsey, "Ve bu konudaki anlayışımı takdir ediyorum," diye ekledi.

Breaker omzuna vurarak, "Ona ismen bağlı olmama ihtiyacını anlıyorum. Keşke ben de olmasaydım."

Vay be, ne kardeş ama.

Kapıyı arkasından kapatarak gitti. Dikkatimi aramızdaki mesafeyi kapatan ve Breaker'ın boşalttığı sandalyeye oturan Kelsey'e verdim.

"Bu zevki neye borçluyum?"

"Dün geceden sonra, bunu nasıl halledeceğimizi konuşmamız gerektiğini düşündüm."

"Neyi halledeceğimizi?" Duraksayarak başımı yana eğdim. "Kahretsin, dün gece bana âşık oldun ve şimdi bana karşı böylesine yoğun duygular beslerken işle nasıl başa çıkacağını mı bulmaya çalışıyorsun?"

Yüzü ifadesizleşti ama üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Eğer dün gece bir şeyler açığa çıktıysa o da kesinlikle aşkla ilgili değil de sana karşı duyduğum aşırı nefretle ilgilidir."

"Ah, nefret. Bak, bu yeni işte." Kollarımı masama yasladım. "Lütfen detaylandır."

"Bu hiç komik değil, JP."

"Güldüğümü bilmiyordum."

Gözlerini kısarak sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Son derece ciddi bir şeyi gülünecek bir konu hâline getirmek için gülmek zorunda değilsin."

Kelsey'i çıldırttığını bildiğim dağınık masamdan bir kalem aldım. İfadesindeki gerginlik konuşmamızdan kaynaklanıyordu ama sandalyenin kolçaklarını ölümüne kavraması; şüphesiz masamdaki karmakarışık raporlardan, devrilmiş kalem kavanozundan ve bilgisayarımı alışılmadık bir şekilde eğmemden kaynaklanıyordu.

"Tamam, bana durumumuzun neden bu kadar ciddi olduğunu söyler misin? Çünkü bir şeyi kaçırmadıysam, dün gece

aramızda hiçbir şey ama hiçbir şey olmadı. Yani, bu seviyede psikozu gerektirecek bir şey olmadı.”

“JP, dün gece bir randevuya çıktık.”

“Bizim seçimimizle değil.” Kalemi tıklatıp aç-kapa yaptım.

“Ama yine de oldu. Gergin bir yemek yedik ve sonra ayrılırken sen dedin ki... bazı şeyler söyledin.”

“Ah... ‘Yatağımda olsaydın, vajinan penisim için yalvarırdı’ kısmı mı?”

Yutkunurken yanakları kızardı. “Evet, o kısım.”

“Sadece temel gerçeklerdi. Üzerinde durulacak bir şey değil.”

“Şey...” -ellerini muhtemelen buharla iyice ütülenmiş eteğinin üzerinde gezdirdi- “...uygunsuzdu ve bazı temel kurallar koymamız gerekiyor.”

“İyi olur.” Ellerimi başımın arkasında birleştirdim. “Anlat bakalım, temel kurallar neler?” dedim.

“Şey, birincisi-”

“Şunu belirtmeliyim ki tepkin tamamen saçma ve abartılı ama bilirsin, herkesin duyguları kendine. Senin duyguların seni ilgilendirir... falan filan gibi saçmalıklar işte.” Elimle işaret ettim. “Devam edebilirsin.”

Burun delikleri genişledi ve bunun üzgün olduğunda yaptığı küçük bir hareket olduğunu fark ettim. “Dediğim gibi; ilk temel kuralımız dün gece hakkında asla konuşmamak. Ben Lottie’ye söylemedim, sen de kimseye söylemezsen çok memnun olurum.”

“O kadar itici miyim?”

“Evet.”

Kıkırdadım çünkü hayır diyeceğini ve uzun soluklu bir açıklama getireceğini düşünmüştüm ama dürüstlüğü için kızın hakkını vermek lazımdı.

“Ayrıca insanların yoluma çıkan her erkekle ilişkiye girdiğimi ya da şirket basamaklarını bacaklarımı açarak tırmanmaya çalıştığımı düşünmelerini istemiyorum.”

"Merak etme, kız kardeşin bunu halletti."

Gözlerini kıstı ve parmağıyla işaret ederek, "O iş öyle olmadı ve bunu sen de biliyorsun," dedi.

"Haklısın, hiç yakışık almadı. Özür dilerim." Bu ilişkiyi sürdüren biri varsa o da Huxley'di; çünkü ellerini Lottie'den uzak tutamıyor gibiydi.

Özrüm onu tatmin etmiş olmalıydı ki devam etti. "O yüzden dün gece hakkında hiç konuşmayalım. Hiç olmamış gibi davranalım."

"Keşke olmasaydı." Ona gülümsedim ve bu dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Tanrım, ne kadar gergindi. Bir saniyeliğine rahatlayamıyor muydu yahu?

"JP, bu konuda asla konuşmayacağını söylemeni istiyorum."

"Tanrım." Gözlerimi devirdim. "Bu konuda asla konuşmayacağım."

Bu içindeki cini yatıştırdı.

"İkinci temel kural: Artık uygunsuz davranışlar olmayacak." Ayaklarımı masama uzatarak sandalyemde arkama yaslandım. "Bu kuralla neyi ima ettiğinden emin değilim."

"Benimle konuşma şeklin ve küçük dokunuşların sona ermeli."

"Sanki yanından geçerken elini sıyrınıyormuşum ya da elimi beline doğru kaydırıyormuşum... Ya da toplantı masasındayken kalçanı kavrıyormuşum gibi davranıyorsun. Yanılıyorsam düzelt ama böyle bir şey hiç olmadı."

"Olmadı. Ama biliyorsun ki söylediğin şeyler bir işyeri için uygun değil, bu yüzden sona ermesi gerekiyor."

"Sikimi isteyen amcık' olayı iş dışındaydı."

"İşteyken bundan daha fazlasını söyledin, inkâr etme." Söylemiştim.

"Tamam, senin dileğin benim için emirdir, bebeğim."

"Ve bunların hiçbirini." Parmağıyla yine beni işaret etti. "Bunların hiçbirine bebeğim de dâhil. Ben Kelsey'im, sen JP'sin, hepsi bu. Başka bir şey değil. Ben senin bebeğin değilim."

"Sadece bir sevgi ifadesiydi. Ama tabii ki Kelsey. Bundan sonra sana bu şekilde hitap edeceğim, tabii sen daha çok... cazgır kadın gibi bir şey istemediysen?"

Burada bir an duralım. Ben her zaman böylesi bir pislik değildim. Gerçekten değildim. Ama Kelsey sürekli istediğim tepkileri veriyordu. Ben de dayanamıyordum. O kadar muhteşemdi ki onu kızdırmak, sinirleriyle oynamak çok eğlenceliydi.

"Seninle konuşmak yapılabilecek en kötü şey. Farkındasın, değil mi? Kesinlikle en kötü şey," dedi, yüzü kızgınlıkla buruşarak.

"Bu tür geri bildirimleri sadece senden alıyorum, bu da bana olayın benimle değil seninle ilgili olduğunu düşündürüyor."

Alnını tuttu. Sessizce ona kadar saydığına yemin edebilirdim. "Ve üçüncüsü-"

"Üçüncü bir kural daha mı? Bunu beklemiyordum. Tam bir komplo." Sandalyemde tekrar arkama yaslandım. "Lütfen, taleplerinle beni memnun etmeye devam et."

"Huxley ile konuşup iş ilişkimiz değişken olduğu için onun yönetimi altına girip giremeyeceğimi soracağım."

"Bak şimdi, birinci ve ikinci maddelerde seninle aynı fikirdeydim ama ne yazık ki senin iş alanın benim iş alanıma giriyor. Dolayısıyla bu da seni benim çalışanım yapıyor. Huxley zaten dolu olan programına başka bir görev tanımı daha almayacaktır. Ayrıca insanların ona ne yapması gerektiğini söylemesini de pek hoş karşılamaz, müstakbel baldızı olsan bile. Ve eğer ona gidersen, yapacağı tek şey bizi bir toplantı odasına çekmek ve işleri onun önünde halletmemizi istemek olacaktır. Şimdi, birinci kuralın bize sunduğu kısıtlamalar göz önüne alındığında, ona neden artık benimle çalışmak istemediğine dair gerçeği söyleyemeyeceksin. Bu nedenle davan için hiçbir gerekçe olmayacak. Üstüne üstlük, benimle çalışan herkes bana övgüler yağdırdığı için kendini sadece

kavgacı biri olarak göstereceksin. Kendini utandırmak ve zor mizacına ışık tutmak istiyorsan, elbette Huxley'e git ama onun gözüne girmek istiyorsan, üç numaralı kuralı bir kenara bırakmanı öneririm."

Çenesindeki gerginliği oturduğum yerden bile görebiliyordum. Duymak istediğinin bu olmadığını biliyordum ama aynı zamanda söylediklerim doğrudu da. Huxley her şeyden önce bir iş adamıydı, duygularını işinden uzak tutabilirdi, bu yüzden bu kadar başarılıydık. Kelsey'nin öğrenmesi gereken şey buydu.

"O zaman belki Breaker yapabilir."

Güldüm. "Sertifikalı bir organizatörü yönetmek onun sorumluluk alanına girmiyor. O sayılarla ilgilenen biri. Farklı mülkleri organize etmek ve yönetmek onun işi değil. Bunu söylemekten nefret ediyorum Kelsey ama bana mahkûmsun."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

Ona doğru eğildim. "Tam olarak anlayamadım. Tekrar edebilir misin?"

Gözlerimin içine bakarak, "Senden nefret ediyorum," dedi.

"Bak, bak, bak, işverenine böyle bir şey söylemen doğru mu?"

Biraz daha homurdanarak sandalyeden kalktı ve manikürlü parmağını masama koydu. "Şu andan itibaren iki temel kurala bağlı kalacağız. Beni duydun mu?"

"Duydum." Sırıttım. "Seni gayet iyi duyuyorum."

"Ayrıca birbirimizle yalnızca ihtiyacımız olduğunda ve sadece iş hakkında konuşacağız. Huxley ve Lottie bizi davet ettiğinde, seni yanımda istemiyorum. Benimle konuşmayı akıldan bile geçirme. Anladın mı?"

"Neredeyse olduğum yerde tir tir titiyorum."

"JP, ciddiylim. Anlıyor musun?"

Bana karşı bu kadar düşmanlık beslemesine neden olan

her neyse, onu gerçekten etkiliyor olmalıydı çünkü Kelsey bir yana, daha önce hiç kimseyi bu kadar sinirli gördüğümünden emin değildim.

Bu öfkenin arkasındaki şey neydi?

Her zaman aşk ve nefret arasında ince bir çizgi olduğunu söylerler – bu aşk olabilir miydi?

Kıkırdamamı tuttum. Kahretsin, şu anda kafamın içinde neler olup bittiğini duysaydı, beni taşaklarımdan asardı.

Yine de açık olan bir şey vardı ki benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Tüm konuşma bunu açıkça ortaya koymuştu.

Ona gülümseyerek, “Seni anlıyorum. Ve yeni kurduğumuz iş ilişkimizde çıktığımız ateşli randevudan, vajinandan bahsettiğimde nasıl titrediğinden ya da sana bebeğim dememden nasıl gizlice hoşlandığından hiç bahsetmemeyi dört gözle bekliyorum.”

İşte... kapanıştan önceki son yumruk.

Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı, topuklarının üzerinde döndü ve kapıyı arkasından çarparak ofisimden dışarı fırladı.

Bu son derece iyi gitti.

Beşinci Bölüm

KELSEY

Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast

Pacey ve Winnie

Kelsey: Birbirine delicesine âşık çiftlerle tanışma hikâyelerini konuştuğumuz Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast'e hoş geldiniz. Pacey ve Winnie, bugün bana katıldığınız için çok teşekkür ederim. Lütfen bize nasıl tanıştığınızı anlatın.

Winnie: Nereden başlasam ki? Düşününce her şey biraz tuhaf.

Pacey: Onun bir katil olduğunu sanmıştım.

Winnie: Kes şunu. Hayır, sanmamıştın. Sanırım sanmıştın ama başlangıcımız bu değildi. Rahmetli annemi anmak için Banff'a gidiyordum ve dağlarda kaybolmuştum. Gördüğüm en kötü fırtınalardan biriydi ve arabam çamura saplanmıştı. Telefonum çekmiyordu, ben de yardım bulmaya karar verdim. İşte o zaman kulübeye rastladım.

Pacey: Vancouver Agitators'da hokey oynuyorum. Her yaz birkaç çocukla birlikte biraz kafa dinlemek için Banff'a gideriz. Oradaki ilk gecemizdi ve Winnie kapıyı çaldı.

Winnie: Sırılsıklamdım ve kapı açıldığında arkamdan bir şimşek çıktı.

Pacey: Kesinlikle dehşet vericiydi.

Winnie: Karşılıklı olarak, birbirimize hiçbirimizin katil olmadığımızı göstermeye çalışarak ileri geri gittik. Pacey ilk başta çok sessizdi. Agitators'ın defans oyuncusu Eli Hornsby beni eve kabul eden ve gece kalmam için yer veren kişiydi. Ama ertesi sabah arabamı bulmama yardım eden kişi Pacey oldu.

Pacey: Islakken güzel olduğunu düşünmüştüm ama ertesi sabah gözlerimi ondan alamadım. Her boş anımı onun hikâyelerini dinleyerek ve arkadaşlığının tadını çıkararak geçirmem gerektiğini biliyordum.

ÜÇ HAFTA SONRA

"Vay be, abla. Bu elbise de ne?" dedim Lottie banyodan çıkarken.

"Hux benim için aldı. Çok mu... göğüs dekoltesi?"

Gözlerim onun çok belirgin göğüs dekoltesine takıldığında irkildim. "Yani, gerçekten göğüs dekoltesi ama aynı zamanda seksi görünüyorsun. Kırmızı tenine çok yakışmış ve kırmızı rujunla da çok uyumlu. Şimdi elbisemin içinde kendimi fazla tutucu hissettim."

Lottie, her kadının uğruna cinayet işleyeceği kum saati vücuda sahipti. Kalçalar ve göğüsler, her şeyiyle harikaydı. Benim de göğüslerim güzeldi ama ondan daha minyondum. Alt tarafımdaki kıvrımlar onunki gibi değildi. Ve giydiği bu bütleyici, vücuda oturan kırmızı elbise her bir kıvrımı ortaya çıkarmıştı. Etekleri baldırlarına kadar inmesine rağmen, şimdiye kadar gördüğüm en açık ama zarif elbiselerden biriydi.

"Kes şunu. Çok güzel görünüyorsun. Bence sarı mükemmel bir seçimdi ve yeni yapılmış karamel röflelerinle çok güzel duruyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Lottie ve Huxley'nin yatağı-
nın önünde duran boy aynasında kendime baktım. *O aynanın
kıyafetleri kontrol etmek için orada olmadığını hepimiz bili-
yoruz.* Omuz askılarını ayarlayarak ellerimi güzel ve pahalı
ipek kumaşın üzerinde gezdirdim. Göğüs yakası dekolteyi
gösterecek kadar aşağıdan kesilmiş, dökümlü uzun eteğin
yırtmacıysa kalçamın hemen üstüne kadar uzanıyor ve kısa
bacaklarımı topuklu ayakkabılarımın içinde daha uzun göste-
riyordu. "Tanrım, neden bu kadar gerginim?"

Lottie saçlarını omzunun üzerinden geriye attı ardından
topuklu ayakkabılarını giydi. "Muhtemelen bir erkeğe iş et-
kinliğinde sana eşlik etmesini teklif ettiğin ve bu konuda en-
dişelendiğin içindir."

Bu kesinlikle doğrudu.

Adı Edwin'di.

Bir tıbbi teknoloji şirketi için uzaktan çalışan bilgisayar
programcısıydı. Yemek yapmayı, çizgi roman kongrelerine
gitmeyi seviyordu ve farklı kuş türleri konusunda oldukça
eğitilmişti. Üç kez çıkmıştı ve gerçekten iyi biriydi.

Bu dördüncüsü olacaktı.

Aşkın Gözü Kördür uygulamasıyla tanışmamıştık. JP ile
randevumdan sonra beni kiminle eşleştirecekleri konusunda
şansımı yeniden denemek istemedim. Olan şuydu; ikimiz
de bir kafede işimizle ilgili bir şeyler üzerinde çalışıyorduk.
Kahvesini döktü ve ben de temizlemesine yardım ettim. Soh-
bet etmeye başladık. O kadardı işte. En büyük aşk ilişkilerin-
den bazıları dökülen kahve yüzünden başlardı. Bu da onlar-
dan biri olabilirdi.

Edwin'le ilgili en iyi şey, onun JP olmamasıydı. JP'ye hiç
benzemiordu. Daha sessiz, içine kapanık, kalın çerçeveli
gözlükleri ve kıvrıkcık sarı saçları vardı. Bana sakal bıraka-
madığını o yüzden denemeye bile kalkmadığını söylemişti.
JP'nin spor salonunda geçirdiği zaman aşıkâr olmasına karşın
Edwin zayıf biriydi. Ah, ayrıca bir tane bile dövmesi yoktu.

Hayatta ihtiyacım olan her şeydi. *Neden onu JP ile kıyaslıyordum ki? JP bir iş arkadaşıydı, başka bir şey değil. Alakasız biriydi.*

"Biraz gerginim. Bu adamdan hoşlanıyorum. Sadece üç kez çıktık ve bazen kuşlardan bahsettiğinde biraz sıkıcı olabiliyor ama çok nazik ve beni sinirlendirmeye çalışmıyor."

"JP'nin antitezi."

"Kesinlikle," dedim nefes verirken. "JP'yle hiç birliktelik yaşamadık ama o geceden sonra konuşmuyoruz, yani Huxley'e söylemediğin şeyle ilgili, söylemedin değil mi?"

"Hayır."

"Peki, bunu sır olarak saklamana neden olduğum için kızgın da değilsin, değil mi? Beni sürekli rahatsız ettiğin için sana anlatmak zorunda kalmam benim suçum değildi."

"Biliyorum." Lottie bana doğru döndü, kollarını kavuşturmuştu. "Ve Huxley'den sır saklamak hoşuma gidiyor. Kendimi yaramaz hissettiriyor. Eğer öğrenirse de... Şey, ceza için sabırsızlanıyorum."

Gözlerimi devirerek yataktan kalkıp elbisemi düzelttim, kumaşı bacaklarımdan aşağı doğru bıraktım. Lottie bana bakarak sırttı. "Ne?" diye sordum.

"Sadece Edwin'i yere sermekle kalmayacaksın, JP de tepene binecek."

"Hayır, öyle olmayacak. Son üç haftadır bana neredeyse hiç bakmadı."

"Bu seni düşünmediği anlamına gelmez."

"Şunu keser misin? Benden hoşlanmıyor bile. Hem de hiç."

"Ben öyle duymadım. Seninle ilk tanıştığında, hakkında konuştuğu tek şey senmişsin. Ama sen aranızı duvar ördün."

"Çünkü onun için çalışıyorum."

Lottie bana bir bakış attı. "Ben de Huxley için çalışıyordum."

"Evet, görünüşe göre senin hiç ahlakın yok ama benim var."

Tam kıkırdadığı sırada kapı çalındı. "İçeri gelin."

Kapı açıldı, Huxley içeri girdi. Siyah, üç parçalı kadife bir takım elbise giymiş, siyah kravat takmış, saçlarını düzgünce yana yatırmış ve kirli sakal bırakmıştı. Lottie'ye yaklaşıırken kendinden emin bir tavır sergiliyordu. Bileğindeki pahalı saat ayarlarken gözleri sadece ve sadece Lottie'ye kilitlenmişti.

Hiçbir şey söylemeden aralarındaki mesafeyi kapatıp kolunu beline doladı ve onu göğsüne yasladı. İşaret parmağı ve başparmağıyla çenesini kavrayıp ağzını kendi ağzına doğru yaklaştırmasını ve kız kardeşimin isteyerek teslim olmasını izledim. Sessizce, fısıltının biraz üstünde, "Sen. Enfessin. Bu gece üzerindeki elbiseyi soyacağım, bacaklarını ayıracağım ve seni dilimle boşaltacağım," dedi.

Boğazımı usulca temizleyerek, kız kardeşimin hemen yanında durduğuma dair ona ipucu vermeye çalıştım.

Özür dilemedi. Sadece dudaklarını Lottie'ninkilere bastırarak elini kıkına götürüp sıkıca kavradı. "Siktir, bebeğim, çok güzel görünüyorsun."

"Gala için ne güzel bir gece, sence de öyle değil mi?" dedim orada garip bir şekilde durarak.

"Mmm, istersen evde kalıp yüzüne oturabilirim," dedi Lottie.

Bu da benim gitmem için verilen işaretti.

"Ben sadece... hmm... evet, sizinle aşağıda buluşuruz."

Beni etkinliğe götüreceklerini ve beş dakika içinde yola çıkmamız gerektiğini fark etmelerini umarak onların ve gezinen ellerinin yanından geçip gittim.

Merdivenlerden girişe doğru ilerlerken içime yayılan kıskançlık krizine engel olamadım. Lottie çok âşıktı, onu hiç görmediğim kadar âşıktı. Üstelik sadece Lottie değil, Huxley de Lottie'ye âşıktı. Onu sahipleniyordu. Ona tapıyordu. Ve evet, bağımsız, dünyayı yöneten kadınları tamamen destekliyordum ama gün boyunca *cam tavanı kırmak** ve eve -size

* Çalışma hayatındaki cinsiyet ayrımcılığının bir çeşidi olan Cam Tavan Ayrımcılığı, kadınların gerekli yeterliliklere sahip olmasına rağmen, terfi konusunda adil olmayan sınırlara takılmalarına verilen bir isimdi. -ç.n.

tam olarak kime ait olduğunuzu hatırlatmak için elinden gelen her şeyi yapacak bir adama- gelmek hakkında söylenecek sözlerim de vardı.

Lottie, Huxley ile buna sahipti.

Ben buna sahip olabilecek miydim?

Merdivenlerden inerken Edwin aklıma geldi. Huxley kadar güce aç ve otoriter olmayabilirdi ama beni heyecanlandıran özellikleri vardı. Birincisi, birlikte güzel vakit geçiriyorduk. Bir diğeri, basit bir sohbetin tadını çıkarabiliyorduk.

Ve geçen gece beni evime bırakırken öpüşmemiz çok güzeldi.

Tabii ki dudaklarımız buluştuğunda ayaklarım havaya uçmadı ama bundan nefret de etmedim.

Podcast yayınımdan öğrendiğim bir şey varsa, o da Lottie ve Huxley'nin birbirlerine duydukları tutku gibi tutkuların bazen hemen gerçekleşmediği, büyümek için zamana ihtiyaç duyduğuydu. Edwin ve ben hâlâ ilişkimizin öğrenme aşamasındaydık. Tutku söz konusu olduğunda büyümek için daha çok zaman vardı.

En alt basamağa ulaştığımda girişteki banka doğru yöneldim ama tam o sırada ön kapı açıldı ve JP içeri girerek beni bir anlığına durdurdu.

Lacivert bir takım elbise ve üst iki düğmesini açık bıraktığı siyah düğmeli bir gömlek giymiş, kravatı boynundan sarkmış, gevşek ve dağınıktı. Saçları alınının üzerinde öyle bir kıvrılıyordu ki gözlerim kaşlarının kalınlığına ve kirpiklerinin koyuluğuna takıldı.

Gömleğinin manşetlerinden birini ayarlarken beni fark ettiğinde yüzünde bir gülümseme belirdi.

Tek kelime etmeden merdivenlere yönelerek korkuluklara tutundu ve Huxley'e seslendi. "Dostum, minibüs geldi. Hemen buraya gelin."

Merak ettiğim için dehşetle, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Arkasını döndü ve gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. "Ne demek burada ne yapıyorum? Seninle aynı şeyi."

"Ama... kendi aracın yok mu?"

"Senin yok mu?" diye sordu.

"Lottie ile hazırlandım."

"Sokağın karşısına yeni taşındım ve hep birlikte gitmenin daha çevre dostu olacağını düşündüm. Başka sorun var mı?"

Bu da çenemi hemen kapatmama neden oldu.

Sokağın karşısına mı taşınmıştı? Nasıl oldu da Lottie bana hiçbir şey söylememişti? Ve hangi eve taşınmıştı? Zihnimde yolun karşısında iki ev hatırlıyordum. Parlak ve neşeli beyaz bir ev ve tamamen siyah bir ev. Siyah pencereler, siyah dış cephe kaplaması, siyah çatı. Tahminimce buydu.

Bakışlarımı kaçırdım ama göz ucuyla JP'nin kravatını düzelttiğini ve ilmekler attığını gördüm, tam o sırada Huxley ve Lottie merdivenlerden indiler. El ele, tertemiz ve fiyakalı görünüyorlardı. Lottie'nin makyajının yüzüne bulaşacağını ve Huxley'nin saçının darmadağın olacağını düşünmüştüm.

Aşağıya indiklerinde Lottie JP'nin omzuna vurup "Selam komşu," dedi ve sonra bana doğru yürüdü. Şöyle bir bakıp, "Kız kardeşim bu gece çok güzel görünüyor mu?" dedi.

Tanrım, Lottie. Neden?

Omzunun üzerinden JP'ye baktı, o da bana kısa bir bakış atıktan sonra, "Ben daha iyilerini gördüm," dedi.

Huxley JP'nin ensesine bir şaplak atıp kısık sesle tam olarak duyamadığım bir şeyler mırıldandı. Sonra bana dönüp, "Kelsey, muhteşem görünüyorsun. Eminim Edwin bu gece seni koluna taktığı için çok mutlu olacaktır."

JP'nin dikkatini çekmişti. "Edwin mi? Son aşk girişimin mi?"

"Seni ilgilendirmez," dedim her şeyden çok destek almak için kız kardeşimin elini tutarken. Keşke bana JP ile birlikte gideceğimizi söyleseydi, onunla birlikte hazırlanmazdım.

Muhtemelen bu yüzden bir şey söylememişti. Gözlerimiz birleştiğinde, içlerindeki özrü görebiliyordum.

“Senden nefret ediyorum,” diye mırıldandım ona.

“Biliyorum,” diye karşılık verdi ve birlikte kapıdan çıkıp ön tarafa park etmiş minibüse doğru yürüdük.

Ünülerin Met Gala’ya giderken elbiseleri kırılgan diye kullandıkları o süper süslü elektrikli minibüslerden biriydi. Aynı zamanda tekerlekli bir ofis olarak da kullanılabiliyordu. Çocuklar genellikle şehir içinde dolaşırken aynı zamanda işlerini de halletmek istediklerinde bu amaçla kullanıyorlardı.

Şoför kapıyı bizim için açık tuttu, önce ben bindim, ardından da Lottie geldi. En arkaya doğru manevra yaptık ve koltuklarımıza oturduk.

“Bu gece onun da geleceğini söylemeliydin,” diye fısıldadım. Huxley evin ön kapısında JP ile konuşuyordu. Tavırlarından Huxley’nin JP’ye bir konuda ders verdiği anlaşılıyordu. Az önce JP’nin bana davrandığı kadar kaba davrandığını umuyordum. Lottie Huxley’le çıkmaya başladığından beri öğrendiğim bir şey varsa, o da köşemde bir kişi daha kazandıgındı. Huxley her zaman beni savunurdu.

“O burada olacak diye benden ayrı hazırlanmanı istemedim. Bu birlikte katıldığımız ilk şık gala. Bunu mahvetmesini istemedim.”

“Ama mahvetti. *Daha iyilerini de gördüm*, nasıl bir yorum bu?”

“Aptalca bir yorum çünkü o da öyle, aptal. Belli ki sana karşı hisleri var ve bunlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyor.”

“Aman Tanrım, bana bu saçmalıkları anlatma. İlkokulda değiliz. Yetişkin bir adam gibi davranabilir.”

“Onun tarafını tutmuyorum, sadece neden bir sık kafalı gibi davrandığına dair açıklama getirmeye çalışıyorum. Onu rahatken ve sen etrafta yokken gördüm. Gerçekten iyi, sakın ve eğlenceli biri. Tabii ki çok dalga geçiyor ama bu onun tarzı. Bence onu daha yakından tanısaydın sen de aynı şeyleri görürdün.”

“Onu daha iyi tanımama gerek yok. Bildiklerim yeterli.”

Çocuklar minibüse doğru yürüyüp bize katıldılar ve önümüzdeki iki kaptan koltuğuna oturdular ama öncesinde Huxley, Lottie'ye hayatımda gördüğüm en tüketici bakışlardan birini attı.

Dinleyin, kız kardeşimin nişanlısına âşık değildim, gerçekten değildim ama söylemeliyim ki ona bakışı inanılmaz derecede seksiydi. O kadar seksi ki bazen Huxley'nin ne kadar çekici olduğunu fark ediyordum. Biliyorum, biliyorum, kız kardeşimin nişanlısı hakkında böyle düşünmemeliydim, AMA... Ona bakış şekli...

Şoför kapıyı kapattıktan sonra yola koyulduğumuzda uygunsuz düşüncelerimden sıyrıldım.

Lottie, "Yol ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Yirmi dakika," diye cevapladı Huxley. "River Malikânesi'nde."

"Edwin seninle orada mı buluşacak?" dedi Lottie.

"Evet," diye yanıtladım. "Biraz geç kalacak ama orada olacak. Aslında etkinlik için bir takım elbise kiralamak zorunda kaldı çünkü takım elbisesi yoktu. Çok hoştu, internetten bir tane seçmesine yardım ettim."

JP, "Kendine saygısı olan hangi erkeğin takım elbisesi olmaz ki?" diye sordu.

Gözlerim başının arkasına kaydı. "Yaşamak için evden çalışan ve takım elbise gerektiren etkinliklere gitmeyen biri." Sesim tavrılıydı ve bunun çok iyi bir nedeni de vardı. JP'nin Edwin'le uğraşmasını istemiyordum. Elbette ben onun iğnelerimden kaldırılabirim ama Edwin'in bunu kaldırılabilecek kadar kalın bir derisi olduğundan emin değildim.

"Sevgilinin elbisesi var mıydı?" Lottie dikkatleri üzerimden çekerek sordu. "Yoksa ona bir tane almak zorunda mı kaldın?"

JP koltuğunda döndü ve "Genesis'in birden fazla elbisesi var ama yine de ona bir tane aldım," dedi.

Bir dakika... ne? JP biriyle mi çıkıyordu? Bu ne zaman

olmuştu? Yani, gerçekten umurumda olduğundan değildi ama onun biriyle çıkacak tipte biri olduğunu düşünmüyordum, tabii...

"Bu randevuya gelmesi için onu tuttu mu yoksa?" diye sordum.

Ayrıyı neden dürttüğümden emin değildim ama soru ben durduramadan ağzımdan uçup gitti.

"Flört hayatımla mı ilgileniyorsun?" diye kaşlarını oynatarak sordu JP.

"Hayır, ilgilenmiyorum. Bunu neden sorduğumdan bile emin değilim. Muhtemelen seni kışkırtmak içindi."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, Genesis'le yaklaşık iki haftadır çıkıyorum. Kendisi Mecca Tech'in başkan yardımcısı."

"Bu çok hoş," dedim pencereden dışarı bakarak. "Umarım ikiniz birlikte çok mutlusunuzdur."

"Öyleyiz, teşekkürler."

"Onu daha geçen gece öptü," diye araya girdi Huxley.

JP, "Dostum," diye yakındı ve tabii ki yüzümde bir gülümseme belirdi.

Huxley'e baktığımda bana göz kırptı. Ondan hoşlanmamın kız kardeşimi sevmesi dışında birden fazla nedeni olduğunu biliyordum.

JP bir kez daha koltuğunda döndü ve sanki benim önümde durumunu kurtarması gerekiyormuş gibi, "İşleri ağırdan alıyoruz," dedi.

"Sormadım." Gülümseyerek ellerimi kaldırdım. "Ama biliyorsun, Edwin ve ben birden fazla öpücük paylaştık."

Gözleri kısıldı. "Peki, o öpücükler iyi miydi? Edwin adında bir adam, arzu edilen bir şefkatten çok, tuz kalıbı yalayan bir inek gibi öpüşüyor olmalı."

"Gayet iyi öpüşüyor." Biraz özensizdi ama JP'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

"Neden başka bir şey hakkında konuşmuyoruz?" diye

önerdi Lottie. Tansiyon yükselmşti, bu yüzden Lottie tansiyonu düşürmek için araya girdi. Genelde o kişi ben olurum ama şu anda siperdeydim, el bombaları etrafa savruluyor ve ben de arkama yaslanıp onları atana geri fırlatıyordum. "Düğüne ne dersin? Bu konuda pek konuşmadık. Huxley ve ben bir sahil düğününe karar verdik."

"Kumsalda mı karar kıldınız?" Kız kardeşime dönerek sordum. "Bu çok heyecan verici. Ne zaman karar verdiniz?"

"Az önce... yukarıda. Huxley geçen gün seninle baktığımız koya ve restorana gitti, çok beğendi."

"Nefes kesici, değil mi?" diye Huxley'e sordum.

"Öyle." Gözleri Lottie ile birleşti. "Lottie'yle orada evlenmeyi, onu resmen benim yapmayı hayal edebiliyorum."

Gözleri Lottie'yi aşkla kavururken ben de pencereden dışarı bakmaya devam ederek içten içe inledim. Onların etrafında olmak çok yorucuydu.

İkimiz arasında romantik olan asla Lottie olmamıştı. Başarayı arayan, işinde yükselmek isteyendi o. Ben işime aşkı ararken rastlamıştım. Romantizmle ilgili tüm kitapları okuyan, tüm filmleri izleyen bendim, hatta aşk üzerine bir podcast bile başlatmıştım.

Ama yine de ben sevgisizdim, kız kardeşim ise aşkla yanıp tutuşuyordu.

Şans bunun neresinde?

İpucu: Hiçbir yerinde.

Sadece bekleyin, Edwin ve ben oraya varacaktık. Yavaş ama emin adımlarla, oraya varacaktık.

Minibüsün kapısı açılır açılmaz kameralar yanıp sönmeye başladı. Bu geceki gala, yüksek sosyete üyeleri, birkaç ünlü ve yıldızlarla dolu bir etkinlik olacaktı. Tüm gelir Çocuk Hastanesi'ne bağışlanacaktı. Sadece kapıdan geçebilmek için kişi başı beş bin dolar ödenmesi gerekiyordu.

Cane Enterprises benim ve Edwin'in biletlerini gözünü kırpmadan ödemişti.

River Malikânesi, Beverly Hills'in merkezinde, muhteşem bir malikâneydi. Geniş, dairesel bir araba yolu, kaldırım boyunca sıralanmış yüksek palmiye ağaçları ve sadece kraliyet ailesine uygun görkemli girişiyle bölgedeki en büyük mülklerden biriydi.

Minibüsten ilk inen Huxley olacaktı. Gelmeden önce konuşulduğu gibi Lottie de onun arkasından inerek kırmızı halıda el ele yürüyeceklerdi. JP ve ben ayrı ayrı takip edecektik.

Lottie yanımdan geçip minibüsten çıkmadan önce bana göz kırptı. Birlikte halıda yürürlerken dikkatleri geride kalanların üzerinden çektiler. Tam da sevdiğim gibiydi.

Daha sonra JP indi ve çıkar çıkmaz ceketinin düğmelerini ilikledi.

Derin bir nefes alıp dışarı çıktım ama tam ikinci basamağa ulaştığımda topuğum bir şeye takıldı ve vücudum öne doğru düşmeye başladı.

Tanrım, olamaz.

Kameralar yanıp sönerken dengemi kaybettim. Tam öne doğru düşmeye başlamışken bir el dirseğime dolanarak düşmemem için beni yerimde tuttu.

Gözlerim düşünceli bir şekilde gülümseyen JP'ye takıldı. Fısıldayarak, "Yavaş ol, avcı. İlk kırmızı halında gösteri yapmak istemezsin."

Hangisi beni daha çok şaşırttı bilmiyordum, bana yardım etmek için yaptığı nazik jest mi yoksa minibüsten çıkmama yardım ederken sesinin yumuşak tonu mu?

Her iki durumda da şok olmuştum. İlişkimizin çalkantılı doğası göz önüne alındığında, kenara çekilip yüzüstü yere düşmeme izin vereceğini, fotoğrafımı çeksinler diye de kameraları etrafımda toplayacağını sanırdım.

Bakın millet, yaklaşın, yaklaşın, o adımı nasıl tamamen kaçırdığınızı görüyor musunuz? Yanağına yapışan çakıl taşına dikkat edin. Ah, bekleyin, evet, yakınlaştırmın, aşağı inerken di-

lini ısırdı, daha önce de söylediğini duyduğum bir dizi küfrü tutmaya çalıştı. Telaşlanmayın, "siktir" diyor.

"İyi misin?" diye sordu.

"E-evet." Boğazımda kaybolmuş gibi görünen kelimelere takılıp kaldım. Hemen yanımdaydı, benimle omuz omuza durmuş hâlâ elimi tutuyordu. Düşmanca şakalaşmalarımızdan haberdar olmayan biri bizim bir çift olduğumuzu düşünebilirdi ki hiç de öyle değildik.

"Emin misin? Dengeni sağlayamadın sanki," dedi, girişe doğru yürütürken hâlâ elimi tutuyordu. Neyse ki Lottie ve Huxley sayesinde kameralar pek bize dikkat etmiyordu.

"Sadece biraz sarsıldım."

"İşte, bu tarafa gel o zaman." JP beni fotoğrafçıların arasından geçirerek, büyük olasılıkla insanları gizlice içeri sokup çıkarmaya hazır, birkaç arabanın park edilmiş olduğu arka girişe götürdü.

Kapıya ulaşış benim için kapıyı açtığı sırada bizi bir kapıcı karşıladı.

"JP Cane," dedi JP.

Adam elindeki panoya bakma zahmetine bile girmeden sadece başıyla onayladı ve bizi arka kapıdan içeri aldı.

İçeri girdikten sonra kapıdan birkaç adım ötede durduk ve ben duvara yaslanıp kendimi toparladım.

"Tanrım, neredeyse yüzüstü düşüyordum." Elimini göğsüme bastırıp derin bir nefes aldım. Gözlerimiz birleştğinde JP kravatını düzeltti. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye sakince cevap verdi. Tatlı tatlı.

Bir çeşit alternatif gerçeklikte miydik? Çünkü bu JP'nin varlığından haberdar olmadığımı farklı bir yönüydü. Yani... kibar davranıyordu. İğneleme yoktu, hakaret yoktu, alay yoktu. Normal davranıyordu. Gerçekten tökezledim ve onun tarafından yere yuvarlanmam engellendiğinde bir tür kara deliğe mi düştüm?

"Bu utanç verici olabilirdi," dedim elbisemi sıvazlayıp her şeyin yerinde olduğundan emin olmak için kontrol ederek.

“Daha kötülerini de gördüm. Muhtemelen dizlerinin üzerine d şerdin, bir memen dışarı fırlardı ve fotoğraflarda bulanık çıkardı.  nemli bir şey değil.”

“Bu benim için utanç verici olurdu.”

“Bana eğlenceli bir cuma gecesi gibi geldi,” dedi rahatlatıcı bir gülümsemeyle. Beni kızdırmaya alışmıyor, sadece unutmama yardımcı olmaya çalışıyordu. Bir adım  ne çıktı, uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken aramızda çok az boşluk bıraktı.

Parmakları oyalandı.

Nabzım hızlandı.

Aman Tanrım, neden onun dokunuşuna, yakınlığına tepki veriyordum?

Boğazımı temizleyerek, “Bunun senin için acı verici olduğunu biliyorum. Bana yardım etmek yani,” dedim.

Beni incelerken yeşil gözlerinin elik bakışları altında solduğumu hissettim. Tıpkı Huxley’ninkiler gibi; alardı, yanlış anlaşılmaya yer bırakmayacak kadar isteklilerdi. İçimdeki ısı yükselirken gözlerimi ondan ayırmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Daha çok afrodisyak görevi gören parfümü etrafımda döndü ve bir adım daha attığında ağzım kurudu. “Senden hoşlanmadığımı düşünebilirsin Kelsey,” dedi başını sallayarak, “Ama durum hiç de öyle değil. Ben aslında-”

“İşte buradasın,” diye seslendi koridorun sonundan gelen kadınısı bir ses. “Kardeşinin içeri girdiğini gördüm ama seni görmedim. Beni ekeceğinden endişelenmiştim.”

JP sol tarafa baktı. Pırıl pırıl parlayan altın rengi bir elbise giymiş, gergin ama aynı zamanda samimi görünen güzel bir saşın duruyordu.

“Merhaba,” dedi bana. “Ben Genesis.”

“Ah, merhaba.” JP aramıza biraz mesafe koyarken el salladım ve göz ucuyla onun damarları gerilmiş ensesini sıvazladığını gördüm. “Genesis, seninle tanıştığıma memnun oldum. Ben Kelsey.”

"Kelsey, sürdürülebilir organizatör Kelsey gibi mi?"

Kibarca gülümsedim. "O ben oluyorum."

"Vay canına, çalışmalarından gerçekten etkilendim. JP geçen gün bana ofiste yaptığın değişiklikleri gösteriyordu."

JP'ye baktım. "Öyle mi?" Bu en hafif tabiriyle şok ediciydi. JP'nin işim başlığı altında ne yaptığımı umursadığını bile düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, beni yönetme yaklaşımından, bunun onun için boşa harcanan zaman ve kaynaklar olduğunu varsaymıştım. Daha verimli dosyalamadan, dinlenme odasındaki su kutularına kadar, umursadığını düşünmüyordum.

"Evet, sürekli bundan bahsediyor. Senden çok etkilenmiş."

Tamam...

Tamam, millet.

Hep birlikte nefes alalım; çünkü şu anda gerçekten ama gerçekten farklı bir dünyada olduğumu düşünüyordum. Neler oluyordu böyle?

JP Cane sürekli benden mi bahsediyordu? Daha da iyisi, etkilenmiş miydi? Bu ona göre değildi, hatta bazıları onun için oldukça uygunsuz bile diyebilirdi. Etkilenmek mi? Hayır, daha çok varlığımdan rahatsızdı, değil mi?

"Biliyor musun?" -JP Genesis'in yanına yaklaştı ve elini onun sırtına koydu- "Sanırım birkaç kişiyi selamlamam gerekiyor. Genesis, sakıncası yoksa benimle gelir misin?"

"Tabii ki yok." Genesis kolunu JP'ninkine doladı. "Kelsey, seninle daha fazla konuşmak isterim, lütfen bu akşam beni bul."

"Elbette." Gülümsedim. "İyi eğlenceler."

Birlikte koridordan geçip partiye doğru yürümelerini izledim.

Bütün bunlar da neyin nesiydi?

Sanki JP beni önemsiyor gibiydi. Sanki başarısız olmamı istemiyormuş, yeteneklerime gerçekten değer veriyormuş gibiydi.

Belki de sadece halüsinasyon görüyordum. JP'nin bana karşı iyi duygular beslemesine imkân yoktu.

Hiç yoktu.

Yan girişin kapısı tekrar açıldı ve bu kez tanıdık bir yüz bana gülümsedi.

"Kelsey," dedi Edwin, gözlüklerini burnuna geri itmeden hemen önce. "Seni gördüğüme çok sevindim. Dışarıdaki kameraları gördün mü?"

Kıkırdarak başımı salladım. "Evet, neredeyse onların önünde yüzüstü düşüyordum."

"Bu bir rezalet olurdu."

"Bir de bana sor."

Bana doğru yürüdü, uzanıp en azından sarılmasını, belki yanağıma bir öpücük kondurmasını bekledim ama onun yerine omzumu okşadı. "Elbisenin rengi güzelmiş."

Elbisenin rengi güzelmiş mi? Görünüşüm hakkında söyleyebileceği tek şey bu muydu? Bugün hazırlanmak için iki saatimi harcamıştım. Uzun, kalın, yeni röfleli saçlarımı kıvrırmak inanılmaz zamanımı almıştı. Elbiseyi vurgulayacak, göğüslerimi harika gösterecek ve külot çizgisi olup olmadığına dair hiçbir soru bırakmayacak mükemmel iç çamaşırını seçtiğimden emin olmak için titizlikle uğraşmıştım.

İpucu: İz yoktu.

Ve aldığım iltifat *rengi güzel* miydi?

Bu beni... üzdü.

Büyürken vücudum söz konusu olduğunda kendime olan öz güvenim çok yüksek değildi; çünkü her zaman kıvrımları olan Tanrıça Lottie ile kıyaslanırdım. Kendimi güzel hissetmek için çok çabaladım ve bu benim için bir yolculuk oldu. Güvensizliğim ve bir ilişkiye girememe durumum beni çok etkiledi.

Bu gece, önce JP'nin, şimdi de Edwin'in yorumlarıyla, öz güvensizliklerim zihnimin arkasını gıdıklıyor ve bana yeterince iyi olmadığımı söylüyordu.

ALTINCI BÖLÜM

JP

“Ne dediğimi duydun mu?” Genesis kolumu çekiştirerek sordu.

“Hmm? Ne demiştin? Özür dilerim.” Boğazımı temizledim. “İçerisi çok gürültülü.”

“Öyle,” dedi usulca. “Ama bütün gece dikkatinin dağılık olduğunu düşünmeden edemiyorum.”

Çünkü öyleydim.

Kalabalığın arasından süzülen sarı bir elbise dikkatimi dağıttı. Bu akşam onu ilk kez gördüğümünden beri aklımdan çıkaramadığım sarı elbise. Belini saran ama ayak bileklerine kadar inen formda bir kreasyon, ağız sulandıran göğüslerini tutan narin askılar ve o yırtmaç... Kahretsin. Yalan söylemiştim. Kelsey elbisesinin içinde muhteşem görünüyordu. Neden aksini söylemiştim ki? Şey, benim lanet olası, aptal savunma mekanizmam.

Birinden hoşlandığını söyleme çünkü o zaman asla incinmezsin. Çok aptalca.

Ama evet, Genesis’e dikkatimi vermiyordum çünkü başka biri beni tamamen büyülemişti. Ve bundan nefret ediyordum.

Bu gece zihnimin kontrolünün onda olmasından nefret

ediyordum. Koyduğu “temel kurallardan” sonra, her türlü şansı bir kenara bırakmışım.

Kelsey, onunla yakınlaşma ihtimalini sıfıra indirmişti. Peki, bu şansın yüzde sıfıra inmesine ben katkı sağlamış mıydım? Elbette sağlamıştım ve öyle değilmiş gibi davranmayacaktım. Kışkırtmayı, kendimi korumak için bir savunma tekniği olarak kullanırdım. Kelsey de bir istisna değildi.

Bir geceden fazla ilgi duyduğum ilk kızdı. Toplantı salonunda onunla ve Lottie'ye tanıştıktan sonra, organizasyon hizmetlerini sunmaya başladığı andan itibaren ona yaklaşma ihtiyacı hissediyordum. Bu güçlü iradeli, zeki kadının kim olduğunu, onu neyin harekete geçirdiğini, ona neyin neşe getirdiğini, onu kimin neşelendirdiğini öğrenmek için...

Duvarlarını yıkmak için aklınıza gelebilecek her şeyi denedim.

Arkadaşlık kurmaya çalıştım ama tam bir fiyaskoydu. Flört etmeyi denedim. Oldukça hızlı bir şekilde bir iki basamak daha aşağı düştüm.

İğnelemeyi, espriyi denedim ve bu da pek işe yaramadı.

Randevuda son çareme başvurdum, onu kızdırarak dürttüm. Sanırım hepimiz bunun nasıl sonuçlandığını biliyoruz. Ertesi gün ondan nasıl uzak duracağıma dair temel kurallarla sonuçlandı. Talimat alındı.

Akıntıya karşı kürek çeken biri değilimdir, ne zaman zamanımı boşa harcadığımı bilirim, bu yüzden Genesis ile Mecca Tech'teki bir toplantıda tanıştığımızda ve iyi anlaştığımızda, flört etmeye bir şans vermekte tereddüt etmedim. Zeki, güzel biriydi ve uyumlu görünüyorduk.

Kelsey, Cane Enterprises'dayken profesyonelce davrandım, doğrudan bir soru sorulmadıkça gözlerimi kaçırdım, kalbimi korudum ve Kelsey'nin flörtöz parfümünü içime çekmekten kaçındım.

İşe yaradı.

Hepsi işe yaradı.

Ta ki bu gece o merdivenlerden inene kadar.

Ta ki minibüsten indiğinde eli benim elime değene kadar.

Ta ki malikânenin arka girişinde ona yardım edene ve çok iyi sakladığı kırlanlığını nadiren de olsa görene kadar.

Şimdi yine çaresiz, muhtaç bir pislik olmuştum.

"Üzgünüm Genesis," dedim usulca. "İş etkinlikleri her zaman stres dolu olur. Dışarıdan bakınca eğlenceli bir gece gibi olması gerekse bile, her an gözler üzerimde oluyor." Çok doğrudu, iş etkinliklerinde her zaman daha sert olurdum.

Cane Enterprises, geldiğimiz güçlü konum nedeniyle her zaman inceleme altındaydı. Rakiplerimiz bizi parçalanırken ve düşerken görmekten başka bir şey istemezlerdi.

"Bunu tamamen anlayabiliyorum. Teknoloji dünyasındaki birkaç kadın başkan yardımcısından biri olmanın baskısı çok yoğun. Aynı şekilde hissediyorum, herkes benim bir hata yapmamı bekliyor."

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi bir garson, önümüze gelerek. "Ama yemek başlamak üzere olduğu için herkesi yerlerine çağırıyorlar."

"Elbette." Adama başımı salladıktan sonra Genesis'e kolunu uzattım. Koluma girdi ve birlikte malikânenin balo salonuna doğru yürüdük.

Salon en iyi kıyafetlerini giymiş Beverly Hills elitleriyle dolup taşıyordu. Tom Ford takım elbiselerden tanınmamış tasarımcıların elbiselerine kadar, gecenin ışıltısı ve ihtişamı neredeyse burada bulunma nedenimizi gölgede bırakmıştı. Şehrin bu bölgesindeki çoğu etkinlik için bu durum tipikti. Katılmak için bir ücret ödenir ve gecenin geri kalanında iş yapılır, dedikodu yayılır, gizli el sıkışmalarla anlaşmalar yapılırdı.

Ama bu etkinlik öyle değildi. Kardeşlerim ve benim katılma nedenlerimizden biri de buydu. Akşam yemeğinden hemen sonra, çok dokunaklı bir video göstererek konuklara neden burada olduğumuzu hatırlattılar. Paranızın nereye gitti-

ğini, kime yardım ettiğinizi ve bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlatan bir videoydu. Sadece tatmin olmuş hissetmekle kalmıyor, aynı zamanda eğitimi ve biraz daha hafif bir cüzdanla ayrılıyordunuz.

Kapı görevlisinden masa numaramızı aldıktan sonra, her uzun, dikdörtgen masanın üzerinde alçak asılı avizelerle süslenmiş altın balo salonunda dolaştık. Her masa alçak profilli, beyaz zambaklardan oluşan yemyeşil orta süsü, eksiksiz yer takımları ve odadaki altın rengine ve krem masa örtülerindeki altın girdaplara uyan altın peçetelerle dekore edilmişti. Katılımcılara masa boyunca kolayca iletişim kurma fırsatı sağlayan zarif, samimi bir akşam yemeği verilecekti.

“Hangi masadayız?” diye sordu Genesis.

“Masa iki,” diye cevap verdim. “Ön tarafta olacak. Bizi hep en öne koyarlar.”

Elimi sıkın birkaç katılımcı tarafından durdurulduk. Genesis’i tanıştırdım, o da elini uzattı ve nihayet masamıza geldiğimizde, gülümsemeyi bir an için bırakıp sadece nefes almaya hazırdım.

Ta ki boş olan tek yerin Kelsey ve sevgilisinin tam karşısında olduğunu görene kadar.

Harika.

Masayı tarayıp sırttan bir Breaker’ın bana baktığını gördüğümde, bu oturma düzeninin ne kadarının onun yüzünden olduğunu merak ettim.

“Görünüşe göre tam buradayız.” Genesis’i masaya yönlendirerek onun için sandalyeyi çektim.

Kısa bir an için gözlerim Kelsey’ninkilerle birleşti ama o hemen bakışlarını kaçırıp önündeki çatal bıçak takımını düzelitti. Görünüşe göre arka girişte yaşadığımız an yok olmuştü. Muhtemelen onunla böylesi daha iyiydi, şeyle birlikte olduğu için... bekle, çıktığı kişi bu muydu?

Gözlüklü ve rüküş saçlı hantal bir adam onun yanına tüne-miş, kıpırdanarak birkaç saniyede bir gözlüklerini yukarı kal-

dınıyordu. Uyumsuz ve oldukça rahatsız görünüyordu. Üzerine tam oturmayan takım elbisesi oturduğu yerde neredeyse boynunu yutmuştu.

Edwin bu muydu?

Kelsey'nin görüştüğü adam bu muydu?

Sanırım Kelsey hakkında bu adamın –sadece görünüşünden yargalıyordum, evet– tam bir fiyasko olduğunu anlayacak kadar çok şey biliyorum.

Edwin, gözleri flörtümle birleşince, “Genesis?” dedi. Genesis otururken masanın diğer tarafına baktıktan sonra sesli bir şekilde nefes aldı. “Edwin, aman Tanrım. Vay canına, nasılsın?” Kelsey ve ben şaşkın bakışlar attık.

“Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?” Masanın üzerinden uzanıp Edwin'in elini tutmak için eğilen Genesis'e sordum. O da elini sıkıca kavradı.

“Harikayım,” diye yanıtladı Edwin, ikisi de beni görmezden gelmişti. “Vay canına, muhteşem görünüyorsun.”

Kelsey'nin iltifata verdiği tepkiyi yakaladım. Kaşları çatık ve yüzünde güvensiz bir ifade vardı. Bu da ne demek oluyordu? Eminim muhteşem olduğunu biliyordur.

“Teşekkür ederim. Saçlarını uzatmışsın. Her zaman uzun saçla fazlasıyla yakışıklı göründüğünü düşünmüştümdür.”

Boğazımı yüksek sesle temizleyerek sorumu tekrarladım. “Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?”

“Ah, pardon, evet.” Genesis Edwin'in elini bırakarak bana doğru döndü. “Edwin ve ben UCLA'ye birlikte gittik. Dört yıl boyunca aynı çalışma grubundaydık. Birçok gece geç saatlere kadar birlikte ders çalıştık.”

“Kütüphanede sırt çantalarımıza gizlice dondurma koyduğumuz o geceyi hatırlıyor musun?”

Genesis gülerek, “Ne kadar zeki olduğumuzu düşüncürsek, bu gerçekten aptalcaydı. Kitaplarımızın her yerinde dondurma vardı,” dedi.

“Profesör Harkin tarafından yarım saat boyunca durdurulacağımızı nereden bilebilirdik ki?”

Genesis kıkırdadı. "Sırt çantandan çilekli dondurmaya bulanmış defterini çıkardığında yüzünde beliren ifadeyi hâlâ hatırlıyorum."

"Neyse ki benden daha iyi not tutuyordun da her sayfayı kopyalayabilmiştim."

"Senin için her şeyi yapardım Edwin." Göz kırptı ve sinirlerimin yükselmeye başladığını hissettim. "Los Angeles'ta ne işin var? San Jose'de olduğunu sanıyordum?"

"Öyleydim ama üç ay önce aileme daha yakın olmak için buraya taşındım."

"Edwin, beni aramalıydın."

Yüzü kızardı, gerçekten kızardı. "Seni aramamı isteyeceğinden emin değildim."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Tabii ki beni aramanı istedim." Masanın karşısından birbirlerine bakarak sessizliğe gömüldüler.

Kıvılcımlar uçtu.

Bir anda hava samimi bir geçmişle doldu.

Dürtüştçe söyleyebilirdim ki hiç şüphesiz, bu ne benim ne de Kelsey için iyi görünüyordu.

"Aman Tanrım, bunu tamamen unutmuşum," dedi Genesis, salatasını daha kolay yenebilecek lokmalar hâlinde keserken. "Beyzbol takımının, bırakın en iyi atıcıları olmanı, senin topa gerçekten vurabileceğinden bile haberi yoktu."

Şimdi çok canlı olan Edwin omuzlarının tozunu aldı. "Bazen bir inek de biraz spor yapabilir."

Genesis göz kırparak, "Ve kadınları tavlarsın," dedi.

Kelsey salatasını kenara itti, ben de peçetemle ağzımı silerken bu sohbete nasıl katkıda bulunacağımı bilmiyordum.

Tek düşünebildiğim, sporcuların genellikle, "biraz spor yapmak" ifadesini kullanmadıklarıydı.

"Vay canına, şu anda senden çok etkilendim Edwin." Genesis ışıltı ışıltı gülümsedi.

"Benden etkilendin mi?" Edwin çatalının ucuyla göğsünü göstererek, "Benden mi etkilendin?" dedi. "Mecca Tech'in başkan yardımcısı olan sensin."

Genesis elini sallayarak geçiştirdi. "Tıp alanını olabilecek en iyi şekilde değiştirdin."

"Ne yaptın?" diye sordu Kelsey, konuşmaya dâhil olmaya çalışarak. Ama diğer tüm girişimlerinde olduğu gibi bu da savuşturuldu.

"Ödülümü aldığım gece seni düşündüm," dedi Edwin. "Seni aramayı düşündüm."

"Aramalıydın. Hemen cevap verirdim." Hemen, ha?

Mesajlarımı cevap vermesi en az birkaç saat sürüyordu.

Bu küçük düşürücü bilgiyi neden verdiğimden emin değildim ama işte... Belli ki Edwin kadar önemli biri değildim.

Genesis o kadar yüksek sesle güldü ki sesi bastırmak için yarıyı yenmiş ekmek parçasını kulağına tıkamak istedim.

"Pantolonlar fırında, aman Tanrım." Genesis elini yüzünün önünde sallayarak kahrkaha gözyaşlarını engellemeye çalıştı.

Şaka hiç de komik değildi.

Pantolon fırında esprisi... Açıkçası ben bile anlamadım.

Görüntüye bakılırsa, balo salonunda etrafına bakınarak suyunu yudumlayan Kelsey de anlamamıştı.

"Bunu seveceğini biliyordum," dedi Edwin. "Her zaman harika bir mizah anlayışın olmuştur."

"Beni nasıl güldüreceğini her zaman biliyorsun," diye yanıtladı Genesis.

Aman Tanrım.

Kusacağım.

"Bekle, Christie ve Matt ayrıldı mı?" diye sordu Genesis.
"Sonsuza dek birlikte olacaklarını sanıyordum."

Belli ki öyle değilmiş.

"Christie Matt'i aldatıyordu," dedi Edwin.

Ah, şimdi... bu benim kabul edebileceğim bir şeydi. Hadi ayrıntılara girelim.

"Ne?" diye sordu Genesis. "Ama bana Matt'in şimdiye kadar darkilerin en iyisi olduğunu söylemişti."

Edwin, "Kondisyon antrenörüyle beraberdi," dedi.

"Bir dakika... Sven olan antrenör mü? Onunla mı?" diye sordu. Edwin başını sallayınca masaya vurdu.

"Instagram'ını gördün mü? 'Sadece hayranlar' sayfası var."

Bu muhtemelen tek bir anlama gelebilir: Zavallı Matt'in penisi, Sven'in büyük olasılıkla mamut topunun gölgesinde kalmıştı.

Bütün gece görmezden gelinmek beni pek heyecanlandırmamıştı ama Matt ve Christie hakkındaki dedikodular en azından bir anlığına ilgimi çekmişti. İnsanları tanımasam da aldatma dedikoduları Edwin'in cansız şakalarından daha eğlenceliydi.

Yine de herkes Matt ve Christie'nin dramına o kadar meraklı değil gibi görünüyordu. Kelsey'ye baktığımda masaya yaslanmış, çenesi elinde, her zamankinden daha bezgin görünüyordu. Bu kızın tekrar aklıma girmesine izin vermemeye çalışıyordum yine de onu bu kadar sıkılmış görünce aslında onun için üzülüyordum.

Bu alışılmadık akşam için tek bir çözüm var gibi görünüyordu, bu durumu biraz daha katlanılabilir hâle getirecek tek bir çözüm.

"Hangi akılla Edwin ile yer değiştirdin?" diye sordu Kelsey, sıkılmış dişlerinin arasından. Aynı anda hem bu kadar öz güvenli hem de bu kadar ateşli bir kadın gördüğümünden emin değilim.

Şey... Bunun iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm. Bir kez daha yanıldığım kanıtlandı.

"Edwin'le yer değiştirdim, böylece en azından artık eski UCLA günlerini dinlemek zorunda değiliz," diye cevap verdim, sandalyemde arkama yaslanıp balo salonuna bakarken.

Çocuk Hastanesi hakkındaki sunum az önce bitmişti ve bir an için bunun bizim çıkışımız olacağını, ışıklar tekrar yandığında Genesis'i gizlice uzaklaştırıp dikkatini tekrar kendime çekebileceğimi düşünmüştüm. Ancak sunum biter bitmez Edwin masaya doğru eğildi ve eskiden sürekli gittikleri kafe-den bahsetmeye başladı.

Çok sıkıcıydı.

Daha fazla dayanamayıp onunla yer değiştirmeyi teklif etmiştim, o da memnuniyetle kabul etmişti. Şimdi Kelsey'nin yanında otururken, bunun iyi bir fikir olup olmadığını, Genesis ve Edwin'le anılar şeridinde seyahat etmenin sıkıcılığına takılıp kalmamam gerekip gerekmediğini merak ediyordum.

Kimse onlara çıktıkları insanları görmezden gelmenin kabalık olduğunu öğretmemiş miydi?

Huysuz, kıymet bilmeyen ve bana doğru bakmayan bir kadınla sıkışıp kalmıştım.

Burada bir iyilik meleği olmaya, sıkıntı içindeki bir genç kıza yardım etmeye ve onu kurtarmaya, belki de ona konuşacak birilerini vermeye çalışıyordum ama belli ki o benimle konuşmak yerine uzaklara bakıp Edwin'i dinlemeyi tercih ediyordu.

Daha iyi bir adam olsaydım, onunla sessizce otururdum.

Ama sanırım bu noktada hepimiz bu tavrın devam etmesine izin vermeyeceğimizi biliyorduk.

Kelsey'e doğru eğilerek, "O adamdan gerçekten hoşlanıyor musun?" diye fısıldadım.

Omuz silkip çıplak, manikürlü tırnaklarını incelerken, etrafındaki soğuk, buz kraliçesi cephesi hafifçe ısınıyordu. "Hoş biri olduğunu düşünmüştüm."

"Aradığın şey bu mu? Hoş mu?"

"Eğer sorduğun buysa, bir pislik aramıyorum," dedi bana bir bakış atarken.

"Bana pislik mi diyorsun?"

"Eğer tanım uyuyorsa, JP."

Sadece onun duyabileceği şekilde eğilerek, "Tanım kesinlikle uymuyor. Eğer beni gerçekten tanısaydın, hakkımda düşündüğünden çok daha fazlası olduğumu görürdün."

"Katılmıyorum. Hiçbir şeyi ciddiye almıyor gibi görünüyorsun ki bence bu iğrenç bir şey. Dağınksın ki bu benim nefret ettiğim bir diğer şey ve bardağın yarısını dolu değil de boş görüyorsun." Bir bacağı diğerinin üzerine atarak ellerini kucığına koydu.

Tam bir eğlence topuydu, değil mi?

"Anlıyorum," diye cevap verdim. Pisliğin tanımı bu değildi ama bunu belirtmem de muhtemelen pislik yapmak olurdu.

Beni tamamen yanlış anlamıştı. Elbette masam dağınıktı ama ben böyle seviyordum. İğrenç olabilirdim ama dikkat çekme isteğime engel olamıyordum. Bu benim iliklerimde vardı ve bunun için azarlanmamalıydım. Peki, bardağın yarısını boş mu görüyordum? Buna gerçekçi olmak denirdi.

Dünyanın, hayali Paris tatlılarının servis edildiği, romantik komedilerin fon müziği olarak tekrar tekrar çaldığı, yavru köpek ve kedi patilerinden ibaret olduğunu düşünerek etrafta dolaşmayacaktım.

Kusura bakmayın.

Büyümek, hiç istemediğim bir mesleğe çekilmek ve so-

nunda çıkış yolu bulamamak... Burada oturup evet demek için çok fazla boktan şey yaşadım. Bardağın yarısının boş olduğu bir hayat yaşıyordum.

Param olabilirdi ama para mutluluğu satın alamaz sözü çok doğrudu, şimdiye kadar duyduğum en dürüst şeydi.

Benim hakkımda nasıl bu kadar kötü bir fikir geliştirdi bilmiyordum ama bu fikir ona yapışıp kalmış gibi görünüyordu.

Tamam, biliyordum. Sürpriz randevumuzda biraz hıyarlık ettim ama ne yapsaydım, arkama yaslanıp benimle eşleşmesi en kötü şeymiş gibi davranmasına izin mi verseydim? Bir erkek saygınlığını bir şekilde korumalıydı.

Tam o sırada Edwin sandalyesinden kalktı ve Genesis'in elini tuttu. Kelsey'e dönerek, "Genesis'i bir tur dansa kaldırsam sorun olur mu?" diye sordu.

Lanet olsun, şu adamın taşaklarına bak.

Her altı saniyede bir gözlüğüne dokunma eğilimiyle biraz korkak olduğunu düşünmüştüm ama kalkıp böyle bir numara yapmıştı. Bu hareketi yapmak için çok büyük bir ahmak olmak gerekirdi. İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum.

"Tabii ki." Kelsey nazikçe gülümsedi ama mutlu "çift" arkalarını dönüp dans pistine yöneldiğinde bu gülümseme çabucak silindi.

"Oof, bu acıtmış olmalı," dedim.

"Ah, senin randevunu çaldı, yani buradaki tek kaybeden ben değilim."

Omuz silktim. "Ona çok bağlı değildim. Dürüst olmak gerekirse, onu sadece kardeşlerim bir partnerim olması gerektiğini söylediği için getirmiştım."

"O zaman Breaker neden kimseyi getirmedi?"

Bir grup kadını eğlendiren bekâr kardeşime baktım. "Çünkü gerçekte birlikte olmadığı hâlde biriyle birlikteymiş gibi görünmeyi başarabiliyor. Küçük kardeş şovu – erkeklik türü şeyler."

Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bu gece aptalca," dedi. "Bana gerçekten ne hissettiğini söyle."

"Söylememeyi tercih ederim."

"Neden?" diye sordum. "İkimiz de buradayız, randevularımız tarafından ekildik. Birbirimizin arkadaşlığından zevk alabiliriz."

"Arkadaşlığının keyifli bir yanı yok."

Tanrım, çok hızlıydı. Yine de iyi cevaptı. Hakkını vermek lazımdı.

"Peki, Edwin'in arkadaşlığında bu kadar keyifli olan neydi? Anılarını anlatmaya başlamadan önce biraz sıkıcı görünüyordu."

"Sıkıcı değildi," dedi Kelsey. "Sadece farklıydı."

"Farklı mı? Nasıl yani?"

Biraz daha kendini kaptırarak cevap verdi. "Kuşları seviyordu ve bunu büyüleyici bulmuştum. Kuşlarla ilgili gerçekleri değil, aslında o zaman biraz zordu ama doğayla o kadar uyumluydu ki her türden belirli kuş cıvıltılarını tanıyabiliyordu."

"Seni yatağına böyle mi çekti? Cıvıldayarak ve kollarını çırparak mı?"

Kelsey'nin gözleri ölümcül bir bakışla benimkilere kaydı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, hiç yatmadık. Sadece bir öpücük. Ayrıca o sutyen açmak için kuş dili konuşan bir inek değil. Sadece hikâye anlatmayı seviyor."

"Bunu masada paylaştığı sıradan sohbetten anladım."

"Sanki Genesis daha iyiymiş gibi," diye tersledi Kelsey. "Onda ne buldun ki?"

"Boy pos," diye dürüstçe cevap verdim.

"Bu çok itici."

"En azından ben bir amaç için biriyle birlikteydim. Sen Edwin'le birlikteydin çünkü çaresizdin."

Nefesi kesilerek tamamen bana döndü. "Çaresiz değildim. Ruh eşimi bulmaya çalışıyordum, bilirsin işte, âşık olabilece-

ğim birini. O soğuk, cansız kalbinle bu tür bir duygu arasında bağ kurabileceğinden değil ya."

Elimi göğsüme bastırdım. "Cansız mı, o kadar da değil. Ruhsuz damarlarımda oldukça düzenli bir nabız atışı var. Yine de soğuk, işte bu doğru bir tanım." Arkasını döndüğünde onu biraz daha zorlayarak, "Elbisen hakkında ne düşündü?" diye sordum.

Çıplak omzunun üzerinden bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Edwin bu gece seni gördüğünde, ona bir çiçek tarlasına tünemiş en sevdiği bülbulü hatırlattığın konusunda şiirsel sözler söyledi mi?"

"Hayır." Çenesini kaldırdı.

"Peki, o zaman ne dedi?"

"Bunun ne önemi var?"

"Çünkü aşkı aradığını söylüyorsun. Bu geceki görünüşüne vereceği basit bir tepki, sana karşı nerede durduğuna dair bir cevap almanı sağlayacaktır. Ne dedi peki? Basit bir 'güzelsin' mi? Belki utangaç bir... vay canına?"

Dans pistine bakarken sıkılmış çenesi ileri geri hareket etti. "Güzel renkli bir elbise giydiğimi söyledi."

"Ve?" diye sordum.

"Hepsi bu kadar." Su bardağını eline alıp bir yudum aldı.

"Bekle, tüm söylediği bu mu? Güzel renkli bir elbise giydiğin mi?"

Bardağını dikkatlice masaya geri bıraktı. Sert hareketlerini, yumruklarını sıkma şeklini ve dans pistindeki her çifte bakarken gözlerindeki özlemi görebiliyordum.

Bu gece hazırlanmasının ne kadar sürdüğünü bilmiyordum.

Mükemmel elbiseyi seçerken neler yaşadığını hayal bile edemiyordum.

Randevusu onu gördüğünde duyduğu heyecanı da hayal edemiyordum.

Ama Kelsey'i birkaç aydır izliyordum ve ne zaman sinirlendiğini ve muhtemelen ne zaman incindiğini biliyordum. Bu yüzden bir şeyden emindim: Bu geceye hazırlanmak için harcadığı zaman, güzel renkli bir elbiseden daha iyi bir iltifatı hak etmek için yeterli bir zamandı. Ona daha iyisini gördüğümü söylediğim için kendimi daha da boktan hissettim. *Kahretsin.*

YEDİNCİ BÖLÜM

KELSEY

Keşke beni yalnız bıraksaydı.

Keşke burada, masada konuşacak tek kişi olarak JP ile bırakılmasaydım.

Kahretsin, keşke Edwin'in bir gram öz farkındalığı olsaydı ve beni ortada bırakmasaydı, özellikle de onu buraya getiren ben olduğum için.

Bu benim şansım, değil mi? Tabii ki sunum sırasında, tüm parti boyunca ortalıkta görünmeyen Lottie'den bir mesaj almıştım. O ve Huxley eve dönüyorlardı. Bunu bir patlıcan emoji ve üç fişkıran damla takip etti. Ayrıca Edwin'in arabamı almak için beni Huxley'nin evine bırakacağına da güveniyordu.

Keşke bilseydi.

JP yanımda, "Sana bir soru sordum," dedi.

Düşüncelere dalmış bir hâlde, "Soru neydi?" diye sordum.

"Edwin'in tek söylediği güzel renkli bir elbisen olduğu muydu?"

Evet, hâlâ aynı konudaydık.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Duraksadığında gözlerini üzerimde hissettim. Aslında Edwin'le yer değiştirdiğinden beri benden ayrılmamışlardı.

Tamamen bana odaklanmış yeşil gözleriyle, dırdırcı bir anne gibi cevaplamak istemediğim sorularla birkaç saniyede bir omzuma vuruyordu. Sevgilisini geri almak için dans pistine doğru gitmesi gerekmiyor muydu? Güzel, tatlı sevgilisi... ki kesinlikle JP'den çok Edwin'e ilgi duyuyordu. Çok, çok garipti.

"Peki, o zaman..." Elini uzattı. "Gel benimle dans et."

Geniş avucuna ve uzun parmaklarına baktıktan sonra tekrar ona döndüm. "Pardon?"

Bana doğru eğildi, parfümü yumuşak ve baştan çıkarıcı bir şekilde etrafımda dolanırken, "Benimle dans et," dedi.

Tamam.

JP ile dans etmek. Bunu neden yapmak istemediğime dair fazlasıyla neden sıralayabilirdim.

Bir, ona sarılmak yapmak istediğim şeyler arasında en alt sıralarda yer alıyordu.

İki, dans ederken söyleyeceği sinir bozucu bir şey yüzünden yanlışlıkla kasıklarına diz geçirmeyeceğim bir senaryo hayal edemiyordum.

Ve üç, parfümü şu anda çok cazip geliyordu. Kokusu hoşuma gidiyordu. Bu da muhtemelen ona karşı olumlu düşünme neden olacaktı ve ben bunu istemiyordum. Sonsuza dek onun en kötüsü olduğunu düşünmek istiyordum.

Ama...

Gurur tuhaf bir şeydi.

Bu galaya iyi bir adamla geçireceğim bir akşamda kaybolmak niyetiyle gelmiştim. Edwin'in en sevdiği kuşların her birinin yaptığı farklı yuvalar hakkında konuşacağımızı, birkaç kadeh şampanya içeceğimi ve belki... sadece belki, Edwin'in en azından beni arabasına doğru itip öptüsmeye çalışacak kadar kendine güveneceğini umuyordum.

Sanırım hepimiz bu gece böyle hayali olayların yaşanmayacağı konusunda hemfikiriz. Etkinlikte terk edilen kız olmak istemiyordum. Güzel renkli elbise giyen kız olmak istemiyor-

dum ve bu gece en son seçenek olan kızmışım gibi hissetmek istemiyordum... eğer bu bir anlam ifade ediyorsa.

Kendimi değerli hissetmek istiyordum ve JP Cane'in elini tutmak şeytanla vals yapmak gibi bir şey olsa da çaresizdim.

"Biliyorsun, hayır demek kabalık olur," dedi. "Bir adam dans teklif ettiğinde, yapılacak en kibar şey onun elini tutmaktır." Ben bir şey söylemeyince, "Gecenin geri kalanında burada öylece oturamazsın," diye ekledi.

Gözlerim onunkilere kaydı. "Vay canına, bir kadına nasıl kur yapılacağını iyi biliyorsun."

Sırttı. "Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi."

"Bana öyle geldi."

Bundan daha sinir bozucu olabilir miydi?

Bekle, buna cevap verme. Eminim olabilir.

Tanrım, bunu yaptığuma inanamıyordum.

Elimi avucuna koydum ve yüzünün muzip bir sırıltısıyla aydınlanmasını izledim.

"İyi seçim, Kelsey."

Kasıklara diz atma olayı hakkında ne dediğimi hatırlıyor musunuz? Şansımız arttı.

Sandalyesinden ilk kalkan o oldu, ardından kalkmama yardım etti ve sandalyelerimizi geri itebilmek için beni kenara çekti.

Nedense, kalabalık masalar arasında yavaşça ilerlerken balo salonundaki tüm gözler üzerimizdeymiş gibi hissediyordum. *Dans pisti neden yan tarafta değil de bizim bulduğumuz odanın ön tarafında olmalıydı ki?* Birkaç kişiyle tokalaşmak için durdu, salonda çalışan cesur bir iş adamı gibi. Konuşurken elini sırtımın alt kısmında tutup beni ve yaptığım işi tanıtmayı asla ihmal etmedi.

Bu çok nazik bir davranıştı. Yapılması gereken doğru şeydi. *Profesyonelce*. Eminim görgü kuralları ona küçük yaştan itibaren öğretilmişti, bu yüzden bu şekilde davranmak sadece ikinci doğasıydı. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Dans pistine yaklaşıırken kulağıma, “Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Bu etkinliklerde durdurulmadan herhangi bir yere yürümek imkânsız.”

“Kendini övme. Seninle konuşma ihtiyacı zorunluluktan kaynaklanıyor. Bu insanlar aslında senden hoşlanmıyor.” Gerçekten dilimi ısırarak istiyordum. Belli ki Edwin’in aşağılaması beni düşündüğümünden daha fazla etkilemişti. *Ya da belki de JP’nin önünde ezik gibi görünmek istemiyordum. Ayrıca, onun salondaki iş ağını izlemek benim için büyük bir ders olmuştu. Hayran olduğum türden bir iş zekâsına sahipti. Ama... Etkilenmemeliydim.*

Elleri sırtımda beni yönlendirirken ağzı kulağıma yaklaştı, “Mmm, benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum.”

“İğrençsin.”

“Daha önce de söylemiştin.”

“Sadece hatırlatıyorum.”

Artık masalardan neredeyse uzaklaşmıştık ve elini sırtımda gezdirerek beni önüne aldı. “Hatırlatmaya ihtiyacım yok!” derken son hecesinde çok kuvvetli bir rüzgâr gibi tenime doğru nefes verdi.

Gürültülü bir çarpışma ve ardından korkunç bir gûmbürtü duyuldu.

Tam arkamı döndüğümde JP’nin vücudunun dans pistinden sektiğini, kollarının karnını tuttuğunu ve uzun bacaklarının gerildiğini gördüm.

“Bu da ne-”

“Anasını... si-” demeye başladı ama kendini durdurdu. Gözleri büyük bir acıyla irileşti, birkaç derin nefes aldı ve tam bir sürü küfür savuracağını düşündüğüm anda oda sessizliğe gömüldü. Tüm gözler üzerimizdeydi

İnledi.

Bir kez daha acı içinde yüzünü buruşturduktan sonra yüksek sesle güçlü bir tepki vermeye hazırlandı.

“Tanrım... Tanrı aşkına,” diye inledi.

Tanrı aşkına mı?

Orospu çocuğu yok mu?

Kutsal bok yok mu?

Siktiğimin sokuk siktiği yok mu?

Sadece basit, klasik, *It's a Wonderful Life*'tan George Bailey'nin, "Tanrı aşkına" sözü.

Kıkırdadım.

Elimle yüzümü kapatıp içimde kabaran kahkahayı zapt etmeye çalıştım.

JP Cane hakkında bildiğim bir şey vardırısa o da, "Tanrı aşkına" diyecek bir tip olmadığıydı.

O, sırf zevk için kulağınıza durmadan sik ve türevlerini tekrar tekrar fısıldayan bir adamdı.

Ne yapacağımı bilemeden eğilip ona ne olduğunu sormayı düşünürken JP'nin arkasındaki yaşlı bir adam titreyerek sandalyesinden kalktı. İşte o zaman yürüme yoluna itilmiş sandalyeyi gördüm. Olamaz, JP yürürken bir yerine çarpmış olmalıydı. Yaşlı adam siyah bastonunun ucuyla JP'nin bacağına vurarak, "Nereye gittiğine dikkat et evlat," dedi.

Sebebi olduğu şeyi umursamadan, hatta bir özür bile dilemeden, cesur yaşlı adam, insanların yoluna çıkmasıyla ilgili bir şeyler mırıldanıp topallayarak uzaklaştı.

Bir garson JP'nin ayağa kalkmasına yardım edip kollarının altından tutarak kaldırdı. Az önce elini sıkan adamlardan birkaçı gelip iyi olup olmadığını sordu ama benim odaklanabileceğim tek şey JP'nin sanki onu sandalyeyle bayıltan beşmişim gibi bana bakıyor olmasıydı.

"İyiyim," dedi takım elbisesinin tozunu silkelerken.

"Emin misiniz?" diye sordu garsonlardan biri. "Size biraz buz getirebilirim."

"Gerek yok. Sanırım burada zedelenen tek şey gururum. Yetmiş yaşında bir adamın beni bu şekilde alt etmesini beklemiyordum."

Bir kıkırdama daha.

Bir ters bakış daha.

“İyi olacağım.” Garsonu uzaklaştırıp aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapattı, elimi tutup beni dans pistine götürdü.

Beni vücuduna yaklaştırdığında hâlâ kıkırdıyordum, bir eli belimde, diğeri avuçlarımızı birbirine yakın tutuyordu. Ağzı kulağımın hemen yanındayken, “Bunu eğlenceli mi buldun?” diye sordu.

“Hem de çok,” diye cevap verdim, beni daha sıkı kendine çekerken. Göğsüm onunkine bastırıyor, bacaklarımız birbirine dolanıyor ve dürüst olmak gerekirse benim nerede başladığımı ve onun nerede bittiğini söyleyemiyordum. Bedenlerimiz mıknatıslar gibi birbirine kaynaşıyor, hiç salıverilmeden iç içe geçiyorlardı.

Bu beklenmedik bir şeydi.

Kahredici.

JP'yle birlikte olmak, istediğim bir durum değildi ama içinden çıkabileceğim bir durum gibi de görünmüyordu.

“Yani, kitlelerin önünde incinmem ve aşağılanmam sana komik mi geldi?”

“Küçük bir şakanın kimseye zararı olmaz. Ama komik olan başına gelen şey değil, senin verdiği tepkiydi.” Beni dans pistinde hareket ettirirken usulca güldüm. Taylor Swift'in *Wildest Dreams* şarkısının enstrümantal bir versiyonuyla yavaşça sallanıyorduk, beni döndürme şekli odayı bulanıklaştırırken bizden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Parke zeminin üzerinde süzülürken nefesinde durgunluk vardı.

Elimi sıkıca kavramış, bir sonraki hamlemiz için beni yönlendiriyordu.

Konuşmamızı gizli tutacak kadar alçak sesle konuşurken sözlerini kulağıma nazikçe fısıldadı.

“Peki, benim tepkimin nesi seni kıkırdattı?” Beni serbest bıraktı, elbisem rüzgârın uğultusunda uçuşsun diye döndürdü, sonra tekrar göğsüne yaklaştırdı. Nefesim ciğerlerimde

sıkıştı. Hiç beklemediğim bu zarif dans hareketiyle gözlerim irileşti.

Hemen cevap vermeyince dudaklarını kulağıma yaklaştı. rarak, "Bekliyorum, Kelsey," dedi.

Bekliyor muydu?

Ah, sorusuna bir cevap bekliyordu.

Bana neler oluyordu? Dans pistinde bir tur atmış ve aklımı toparlayamaz hâle gelmiştim.

Beynim sisli, dağılmış, yönünü kaybetmiş gibi hissediyordum. Sıcak avucu kığımın kıvrımının hemen üzerindeki noktaya kaydı ve tek düşünebildiğim *insanlar izliyor mu* muydu? Çift olduğumuzu düşünüyorlar mıydı? Elini daha fazla indirecek miydi?

Dudaklarını ıslatıp konuşmaya odaklandım. "Yanılıyorsam beni düzelt ama Tanrı aşkına senin ağzından çıkabilecek bir şey gibi görünmüyor."

"Evet, haklısın," diye cevap verdikten sonra beni şaşırtacak şekilde kendini hazırladı ve sırtımı aşağı eğdi. İrkilerek soluk soluğa kalışım, beni tekrar kaldırırken gülümsemesine neden oldu. "Ne dememi bekliyordun ki? O yaşlı piç kurusu az önce kığım Tonya Hardlingledi", neredeyse sandalyesinin kenarıyla aletimi kesiyordu. Orosu çocuğunun ortama uygun olduğunu düşünmedim."

Müzik yavaşlayınca biz de yavaşladık. Sanki bu şarkı için kendi dansını yaratmış gibi hissettim. Bana bu dansı öylesine hassasiyet ve zarafetle yapıyordu ki bu, onda olduğunu düşünmediğim bir şeydi.

"Şey... komikti, hepsi bu," dedim, eli sırtımda kayarken esprili bir yanıt bulma yeteneğim tamamen yok oldu. Müzik bir diğer yavaş tempolu şarkıya geçtiğinde dansımızın bittiğini düşündüm ama gitmeme izin vermedi. Bunun yerine, iki çellist sahnenin ortasına geçip *With or Without You*'yu çalar-ken bizi hareket ettirmeye devam etti.

* Tonya Hardling, eski bir Amerikan buz pateni sporcusu. -ç.n.

Çok güzeldi, avizeler loşlaşırken yaylıların derin süzülüşü altın odanın içinde dolaştı ve daha romantik bir hava yarattı. Edwin ve Genesis'ten o kadar rahatsız olmuştum ki gecenin romantizmini tamamen ihmal etmişim – JP ile aramızda romantizm olduğundan değildi ama ambiyans ilk öpücük için çarpıcı bir ortam sunuyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu JP. “Kafanda dönen çarkları görebiliyorum.”

“Balo salonu çok güzel. Sonunda takdir etmek için biraz zaman ayırabildim.”

“Öyle,” dedi usulca. “Yemekler, dekor, müzik grubu. Her yıl aynı, çocuklara faydası olsa da birçok çiftin bu etkinliğe sadece deneyim için geldiğini biliyorum.”

“Nedenini anlayabiliyorum. Her şey çok tuhaf.”

“Geceni böyle hayal etmiş miydin?”

Başımı hafifçe salladım. “Hayır, partnerim tarafından terk edilip geceyi seninle dans ederek bitirmeyi hayal etmemiştim.”

“Dekoru, duyguyu, havayı kastetmiştim. Burada, benim kollarımda, seni en çok tiksindiren kişiyle birlikte olmanın aklının köşesinde olmadığını biliyorum.”

Bunu söyleme şekli, ses tonundaki keder, kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Beni kızdırabilir ve her zamankinden daha fazla sinirlendirebilir ama bir eşek gibi davrandığı savunma mekanizmasını bir kenara bırakırsam, o alaycı zekânın altında iyi bir adam olduğunu biliyordum.

“Sen... beni tiksindirmiyorsun, JP.”

“Acımanı gerektirecek bir yorum değil, sadece soruma cevap istiyorum.”

Bana tiksindirici gelmiyordu. En sevdiğim insan olmaya bilirdi ama tiksindirici mi? Yani, eğer beni tiksindiriyor olsaydı, bana bu kadar yakın olmasına izin vermezdim. Onun nefis kokusunda kaybolmazdım. Gecenin geri kalanında bana yapışacağını bildiğim bir kokuydu.

Ama o gururlu bir adamdı ve ciddi bir anda iltifat almak için olta atacak biri olmadığını biliyordum.

"Etkinlikle ilgili ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Ne kadar yüksek fiyatlı olduğuna bakılırsa güzel olması gerektiğini düşünmüştüm. Ama bu, neredeyse *Muhteşem Gatsby* havası, filmlerden fırlamış gibi."

"Bağışların hiçbirisi etkinliğe gitmiyor. Etkinlik kendi parasını veren bir topluluk tarafından düzenleniyor. Böylesine çok sevmemizin bir başka nedeni de bu. Bu gerçek bir bağış toplama etkinliği. Burada çok az iş anlaşması yapılıyor."

"Bu yüzden mi bir partner getirdin?" Onu ve Genesis'i gerçekten merak ettiğim için sormuştum.

JP Cane konusunda uzman olduğumdan değildi ama bana pek flört edecek biri gibi görünmemiştir. Daha çok iki gecede bir yatak odasına giren kişiyi değiştiren bir adam gibi görünmüştü. Asla bir yere yerleşmeyen, utanmadan flört eden ve kendinden başka bir arkadaşına ihtiyaç duymayan biriydi.

"Genesis ve ben birkaç hafta önce tanıştık. Zeki, akıllıca sohbet edebilen biriydi. Dışarı çıktığımızda iyi vakit geçirdim. Buranın onu getirmek için iyi bir yer olacağını düşündüm. Bazı insanlarla kaynaşmasına, bağlantılar kurmasına yardım ettim. Gerçi senin randevunla kaynaşmasını beklemiyordum."

"Evet, ben de öyle," dedim usulca.

JP gözlerimiz buluşacak kadar benden uzaklaştı, onun açık yeşil gözleri benim ela gözlerimle buluştu. "Dinle, Kelsey, o-"

"İzninizle. Böldüğüm için özür dilerim," dedi Edwin, yanındaki Genesis'le birlikte bize doğru yürürken. "Umarım sorun olmaz ama sanırım biz çıkıyoruz." Edwin başıyla arkasındaki kapıyı işaret etti. "Genesis'in başı ağrıyor ve onu eve götüreyim diye düşündüm."

Midem bulandı. Partiden başka biriyle mi ayrılıyordu?

Elbette, onu bütün gece başka biriyle konuşurken görmenin acısı egoma doğrudan bir darbe indirmişti.

Onu başka biriyle dans ederken izlemek içmeye değirdi.

Ama gittiğini görmek...

JP'nin bana sarılmış kolu sertleşti, "Elbette, teşekkürler dostum."

"Sakıncası yok, değil mi?" diye sordu Genesis. Onlara bakmadım bile, çünkü göz ucuyla Edwin'in elinin Genesis'inkiyle birleştiğini görebiliyordum.

"Elbette yok," diye yanıtladı JP, sesi sabitti.

"Tamam, peki... bu gece için teşekkürler," dedi Edwin, omzumla vurup gitmeden önce.

Tüm alabildiğim buydu.

Bir omuz sıvazlaması.

Bu gecenin çok farklı geçmesini beklemiştim. Belki Edwin'le birbirimizi biraz daha tanırız, birbirimize karşı daha rahat oluruz, belki tekrar öpüşürüz diye düşünmüştüm.

Ama eve başka bir kadın götürüyordu.

Bu okkalı bir yumruk yemeye benziyordu.

Ayaklarım hareket etmedi ve JP'yi tutuşum gevşedi.

"Başın dik olsun," diye fısıldadı, beni döndürürken. "Seni üzgün görmesine izin verme."

"Ama üzgünüm."

"Biliyorum." JP'nin ağzı kulağıma değdi ve yumuşak bir sesle konuştu. "Ama onlara birkaç dakika daha ver, sonra seni buradan çıkaracağım."

Dudağım titrerken gözlerimin dolmaya başladığını hissedebiliyordum, tam bir damla gözyaşı düşeceğini düşündüğüm anda JP elimi daha sıkı kavradı, beni döndürdü ve tekrar çekmeden önce sırtıttı. Bu bir an için de olsa romantizmin benim için bir kez daha söz konusu olmadığını unutmama yetti.

"İyi akşamlar, Bay Cane," dedi şoför bizim için arabanın arka kapısını açarken.

Edwin ve Genesis gittikten sonra, JP bana balo salonunun arkasına kadar eşlik edip hızlı bir mesaj göndermeden önce dans pistinde beş dakika daha geçirdik. Daha sonra beni bara götürdü, orada ağır bir şarap kadehi uzattı ve ben bitirene kadar gitmeyeceğimizi söyledi.

Bitirmem bir dakikadan fazla sürmedi.

Şarap dolu bir mide ve mutsuz bir kalple, malikânenin önünde, JP'nin şoförünün bizi beklediği yere doğru ilerledik. Huxley mi böyle ayarlamıştı yoksa JP'nin şoförü yıldırım hızında araba kullanabiliyor muydu emin değildim ama etkinlikte gerekenden daha uzun süre takılmak zorunda kalmadım.

JP arabaya binmeme yardım ettikten sonra yanıma kaydı. İkimiz de kemerlerimizi bağladık ve şoför koltuğuna oturduğunda JP "Benim evime," dedi.

Ayrıntıları tartışacak, JP'nin bu gece ne olacağına dair bir fikri olup olmadığını düşünecek hâlim yoktu, bu yüzden başımı yana eğip pencereden dışarı baktım.

Sıra sıra dizilmiş etkileyici evlerin arasından geçerken karanlık, yıldızlı gökyüzü üzerimizde belirdi. Geçtiğimiz her kapılı evde, o evin içinde yaşayan insanların gerçekten âşık olup olmadıklarını ya da bir başkası için randevuya çıktığın kişiyi ekmenin normal olduğu bir dünyada yaşayıp yaşamadıklarını merak etmekten kendimi alamadım.

Tanrım, kuş seven hıyar Edwin'den çok daha fazlasını beklerdim. Çok iyi biriydi. Biraz inekti ama kesinlikle güvenebileceğimi düşündüğüm biriydi. Elbette, sadece birkaç hafta çıkmıştık ama iyi bir karakter yargıcı olduğumu düşünüyordum.

Ama Edwin'in davranışları neredeyse JP'nin yapmasını beklediğim şeyi yansıtıyordu. Yine de aptal gibi görünmediğimden emin olan, beni dans pistinde dolaştıran ve anlık da olsa unutmamı sağlayan JP'ydi.

Her şeye rağmen içinde iyi bir şeyler var gibi görünüyordu.

Araba sağa dönüp Huxley'nin evi görüldüğünde JP, "O bir aptal," dedi.

"Ne?" diye sordum.

Huxley'nin dairesel araba yoluna doğru sağa dönmek yerine sola, biz yaklaşırken açılan büyük, heybetli bir kapıya döndük.

JP bir süre sessiz kaldı ve araba park edildiğinde elini şoföre uzatarak kapıyı kendisi açtı. Arabanın dışına çıkınca tekrar içeri eğilerek elini bana uzattı. Şaşkınlıkla elini tuttum, arabadan çıkmama yardım etti. Kapıyı kapattığı anda şoför uzaklaştı ve beni JP ile yıldızların altında yalnız bıraktı.

Birlikte, elim hâlâ onun elinde, araba yolunda dururken gecenin karanlığı bizi sardı. "Edwin," dedi JP. "O bir aptal."

"O aptal değil, sadece."

JP çenemi kaldırarak beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. Bu sefer konuştuğunda daha otoriterdi. "O bir aptal, Kelsey. Onun bir aptal olduğunu nereden bildiğimi biliyor musun?"

Gözlerindeki içten bakış ve çenemi sıkıca kavrayışı karşısında nutkum tutuldu. Kendimi yakalanmış, büyülenmiş ve JP'yle geçirdiğim bu beklenmedik gece kasırgasına kapılmış hâlde buldum. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

JP bir adım daha yaklaştı. "Edwin aptalın teki çünkü elbisenin renginden başka bir şeyi takdir etmedi. Seni gördüğü anda söylemesi gereken şey, ne kadar nefes kesici görüldüğün, elbisedeki sarının gözlerindeki altını nasıl daha da parlattığı olmalıydı. Sırf etrafındaki herkesin önünde seni sahiplenebilmek için elini kaldırmalı ve parmak eklemlerine en hafif öpücükleri kondurmalıydı. Gözleri senden hiç ayrılmamalıydı. Elini indirdiğinde, sana bir adım daha yaklaşmalı, kulağına birkaç santim eğilmeli, ne kadar sarhoş edici güzellikte koktuğunu söylemeliydi."

Nefesim kesildi.

Bacaklarım kavurucu bir gündeki dondurma gibi eridi.

Ve JP'ninkiyle birleşen elim onun avuçlarında titredi.
Ne... ne yapıyordu?
Neden böyle şeyler söylüyordu?
Gerçek amacı neydi?

İçimdeki romantik, az önce söylediklerinde ciddi olduğuna, benim hakkımda böyle şeyler düşündüğüne inanmak istiyordu. Ama ne yazık ki söz konusu JP'ydi ve gecenin geç bir saatinde evinin önünde duran bir kız olduğunda tek bir gerçek hedefi olduğunu düşünüyordum. Ne beklediğini bildiğimden emindim. Ve kör değildim. Çekiciliğini anlayabiliyordum. Ne de olsa son derece yakışıklı bir adamdı. Bir bakışıyla, gözlerinin bir parıltısıyla sizi içine çekebilirdi. Bakışlarını hissedebilirdiniz.

Tıpkı şu anda benim hissettiğim gibi.
Gözlerinin dudaklarımda parlayışı.
Diliyle dudaklarını yalayıp ıslatması.
Hazırlanmıştı.

Aramızdaki boşluğu bir kez daha kapatmak için adım attı. Hepsi oradaydı, tüm işaretler.
Üzgün olabilirdim. Perişan hissediyor olabilirdim ama bildiğim bir şey vardı ki JP Cane'in yatağında geçireceğim bir gecenin bana hiçbir faydası olmayacaktı.

Bu yüzden elini bırakıp bir adım geri çekildim. "JP, seninle yatmayacağım." Kelimeler ağzımdan telaşla döküldü ve nerede durduğumu açıkça ortaya koydu.

Onun iltifatları, nezaketi kararımı etkilemeyecekti.

Güçlü durmak için gözlerinin içine baktığımda, her zamanki sırtışı ya da çapkın ifadesiyle değil, kaşlarını çatmasıyla karşılaştım. Koyu, kalın kaşları birbirine kenetlenmiş, yumuşaklık yerini sert, neredeyse hakaret dolu bir bakışa bırakmıştı.

Dudakları sahte bir gülümsemeyle yana kıvrıldı ve ben bir şey söyleyeceğini düşünürken, elini gür saçlarının arasından geçerek arkasını döndü.

"Evet," dedi hışımla, sırtı bana dönüktü. "Hadi seni arabana geri götürelim."

Bir eli hâlâ saçlarında, beni bekleme zahmetine bile girmeden araba yolunun kapısına doğru yürüdü. Çalışların arasına gizlenmiş, fark edilmeyen tek kişilik kapıyı açarken arkasından aceleyle koştum. Kapıyı benim için açık tuttu ve tam içeri girmeden önce durup ona baktım.

"Seninle yatmak istemediğim için bana kızamazsın, JP."

Derin bir nefes verirken gökyüzüne baktı. "Sadece kapıdan geç, Kelsey."

Kızgınlığı yüzünden okunuyordu. İçimde onu zorlama, gerekçemi anlamasını sağlama isteği olsa da bunun onu daha da kızdıracağını görebiliyordum. Kendimden emin bir şekilde yanından geçip kapıdan çıktım, birlikte caddenin karşısındaki Huxley ve Lottie'nin evine doğru yürüdük; JP bir kez daha benim için kapıyı açtı ve beni arabama kadar götürdü.

"Anahtarların yanında mı?" diye sordu.

Küçük el çantamı tuttum. "Burada."

"Güzel." Geri çekildi ve iki elini de ceplerine soktu. Başka bir şey söylemedi. Yanlış bir şey yaptığımı düşünmeden edemedim. Kibar ve nazikti, bunu gerçekten takdir ediyordum ama ona teşekkür etmek için *bedenimi değil*, kelimelerimi kullanmamda bir sakınca olmamalıydı.

"JP-"

"İyi geceler, Kelsey." Bir adım daha geri attı. Arabama binip çalıştırana kadar gitmeyeceğini anlamıştım, ondan beklemediğim bir centilmenlik daha. Tüm gece inanılmaz derecede beklenmedikti. Yorgun ve zihinsel olarak tükenmişken tüm bunları kafamda gözden geçirebileceğimden emin değildim.

Neyse ki sadece bir kadeh şarap içmiştim, o yüzden araba kullanabilirdim. Arabamın kilidini açıp bindim. JP'ye bir şeyler söylemeyi düşündüm. *Teşekkür ederim* belki ama camımı açmak için döndüğümde çoktan caddenin karşısındaki evine doğru yürümeye başlamıştı.

Sanırım bu kadardı.

İçim burkularak arabamı çalıştırdım ve küçük stüdyo daireme geri döndüm.

Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast

Rath ve Charlee

Kelsey: *Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast'e hoş geldiniz sayın dinleyiciler, burada birbirlerine deliler gibi âşık çiftlerle tanışma hikâyelerini konuşuyoruz. Rath ve Charlee, bugün bana katıldığınız için çok teşekkür ederim. Lütfen bize nasıl tanıştığınızı anlatın.*

Charlee: *Öncelikle bu podcast'i ne kadar çok sevdiğimi söyleyebilir miyim? Bizi gerçekten programa aldığınıza inanmıyorum. Her hafta dinliyorum. Rath her çiftte övgüler yağdırdığımda benim deli olduğumu düşünüyor elbette ama aynı zamanda hayal edebileceğiniz en büyük huysuzlardan biri. Onu buraya getirmek için cinsel rüşvet vermek zorunda kaldım.*

Rath: *Charlee, sansür.*

Charlee: *Onu utandıracak bir şey söyleyeceğimden gerçekten endişeleniyor ki bu muhtemelen doğru çünkü ne zaman susacağımı bilmiyorum. Bana bir soru sorduğunda kendimi tutamıyorum. Ama evet, ona isteyken masasının altında bazı iyilikler yapacağımı söyledim-*

Rath: *İsa aşkına, Charlee.*

Kelsey: *Lütfen, bana bu iyiliklerden biraz daha bahset.*

Charlee: *Şey, gıdıklanmaktan gerçekten hoşlanıyor-*

Rath: *Ofis malzemeleri kongresinde karşılaştık. Bir asistana ihtiyacım vardı. Sürekli gevezelik ederek beni deli ediyordu. Bir şekilde âşık oldum, evlendik, hikâyenin sonu.*

Charlee: *Çok çekici değil mi?*

Sekizinci Bölüm

JP

İki hafta sonra

“Hey.” Kapım çalındı. Başımı kaldırdığımda Huxley’nin kafasını içeri uzattığını gördüm. “Toplantı odası, on dakika içinde.”

“Gönderdiğin on bir lanet notu aldım zaten. Orada olacağım.”

“Sadece emin olmak istedim.”

“Ben yetişkin bir adamım, Hux. Lanet günümü nasıl planlayacağımı biliyorum.” Bilgisayarıma döndüm ve sabahtan beri cevaplamayı ertelediğim can sıkıcı e-postalara tıkladım.

Kapım kapandığında rahat bir nefes aldım, ta ki Huxley’nin hiç gitmediğini, aksine ofisime girdiğini fark edene kadar. Karşımdaki koltuğa oturarak bir bacağına diğerinin üzerine attı.

“Son zamanlarda neden böyle, piç gibi davrandığını anlatır mısın?”

Parmaklarımı alnıma bastırıp yaklaşan migreni uzaklaştırmak için masaj yapmaya çalıştım.

“Ofisine dönüp beni rahat bırakmaya ne dersin?”

“Bunu yapardım ama on dakika içinde bir toplantımız var ve toplantıda bir pislik gibi davranmana izin veremem.”

Gözlerim onunkilere dikildi. "Ben ne zaman toplantı odasındaki insanlara hıyarlık yaptım ki?"

"Bütün hafta boyunca. Öfkeyle burnundan soluyarak doluşmandan bahsetmiyorum bile. Herkes senin ruh hâlinin farkında ve insanların senin bu hâlimden rahatsız olduklarına dair söylentiler var."

"Ah, Tanrım, o zaman mutlu bir yüz ifadesi takınmalıyım, değil mi? Ofiste bir karışıklığa neden olmak istemem. Tanrı korusun, burada birileri bir şeyler hissedebilir."

"Dostum," dedi Hux, sandalyesinde daha dik oturarak. "Ne haltlar dönüyor burada? Bağış toplantısından beri böyle-sin. Genesis'le ilgili bir durum mu var?"

Tabii ki bu şekilde düşünenecekti çünkü o gece hakkında kimseyle tek kelime bile konuşmamıştım. Ne Huxley ne de Breaker yaşlı adamın beni nasıl yere yıktığını görmüştü. Kelsey ile nasıl dans ettiğimi, onu kendime nasıl yakın tuttuğumu ve onunla tanıştığımдан beri ilk kez kafamın içinde bir şeylerin tıkrıdığını, bulunduğum yerin, yaptığım şeyin aslında doğru olduğunu nasıl hissettiğimi de görmediler.

Hiçbir şey söylemedim; çünkü gece istediğim gibi bitmemiştir.

Onu evime götürmek gibi bir niyetim yoktu.

Onu yatak odama götürmek gibi bir düşüncem yoktu.

Gecenin sonunda tek amacım onun ne kadar güzel olduğunu anladığından emin olmaktır. Gözlerimi ondan nasıl alamadığımı ve partnerinin onu terk ederek ne kadar aptalca davrandığını, ona sahip olmak için tek şansını nasıl kaçırdığını anlayamadığımı, benim gözümde gülümsemesinin odadaki tüm ışıltıyı gölgede bıraktığını ve oradaki en büyüleyici kadın olduğunu bilmesini istedim.

Kendisine değer verilmediğini, tek kullanımlık olduğunu düşünerek gitmesini istemedim.

Söylediğimde ciddiydim, Edwin bir aptaldı. Tam bir aptal. Genesis güzel ve akıllıydı. Ama Kelsey ile kıyaslanınca bir hiç, demek istediğim, *tamamen* bir hiçti.

Kelsey'e bunu göstermek istedim. Nitekim Kelsey bu şekilde algılamadı.

Hayır, beni eteğini kaldırabilmek için nazik davranan bir adam olarak gördü.

Beni tek gündemi yatak odası olan bir adamdan fazlası olarak görmedi.

Daha fazla yanılamazdı.

Hakareti beni gölgeye çekti.

Kendimi kapattım.

Ve bundan geri dönüş yoktu.

O zamandan beri piçin tekiydim.

Onu ofiste gördüğümde, kaçtım. Tüm haberleşmelerimiz e-posta yoluyla oldu ve şimdiye kadar onunla olan iki toplantıyı iptal ettim, suçu uydurduğum bazı medya saçmalıklarına attım.

"Evet, tabii, sebep Genesis," diye cevap verdim.

Huxley beni inceledi. Tam bir şey söylemek üzereyken Breaker ofise geldi. "İşte buradasın. Hux, toplantıdan önce birkaç şey için imzana ihtiyacım var."

Gözlerini bana diken Huxley ayağa kalktı, "Bu iş daha bitmedi," dedi.

Lanet şekilde bitmişti hem de. Benim gözümde bu konuşma bu noktada bitmişti.

El sallayarak onu geçiştirdim ve kapı kapandığında derin bir nefes alıp masamdan uzaklaştım. Pencereye doğru dönüp arkama yaslandım ve caddeler boyunca uzanan palmye ağaçlarına baktım.

Hayatımın hemen hemen her alanını ele geçiren bu tür bir bunalımı daha önce hiç yaşamamıştım sanırım. Uyku benden kaçıyordu.

Egzersiz yapmak, keyif almaktan ziyade hayal kırıklığım için bir kaçış hâline gelmişti. Arkadaşlarımla dışarıda geçirdiğim geceler; evimi arşınlarken öfkeyle titrediğim gecelere, sadece bir çift boks eldiveni giydiğim ve eklemelerim daha

fazla suistimale dayanamayana kadar kum torbarnı tekrar tekrar yumrukladığım egzersiz odamda sona eriyordu.

Lanet olsun, tek istediğimin onu becermek olduğunu nasıl düşünebilmişti?

Niyetimin onunla pazarlığa giriştiğimi düşünmesini sağlayacak kadar aşağılık biri miydim gerçekten? Kibarlığım, iltifatlarım, bacaklarını açması karşılığında mıydı?

Bir pislik olabilirdim.

Bir pislik.

Tam bir pislik.

Ama ben o tip bir adam değildim, kafası yerinde olmadığı belli olan bir kadından faydalanacak bir adam değildim.

Sandalyemden kalktım, takım elbisemin ceketini aldım ve ofisimin kapısından çıkmadan önce telefonumu cebime soktum. Toplantı odasına giderken mutfağa uğrayıp bir kutu su aldım -Kelsey ve sürdürülebilirlik girişimleri sayesinde suyu alüminyum kutularda taşımaya başladık- sonra toplantı odasına girdim. Sol taraftaki koltuğa oturdum.

Tam kutuyu açarken sağımdaki sandalyelerden biri döndü ve bir de ne göreyim, Kelsey'nin yüzü.

Lanet olsun...

"JP," dedi gözlerine zar zor ulaşan bir gülümsemeyle. Kibar bir gülümsemeyle gerçek bir gülümsemeyi ayırt edebilirdim ve bu, haykırarak *sana istediğim için değil, mecbur olduğum için gülümsüyorum*, diyordu. "Toplantıya katılacağını bilmiyordum."

"Evet, Huxley bana katılmamın gerekli olduğunu söyleyen on bir mesaj gönderdi."

"Ne hakkında olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır," diye tersledim.

"Ah, tamam." Yanımda kıpırdandığında sıcaklık ensemden yukarı tırmandı.

Kahretsin, gittiğim her yerde beni takip ediyormuş gibi görünen tath, çiçekli kokusunu alabiliyordum. Zihnim bana

oyun mu oynuyordu bilmiyordum ama yemin ederim, gittim her yerde kokusunu alıyordum ve şu anda her zamankinden daha yoğundu.

“Anderson binası için yaptığım tasarımları gördün mü?”

“Evet,” diye cevap verdim.

“Beğendin mi?”

“Teslim ettiğin diğer her şey gibi görünüyordu. Tabii yanılmıyorsam ve bambu dolap dışında bir şey kullanmadıysan.” Ona bakmaya zahmet etmedim ama göz ucuyla baktığımda kaşlarını çatıldığını görebiliyordum.

“JP, eğer yaptığım bir şey varsa-”

“Biliyor musun, cevaplamam gereken bazı e-postalar var,” dedim, telefonumu çıkarıp tıklamaya başlayarak.

Gelen kutuma girmek yerine –çünkü şu anda herhangi bir e-postayı yanıtlamamın imkânı yok– Twitter’da gezinip, Vancouver Agitators ve son playoff mağlubiyetleri hakkında tüm trollerin neler söylediğine baktım. Zayıf bir oyundan bahsediyorduk. Oynamaya karar verdiklerinden bile emin değildim.

“Beni görmezden geldiğini biliyorum,” dedi, belli ki ipucunu anlamamıştı.

Gözlerimi telefonumdan ayırmadan, “Kelsey, hayatımda seni görmezden gelmekten daha önemli şeyler var. O kadar da önemli değilsin.”

Dilimden dökülürken kelimelerimin acısını hissetmiştim ama onları durdurmadım.

Onu nasıl etkilediklerine bakma zahmetine bile girmedim.

Buna gerek yoktu.

Kelsey’nin böyle bir cümleye alınacağını biliyordum ama yine de söyledim.

Evet, gerçekten de o piç kişiliğime uygun yaşıyordum.

Neyse ki Huxley, Breaker ve Lottie ile birlikte o anda içeri girdi. Birkaç çalışan daha bize katılır diye beklemiştim ama Huxley kapıyı kapatıp oturduğunda, toplantıya katılanların tamamlandığını anladım.

Sadece beşimizdik.

Bundan hoşlanacağımdan pek emin değildim.

Yemin ederim, eğer bu bir tür müdahale toplantısıysa, alevleri ve diğer her şeyiyle Hades'ten ilham alan bir sinir krizi geçirecektim.

"Dün bazı haberler aldık." Huxley Lottie'ye baktığında kalbim sıkıştı. Lanet olsun, hamile miydi bunlar?

Sandalyemde biraz daha yayıldım.

Mutlu bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım.

"Bebek mi bekliyorsunuz?" diye sordu Breaker.

Huxley'nin kaşları çatıldı. "Hayır, neden böyle düşündün ki?"

"Lottie'ye bakış şeklin, bu odada sadece ailenin olması ve göze çarpmayan toplantı daveti."

Hepsi doğruyd.

"Gerçekten iş saatlerini böyle bir şeyi duyurmak için kullanacağını mı düşünüyorsun? Bu özel bir mesele olurdu, iş yerindeki toplantı salonunda duyuracağımız bir şey değil."

Hah... Bunlar da doğruyd.

"Ayrıca, en az bir yıl daha hamilelik olmayacak. Harika bir balayına ihtiyacım var ve bebekler davetli değil," diye ekledi Lottie.

Hamilelik tahmini de suya düşmüştü.

"O zaman neden buradayız?" diye sordum.

"Çünkü söylemek zorunda olduğum şey bu duvarların dışında söylenemez. Çok gizli bir bilgi, dolayısıyla şu anda sadece bizim bilmemize izin var."

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedim. "Bu kadar dramatiklik yeter."

Huxley bana öldürücü bir bakış attı ama şansısma, onun tehditkâr kaş çatışı umurumda bile değildi.

"Emlakçımız William Edison'dan bir telefon aldık. San Francisco'daki tarihi Angelica Binası ihalesini kazanmışız."

Lanet olsun.

Kelsey cevap bulmak için etrafına bakındı. "Angelica Binası nedir?"

"San Francisco'nun en önde gelen apartmanlarından biri. Şu anda tamamen boş çünkü derin bir tadilata ihtiyacı var. Birkaç ay önce satışa çıkarıldı ancak sadece bir teklif sunmak yerine, tadilat sırasında binayı nasıl koruyacağımıza dair planlarla birlikte bir teklif sunmamız gerekiyordu," dedi Huxley.

"Bina çok güzel," diye ekledi Breaker. "Körfezin hemen ötesinde yer alıyor ve panoramik manzaralara, şimdiye kadar gördüğüm en karmaşık mermer işçiliğine sahip."

"Peki, bu neden bir sır?" diye sordu Kelsey.

"Çünkü haberler çıkmadan önce ekibimizin içeri girmesini, değerlendirme yapmasını ve ardından nasıl ilerleyeceğimize dair planlar hazırlamasını istiyoruz. Basın bir kez öğrendiğinde, restorasyon grupları kapımızı çalıp bize işi nasıl yapacağımızı söylemeye başladığında huzur içinde çalışmak çok zor olacak." Huxley avucunu masanın yüzeyine bastırdı. "Anlaşma açıklanmadan önce iki haftamız var. Bu iki hafta dolmadan planların hazırlanmasını ve sözleşmelerin yapılmasını istiyorum."

"Özür dilerim," dedi Kelsey, odaya şöyle bir göz gezdirerek. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Binanın sürdürülebilirliği konusunda görüşlerini almak istiyoruz. Enerji konusunda ne gibi seçeneklerimiz olduğunu görmek için bir güneş paneli uzmanıyla zaten görüşüyoruz ancak konu yapı malzemeleri ve organizasyona geldiğinde senin de görüşlerini almak istiyoruz. Bu da demek oluyor ki Edison ve ekiple görüşmek üzere bu gece San Francisco'ya gidiyorsun."

"Ah." Kelsey birkaç kez göz kırptı. "Tamam. Elbette, sorun değil."

"JP de seninle gelecek." Ve işte oldu.

Bunun olacağını biliyordum.

Bunun olacağını bildiğim ve arkasındaki mantığı anladım.

ğım hâlde, yine de "Neden benim gitmem gerekiyor? Lottie ve Kelsey'nin kendi başlarına halledebileceği bir şey olduğuna inanıyorum. Ben onun bakıcısı değilim."

"Şey... Düğün planları için önceden ayarlanmış bir sürü toplantım var." Lottie yüzünü buruşturdu. "Hiçbirini yeniden ayarlayabileceğimi sanmıyorum. Kelsey'le birlikte gitmek zorunda kalacağımı bilmiyordum."

Huxley gözlerini benden ayırmadan, "Gitmek zorunda değilsin," dedi. "Sürdürülebilir Organizasyon JP'nin yönetimi altında, yani o da gidecek." Sesindeki sertlik başka bir çalışana korkuturdu ama beni etkilemedi. Gözdağı verme taktikleri benim üzerimde işe yaramazdı.

Birbirimize bakarken odadaki gerilim arttı ve Breaker'ın araya girip bir şeyler söylemesini bekledim ama o da sessiz kaldığında yardım gelmeyeceğini anladım.

Bunun bir anlamı yoktu.

Bana karşı birleşeceklerdi. Ben de en çok uzak durmak istediğim kişi olan Kelsey'le birlikte San Francisco'ya gidecektim.

Ama Kelsey insanları memnun eden biri olarak araya girdi, "JP meşgulse ben tek başıma gidebilirim. Bunu halledebileceğime eminim," dedi

Kendimi durduramadan, "Bok yaparsın," dedim. Tüm gözler üzerime çevrildi, belki de bariz öfkem karşısında şok olmuşlardı. Kahretsin, bu çok sertti. Ses tonumu yumuşatmaya çalıştım. "Bir ofiste dolaşmaktan daha fazlası bu. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bunu kendi başına halledecek kadar tecrübeli değilsin. Lojistiğine bakılırsa bu daha çok Huxley'in işi gibi."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, şu anda yerin iki metre altında olurdum.

Ama tüm umursama duygusu bedenimi terk etmişti.

Bir gram bile umursama hissi bulamıyordum içimde. Huxley sesini kalınlaştırıp konuşarak, "Lottie ile düğün planlama toplantılarında olmam gerekiyor," dedi.

“Daha önce gidip gelmekte bir sorun yaşamamıştın.”

“Bunun senin sorumluluğunda olmasının nesini anlamıyorsun?” diye sordu Huxley.

“Bu sorumluluğu hiç istemedim,” dedim ve sonra Breaker’ı işaret ettim. “O neden gitmiyor?”

Breaker yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını eğip, “Kelsey seninle çalışırken ben neden gideyim ki? Binalarla ve bu ofiste gerçekleşen tüm o çevresel değişikliklerle ne yaptığınıza dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim suyumun artık alüminyum kutuda geldiği ve bundan hoşlandığım,” dedi. Yaklaşıp, “Dostum, neler oluyor? San Francisco’yu seviyorsun ve bu senin işin, o zaman neden gitmek istemiyorsun?” diye sordu.

Güzel soru.

Ona gerçek sebebi söyleyemezdim.

Bu konuşma zaten yeterince aşağılayıcıydı ve benim bu aşağılamayı daha da artırmama gerek yoktu.

Hayır, bir bahane bulmalıyım. İyi bir şey.

Los Angeles’ta dikkatimi çekecek bir şey.

“Gidemem,” dedim, sanki bu çok saçma bir öneriymiş gibi. “Yapmam gereken şeyler var. Önemli şeyler.” Tanrım, söylemeyi umduğum şey tam olarak bu değildi ama yine de kelimelerin ardında büyük bir boşluk bıraktım. Benim hiçbir şeyim yoktu ki. Aslında kıcımın üstüne oturup kardeşlerimin bana ne yapmam gerektiğini söylemesini bekliyordum çünkü bu işten o kadar nefret ediyordum. “Yeniden planlanamayacak şeyler.”

“Ne tür şeyler?” diye sordu Breaker, şüpheyle. Benden şüphelenmişti.

“Önemli şeyler,” diye tekrarlardım.

“Ama ne tür önemli şeyler? Bize bir örnek ver.”

Hah...

Hımm...

Zihinsel olarak çeneme vuruyorum hafif hafif

Normalde sıkıcı olan hayatımda Kelsey’le San Francisco’ya uçmamı engelleyecek kadar önemli ne olabilirdi?

Hiçbir şey.

Kesinlikle hiçbir şey.

Ama bu, saçmalığıma devam etmemi engellemedi. "Randevular," diye cevap verdim. Belirsizlik en iyi yoldu. "Kadınların önünde konuşmak istemediğim türden randevular."

İşte böyle. Bu işe yaramalıydı.

Erkek sorunları.

Bir erkek kadınların önünde konuşmak istemediği bir randevusu olduğunu söylediğinde, bunun gizli tutulması ve daha sonra kadını kulakların etrafında olmadığı bir zamanda konuşulması gerektiği sıkı dost kodunda yazılıydı.

"Kadınların önünde konuşmak istemediğin bir randevu mu?" diye sordu Breaker. "Erkeklikle ilgili sorunların mı var dostum?"

Tanrım, ondan nefret ediyordum.

Şimdi ne diyecektim?

Eğer erkeklikle ilgili sorunlarım olabileceğini söylersem, Kelsey ve Lottie erkeklikle ilgili sorunlarım olduğunu VAR-SAYACAKLARDI ve erkekliğimle ilgili hiçbir sorun yoktu. Her şey sağlıklı ve çalışır durumdaydı.

Ama hayır dersem, bu beni ifşa eder ve San Francisco'ya gitmek zorunda kalırdım.

Gurur mu yoksa pes etmek mi?

İmajımı korumak mı yoksa Kelsey'le acı içinde iki hafta geçirmek mi?

Lanet olsun... bu çok zordu.

Huxley bana dik dik bakarak, "Bana hemen aletinde bir sorun olduğunu söyle yoksa San Francisco'ya gidersin," dedi.

Kahretsin.

Sikimde hiçbir sorun yoktu.

Kimsenin sikimde bir sorun olduğunu düşünmesini istemiyordum çünkü evet, ben sığ biriydim, çok teşekkür ederim.

Huxley de bunu biliyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Gidiyorsun." Siktir.

Sonunu düşünmeden ayak üstü plan yaparsan sonuç bu olurdu.

"Bu gece gidiyorsun. Karla'ya çatı katını ayarlattırdım. Çoktan temizlendi ve yiyecek stoklandı."

Çatı katı mı?

Hayatta olmaz.

Tamam, San Francisco'ya gitmem gerekiyordu ama çatı katı mı? Lanet olası aklını mı kaçırmıştı?

"Çatı katının gerçekten gerekli olduğunu mu düşünüyorsunuz? Basit bir otel odası iş görür, sence de öyle değil mi?"

"Çatı katı nedir?" diye sordu Kelsey.

"Şirketin sahip olduğu konut," diye yanıtladı Huxley. "Ve evet, çatı katı gerekli. Orada çok daha rahat edeceksiniz. Bir araba servisi ayarladık bile, Karla da mimarımız ve müteahhitlerimizle toplantılar ayarlamaya çalışıyor. Sizi oraya göndereceksek, zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmek istiyoruz. Yolculuk iki hafta sürecek."

"İki hafta mı?" diye bağırdım. "İki hafta boyunca orada olmamızı mı istiyorsunuz? İşlerin tamamı için gerekli süre iki hafta sanıyordum." O kadar uzun sürmemeliydi.

Huxley'nin çenesi kıpırdadı, alnı tehlikeli bir kırmızı tonuna dönüşmeye başladığında hayal kırıklığı kaynama noktasına gelmiş demekti. Bana kızgındı ama kimin umurundaydı ki? Etrafımda olmasını istemediğim tek insan olan Kelsey ile iki hafta boyunca bir çatı katını paylaşmamı mı istiyordu? Bu, nişanlı çiftin iki bekârı bir araya getirmek için yaptığı bir tür plan filan mıydı? Daha önce ne zaman iki çalışanı, iki hafta boyunca aynı çatı katını paylaşmaya zorlamıştık?

Asla.

Huxley sert bir ses tonuyla, "İki hafta boyunca orada olacaksınız. Tüm kararlar hakkında günlük rapor göndermenizi bekliyorum. Oradayken Belediye Başkanı'yla toplantılar ayarladığından emin ol. Ne de olsa sen bu şirketin medya ilişkilerinin yüzüsün, JP. Bunu sakın unutma."

Sanki unutmama müsaade edermiş gibi.

Masadan kalkıp aniden ayaklandım, "Uçak ne zaman kalkıyor?" diye sordum.

"Tam altıda. Geç kalmayın."

"Aklımdan bile geçirmem." Herkesin yanından geçip toplantı odasından çıkarak ofisime doğru ilerledim.

Bu tam bir saçmalıktı.

İki hafta boyunca San Francisco'da olmamıza, aynı evi paylaşmamıza hiç gerek yoktu. Sanki kasıtlı olarak hayatımı cehenneme çevirmeye çalışıyordu. Ama bu hep böyle olmuştu. Huxley istediğini alırdı.

Bu işe başlamak onun fikriydi. Açıkçası, hayatımda yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için bu işe atlamıştım ama sorumluluklar artmaya başladığında, sanki Breaker ve Huxley istedikleri işleri bulup bana artıkları veriyorlardı. Şirketin yüzü olmak istiyor gibi mi görünüyordum? Medyayla konuşan, el sallayan ve kurdele kesen adam olmak mı istiyordum?

Tabii ki hayır.

Bunun arkasında bir amaç yoktu.

Hiçbir amacı yoktu.

İşe gittiğimde kendimi tatmin olmuş hissetmiyordum.

Ve şimdi de bu... Lanet olası bir bebek bakıcısıydım.

Ofisime ulaştım ama kapımı kapatmaya yeltendiğimde, inzivaya çekildiğim süre boyunca peşimi bırakmayan kardeşlerim tarafından durduruldum.

Beni yalnız bırakmaları için onlarla tartışmaya zahmet etmedim çünkü bunun bir anlamı yoktu, bana mahremiyet veremeyceklerdi. Koltuğuma oturup yayıldım, derse hazırdım.

Breaker kapıyı kapattıktan sonra elleri cebinde önümde duran Huxley'e katıldı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu.

"Benim yaptığım mı?" Kendimi gösterdim. "Bunu bana özel olarak söyleyemez miydin? Bilirsin, böylece kızlar orada olmadan tartışabilirdik? Bunun yerine bana ceza verdin ve hayatına devam ettin."

"Ceza mı?" diye sordu Huxley. "En sevdiğin şehirlerden biri olan San Francisco'daki çatı katında iki hafta geçirmenin nasıl bir ceza olduğunu anlayamıyorum. Los Angeles'tan uzaklaşmak hoşuna gider sanmıştım."

"Birine bebek bakıcılığı yaparak geçirmek zorunda kaldığımda değil," dedim.

"Bu bebek bakıcılığı değil," dedi Breaker. "En prestijli yenileme projelerimizden birini üstlenirken Kelsey'e yardım ediyor olacaksın. Bu çok büyük bir iş dostum."

"San Francisco'da yeni bir dizi müteahhitle çalıştığımızdan bahsetmiyorum bile çünkü müsait olanlar onlardı. Ne kadar değerli olduğumuzu ve projenin önemini biliyorlar. Bu konuda hiç tecrübesi olmayan Kelsey'den faydalanmalarına ihtiyacımız yok."

"Kendini savunamayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordum. "Çünkü bir erkeğe nasıl haddini bildireceğini çok iyi bildiğini duydum."

Bunu sadece benimle bile yarım düzine kez yapmıştı.

"Sorun kendini idare edememesi değil," dedi Huxley. "Çünkü eğer kız kardeşi gibiye, içinde sağlam bir mücadele ruhu olduğuna eminim. Ancak bu, bir işveren olarak sürece liderlik etmek, işlerin istediğimiz şekilde yapıldığından emin olmak ve Kelsey'e girişimlerinde yardımcı olmakla ilgili. Sevdiğimiz bir şehirde tarihi toplulukları etkilemek için tek bir şansımız var. Eğer bu binada başarılı olabilirsek, yardım edebileceğimiz diğer binaları bir düşün."

"Eğer bu kadar önemliyse, o zaman sen yap."

Huxley'nin çenesi daha da gerildi. "Yapamayacağımı biliyorsun. Lottie'ye verdiğim sözler var ve bu şirket benim için her şey demek olsa da o daha önemli. Cane Enterprises'ı temsil eden sensin, Kelsey ile doğrudan çalışan sensin ve bana bu gece oraya neden gidemeyeceğine dair spesifik -çok spesifik demek istiyorum- bir neden gösteremezsen, dört saat içinde gidiyorsun."

Gözlerimi kaçırdım çünkü lanet olsun... Hayal kırıklığına uğramıştım.

Çünkü Kelsey'nin erkeklik duygularımı incitmesi ve benim de bunun üstesinden gelememem dışında iyi bir nedenim yoktu.

Çünkü onun etrafında olmak istemiyoordum.

Çünkü... Kahretsin; çünkü ondan hoşlandığımı düşünüyordum ve bir süredir bastırduğım bu duyguları nasıl yönlendireceğimi bilmiyordum. Benimle kesinlikle hiçbir şey yapmak istemediği için, bu duyguları yönlendirmek çok daha zor hâle geliyordu. Beni bir oyuncu, kendi zevkinin peşinde koşan bir adamdan başka bir şey olarak görmüyordu.

Onunla çatı katında iki hafta geçirmek tam bir işkence olacaktı.

Onun baş döndürücü kokusuyla çevrili olacak, gece kıya-fetlerine maruz kalacak, yemekleri paylaşmaya zorlanacaktım. Sevgili kısmı olmadan yatılı bir kız arkadaşına sahip olmak gibi olacaktı.

Ama mazeretim yoktu.

Kaçış yoktu.

O yüzden savaşmayı bırakıp toparlansam iyi olacaktı.

"O zaman, sanırım dört saat içinde gidiyorum." Sessizlik içinde, gözleri her hareketimi izlerken, koltuktan kalkıp ihtiyacım olan her şeyi aldığıma emin olduktan sonra kardeşlerimin yanından geçerek ofisinden çıkıp doğrudan asansöre gittim. Tabii ki Lottie ve Kelsey konuşuyorlardı.

Harika.

Bir metre kadar uzakta durdum ama konuşmaları benim duyabileceğim kadar yüksekti.

"O kadar kötü olmayacağına eminim çünkü bir oturma alanı ve mini mutfakla ayrılmış iki büyük oda var. Yani, endişelenme. Hey, annemle San Francisco'ya gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Lottie. "Bizi o çin mantısı restoranına götürmüştü. O kadar çok yemiştik ki restoran sahipleri fotoğrafımızı çekmişlerdi; çünkü iki kızın bizim kadar çok yemek tükettiğini hiç görmemişlerdi."

Kelsey, "Adı neydi? Dim Sum Star mı?" diye sordu.

Tanrım, bir asansörün buraya gelmesi ne kadar sürerdi? Açıkça görülüyordu ki Kelsey de çatı katını benimle paylaşma planından memnun değildi. *Merak etme Kelsey, benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum.*

Lottie başını salladı. "Evet. Çok iyiydi. Ve tabii ki Ghirardelli mağazası. Mutlaka gitmelisin. Ah, Derek'in orada olması ne kadar uygun, değil mi?"

Derek mi?

Kulaklarım onlara doğru çevrildi. Derek de kimdi?

"Evet, haklısın. Bu yolculuk şimdiden kulağa daha iyi geliyor."

"Ellie'ye mesaj atıp seninle akşam yemeğinde buluşup buluşmayacağını sormamı ister misin? Yani, zamanlamanın uyuşması mükemmel oldu."

Tanıdığım tek bir Ellie vardı, o da Dave Toney'in Ellie'siydi. Dave Toney bizim iş ortaklarımızdan biriydi. Ellie ve Lottie arkadaşlardı. Bu da demek oluyordu ki... Derek, Dave'in küçük kardeşi Derek Toney olmalıydı.

Lottie, Kelsey'e Derek'i ayarlamaya mı çalışıyordu?

Kelsey, "Geceleri yapacak bir şeyler olması güzel olabilir," dedi.

Tanrı aşkına, ben de orada olacağım. Tek başına bir adaya sürgün edilecek değilsin ya.

Bir kez daha neden beni iyi bir arkadaş olarak gördü ki? *İlgrenç pislittim ben.*

"Ben ayarlarım," dedi Lottie. "Ellie bana Derek'in tam bir yemek meraklısı olduğunu söylüyordu. Eminim seni aklını başından alacak bir yere götürecektir."

Kelsey heyecanla, "Bu da birkaç randevu için elbise hazırlamam gerektiği anlamına geliyor," dedi.

Lanet olası... harika.

Kelsey, Derek'le randevulara çıkarken iki hafta boyunca çatı katında kalmak tam da ihtiyacım olan şeydi.

Bu harika bir yolculuk olacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

KELSEY

Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast

Rowan ve Bonnie

Kelsey: *Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast'e hoş geldiniz sayın dinleyiciler, burada birbirlerine deliler gibi âşık çiftlerle tanışma hikâyelerini konuşuyoruz. Rowan ve Bonnie, bugün bana katıldığınız için çok teşekkür ederim. Lütfen bize nasıl tanıştığınızı anlatın.*

Bonnie: *Benim üzerimde sadece havlu vardı, o da mutfağında röntgencilik yapıyordu ve bir anlık frikik yakalamak için bekliyordu.*

Rowan: *Tanırım. Böyle bir şey olmadı.*

Bonnie: *Davetsiz olarak mutfağıma girdin mi girmedin mi?*

Rowan: *Annemin evindeydim. Bana kulübeyi iki kızın kiraladığını söylemeyi ihmal etti.*

Bonnie: *Yine de oradaydın ve benim üzerimde sadece havlu vardı. Onu süpürgeyle kovalamaya çalıştım ama gitmedi.*

Kelsey: *Süpürge, her zaman iyi bir silahtır.*

Bonnie: *İnatçı bir İskoç için değil.*

Rowan: İnatçılık hakkında konuşmak ister misin? İnatçılığın çamaşır listesini konuşalım mı?

Bonnie: Gerek yok canım. Hikâyeye dönersek, tabii ki çekici olduğunu düşündüm, yani, ona bir bakın, nasıl düşünmezsiniz? Ama çok huysuzdu.

Kelsey: İskoçya'da ne yapıyordun?

Bonnie: Arkadaşım ve ben Rowan'ın annesinin yanında işe girdik. Kahve dükkânlarına göz kulak olacak birine ihtiyaçları vardı ve kalacak yer de işe dâhildi. İkimizin de manzara değişikliğine ihtiyacı vardı, biz de bu fikrin üzerine atladık. İşe alındık. Ama ne kafenin ihtiyaç duyduğu tamirat işlerine ne de attığım her adımda Rowan'ın bana meydan okuyan bakışlarına hazırlıklı değildim.

Kelsey: Yani siz ikiniz düşmandan sevgiliye dönüştünüz.

Rowan: Evet. Hem de çok büyük düşmandık.

Bonnie: Amerikan aksanıyla onu yıpratana kadar. Pasta-sıyla beni kazandı.

Rowan: Öyle yaptım.

Lottie her zaman Huxley'in özel uçağıyla uçmaktan bahse-derdi. Bana ticari uçakla uçmakla aynı rutini yaşamak zorunda olmamanın ve insan kalabalığıyla uğraşmamanın harikalarını anlatmıştı. Servisten, arkadaki yatak odasından bahsetti ama anlattığı hiçbir şey beni bu uçuşa hazırlayamazdı.

Çünkü bu, lüktü dostlarım.

Bu hayatımda yaptığım en havalı şeydi.

Cane ismi her yere basılmıştı. Koltuklar, kırtasiye ürünle-ri... Peçeteler hatta uçuş görevlisinin giydiği önlüğe bile.

Ve bu koltuklar... Tanrım, bir tanesinde sonsuza kadar kaybolabilirdim. Yalnızca bu koltuğu satın alır, küçük stüdyo dairemdeki diğer her şeyi satar ve bu koltukta yaşardım. Her şeyi bu koltukta yapardım. Uyurdum, yemek yerdim hatta kendime sünger banyosu bile yapardım.

Lottie'ye "uçuş personeline beni bu uçaktan çıkartması için iyi şanslar" diye mesaj atmıştım bile.

Ah... ve personel. Bana Bayan Gardner diyorlardı, ellerinde en sevdiğim maden suyum vardı, tabii ki onu içtim. Bir de şu uçak fırınından yeni çıkmış kurabiyelerden üç tane yedim.

ÜÇ!

Yumruğumun büyüklüğünden bahsediyoruz. Tadı başan gibi olan üç büyük, çikolatalı kurabiye.

Söylemeye gerek yok ama kara kara düşünen, huysuzluğun dibine vurmuş JP'ye rağmen keyfime diyecek yoktu.

Hangara vardığımızda benimle konuşmadı. Yerlerimize oturduğumuzda hiçbir şey söylemedi ve uçuş görevlisi ona kurabiye isteyip istemediğini sorduğunda hayır dedi ama içkisine bir "parmak" daha viski ekledi.

Onun kayıydı çünkü bu kurabiyeler olağanüstüydü.

"Size başka bir şey getireyim mi Bay Cane?" diye sordu Ronda isimli sevimli uçuş görevlisi.

"Böyle iyiyim," dedi JP, gözlerini pencereden dışarı dikerek.

Sonra bana döndü. "Bayan Gardner, size bir kurabiye daha getireyim mi?" Sanki ikimiz de bir tane daha istediğimi biliyormuşuz gibi göz kırptı.

İstiyordum da ama üç zorlamaysa dört sınırı aşmak olurdu.

Avucumu karnıma bastırdım, "Sanırım yememeliyim," dedim.

Elini nazikçe omzuma koydu, "Şuna ne dersiniz? Yanınızda götürmeniz için pakete biraz koyayım."

Bu sorun olmazdı.

"Sen tam bir meleksin, Ronda."

Omzumu okşadıktan ve sonra uçağın arka tarafına çekildi.

JP'ye baktım ve kadehini rahatça dudaklarına götürüşünü izledim. Tam karşımda bir koltuk olmasına rağmen uçağın diğer tarafında oturmayı tercih etmişti. Eğer toplantı salonundaki ofkesi bu yolculuktan hoşnut olmadığı konusunda bana ipucu vermediyse, o zaman bariz koltuk seçimi vermişti.

"Ronda'ya karşı biraz daha nazik olabilirsin," dedim çünkü neden ayıyı daha fazla dürtmeyelim ki?

"Ona karşı son derece nazik davranıyorum," dedi gözlerini pencereden ayırmadan.

"Senden hiç rica ya da teşekkür duymadım. Kibarlık çok işe yarar, JP."

"Şimdi de kibar polis mi oldun?"

"Hayır ama davranışlarımızdan birbirimizi sorumlu tutmamız gerektiğini düşünüyorum ve açıkçası şu anda pek nazik davrandığımı düşünmüyorum."

Başını yavaşça yana kaydırarak koyu renk çerçeveli gözlüklerinin ardından bana baktı. "Ona siktirip gitmesini söyledim mi? Ona bilerek çelme taktım mı? Herhangi bir zamanda ona yumruk attım mı?" Cevap vermeyince devam etti. "Hiç sanmıyorum. Şimdi, çekil başımdan."

Tanrım, çok kötü davranıyordu. Derdi neydi bunun?

"Bana karşı daha nazik olabilirsin, orası kesin. Biliyorsun, iki haftayı birlikte geçirmek zorundayız."

"Cezamın farkındayım."

"Ceza mı?" dedim nefesim kesilerek. "Senin için bu mu yani? Bir ceza mı? Çünkü bana göre bu, bir binayı modern ve sürdürülebilir hâle getirirken eski görkemli günlerine kavuşturmaya yardımcı olmak için hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat."

JP elini çenesinin üzerinde gezdirdi, "Elbette buna bir tür peri masalı havası katacaksın," dedi.

"Bu bir peri masalı değil. Bu büyük bir fırsat."

"Sana bu yolculuğun ne olacağını söyleyeyim, Kelsey. İki hafta boyunca bir çatı katını paylaşmak zorunda kalacağız ve biliyorum ki birbirimizin ensesinden uzak durmak için yeterince alanımız olmayacak. Farklı toplantılarda beni takip edeceksin, bambu ajanda kullanmanın dünya için plastik olanlardan çok daha sağlıklı olduğu konusunda sürekli aynı şeyleri söylediğini duyacağım ve sen de herkesin heyecanı karşısında

heyecanlanacaksın. Bu arada ben de Los Angeles'taki normal hayatıma dönmek için dakikaları sayacağım."

Pencereye döndüğünde, "Ya da bunu beni daha iyi tanımak için bir şans olarak kullanabilirsin. Biliyorsun, arkadaş olma seçeneği hâlâ var," dedim.

"Neden benimle arkadaş olmak istiyorsun ki?" diye sordu.

"Neden istemeyeyim?" Birden kendimi hakarete uğramış gibi hissederek sordum.

"Sana göre ben iğrenç bir pisliğim. Senin için sadece, kadınların en kötü zamanlarında onları avlayan bir tür dalkavuşum. Neden benimle arkadaş olmak istiyorsun ki?"

"Bunu ne zaman söyledim ki?"

"Söylemene gerek yoktu," diye cevap verdi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Gözleri benimkilere kaydı. "Gala gecesi. Seni yatağa atmaya çalıştığımı düşünmüştün. Senin için gerçek bundan daha farklı olamazdı."

Duraksadım ve zihnimin o geceyi geri sarmasına izin verdim. Dans ederek güzel vakit geçirmiştik, Edwin Genesis'le birlikte ayrılmıştı ve ben kendimi yeterince iyi değilmiş gibi hissetmişim. JP beni evine götürdü ve aklımdan kovduğum pek çok güzel söz söyledi.

Şimdiye kadar.

"Seni gördüğü anda söylemesi gereken şey, ne kadar nefes kesici görüldüğündü. Elini kaldırmalı ve parmak eklemlerine en hafif öpücükleri kondurmalıydı, böylece etrafındaki herkesin önünde seni sahiplenebilmeliydi. Ve elini indirdiğinde kulağına birkaç santim yaklaşp ne kadar sarhoş edici güzellikte koktuğunu söylemeliydi."

Bunlar JP'nin karakterine çok aykırı geldiği için, nasıl tepki verdiğimi büyük ölçüde görmezden gelmişim. Hatırladığım tek şey şoförünün bizi nereye götürdüğüydü.

"Ama beni evine geri götürdün. Eğer bunu yapmaya çalışmıyorsan o zaman ne yapıyordun?"

"İyi davranıyordum," diye feryat etti. "Görünüşe göre, benim iyi olamayacağımı düşünüyorsun. Benim hakkımdaki düşüncelerin o kadar kötü ki sadece en kötüsüne inanıyorsun."

"Ama..." Alt dudağımı çiğnedim, ayrıntıları anlamaya çalışıyordum.

"Unut gitsin, Kelsey."

"Hayır, JP, bunu konuşalım."

"Şu anda bu uçakta olmak bile istemiyorum, yani gerçekten o gece hakkında konuşmak istediğimi mi sanıyorsun? İstemiyorum. O yüzden bırak bu konuyu."

Ardından sırtını dönerek beni dışladı.

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Ne düşündüğünden emin olamıyordum ama sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çaldı.

Benim hakkımdaki düşüncelerin o kadar kötü ki sadece en kötüsüne inanıyorsun.

JP ile hep iyi geçindim mi? Hayır.

Ama karşılaştığım en kötü insan olduğunu söyleyemedim. Huysuzdu, konuşma becerileri pek de kusursuz değildi ve insanları çıldırtmayı severdi ama yine de en kötüsü olduğunu söyleyemezdim.

Onda iyi şeyler de görüyordum.

Başkalarına nasıl yardım ettiğini görüyordum.

Ofisteki herkesin adını nasıl bildiğini, onlara nasıl merhaba dediğini, sırf kalbinin iyiliğinden dolayı insanlara nasıl kahve ısmarladığını görüyordum.

Etrafa savurduğu iltifatları, yarattığı iyi huylu yoldaşlığı ve yüzlere yerleştirdiği gülümsemeleri görüyordum.

Kardeşleriyle kavga ederken bile onlara duyduğu sevgi ve saygıyı görüyordum.

Peki gala gecesi bunu neden görememiştim?

Ona bir göz attım.

Gerçekten böyle hissetmesine mi neden olmuşum? Ama sonra, birkaç saat önce bu işi tek başıma yapabileceğimi söy-

lediğimde yaptığı yorumları düşündüm. Sesinde bir küçümseme vardı.

"Bok yaparsın. Bir ofiste dolaşmaktan daha fazlası bu. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bunu kendi başına halledecek kadar tecrübeli değilsin." İçimden bir ses tepkisinin tamamen mesleki becerilerimle ilgili olmadığını, daha çok benimle ilgili hisleriyle ilgili olduğunu söylüyordu.

Bu iş nasıl bu kadar yanlış gitmişti?

"Hangi odayı istiyorsun?" diye sordu JP, çatı katını gezmeyi bitirdiğimizde. Ve gezme kelimesini öylesine kullanmıştım. Ben önümüzdeki iki hafta boyunca yaşayacağım lüks süite bakarken JP kolunu savurarak bana "her şeyin" tam olarak nerede olduğunu söyledi.

Çatı katının dış duvarları tamamen tavandan tabana pencelelerden oluşuyor ve San Francisco Körfezi ile Golden Gate Köprüsü'nün nefes kesici manzarasını sunuyordu. Zemin; pelüş halılar ve şık, beyaz mobilyalarla vurgulanan güzel gri lekeli ahşaptı. Duvarlarda binaların resimleri vardı, birkaçını Los Angeles'a yaptığım ziyaretlerden biliyordum. Bunların hepsi Cane Emlak'a ait olmalıydı. Ve mutfak... ah, son teknoloji aletler, mermer tezgâhlar ve tüm dairemin toplamından daha büyük görünen bir mutfak adası ile her şey çok güzeldi.

Burada iki hafta geçirmek sorun olmazdı.

Keşke yol arkadaşım daha uyumlu olsaydı.

"Benim için fark etmez. Hangisi olursa olsun," dedim, özellikle de JP'nin söylediğine göre iki oda da aynı olduğu için. Biri daha büyükse, daha küçük odayı alabileceğim açıktı.

"Sadece birini seç," dedi, kızgın bir ses tonuyla.

"Tamam, sağdaki."

"Güzel." JP çantasını ahşap zemin üzerinde sürüklerken seslendi, "Ronda bize yemek sipariş etti. Her an burada olabi-

lir. Ne zaman istersen yemeye başla.” Sonra da koridora girip gözden kayboldu.

Sanırım hepsi bu kadardı.

Bavulumu ters yöne, odama doğru çekiştirdim.

Onun kötü tavrının beni etkilemesine izin vermemeye kararlıyım.

Odama vardığımda çantamı yere bırakıp beyaz çarşaf lar ve yumuşak gri yastıklarla dekore edilmiş battal boy yatağa uzandım. Bir kız buna cidden alışabilirdi. Şimdi Lottie’nin Huxley’nin yanına ilk taşındığı zaman nasıl hissettiğini anlamıştım. Benim için çok kötüydü çünkü bu sadece iki hafta sürecekti.

Çantama uzanıp telefonumu çıkarttım. Lottie’nin adına tıkladım ve telefonu hoparlöre alıp çalmasını dinledim.

“Hah! San Francisco’ya varabildin mi?” diye telefona cevap verdi Lottie.

“Geldim ve aman Tanrım, Lottie, burası çok güzel. Kendimi alamıyorum.”

“Çok kıskandım. Hux’a siz işinizi bitirdiğinizde bizim de oraya en azından bir hafta sonu gezisi yapmamız gerektiğini söyledim çünkü bana çatı katının resimlerini gösterdi, tam bir rüya gibi görünüyordu.”

“Öyle. Sabah ne tür bir manzarayla karşılaşacağımı görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Peki, uçuş iyi miydi?”

“Olabileceği kadar iyiydi.”

“Türbülans var mıydı?” diye sordu.

“Şey, uçakla ilgili türbülans değil, daha çok JP ile ilgili türbülans. Benden hiç memnun değil.”

“Bunu anladım. Nedenini söyledi mi?”

Benim hakkımdaki düşüncelerin o kadar kötü ki, sadece en kötüsüne inanıyorsun. “Söyledi ve dürüst olmak gerekirse, Lottie, bu konuda kendimi kötü hissediyorum.”

“Ne oldu?”

"Şey, Edwin ve Genesis'in gala gecesi nasıl birlikte gittiklerini biliyorsun?"

"Ah, evet ve o zamandan beri ondan haber almadın. Dengini buldu galiba."

"Evet ama sonrasında ne olduğunu sana anlatmadım."

"Ne demek anlatmadım? Aman Tanrım, Kelsey, JP ile yat-tın mı?"

"Hayır!" Neredeyse bağırıyordum ama sonra sesimin çok yüksek çıkabileceğini fark ettim. Yataktan kalkıp eşyalarımı yerleştirmeye ve düzenlemeye başlarken sesimi alçalttım. "Yatmadık ama beni evine götürdü, evi derken araba yolunu kastediyorum. Onunla yatmayacağımı söylemeden önce bu kadar ileri gitmesine izin verdim."

"Seni evine davet etti mi?"

"Hayır, ben biraz... bilirsin... benimle yatmak istediğini düşündüm. Ama sadece nazik davranıyordu. İstemedi onu aşağıladım ve şimdi benden nefret ediyor. Uçakta benimle neredeyse hiç konuşmadı ve odasına çekildi. Bütün gece orada kalacağından eminim."

"Yani, rahatsız edici bir durumdasınız, öyle mi?"

"Öyle." Tuvalet malzemelerimi banyoya taşıdım ve kullanım alanına göre sıraladım. "Burada gerçekten eğlenmek istiyorum. Burak lüks bir şekilde seyahat etmeyi, nadiren seyahat etme fırsatımız oldu ama JP ile durumumuz garip ve nasıl daha iyi hâle getireceğimi bilmiyorum."

"JP tuhaf biridir. Çok alaycı ve bazen hiçbir şeyi ciddiye almıyor gibi görünür ama onun da karanlık bir tarafı var, pek konuşmadığı bir tarafı. Huxley bile JP'nin ne kadar kapalı olabileceğini söylüyordu. Bence sen o karanlık tarafını yakaladın ve belki de işleri düzeltmenin tek yolu içtenlikle özür dilemektir."

İçimi çektim ve banyonun petek fayanslı duvarına yaslandım. "Sanırım haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorum. Bu arada Ellie'yle konuş-

tum. Derek, sen San Francisco'dayken buluşmayı çok istiyor. Programını kontrol edecek ve müsait olduğunda sana haber verecek."

"Tamam, evet, harika." Midem bulandı ve bunun yemeğe olan ihtiyacımdan mı yoksa JP ile yapmam gereken konuşmadan mı kaynaklandığından emin değildim. Her iki durumda da bu iyi bir his değildi. "Gitmeliyim. Akşam yemeği birazdan burada olur."

"Bu iş sende kardeşim. Gardner kardeşler neymiş göster onlara."

İyi olacaktı.

Sadece kapısını hafifçe çal ve eğer sana bir canavar gibi saldırırsa, bil ki, her şey ona söylediklerinle ilgili ve seninle hiçbir ilgisi yok.

Derin bir nefes alarak parmak eklemlerimi kapısına doğru kaldırdım ve hızlıca vurdum.

Cevabını beklerken dudaklarımı birbirine bastırdım ama hiçbir şey duymayınca tekrar çalarak seslendim, "JP, içeride misin? Akşam yemeği geldi."

Birkaç nefeslik süre boyunca bekledikten sonra nihayet cevap verdi, "Bensiz ye."

Bunu söyleyeceğinden korkuyordum.

Bu yüzden onu odasından çıkarmak için bir plan yapmıştım. "Tamam ama sanırım fırını kırdım ve biraz gaz kokuyorduk gibi. Bu konuda bana yardım edebilir misin? Sonra seni yalnız bırakırım."

Aramızda kalsın, fırına dokunmadım bile ama gaz sızıntısının onu harekete geçirebileceğini düşündüm.

Ve şanslıyım ki haklıydım.

Kapı kolu aşağı doğru eğildi, sonra kapı açıldı. Sadece şort giyen çıplak göğüslü bir JP ortaya çıktı.

Şuna bakar mısınız?

Belirgin köprücük kemiğiyle birleşen, kalın göğüs kaslarından oluşan geniş bir göğüs ve mürekkeple çizilmiş gibi yontulmuş kollar. Göğüs kaslarının altında ise ancak kontrol edilemez olarak tanımlayabileceğim bir sıra karın kası vardı. Şortunun tehlikeli bir şekilde aşağıya sarktığı yerde Adonis kemerine dönüşüyordu.

Kapıyı bu şekilde açmasını beklemiyordum, bu yüzden bir şey söylemedim. Ya da görüntüğe göre kelimelerimi bulamıyordum.

"Kelsey... fırın."

"Doğru," dedim, kenara çekilerek. "Fırın. Gaz. Gaz kokuyor sanki."

JP yanımdan geçip gitti ve ben de onun arkasını dönüp ana yaşam alanına çekilmesini izledim.

Bana acı verse bile gerçeği görmezden gelen biri değilim. Buradaki gerçek de JP'nin muhteşem olduğuydu, özellikle gömleğini çıkarmışken. Sokakta yürürken gördüğünüz ve tek yapabileceğinizin durup onunla ilgili her şeyi zihninize kazımak için bakmak olduğu türden bir adamdı. Gömleğini çıkardığında, sadece JP'nin dövmelerine göz atmakla kalmaz, aynı zamanda bütün bir şovu da izlerdiniz.

**Zihnim yalvarıyor* Tanrım, çok seksi.*

Ahh, az önce bunu mu düşündüm? Hayır, seksi değildi. O sadece... bakması kolay biriydi.

Seksi değildi. Hayır. Sadece çekiciydi. Hepsi bu.

Tamam, devam edelim.

"Fırına ne yaptın?" diye seslendi.

Burada savunma yapmam gerekiyordu çünkü yalan söylediğimi anladığı anda odasına kaçacak ve ben de onu engellemek zorunda kalacaktım. Yerde kaymamak için çoraplarımı çıkarıp kollarımı sıvayarak olaya hazırlandım. Ayaklarımın altındaki terleme çoktan gerçekleşmişti, bu yüzden ben de hazır olduğuma inanıyordum.

Yaşam alanına girdim, abluka uygulamak için koridoruna yakın tarafta durarak çok dramatik bir sesle "Yalan söyledim," dedim.

Kafasını çevirdi ve gözleri benimkilerle buluştu. "Yalan mı söyledin?" Kaşlarını kaldırarak sordu.

"Kesinlikle." Çenemi daha da yukarı kaldırdım. "Fırın hikâyesi tam bir saçmalık. Ona dokunmadım bile."

"Tanrım," dedi ve tam tahmin ettiğim gibi bana doğru ilerlemeye başladı.

Pozisyonunu koru!

Koridorun ağzına doğru geriledim ve tüm uzuvlarımı dışarı uzatarak vücudumla bir duvar oluşturdum. Odasına gitmek istiyorsa önce beni geçmesi gerekiyordu.

Muhtemelen benim kilomdan daha fazla kası vardı ama ben kavgacıydım ve bir örümcek maymunu gibi birine nasıl tutunacağımı biliyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu birkaç adım önümde dururken, hesaba katılması gereken bir zorluk olduğumu fark etmiş gibi görünüyordu.

"Odana çekilmeni engelliyorum. Neye benziyor?"

"Yoluma çıkmak için acınası bir girişim gibi görünüyor. Serçe parmağımın bir hareketiyle seni kış üstü yere sererim."

"Göründüğümden çok daha güçlüyüm. Dene bakalım." Bana dokunmasının imkânı yoktu.

Yanılmışım.

Bana doğru yaklaştı, serçe parmağını göğsüme bastırdı ve beni dengemi bozacak kadar itti.

Odun herif!

Kollarım ve bacaklarım tamamen açılmış olduğu için tutunacak hiçbir şeyim yoktu. Daha karşı atak yapmayı düşünmeden bir gümbürtüyle kıcımın üstüne düştüm.

Pozisyon bozuldu!

Tam üzerimden geçmeye başlamışken JP'ye baktığımda yanaklarımı bir sıcaklık kapladı. Onu durdurmak için yaptı-

ğım zavallı girişimden utanıyor olabilirdim ama pes etmeyecektim. Ahh, hayır. Savaşmadan pes etmeyecektim.

Yapacağım son şey olsa bile bu adam benimle konuşacaktı.

Karım yere değecek şekilde vücudumu döndürerek kollarımı uzattım, bacağına tuttum ve kendimi daha da yaklaştırdım.

"Ne oluyor lan?" diye sordu bana bakarak. Bacağına salıyarak benden kurtulmaya çalıştı – sanki ayakkabısına yapışmış uygunsuz bir tuvalet kâğıdı parçasıymışım gibi. Onun için çok kötü bir haberim vardı; benim tutuşum oldukça güçlüydü. "Kelsey, ne halt ediyorsun?"

Yanağımı bacağına dayamış, şortunun alt kısmı burnumu gıdıklarken, "Benden kaçamazsın, efendim. Asla. Benimle konuşacaksın."

"Bırak beni." Denge kalmak için elini duvara koydu ve daha sert salladı.

"Asla!" Haykırıyordum. "Üzerinden çekilmemi istiyorsan, beni kaldırmam gerekecek."

Kötü bir kelime seçmiştim çünkü bir sonraki hamlesi aşağı uzanıp parmaklarımı koparmaya çalışmak oldu.

Onu uzaklaştırdım.

O da elime vurdu.

Ben de karşılık verdim.

Tekrar vurdu.

Ağzımı açtım ve onu korkutmak için elini ısırma başladım.

Bu işe yaradı çünkü tokatlama sona erdi ve ölümcül tutuşuma devam ettim.

"Kelsey, cidden, bırak şu lanet şeyi."

"Kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok. Bacağı üzerinde işgalci hakkı talep etmekle ilgili hiçbir sorunum yok. Bütün gece yapacak işim yok. Sadece sen ve ben varız, dostum, yani seçim senin. Ya gelip benimle konuşursun ya da geceni ayağına bağlı bir benle geçirirsin."

Bana baktı, odasına baktı sonra beni yerde sürüklemeye başladı. Ciddi olması mümkün değildi.

"JP, derhâl durmanı talep ediyorum."

Durmadı. Yürümeye devam ederken ben de arkasından sürükleniyordum.

"Bu çılgınlığı durdur," diye seslendim. "Sadece konuş benimle."

Sürükledi.

Sürükledi.

... sürükledi.

Hayal kırıklığı beni tüketiyor, kulaklarım kaynama seviyesine kadar ısınıyor ve öfkenin beni ele geçirmeye başladığını hissedebiliyordum. Bu konuda nazik olmaya çalışmıştım. Yumuşak bir konuşma yapmaya çalışmıştım. Evet, gerçek bir top ve zincir olmaya başvurmak zorunda kalmıştım ama şimdi... ah şimdi, sinirleniyordum.

Bir elimi beni sürükleyen bacağına koyarak diğer bacağına uzandım ama çok az farkla ıskaladım. Benden kurtulduğunda onu tam bir deparla kaybetmemek için korkunç bir tutunma çabasıyla parmaklarım şortunun kumaşını kavradı.

Elimde şort olduğunu fark etmemiştim bile. Tek bildiğim bir şeyi tuttuğum ve çekme zamanının geldiği idi.

Ben de tam olarak bunu yaptım.

Şortunu o kadar sert çektim ki öne doğru sendeledi ve diğer bacağına tuttuğum için dengesini sağlayamadı.

Bayanlar ve baylar, işte işler burada feci şekilde ters gitti.

Her şey ağır çekimde gerçekleşti. Diğer her şey kaybolup giderken ve tek ses JP'nin "Ne... oluyor... laaannnn?" diyen uzun sesi olurken olacakları tam olarak algılayamadım.

Niyetim ne onu daha fazla kızdırmak ne de düşmesine neden olmaktı.

Ama her ikisini de başarırken aynı zamanda şortunu da indirdim.

Evet, aynen böyle, hafif bir çekişle, elastik bantlı şortu dar

kalçalarından bacaklarına doğru kaydı ve daha da tökezlemesine neden oldu.

Dehşet içinde haykırdım çünkü Tanrım, elimde bol bir şort vardı.

Bu da demek oluyordu ki...

Lütfen iç çamaşırı giyiyor olsun. Lütfen iç çamaşırı giyiyor olsun.

Dengesini sağlamaya çalışarak üzerimde dans ediyordu.

Kendimi korumak için gözlerimi sıkıca kapattım.

Yerde kaydım.

O da döndü.

Zıpladı.

Tutundum.

Ve sonra, büyük bir gürültüyle yere, üstüme düştü, midesi olduğunu tahmin ettiğim şey yüzüme baskı yapıyordu.

"Lanet olsun," dedi.

Gözlerimi açtım ve bir erkeğin testisleriyle yüz yüze geldim.

Bir erkeğin lanet olası testisleri!

"Ahhh!" Çığlık atarak bacağına vurdum. "Penisin yüzümde. Penisin yüzümde."

"Biliyorum. Siktir," diye bağırdı, üzerimden kalkmaya çalışırken.

"İç çamaşırın nerede?"

"Geceleri iç çamaşır giymem."

"Yüce Tanrım! Burnumun üstünde! Cinsel organın burnumun üstünde duruyor!"

"Biliyorum lan!" diye bağırdı. "Ama kalkamıyorum çünkü hâlâ bana tutunuyorsun."

"Tasaklandım," diye haykırdım dehşet içinde, penisi hâlâ burun deliklerime sürünüyordu.

"Bırak beni, KELSEY!"

Sanki sonunda ne olduğunu anlamışım gibi, tüm uzuvlarımı serbest bıraktım, o da üzerimden kalktı. Duvara yaslandım ve hâlâ onun şortunu tutan elimi, yüzümün önüne uzattım.

“Kirlatıldım.”

“Sen mi kirlatıldın?” diye karşılık verdi. “Çıplak bırakılan benim.” Şortu elimden çekip aldı ve koşuşturarak giydiğini duydum. Etrafın temiz olduğunu düşündüğümde, toparlanıp toparlanmadığını görmek için parmaklarımı araladım.

Çok öfkeli bir bakışla karşılaştım. Daha doğrusu tehditkâr.

Hatta gerçekten de... *yutkunuyorum* uğursuz.

Gülümsemeye çalıştım ama beceremedim.

Konuşmak için parmağımı kaldırdım ama sözümü kesti.

“Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Kelsey. Buraya seninle arkadaş olmaya ya da sevilmemekle ilgili komplekslerini çözmeye gelmedim. Bir iş yapmak için buradayım ve beni yalnız bırakmanı tercih ederim.” Arkasını döndü, elini saçlarının arasından geçirdi ve kapıyı çarpmadan hemen önce “Tanrım,” diye mırıldandı.

Bu planlandığı gibi gitmedi.

Lottie: Nasıl gitti? İkinizin arası iyi mi?

Kelsey: Onu bir gaz kaçağı olabileceği korkusuyla kandırdım, odasından çıkardım, sonra vücudumu bacağına sardım. Beni çatı katı boyunca sürüklemeye başladı. Onu durdurmaya çalışırken şortunu indirdim, çelme taktım ve penisini yüzümde buldum. Özetlemek gerekirse, işlerin iyi gitmediğini söyleyebilirim.

Lottie: Penisini yüzünde mi buldum? Bana deli diyebilirsin ama bu Hux ve benim için tipik bir cuma gecesi. İşler tıkrında gidiyor gibi görünüyor.

Kelsey: Senden nefret ediyorum.

Onuncu Bölüm

JP

“Biliyor musun, belki de toplantıda ne söyleyeceğimizi tartışmalıyız,” dedi Kelsey, arabada yanımda kıpırdanırken.

Dün gece olanları nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyordum. Eğer bu kadar sinirli olmasaydım, olanları komik bile bulabilirdim. Ama yatağıma uzandığımda sinirim öfkeye dönüştü çünkü lanet olası hayatım boyunca, onun bıkın nefesi taşaklarımın değiştiğinde hissettiğim gibi hissedememiştim. O nefes aylardır aldığım en etkili nefesti.

Karıncalandırdı.

İyi hissettirdi.

Ve ben farkına bile varmadan, taşaklarımın üfllediği o lanet olası nefes yüzünden duşta mastürbasyon yapmıştım. O kadar caresiz ve azgındım ki bu gerçekten hoşuma gitmişti.

Size bir şey söyleyeyim mi, bunun farkına varmak –bir kadının aletinize üflemesinin sizi azdıracak kadar yalnız bir piç olduğunuzu anlamak– inanılmaz derecede rahatsız edici ve açıkçası acınasıydı.

Yine de dün gece oradaydım, aletime vuruyordum çünkü vurmasaydım uyuyamayacaktım.

Bu sabah uyandığımda kendimle ilgili daha kötüsünü düşünemez hâldeydim. Öz güvenimi yükseltmek için spor

salonuna gittim, karın egzersizi yaparak Adele-*Easy on Me* dinlerken aynada kendime baktım ve kafamda olumlamalar yaptım.

Sen güçlüsün.

Yakışıklısın.

Basit bir nefes yüzünden mastürbasyon yapan zavallı bir ezik değilsin.

Bu mantrayı kafamda defalarca tekrarladıktan sonra odama döndüm. Bilgisayarımı açtım ve bir güvercin kurtarma merkezine on bin dolar bağışladım; çünkü dürüst olmak gerekirse pek çok insanın güvercinleri önemseydiğinden şüpheliydim.

Pazularımın saf hâliyle çalıştığını görmek, Adele'in moral veren sesi, olumlamalarım ve sağlam bir bağışın birleşimiyle kendimi daha iyi hissederek bugünle yüzleşebileceğimden emin oldum.

Ta ki Kelsey, dizlerinin hemen altına kadar uzanan dar bir kalem etek ve siyah, kolsuz bir balıkçı yaka giyerek odasından çıkana kadar. Yukarıdan gönderilmiş lanet olası bir melek gibi kokuyordu. Omuzlarının üzerinden gevşekçe sarkan dalgalı saçlarıyla topuklu ayakkabılar üzerinde cehennem gibi görünüyordu.

Hay sikeyim.

Nefesinin anısı –artık öyle diyeceğiz– kükreyerek canlandı ve yaklaşan heyecanı saklamak için arkamı dönmek zorunda kaldım.

Güçlüsün.

Yakışıklısın.

Basit bir nefes yüzünden mastürbasyon yapan zavallı bir ezik değilsin.

Tüm sabah bu cümleleri tekrarlayıp durmuştum. Ben Kelsey'in etrafından dolanıp kahve ve protein barı alırken, o kendine çırpılmış yumurta, kepek ekmekli tost ve tuhaf bir... siyah fasulye hazırlıyordu. Daha önce hiç kimsenin bir mut-

Onuncu Bölüm

JP

"Biliyor musun, belki de toplantıda ne söyleyeceğimizi tartışmalıyız," dedi Kelsey, arabada yanımda kıpırdanırken.

Dün gece olanları nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyordum. Eğer bu kadar sinirli olmasaydım, olanları komik bile bulabilirdim. Ama yatağıma uzandığımda sinirim öfkeye dönüştü çünkü lanet olası hayatım boyunca, onun bıkkın nefesi taşaklarıma değdiğinde hissettiğim gibi hissedememiştim. O nefes aylardır aldığım en etkili nefesti.

Karıncalandırdı.

İyi hissettirdi.

Ve ben farkına bile varmadan, taşaklarıma üfllediği o lanet olası nefes yüzünden duşta masturbasyon yapmışım. O kadar çaresiz ve azgındım ki bu gerçekten hoşuma gitmişti.

Size bir şey söyleyeyim mi, bunun farkına varmak –bir kadının aletinize üflemesinin sizi azdıracak kadar yalnız bir piç olduğunuzu anlamak– inanılmaz derecede rahatsız edici ve açıkçası acınasıydı.

Yine de dün gece oradaydım, aletime vuruyordum çünkü vurmasaydım uyuyamayacaktım.

Bu sabah uyandığımda kendimle ilgili daha kötüsünü düşünemez hâldeydim. Öz güvenimi yükseltmek için spor

salonuna gittim, karın egzersizi yaparak Adele-*Easy on Me* dinlerken aynada kendime baktım ve kafamda olumlamalar yaptım.

Sen güçlüsün.

Yakışıklısın.

Basit bir nefes yüzünden mastürbasyon yapan zavallı bir ezik değilsin.

Bu mantrayı kafamda defalarca tekrarladıktan sonra odama döndüm. Bilgisayarımı açtım ve bir güvercin kurtarma merkezine on bin dolar bağışladım; çünkü dürüst olmak gerekirse pek çok insanın güvercinleri önemseydiğinden şüpheliydim.

Pazularımın saf hâliyle çalıştığını görmek, Adele'in moral veren sesi, olumlamalarım ve sağlam bir bağışın birleşimiyle kendimi daha iyi hissederek bugünle yüzleşebileceğimden emin oldum.

Ta ki Kelsey, dizlerinin hemen altına kadar uzanan dar bir kalem etek ve siyah, kolsuz bir balıkçı yaka giyerek odasından çıkana kadar. Yukarıdan gönderilmiş lanet olası bir melek gibi kokuyordu. Omuzlarının üzerinden gevşekçe sarkan dalgalı saçlarıyla topuklu ayakkabılar üzerinde cehennem gibi görünüyordu.

Hay sikeyim.

Nefesinin anısı –artık öyle diyeceğiz– kükreyerek canlandı ve yaklaşan heyecanı saklamak için arkamı dönmek zorunda kaldım.

Güçlüsün.

Yakışıklısın.

Basit bir nefes yüzünden mastürbasyon yapan zavallı bir ezik değilsin.

Tüm sabah bu cümleleri tekrarlayıp durmuştum. Ben Kelsey'in etrafından dolanıp kahve ve protein barı alırken, o kendine çırpılmış yumurta, kepek ekmecli tost ve tuhaf bir... siyah fasulye hazırlıyordu. Daha önce hiç kimsenin bir mut-

fakta bu kadar temiz çalıştığını ya da kahvaltı için paspas da dâhil olmak üzere eksiksiz bir yer düzeni kurduğunu görme-miştim. İzlememek çok zordu.

Kahvaltı gösterisinden sonra, arabanın bizi beklediği lobi-ye doğru yol aldık ve şimdi San Francisco'nun yoğun trafiğin-de yolumuza devam ediyorduk.

"Beni duydun mu?" Kelsey beni dürterek sordu.

Önce kolumu dürttüğü yere, sonra da telefonuma baktım.

Öfkeyle oflayıp pufladı ve bana doğru dönerek telefonu-mu elimden aldı. Telefon bir gümbürtüyle arabanın zeminine düştü.

"Hey-"

Kırmızı boyalı turnağını beni işaret etmek için yüzüme çok yakın tutarak eğildi. "Beni dinle, Jonathan Patrick Cane-"

"Bu benim adım değil."

"Adın Junior Pooper olsa da umurumda değil, beni dinle-yeceksin." *Junior Pooper'a gülme, sakın gülme.* "Beni gör-mezden gelmeden bıktım. Dün gece olanlar tamamen benim hatamdı diyelim. Olayların gelişme şekli konusunda suçu üst-leniyorum ama şimdi sadece zalimlik yapıyorsun."

"Zalimlik yapmıyorum. Sadece sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Bana her zaman söyleyecek bir şeyin var. Her zaman. Seninle tanıştığım andan beri söyleyecek bir şeyin var. Ko-nuşmayı, dırdır etmeyi, dürtmeyi hiç bırakmadın. Sürekli kulağımın dibinde saçma sapan şeyler geveliyorsun ve şimdi birdenbire duracak mısın? İki haftayı birlikte geçirmek zo-runda kaldığımız sırada hem de?" Başını salladı. "Hayır, bu iş böyle yürümeyecek. Denemeye karar verdiğin bu sessiz muamele yerine, bir çatı katında iki hafta geçirip beni saçma sapan zırvalannla sürekli kızdırmanı tercih ederim. Bunun za-limce olduğunu düşünmeyebilirsin ama öyle. Bana karşı adil değil. Özür dilememe bile izin vermiyorsun."

"Ne için özür dileyeceksin?" diye sordum.

"Gala gecesindeki küstahlığım için. Söylediğim şey haddini aştı, JP." Elini koluna koydu. "Özür dilerim. Haklıydın, iyi davranıyordun ve ben bunu yanlış anladım. Senin hakkında asla böyle bir varsayımda bulunmamalıydim. Özür dilerim."

Özür dilemesi güzeldi. Benim tam bir pislik olduğuma inanmadığını görmek güzeldi. Ama şakalaşmaya, onun deyişiyle "dırdıra" geri dönersek, bunu yapabileceğimden emin değildim. Kendimi kontrol edebileceğimi sanmıyordum.

Onunla takılmak beni tahrik ediyordu. Tamamen anlaşmazlığa düştüğümüzde bile, gözlerindeki kıvılcımı, oflayıp puflamasını ve derdini anlatmaya çalışmasını görmeyi seviyordum. Gerekçelerini duymayı ve göğsünün kızgınlıktan kızarmasını izlemeyi seviyordum. Çok ateşliydi.

Şimdi birbirimize yakın olduğumuz için, ellerimi ondan uzak tutmamın hiçbir yolu yoktu. Bunu biliyordum. Özellikle de dün geceki küçük düşürücü ifşadan sonra.

Hayır.

Sen güçlüsün.

Yakışıklısın.

Basit bir nefes yüzünden mastürbasyon yapan zavallı bir ezik değilsin.

"Özür dilediğin için teşekkür ederim," dedim, bir yandan da telefonumu ararken. Bulduğumda, e-postalarma geri döndüm.

"Ah... bu kadar mı? Başka bir şey yok mu?"

"Başka ne söylememi istiyorsun?"

"Bilmem, taşaklarını nasıl gıdıkladığımla ilgili bir şaka mı yapsaydın?" Şoförün gözleri hızla dikiz aynasına kaydı ardından tekrar yola odaklandı.

Bir şeyleri açıklığa kavuşturmak isteyerek öne doğru eğildim ve şoföre, "Taşaklarımı gıdıklamadı. Onlara üfledi."

"Bilerek yapmadım!" Kelsey de öne doğru eğilip sürücü koltuğunu kavrarken neredeyse bağıracaktı. "Yüzüme düştüler."

"Şortumu indirdikten sonra."

"İç çamaşırı giymemiş olman benim suçum değil. Bunu nereden bilebilirdim ki?"

"Her iki durumda da şortumu çekiştirmemeliydin, tabii başından beri planın bu değilse. Yüzüne oturmam için beni çıplak bırakmaya çalışıyordun." Arkama yaslandım ve yavaşça alkışladım. "Vay canına, Kelsey, iyi iş çıkardın."

Başını bana doğru çevirdiğinde burun delikleri açıldı. Ahh, işte oradaydılar. Onları özlemiştim. "Niyetimin seni soyup yüzüme oturtmak olmadığını çok iyi biliyorsun. Daha acayip bir durum hayal edemezdim."

"Dün gece aldırmanış gibiydin," dedim telefonuma dönerek. Tekrar elimden aldı. "Hey, şunu yapmayı kes."

"Taşaklarının yüzüme değmesi hiç hoşuma gitmedi. Özellikle çılgık attığımı ve üzerimden kalkmanı söylediğimi hatırlıyorum."

"Evet, beni tutarken."

Tüm bu süre boyunca sessiz kalan şoföre geri döndü. Şu anda onun kafasının içinde olmak için neler vermezdim. "Tutmadım. Telaşlıydım ve ne olduğunu bilmiyordum. Yüzümde ne olduğunu fark ettiğimde hemen ayağa kalktım. Yüzüne taşak gelmesinden hoşlanacak türden bir kız olmadığımı bilmeni isterim."

"Çok yazık," dedim.

Sinirli bir ses çıkardı, kollarını göğsünde kavuşturup yeri-ne oturdu. "Neden seninle konuşmaya zahmet ediyorum ki? Çok sinir bozucusun."

"Beni bağlamaz. Sessiz davranılmasını istemeyen sendin, o yüzden bu senin seçimin." Telefonumu buldum ve tekrar almaya çalıştığımda göğsüme çektim. "İyi denemeydi."

Tam o sırada çantasındaki telefon çaldı, hemen çıkardı. Bana baktı. "Huxley arıyor."

"Hoparlörü aç."

Cinayet silahı gibi gözlerle bana bakarak, "Yemin ederim JP, eğer ona yüzümdeki taşaklar konusunu açarsan, seni uy-kunda bile rahatsız ederim. Beni anlıyor musun?"

"Elbette," dedim, çocuklara zaten bir şey söylemeyecek-

tim. Dün gece olanları onlara anlatmamıştım, uygun olmadığını düşünmüştüm.

Gülümseyerek –sanki onu görebiliyormuş gibi– telefonu açtı, “Günaydın, Huxley.”

Vay canına, ne dönüşüm ama dişi bir şeytandan Keyifli Diane’ya. Böyle bir metamorfoz geçirebileceğini kim bilebilirdi?

“Günaydın, Kelsey.”

“JP’nin seni duyabilmesi için hoparlörü açtım. Şu anda toplantıya gidiyoruz.”

“Sanırım dün geceki faaliyetlerden sonra ikiniz de yerleşmişsinizdir?”

“Aman Tanrım, JP,” dedi bana bakarak. “Kardeşine penisinin yüzüne düştüğünü mü söyledin?”

Ah, Kelsey...

Bundan bahsetmiyordu.

Gülümsememi tutamadım. *Junior Pooper*’a karşı kendimi tutmuştum ama bu, hayır, gülümsemek zorundayım; çünkü az önce kendini ele verdi.

“Ne?” diye homurdandı Huxley.

Yanakları pembenin muhteşem bir tonuna bürünürken Kelsey’nin gözleri açıldı.

“Ona hiçbir şey söylemedim.” Sırttım. “Ama az önce sen söyledin.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

“Neler oluyor? JP, eğer ona bulaşırsan, ben de-”

“Hayır, hiçbir şey olmadı,” dedi Kelsey hemen. “Sadece bir boğuşmaydı ve sonra birbirimize takıldık ve bunu gerçekten kastederek söylüyorum, ‘Tüh takıldım ve penisinin üzerine düştüm, benim hatam’ gibi. Yemin ederim, bu sadece talihsiz bir olaydı; çılgın atarak, bağırarak ve uzaklaşılarak çabucak düzeltildi. Yalansız dolansız, aramızda olan buydu.

“Doğru söylüyor,” dedim. “Aramızda hiçbir şey olmuyor ve güven bana, hiçbir şey de olmayacak. Bu konuda endişelenmene gerek yok.”

"Güzel. Kelsey, bir hamle yapmaya kalkarsa bana haber ver." Gözlerimi devirdim. Bütün bu olaylarda masum olan bendim. Şortumu çıkartıp penisime üflemesini ben istemedim.

Ah, lanet olsun.

Sıcak nefesi taşaklarımda dans ediyordu.

Güçlüsün.

Yakışıklısın.

Basit bir nefes yüzünden mastürbasyon yapan zavallı bir ezik değilsin.

"Profesyonel olmaktan başka bir şey yapmadı. Merak etme. Bahsi bile geçmedi varsay. Her neyse, toplantıya gidiyoruz."

"Güzel. Edison ikinizle ve genel müteahhidimiz Regis ile görüşecek. Yeni biri, JP. Adamla ilgili karışık görüşler duydum, gözün üzerinde olsun."

"O zaman onu neden işe aldın?" diye sordum.

"Zaman. Darius bizi araya sıkıştıramadı. Ama Regis de şehirde çok güzel işler yaptı, bu yüzden onu işe aldık."

"Herkes gizlilik anlaşması imzaladı mı?" diye sordum.

"Evet. Edison'un siz araziye gezmeden önce üzerinden geçmesi gereken bazı detaylar var. Bölgedeki tarihi binaların yenilenmesi konusunda tecrübeli olduğu için planları incelerken söz sahibi olmasını istedim. Bunu yapmasında bir sorun görmüyor. Dün gece e-posta ile gönderdiğim yenileme planlarını aldınız mı?"

"Evet," diye cevap verdim. "Sanırım onları Regis'e de gönderdin?"

"Doğru," diye cevapladı Huxley. "Kelsey, onları sana da gönderdim. Binalarımızın geri kalanında yaptığın gibi katkılarını eklemeni istiyorum. Sıfırdan başlamanın senin için yeni bir şey olduğunu biliyorum ama sürdürülebilirlik planlarımızı denetlemek için orada bulunmanın önemli olduğunu düşünüyorum. Karla senin için şehirdeki diğer binalarımızda da toplantılar ayarladı, gördün mü?"

"Gördüm. Sanırım Los Angeles'ta yaptığım gibi onları do-laşmamı, ofis yöneticileriyle konuşmamı ve organize etmemi istiyorsun?"

"Doğru. Yoğun bir iki hafta var. Umarım buna hazırsındır."

"Hazırım," dedi Kelsey heyecanla.

"JP, Belediye Başkanı'yla bir toplantı ayarla. Ona tam olarak ne yapmayı planladığımızı anlat. Şehrine gelmemize temkinli yaklaşıyor ama neyi savunduğumuzu görürse, gele-cekteki teklifler için yardımcı olabilir. Angelica Binasını al-dığımız için şanslı olduğumuzu söylediğinde yalan söylemi-yordum. Doğru yapılırsa, bu bizim için çok büyük bir fırsat olabilir. Birkaç yıldır restorasyon işleriyle uğraşıyoruz ama bu büyüklükte bir iş yapmamıştık. Eskiye yeniyile harmanla-mak bizi oyunun zirvesine taşıyabilir."

"Ben heyecanlıyım. Bence bu harika bir plan, eski tarz mimarinin parlaklığını koruyor ama aynı zamanda maliyet-lere yardımcı olmak için günümüz trendlerini birleştiriyor ve çevremize yardımcı olmak için olumlu değişiklikler yapıyo-ruz. Bu değerli bir kombinasyon," dedi Kelsey. "Angelica'nın yapısı ve kimliği üzerine araştırma yapıyorum ve şimdiden aklımda bir sürü fikir var. Hepsinin üzerinden geçmek için sabırsızlanıyorum."

"Güzel. Sorusu olan var mı?"

"Sanmıyorum," dedi Kelsey bana bakarken. Ben sadece başımı salladım. "Sorun yok gibi görünüyor. Aradığın için te-şekkürler, Huxley."

"Ne zaman istersen. Bir şeye ihtiyacın olursa JP'ye sor. Zaten bu yüzden orada, sana yardım etmek için."

"Tamam, teşekkürler."

Vedalaşmanın ardından telefonu kapattı. Dar kalem ete-ğinin içinde bir bacağına diğerinin üzerine attı, bana doğru döndü. "Duydun mu JP? Bana yardım etmek için buradasın."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum kaşlarını kaldırarak.

"Demek istiyorum ki... artık beni görmezden gelmek yok."

"Eğer söyleyecek verimli bir şeyin ya da iyi düşünölmüş bir sorun varsa, sana hizmet etmekten mutluluk duyarım. Bunun dışındaki her şey için yolun açık olsun."

"Bay Edison birazdan size katılacak," dedi resepsiyon görevlisi, ikimiz de son derece sert bir kanepeye otururken.

Kelsey etrafına bakındı ama ben gözlerimi telefonumdan ayırmadım. "Burası çok ilginç," dedi. "Şuradaki el şeklinde bir sandalye mi?"

"Evet," dedim kafamı kaldırmadan. Hangi sandalyeden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Bir keresinde oturmuştum ve inanılmaz derecede rahatsızdım. "Edison iç tasarım konusunda rafine bir damak zevkine sahip olduğuna inanıyor. Aslında hiç zevki yok. Masasını görene kadar bekle. Dev bir Rubik Küpü."

"Bu çok ilginç."

"Öyle de denebilir."

Edison'un ofisine çıktığını bildiğim kapı açıldı ve kel, tıknaz adam paytak paytak yanımıza geldi. Kahverengi-turuncu ekose bir şort ve yeşil bir takım ceket giymiş, ciddi bir emlakçıdan çok tam bir embesil gibi görünüyordu. Ama bizim için bazı önemli iş anlaşmaları yapmıştı, bu yüzden tuhaflıklarına rağmen onunla çalışmaya devam ediyorduk.

Kafasını kaldırıp beni gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "JP Cane, seni yaşlı piç. Nasılsın bakalım?"

Ayrıca edepsizsin tekiydi.

Kelsey ile birlikte ayağa kalkarak ona doğru yürüyüp elini sıktım. "Edison, seni görmek güzel. Görüyorum ki hâlâ pantolonla takım elbiseni eşleştirememişsin."

Sesli bir kahkaha atarak, "Hepimiz siyah takım elbise denizine kapılmak istemeyiz. Bazılarımız unutulmaz olmak ister," dedi.

"Gerçekten de unutulmazsın," dedim gülümseyip içten içe kendimden nefret ederek.

Bu yanımda ne miydi? Sahteydi, işle alakalı tarafımdı. Şirketin "yüzü" olmamın nedeni buydu çünkü iş başa düştüğünde gülümseyip cazibemi ortaya koyabiliyordum. Benim karizmam vardı ve Huxley'nin kızgınlığını maskeleyememesinden kaynaklanan pislikleri temizlemek için kesinlikle buna ihtiyacımız vardı. Müşterilerin ve ortakların dışarı çıkarmak istediği kişi bendim çünkü iş ve eğlenceyi bir arada götüren konuşmayı nasıl yapacağımı biliyordum. Yine de Kelsey benim bir pislik olduğumu düşünüyordu.

Edison elini uzatarak, "Sen Kelsey Gardner olmalısın," dedi.

"Merhaba," dedi Kelsey kibarca elini sıkarken. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Edison."

"Edison iyidir canım. Ötüne bay kelimesini eklemene gerek yok. Eminim JP sana böyle resmi bir unvanın ben ve kişiliğimle ne kadar uyumsuz olduğuna dair hikâyeler anlatabilir."

"Anlatabilirim ama seni bu utançtan kurtarayım," diyerek sırtını sıvazladım.

"Kibar adamsın." Edison ofisini işaret etti. "Lütfen, içeri gelin. Regis bizimle Angelica'da buluşacağını söyledi."

Elimi nedendir bilinmez Kelsey'nin sırtının alt kısmına koydum. Geri çekilmesini bekledim ama çekilmeyince, ofisine girene kadar onu yönlendirmeye devam ettim.

Ne ofisti ama! Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bir duvarda Zelda posterleri, diğerinde elementlerin periyodik tablosu, video oyuncusu ile inek öğrenci olmak arasında gidip gelen ilginç ve cesur bir kombinasyon vardı. Ofisine girdiğinizde bir emlakçının, daha doğrusu şehrin en iyisinin burada çalıştığını düşünmezsiniz. Duvarlarında bina resimleri olmasını beklemiyordum ama Rubik Küpü masasının arkasında yaklaşık üç metre uzunluğunda dev bir çırpma teli

asılıydı. Bu çırpma teli de neyin nesiydi? Hoşuna gitmişti de asmaya mı karar vermişti? Çırpıcının manevi bir değeri mi vardı? Bir çırpma yarışması kazanmıştı ve ödülü bu muydu?

Oturma alanında mor koltuk takımı ve akvaryumdan oluşan kahve sehpasını çevreleyen puantiyeli ikili bir koltuk vardı. Akvaryumda balık yoktu, bunun yerine yüzen gözlükler vardı. Ne dediğimi anladınız mı?

Bok gibi garip bir ofis.

Kelsey'i etrafı incelerken izledim.

"Sana bir içki getireyim mi?" diye sordu Edison, Kelsey en yakın sandalyeye otururken. Kelsey ofiste yeni şeyler bulmaya devam ederken onu keyifle izliyordu.

Kelsey birkaç saniye sonra, "Ben iyiyim," dedi.

"Ben de iyiyim," dedim.

"Edison, ofisin öyle eşsiz ki."

"Bu tarif için güzel bir yol," diyerek Edison'un gülmesine neden oldum. "Daha çok evsizler için bir garaj satışı alanı gibi."

"Bak şimdi, Zelda posterini beğendiğini söylemiştin," dedi Edison sivri bir bakışla.

Kıkırdadım. "Beğendim. Onu gördüğümde içimdeki ergen çocuk kışkırdı."

"Ormanda hoplayıp zıplamak için asla çok yaşlı değilsin." Edison ellerini birbirine vurdu. "Tamam, işe koyulmalıyız, yoksa kardeşin hiçbir şey başaramadığımız için sinir krizi geçirecek."

"Buna izin veremem." Dramatik bir şekilde gözlerimi devirdim.

"Her şeyin bir ilki var. Regis, Kelsey ile çalışmaktan hoşlanmayacak."

Bunu söylemesini beklemiyordum.

"Neden hoşlanmasın ki?" diye sordum, Kelsey'nin yanımda rahatsız bir şekilde kıkırdandığını gördüğümde.

Edison bir bacağına diğerinin üzerine attı, "Onunla birkaç

kez çalıştım. Harika bir adam, harika işler yapıyor ama iş tadilatı gelince belli bir estetiği var. İşlerin kendi istediği gibi yapılmasını seviyor ve sürdürülebilirlik onun ilgi alanına girmiyor.”

“Huxley onu işe alırken bunu biliyor muydu?”

“Onu uyarmıştım. Senin üstesinden gelebileceğini söyledim.”

“Elbette biliyordum.” Koltuğa yaslanıp kolumu Kelsey’nin arkasına sardım. “Burada ne tür bir beladan bahsediyoruz? Bize ne kadar sıkıntı yaratacak?”

“Los Angeles’a geri dönmek istemene yetecek kadar,” dedi Edison, irkilerek.

“Siktir,” diye mırıldandım.

“Durun bakalım, o kadar da kötü olmayabilir,” dedi Kelsey. “Oldukça uyumlu ve uzlaşmacı olabilirim. Bence Regis hakkında hemen kötü düşünmeyelim. O benim planlarımın ne olduğunu bilmiyor, ben de onun planlarının ne olduğunu bilmiyorum. O yüzden belki de bu işe körlemesine girip nasıl ilerleyeceğini görmeliyiz.”

Gerçek bir çaylak gibi konuştun Kelsey.

Regis gözlerini kırpmadan bakıyordu.

Tam olarak ne düşündüğünü anlamak için zihnini okuyabilmeye gerek yoktu.

Kelsey’den nefret etmişti.

Sizin için bir resim çiziyim.

Regis Stallone, doğma büyüme İtalyandı, New Jersey’de yaşıyordu, ağır bir aksanı ve saçma sapan bir tavrı vardı. Yıpranmış, boya lekeli kot pantolon, Henley bluz, inşaat yeleği ve ezilmiş bir baret giymişti. Bıyığı, yanında getirdiği iki asistandan daha saygın görünüyordu ve sürekli aşağı yukarı salladığı mezura onun hüsran göstergesi gibiydi. Açıp kapattıkça öfkelenmeye daha da yaklaşıyordu.

Kelsey, çekici ama nahif Kelsey, yüksek topuklu ayakkabıları, kalem eteği ve daracık bluzuyla, önceki binalarımızda onaylandığı hâlde Regis'in yüzündeki ifadeye bakılırsa Angelica'da hiç işi olmayan tasarım fikirleriyle geldi. Regis'e göre bu bina, dünyayı kurtarmak için değil, karmaşık mimarisini ilan etmek için tasarlanmıştı.

Bir de ikisinin arasında durmuş, fikirlerini ileri geri savurmalarını izleyen ben ve Edison vardık. Şu anda pencereler konusundaydık.

"Bu pencerelerin ne kadar eski olduğunun farkında mısın?" diye sordu Regis. "Bunlar kanatlı pencereler, çok nadir bulunurlar. Onları değiştiremezsin."

"Ama görmüyor musun? Bina yönetmeliği nedeniyle sonuna kadar açılmıyorlar ve binanın orijinali oldukları için yalıtımları yok, yani enerji verimlilikleri sıfır."

"Bunların hepsini kaldırmayı öneriyor olamazsın, değil mi?"

Kelsey keyifle başını salladı. "Öneriyorum. Bunu çoktan planlayıcıma not aldım."

Regis daha da öfkelenerek, "Peki pencereleri ne yapacağını sanıyorsun? Çöp sahasına mı atacaksın? Bu ne kadar sürdürülebilir?" diye sordu.

Ahh, Kelsey'i bu konuda yakalamıştı.

"Aslında," dedi Kelsey not defterini çevirirken, "onları yenilemeyi ve binanın her yerinde kullanmayı önerecektim. Burayı apartman yapmak istediklerine göre, eski pencereleri tek kişilik dairelerde odaları ayırmak için ya da çamaşır odası gibi ortak alanlarda kullanabilirsiniz. Bir şeyleri çöpe atmamızı asla önermem. Aslına bakarsanız, Huxley ile onay süreci hakkında konuşacağım. Bizim iznimiz olmadan hiçbir şey atılmayacak."

Tamam. Tamam. Kelsey için bir puan.

"Tüm bu pencereleri değiştirmenin maliyetini anlıyor musunuz? Bu kasalar standart boyutta değil."

"Bunları değiştirirsek nasıl bir etki yaratacağımızı anlıyor musunuz? Tüm bina için enerji maliyetlerini? Aslında, ısı için jeotermal sistem kurmayı da listenize ekleyebilir misiniz? Bu kesinlikle enerji maliyetlerini azaltacaktır."

"Peki jeotermal sistem için nereyi kazacağımızı düşünüyorsunuz? Fark etmediyseniz söyleyeyim, şehrin ortasındayız. Aman Tanrım." Regis bana baktı, "JP, konuşabilir miyiz?" dedi. Uzaklaştı ve ben de bir söylevin muhatabı olmak üzere olduğumu anladım. Tam da istediğim şeydi.

Peşinden yürümeye başladım ki Kelsey elimi tuttu. "O konuşmayı bitirdiğinde, ben de konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?" diye sordum konunun ne olduğunu anladığım hâlde. Arabulucu adam. Mükemmel.

"Sana neyi şikâyet edeceği hakkında. Benim hakkımda ne söylediğini bilmem gerek."

"Çok mu paranoyaksın?" diye sordum.

"Benim hakkımda olduğunu biliyorsun." Gözleri endişeyle büyüdü. "Ve eğer biri beni kovdurmaya çalışıyorsa, nede-nini bilmek isterim."

"Bence nedenini biliyorsun." Ondan uzaklaşıp diğer odada Regis'in yanına gittim.

Ama konuşmaya başladığında –yani bağırma- Kelsey ile ikinci bir konuşmaya ihtiyacım olmayacağını anlamıştım çünkü bu eski duvarların ne kadar ince olduğunu düşüncelerle, her şeyi duyacaktı.

"Bu sürdürülebilirlik saçmalığında ciddi olamazsınız," diye başladı Regis. "Burası tarihi bir bina, bu yüzden onu soyup modern hâle getiremezsiniz. Bu şehirdeki tarihi binalar için çalışan aktivistler burada bir gün geçirecekler. Sana söylüyorum, şu anda eğer gizlilik sözleşmesi imzalamamış olsaydım, o kadının ne tür saçma fikirleri olduğunu onlara bildirmek için toplantılarından birine gidiyor olurdum."

"Şirketin yüzü" maskemi taktım ve nazikçe şöyle dedim: "Binanın bütünlüğü konusundaki endişelerini anlıyorum

Regis. Biz de en az senin kadar endişeliyiz. Bu duvarların içindeki tarihi korumak senin için olduğu kadar bizim için de hayati önem taşıyor. Ama bir şeyi bilmen gerekiyor. Kelsey benim meslektaşım ve onun hakkında böyle konuşmana müsamaha göstermeyeceğim. Birlikte çalıştığın bir önceki kişi kadar saygıyı hak ediyor. Ayrıca, o haklı. Eğer bu binayı otuz yılı aşkın bir süreden sonra ilk kez halka açacaksak, bunu doğru şekilde yapmalıyız. Dünyanın samimi tasarımlarıyla bugünün ihtiyaçlarını karşıladığımızdan emin olmalıyız. Uzlaşın dostum, tamam mı?”

“Jeotermal ısıtma sistemi yapmamızın imkânı yok. Başka bir yerde kullanılacaksa pencerelerden vazgeçerim ama ısıtma sistemi fiziksel olarak yapılamaz.”

“Tamam, o zaman belki başka bir çözüm bulabiliriz. İlk kez birlikte çalıştığımızı biliyorum ama bu Kelsey’nin bizimle yaptığı ilk iş değil. Onun fikirlerine değer veriyoruz ve senin de aynı şekilde davranmanı istiyorum, aksi takdirde vizyonumuzu anlayabilecek başka birini bulmak zorunda kalacağız.” Regis’i omzundan kavradım. “Ve bizimle çalışma fırsatını kaçırmak istemezsin, özellikle de burada geleceğe yönelik planlarımız varken. Anladın mı?”

Regis’in bıyığı başını sallarken seğirdi. Teslim olmuştu ama bunun geçici olduğunu biliyordum. Önümüzdeki iki hafta bu adamı yönetmek benim için tam bir kâbus olacaktı. İşte bu yüzden işlerin başında olan kişi Huxley’di.

Oturma odasına geri döndük. Kelsey tek başınaydı, Edisons köşede sessizce telefonla konuşuyordu. Kafasını kaldırıp benimle göz göze geldiğinde yüz ifadesinde bir rahatlama oluştu. Tüm konuşmayı duyduğuna şüphem yoktu ve görünüşe göre bu duvarları nasıl kalınlaştıracığımızı bulmamız gerekecekti.

“Sanırım bugünlük yeterince konuştuk,” dedim. “Binayı gezdik; notlar aldık. İkiniz de bunu nasıl yapacağımıza dair Huxley’in planlarına göre fikirlerinizi yazmaya ne dersiniz,

sonra öntümüzdeki birkaç gün içinde yeniden bir araya gelebiliriz?"

Regis kalemini kulağının arkasına soktukten sonra elimi sıktı. Şaşırtıcı bir şekilde aynısını Kelsey için de yaptı.

Bu lanet olası işten nefret ediyor olabilirdim ama iyi olduğum kesin gibi görünüyordu.

Arabanın kapısı arkamdan kapandı ve Kelsey koltuğunda hızla döndü, minnettarlık yüzüne yayılmıştı.

"JP, Regis'le konuşurken beni savunduğun için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

Telefonumu takım elbisemin cebine sokup kemerimi bağladım. "Önemli bir şey değildi."

Elini bacağıma koyarak dikkatimi çekti. Ve ben zayıf bir adam olduğum için aklım hemen düne gitti. Yüzündeki taşaklarım.

Nefesi...

Tanrım, dostum!

"Bu benim için çok önemliydi JP," dedi. "Muhtemelen en son isteyeceğin şeyin Regis'le aramda aracı olmak olduğunu biliyorum ama ona söylediklerini duydum ve benim için gerçekten çok anlamlıydı. Bu yaptığının ne kadar önemli olduğunu bildiğinden emin değilim."

"Cidden, Kelsey, önemli bir şey değildi."

"Hayır, bunu duymam gerek." Saçlarını kulağının arkasına iterek boynunun inceliğini ortaya çıkardı. Parmaklarını ensesinde dolaştırıp onu daha da yaklaştırmamak için içimdeki dürtüyle savaştım. "Gidişatı sen belirledin. İleride, umarım, Regis fikirlerime saygı duyduğunu bilecek. Bunun bir ekip çalışması olduğunu ve sadece erkekler tarafından yürütülen bir proje olmadığını gösterdin. Sana borçluyum JP."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedim, pencereden dışarı bakarak. Kelsey birkaç aydır Cane Enterprises ile çalışıyor-

du. Kendini Huxley'e, Breaker'a ve bana kanıtlamıştı. Sıkı çalışıyordu, bilgiliydi, belirli ve akıllıca hedefleri olmayan kibirli bir bitki âşığı değildi. Cane Enterprises'ın bir itibarı vardı –kalitesine saygı duyuluyordu– ve vizyonumuzu anladığına inanmadığımız hiçbir şeyle ya da hiç kimseyle kendimizi aynı seviyeye getirmemiz mümkün değildi. Bugünün amacı Kelsey'i "kurtarmak" değil, uyum içinde çalışan bir ekibimiz olmasını sağlamaktı. Eminim bunu artık biliyordu.

"Eğer Huxley ya da Breaker olsaydı, onlar da aynı şeyi yapardı. Biz şirketimizi koruyoruz, sen de bunun bir parçasısın, bu nedenle bugün seni korudum. Aklına başka bir şey gelmesin."

"Tamam, ne olursa olsun, teşekkür ederim."

Sessizce, "Rica ederim," dedim.

On Birinci Bölüm

KELSEY

Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast

Arlo ve Greer

Kelsey: *Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast'e hoş geldiniz sayın dinleyiciler, burada birbirlerine deliler gibi âşık çiftlerle tanışma hikâyelerini konuşuyoruz. Arlo ve Greer, bugün bana katıldığınız için çok teşekkür ederim. Lütfen bize nasıl tanıştığınızı anlatın.*

Greer: *Hikâyeyi sen mi anlatmak istersin, yoksa ben mi anlatayım?*

Arlo: *Benim anlatmamı istediğini sanmıyorum.*

Greer: *Muhtemelen istemem. Büyük olasılıkla herkesin bilmesini istemediğim ayrıntıları da eklersin.*

Arlo: *Mutfak adası gibi detaylar mı?*

Greer: *Tamam, tamam, çenenizi kapalı tutun bayım.*

Arlo: *Neden ona pis kokudan ya da çipli sestен ya da mavi çışten bahsetmiyorsun?*

Greer: *Seni temin ederim Kelsey, bunların üçünün de mutfak adasıyla ya da cinsellikle hiçbir ilgisi yok. Ona yaptığım şakalardan bahsediyor.*

Kelsey: *Şaka mı? Lütfen, biraz daha anlat.*

Greer: Her şey Arlo'nun öğretmenlik yaptığı okulda İngilizce öğretmeni olarak işe alınmamla başladı. Beni işe almak istemedi çünkü öğretme tarzımın onun havasız, eski okul zihniyeti için fazla ilerici olduğunu düşünüyordu.

Arlo: Yazılı kelimeleri tasvir etmek için Cliffs Notes ve filmleri kullandı.

Greer: Aman Tanrım, bu konuya şimdi mi girmemiz gerekiyor?

Kelsey: İlk başta çok iyi anlaştığınızı görebiliyorum.

Greer: Yakınından bile geçmiyordu. Hırka giymiş seksi bir hıyardı. Birbirimizden nefret ederdik. Mavi çiş burada devreye giriyor. Ondan intikam almak için biraz şaka yaptım.

Arlo: Cidden bir sorunum olduğunu düşünmüştüm. Mavi çiş bir erkeğin pisuarda görmesi gereken bir şey değil.

Greer: Ama sonra bir jest yaptı. 'Edebi bir karakter gibi giyin' günümde Jay Gatsby gibi giyinmişti ve... bu birbirimize âşık olma yolunda attığımız ilk adımdı.

Arlo: Onu etkilemeye çalışmamak ya da ondan uzak durmak çok zordu. Başka biriyle çıkmaya başladığında, tam bir aptal olduğumu biliyordum ve eğer onu hemen o anda kapmazsam, sonsuza kadar pişman olacaktım.

Greer: İyi ki yapmış, çünkü hiç böylesine deli gibi âşık olmamıştım.

Annem: San Francisco nasıl tatlım? Yıllardır gitmedim. Çok kıskandım.

Annemin mesajını okurken yatağımda yüzüstü uzandım, gülümseyerek cevap yazdım.

Kelsey: Çok güzel. Henüz keşfedemedim ama yakında keşfedeceğim. Sadece etrafta dolaşmak, okyanusu koklamak, esintiyi hissetmek bile buraya taşınmak istememe sebep oluyor.

Annem: Hayır, olmuyor. Hiçbir kızım benden uzaklaşmayacak.

Kelsey: Lottie'ye taşınması için yalvardıktan sonra bunu söylemen komik.

Annem: Taşınmak, evet. Uzaklaşmak, hayır.

Kelsey: Ahh, anlıyorum.

Annem: JP ile yaşamak nasıl?

Kelsey: Bilgi peşinde koşmasan olmaz mı? Sana söz veriyorum, aramızda hiçbir şey olmuyor. Bu da bana yemeğimi mikrodalgada unuttuğumu hatırlattı. Onu almam lazım.

Annem: Ama o çok yakışıklı.

Kelsey: Hoşça kal anne.

Telefonumu yatağıma bırakıp mutfığa doğru yöneldiğimde durakladım. Aynada kendime bakarak kıyafetimi gözden geçirdim. Eşofman altı ve sutyensiz beyaz bir atlet giymiştim. Yarı açıktı ama çok da abartı bir açık değildi, ayrıca da JP evde değildi. Bir yerlere gitmişti. Endişelenecek bir şey yoktu.

Mikrodalgadan yemeğimi almak için kıyafetlerimi değiştirecek değildim.

Odamdan çıkıp koridordan mutfığa doğru ilerledim. Yeni bir diziye mi başlasam diye düşündüm, buna epey bir zaman ayırmak gerekiyordu. Yoksa bana hitap eden bir film mi bulsam, bu da zaman istiyordu. Eğer bir dizi seçersem, bu izleyecek bir şeyim olduğu anlamına gelir-

"Errrrrrrrm."

Durakladım.

O da neydi öyle?

Hareket edemedim.

Nefesimi tutup sesi tekrar duymayı bekledim.

Binanın planına bakılırsa, diğer taraftaki çatı katının sesini duyamazdık ve yalnız olduğumu biliyordum çünkü JP dışarı çıkacağını söylemişti. Yani evde biri mi vardı?

İlerlerken, dinlerken, beklerken kalbim göğsümde çılgınca çapıyordu.

"Urggghhh."

İşte yine o ses.

Bu kez ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bu normal bir bina gıcirtısı değildi. Bu ses bir insandan geliyordu. Ya da acı çeken bir hayvandan.

Ya da acı çeken bir insandan.

Bir şey acı çekiyordu.

Yavaşça ilerlerken, sesin yerini tespit edebilmek için olabildiğince sessiz kalmaya çalıştım.

"Aaahhhhhggggg."

Başım sağa, koridorun aşağısına, JP'nin odasına doğru kaydı.

Ana yaşam alanındaki tek ışık mutfakta olduğu için, JP'nin kapısının altındaki aralıktan hiç ışık gelmediğini görebiliyordum.

Yani kesinlikle evde değildi.

Bu da demek oluyordu ki içeride ya bir katil ya acı çeken bir hayvan ya da bir hayalet vardı.

Tezgâhtaki kapı kacak kutusundan gelişigüzel bir tahta kaşık alırken gözlerimi kapısından ayırmadan mutfığa doğru ilerledim. Elimde kaşık, koridorun JP'nin olduğu tarafına doğru ilerledim ancak sesi tekrar duyduğumda durdum.

"Frrrrrrreeerm."

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

AMAN TANRIM!

Yaklaştıkça kalp atışlarımın tadını alabiliyordum. Nabzım boynuma çarpıyor, omuzlarımı sertleştiriyordu. Bunu neden yalnız yapıyordum? JP'nin eve gelmesini beklemeliydim.

"Ahhhhh."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve ayaklarımı yere hafifçe basarak gergin bir şekilde koştum.

Geri dön, seni aptal, korku filmlerindeki insanlar böyle

ölür. Sesin kaynağını araştırırlar. Ama tıpkı korku filmlerindeki diğer moronlar gibi odama koşup yardım çağırmadım. Bir bıçak bile kapmadım.

Hayır, tahta bir kaşıkla –yapabileceği en kötü şey bir salataı savurmak– JP'nin odasına yaklaştıkça yaklaştım, ta ki o sesi duyana kadar. Sürekli bir pompalama sesi. Sanki... Tanrım, sanki biri bıçaklanıyordu.

"Fuuuuuu."

Bıçaklandılar!

Şu anda odasında bıçaklanıyorlardı. Bekle. Ya JP bıçaklanıyorsa ve ben burada, kapısının önünde elimde tahta kaşıkla hiçbir şey yapmadan duruyorduydum? Ya benim haberim olmadan eve geldiyse ve saldırıya uğradıysa?

Meme uçlarım korkudan sertleşti.

Neredeyse tükürüğümle boğulacaktım.

Kendimi durduramadan kapı kolunu çevirip kapıyı tekmeleyerek açtım ve neredeyse beni sağır eden savaşı bir çılgınlıkla ona eşlik ettim.

"EEEEEEEE AHHHHHHHHHH!" Kaşığıma havaya savurarak bağırdım.

"Ne oluyor lan!" JP'nin sesi duyuldu.

Gözlerim yatağa takıldı, tamamen çınlıçplak bir şekilde orada duruyor ve kasıklarının önünde bir yastık tutuyordu.

Bu da ne?

Olamaz.

Ah, Tanrım.

AMAN TANRIM.

Bu acı çeken bir hayvan değildi.

Ya da acı çeken bir insan.

Ya da bir hayalet.

Ya da bir bıçaklanma.

Bu...

Yüce Tanrım, bu JP'nin mastürbasyonuydu.

Gözlerimi kapatıp hızla uzaklaşırken kaşık elimden düştü.

"Vay canına, pardon. Sen, ah, evdesin, özel zaman geçiriyorsun." Gözlerim hâlâ kapalı, kapıya doğru yöneldim ama duvara çarptığımda burnum ve alnım sert yüzeyle buluştu. "Siktir," dedim, diğer elimle etrafı yoklayıp kapıyı bulmaya çalışırken.

Döndüm, döndüm.

Nereye gittiğimi unuttum.

Daha ne olduğunu anlamadan elim sert bir vücudu okşamaya başladı. "Ahh," diye tekrar bağırdım, gözlerimi kapatan elimi bıraktım ve diğer elimin JP'nin meme uçlarının üzerinde olduğunu gördüm. "Kahretsin, pardon. Bu senin, ah, bu senin göğsün. Meme ucun. Sadece meme ucunu ovuyordum. Bilerek yapmadım. İstedğim için değil."

"Kelsey, burada ne halt ediyorsun?"

"Harika bir soru." Ona bir başparmak işareti yaptım. "Ve benim de aynı derecede harika bir açıklamam var. Yemeğimi almaya gittiğimde bir ses duydum. Bir hayalet ya da bir katil, hatta acı çeken bir hayvan, duvara sıkışmış bir sincap ya da onun gibi bir şey olduğunu düşündüm. Bu eski binalarda asla ne olacağını bilemezsin. Her neyse, bir kontrol edeyim dedim ve yaklaştığımda bıçaklandığımı düşündüm. Gerçekten bir bıçak sesi gibiydi, bıçak seslerini dinlediğimden değil ama bilirsin, filmler seni bu tür seslere hazırlar, ben de bıçaklayana korkutmaya çalışmak için buraya geldim."

Bana bakarken yüzü ifadesizleşti. "Tahta kaşıkla mı?"

"Bu konuda zeki olduğumu söylemedim. Sadece plansız bir kahraman olmaya çalışıyordum. Bunun iyi bir fikir olmadığını şimdi anlıyorum."

"Kapıyı çalmalıydın. Tanrım." Yüzünü buruşturdu ve kendime engel olamadığım için önce yastığına sonra da ona baktım.

"Bitirebildin mi?"

"Bitirebildim gibi mi görünüyor?"

"Şey, bilmiyorum. Belki de ben içeri girdiğimde boşalma-

nın ortasındaydın.” Uzanıp meme ucuna dokundum, nedenini hâlâ bilmiyordum. “Meme ucun sertleşmiş.”

Bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kapatıp meme ucumu tam ortasından dürttü.

“Ah,” diye inledim, meme ucumu kapatarak.

“Meme ucun sertleşmiş. Bu konuştuğumuz gibi boşalacağın anlamına mı geliyor?”

“Meme ucumu öyle dürtme. Acıyor.”

“Acımadı.”

“Evet, acıdı.”

“Hayır, acımadı.”

“Evet, acıdı!” Uzanıp benimkini dürttüğü gibi onun meme ucunu dürttüm. Hiç irkilmedi bile. Ben de tekrar yaptım. Ve tekrar. Ve-

Diğer meme ucumu dürttü.

O memeyi de kapatırken iç çektim.

Bu adam gerçekten cüretkardı.

“İki meme ucumu da dürttüğüne inanamıyorum.”

Gözlerimizi hiç ayırmadan beni sınavarak, “Sen de benimkini dürtmüştün,” dedi.

“Bu aynı şekilde karşılık verebileceğin bir şey değil.”

“Bu sık yaptığın bir şey mi ki kurallarını biliyorsun? Biri mastürbasyon yaparken içeri dalıp meme uçlarını dürtmeye mi başlarsın?” Elimi dürttü.

Daha da sinirlenerek onu dürttüm.

O da beni göğsümden dürttü.

Ben de karnını dürttüm.

Ayağıyla kaval kemiğime vurdu.

Şok içinde bağırdım ve sonra ayağımla ona vurdum, ardından dürttüm.

Sağa hamle yapacakmış gibi beni kandırıp solumu dürttü. “Ahhh.” İki göğsümü de serbest bırakıp iki elimi de kullanabilmek için hamle yaptım ama geri çekilmeden önce göğüs ucumu bir kez daha dürtecek kadar hızlı davrandı. Ne yap-

tığımı anlayamadan tüm gücümle ona doğru atlayarak yere düşürdüm, yastığı yana düştü, ben de karnının üstüne düştüm ve ona sarıldım.

Tam bir göt gibi ellerini başının arkasına koyup bana baktı.

"Eğer istediğin buysa, bebeğim, sadece sormalıydın."

Dişlerimi gıcırdatarak, "Seni kurtarmaya çalışıyordum."

"Muhtemel bir hikâye."

"Öyleydi," dedim, daha da sinirlenerek. "Sana borçluyum dedim ve bunda ciddi dim. Bedenimi saldırganın üzerine fırlatıyordum."

"Bedenini bana fırlatıyordun." Neredeyse hurlayarak onu tekrar dürttüm.

O da beni dürttü, bu sefer göğsümü kaldırarak.

"Kes şunu!" diye bağırdım.

"Sen kes şunu."

"Durdum."

"Hayır, tekrar başladın."

"Çünkü beni rahatsız ediyorsun."

"Çünkü erkeklik zamanımı böldün."

"Erkeklik zamanın mı?" Duraksadım, sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim ve bir nedenden ötürü –belki de söyleme şekli, seçtiği kelime– beni beklemediğim bir şekilde vurdu. Kıkırdamaya başladım.

Biraz daha kıkırdadım.

Sonra genizden güldüm.

Tekrar kıkırdadım.

Bir kakkaha...

"Bu kadar komik olan ne?"

"Erkeklik zamanı dedin."

"Ee? Sen ne diyorsun?"

"Erkeklik zamanı demiyorum." Biraz daha güldüm, iğrenç, gergin ama aynı zamanda kontrol edemediğim bir kakkahaydı.

Bu da onun gülmesine neden oldu.

Gülümseme çizgileri gözlerini kıştırdı. Neşe, yüz ifadesini ele geçirdi. Ve sonra birlikte gülmeye başladık, öyle ki onun karnından yuvarlanıp yere düştüm. Onu, göğsü kakhahalarla inip kalkarken hiçbir şey göstermemek için yastığı kasıklarının üzerine çekerken yakaladım.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından dönüp, “*Erkeklik* zamanını böldüğüm için özür dilerim. Bir dahaki sefere acı çeken bir hayvan gibi bağırmanın çalışabilir misin?”

Ellerini gözlerine götürdü. “Sesimin nasıl olduğu konusunda endişelenmeden bir daha asla boşalamayacağım. Bunun için teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” Doğrudum ve, “Sanırım buna ihtiyacımız vardı,” dedim.

“Beni mastürbasyon yaparken yakalamana mı?” diye sordu espiyle.

“Hayır, sadece gerginliği azaltmak için bir anlık şakaya.”

“Güven bana bebeğim, boşalmama izin vermediğin her an gerginlik hâlâ devam edecek. Muhtemelen her zamankinden daha kötü bir şekilde.”

Yüzümü buruşturdum. “O zaman bırakayım da erkeklik zamanına geri dön.” İkimiz de ayağa kalktık, hâlâ kendini örtüyordu. “Bu sefer çok gürültü yapmamaya çalış.”

“Evet, inan bana, şu andan itibaren ağzıma lanet olası bir çorap sokacağım.”

“Seni ne tatmin edecekse.”

İkimiz de sırtık ve ben bir kakhaha krizine daha girmeden oradan ayrıldım.

“Gecenin geri kalanı nasıldı?” diye sordum, JP ertesi sabah yeni duş almış, takım elbise giymiş ve kravat takmış

olarak mutfaka girdiğinde. Onu düzenli olarak gördüğüm bir kıyafetti. Ama nedense kıyafet seçimi bugün farklı gelmişti.

Belki de dün gece olanlar yüzündendi. "Erkeklik" zamanı geçirirken içeri girmiştım. Ben çatı katındayken onun bunu yaptığını bilmek biraz seksiydi. Yakınlarda olmamı umursamıyordu. Dün gece hep bunu düşünmüştüm. Onu duymamı mı istiyordu? Benimle alay mı ediyordu? Böyle bir şey yapmak onun kişiliğine yakışırdı.

"Gecemin geri kalanı mı?" diye sordu, kahvesini alırken omzunun üzerinden kısaca bakarak. "Patlayıcı."

Sertçe yutkundum.

Patlayıcı, yani...

"Bunu bildiğim iyi oldu."

Dönerek fincanı dudaklarına götürürken tezgâha yaslandı. "Bilmen iyi mi oldu?"

"Elbette, herkes rahatlamayı hak eder. Sürecini yarıda kes-tim, bu yüzden bitirebilme sevindim."

"Birine söylemek için garip bir şey gibi görünüyor."

"Evet, ben de tam bunu düşünüyordum." Tabagımı kenara ittim ve yemek masasındaki sandalyeme geri oturdum. "Açık-çası bu sabah sana ne söyleyeceğimden emin değildim. Akli-ma gelen en iyi şey buydu."

"Zayıftı."

"Biliyorum. Belki de bu yüzden hâlâ bekârım, çünkü ha-zırcıvaplığım zayıf."

"Hayır, ondan değil."

"Öyle mi? Neden hâlâ bekâr olduğuma dair bir teorin var mı?"

Kupasını indirirken yavaşça başını salladı. "Çok çabalı-yorsun."

"Nasıl çok çabalıyormuşum?"

"Çünkü her zaman bir sonraki randevunun peşindesin. Ne-den arkana yaslanıp bir şeyler olmasını beklemiyorsun? Asla bilemezsin, birlikte olman gereken kişi tam karşında duruyor olabilir."

Gözlerimi devirdim. "Bekleme oyununu denedim. Hiçbir şey olmadı. Belki de Lottie'nin yaptığı gibi mahallelerde dolaşmaya başlamalıyım."

"Yardımcı olabilir." Gülümseyerek masaya oturdu. "Belki aramayı bırakırsan, o seni bulur." Sonra omuz silkererek ekledi, "Ayrıca, seksisin. İlgı uyandırmıyor değilsin."

"Hiç ilgilenen yok, JP. Edwin yapabileceğimin en iyisiydi."

"Edwin bir kuklaydı." Kupasını masanın üzerinde döndürdü. "Aşk bulmaktan daha çok ilgilendiğin bir şey olmalı."

"Şey, bir podcast'im var ama aşk üzerine odaklanıyor."

Kıkırdadı. "Adı ne?"

"Birbirimiz İçin Yaratıldık. Çiftlerle nasıl tanıştıkları ve aşkı nasıl buldukları üzerine röportajlar yapıyorum." Utangaç bir şekilde omuz silktim. "Sanırım aşkı seviyorum. Orijinal hikâyeleri, tanışma hikâyeleri ve insanların birbirlerini buldukları farklı yollar hoşuma gidiyor. Benim için büyüleyici. Su dersleri almayı da seviyorum."

"Su dersleri mi?" diye sordu. "Biraz bahsetsene. Suda aerobik gibi mi?"

Başımı salladım. "Evet. Sınıftaki en genç kişi benim ama bu beni rahatsız etmiyor. Sadece suda egzersiz yapmayı seviyorum ve çaldıkları müzik de eski usul aşk şarkıları. Yani benim için çok uygun."

"Tek parça mayo mu giyiyorsun?"

"Tabii ki."

Başını salladı. "Çok yazık."

"Bir grup yaşlı kadınla bikinili spor yapacak değilim. Saygın bir mayom var."

"Rengi ne?"

"Kırmızı."

"Güzel." Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Bugün için planın ne?"

"Tadilat için fikirlerimi son hâline getirecektim. Belki yürüyüşe çıkarım. Yarın için toplantılarım var ama bugün bir şey yok. Peki, ya sen?"

Kalın bileğine sarılı pahalı, mat siyah saatine baktı ve, "Yaklaşık otuz dakika içinde yetişmem gereken bir toplantım var. Öğle yemeği için benimle buluşmak ister misin?"

"Tabii," diye cevap verdim, hazırlıksız yakalanarak. Onunla öğle yemeğinde buluşmak mı? Yani sadece ikimiz mi? Bu onun yapacağı bir şey gibi görünmüyordu. Yine de dün gece, aramızdaki buzları eritmiş olabilirdi. İkimiz için de.

San Francisco uçağında kara kara düşündüyordu.

Ama gala için özür diledim.

Regis'e karşı beni savundu.

Ve aramızdaki gerilimi azalttık.

Belki de bir sonraki adım budur.

Parmak eklemiyle masaya vurdu ve sandalyeden kalktı.

"Sana yeri ve zamanı mesaj atarım. Sonra görüşürüz, Kelsey."

"Hoşça kal," diyerek garip bir el sallayışla ve uzaklaşmasını izledim.

Hah...

Belki de bu yolculuk ilk düşündüğüm kadar kötü olmayacaktı.

"Turşu aromalı cips mi? Pek emin değilim," dedim, JP'nin paylaşmakta ısrar ettiği cips paketine bakarken.

Pakate uzanarak açtı ve bana doğru eğdi. "Bir kere dene. Söz veriyorum beğeneceksin."

"Peki, ya beğenmezsem?"

"O zaman yeni bir damak tadına ihtiyacın var demektir."

"Her zaman haklı olamazsın, biliyorsun," dedim bir cips alırken.

"Çoğu zaman haklıyım. Bu cipsler konusunda da haklıyım." O da bir tane aldı ve birlikte ağızımıza attık. Cennet gibiydi, baharatlı cips dilimi bir lezzet dünyasıyla tanıştırtıyordu. Ağızımda patlayan lezzetli havai fişekler gibiydi.

Lanet olsun, haklıydı. Çok iyidiler.

Gerçekten.

Şimdiye kadar yediğim en lezzetli cipslerdendi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Beğendiğim için ona memnuniyetimi belli etmek istemediğimden omuz silkip "Eh, fena değil," dedim.

"Yalancı," diye fısıldarken dudağının kenarı seğirdi. Sonra paketi kendine yaklaştırarak ekledi, "Eğer sadece iyilerse, sanırım onları kendim yiyeceğim."

Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

İnledim ve elimi uzattım. "Peki... Gerçekten çok iyiler ve daha fazlasını istiyorum, lütfen."

Bu, gülmesine neden oldu. Bana paketi uzattığında tabağıma bir avuç dolusu cips aldım. "Gördün mü, her zaman haklıyım," dedi.

"Ve de alçakgönüllüsün." Ağzıma birkaç cips daha attım. "Peki, bugünkü toplantı ne hakkındaydı?"

İç çekerek, "Sadece Edison'la bir toplantıydı. Etrafta do-laştık ve Huxley'nin kontrol etmemi istediği diğer binalara baktık," dedi

"İyi bir şey var mı?"

"Pek değil. Zamanımızı harcamaya değmez."

"Zaman ayırmaya değip değmeyeceğini nasıl anlıyorsun?"

Elini peçeteyle silerek parmaklarındaki yoğun turşu baha-ratını temizledi. "Konum her zaman ilk şeydir. Binanın ama-cı; para kazanmak için harcadığımız zaman ve enerjiye değ-ecek mi? Ve sonra, tabii ki, tadilat. Ayrıca bu binaların hiçbir karakteri yoktu. Sadece orada öylesine duruyorlardı. Genel binalardan çok para kazandık, onları Los Angeles'ta görmüş-sünüdür, şu anda New York'ta da birkaç tane var. İşimizi gör-düler ama artık benzersiz binalarla daha çok ilgileniyoruz."

"Tutku projeleri mi?"

"Sayılır," diye yanıtladı. "Huxley gerçekten büyümek is-tiyor, bu yüzden sizinle ortaklık kurdu. Bazen hiçbir şeyin

yeterince iyi olmayacağını, sürekli en iyisi olmak için baskı yapacağını düşünüyorum ama en iyisinin ne olduğundan emin değilim."

"Bu arada iş yükünüz de artıyor."

"Aynen öyle." Sandviç dükkanının penceresinden dışarı baktı. "Öğle yemeği için benimle buluşmana şaşırdım. Böyle bir şey yapmayacak kadar benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Senden nefret etmiyorum. Ben de senin benden nefret ettiğini sanıyordum. Beni yemeğe davet etmene şaşırdım. Bunun başka bir şey yapmak için bir oyun olup olmadığından emin olamadım."

"Ne gibi?" Kıkırdadı.

"Bilmiyorum, yatak odama bir çeşit çip yerleştirmek gibi, böylece her zaman ne yaptığımı bilecektin."

"Tanrım," dedi gülerek. "Ne tür bir psikopat olduğumu düşünüyorsun?"

"Görünüşe göre ürkütücü biri olduğunu. Bilmiyorum. Benimle konuşuyor olman güzel."

"Seninle hep konuştum Kelsey, sadece artık ses tonumu değiştirdim."

"Hayır, bir süredir sessiz davranıyordun."

"Çünkü beni kızdırmıştın," diye karşı çıktı. "O gece iyi bir adam olmaya çalışıyordum ve sen bana duyarsız bir pislikmişim gibi davrandın."

"Biliyorum ve özür dilerim. Sanırım bütün gece boyunca çok kötü bir ruh hâli içindeydim. O geceki niyetinin ne olduğunu sorabilir miyim? Beni dansa kaldırdın, neden?"

"Çünkü." Ağzına bir çips daha atarak çiğnedi. "Biraz eğlendiğinden emin olmak istedim. Yaşlı bir adam tarafından ezilmek planım değildi. Ama en azından bu sana biraz neşe getirdi."

"Ve sonra Edwin ve Genesis kaçtı. Bana *When Harry Met Sally* filmi hatırlattı – hani çifte randevuya çıkarlar ve sevgilileri birbirleriyle çıkar. Biz de öyleydik."

"Şanslıymışsın o zaman. Edwin'den çok daha iyi bir arkadaşım. Üstelik bana bakmak ona bakmaktan daha güzel.."

"Ah, işte alçakgönüllülük."

"Ben alçakgönüllüyüm. Sadece sana değerimi bildiğimi gösteriyorum. Bunda yanlış bir şey yok."

"Sanırım yok." Son cipsimi bitirip sordum: "Peki, senin evine döndüğümüzde niyetin neydi?"

"Seni arabana kadar tekmelemek ve yoluna göndermek. O gece çikolata kaplı kirazlarla randevum vardı ve seninle paylaşma planım vardıysa ne olayım."

"Dur, hayır, bunu yapmadın."

Kalbini tuttu. "Yemin ederim. Evime geri döndüm, boş oturma odamda oturdum çünkü o sırada hiç mobilyam yoktu ve Twitter'da gezinirken beş tane çikolata kaplı kiraz yedim."

"Sana inanmakta zorlanıyorum. Bir kutu çikolata kaplı kirazla arkasına yaslanacak birine benzemiyorsun."

"Öyleyim," dedi. "Onlar benim kriptonitim. Onlar için her şeyi yaparım ve kutularla dolu bir kilerim var. Kesin olmak gerekirse, Queen Anne'inki", çünkü bunun bir sonraki sorun olduğunu biliyorum."

"Ciddi misin?"

"Evet. Bana inanmıyor musun? Huxley'e mesaj at."

"Onu bunun için rahatsız etmeyeceğim."

"Tamam, ben yaparım." Cebinden telefonunu çıkarıp yazmaya başladı. Gönder tuşuna bastıktan sonra kibirli bir tavırla içkisini yudumladı. Telefonu kısa süre sonra masanın üzerinde vızıldadı. Cevaba bakmadan sadece ekran kilidini açtı ve bana doğru çevirdi.

JP: Kelsey ile oturuyorum. Çikolata kaplı kirazlara takıntılı olduğuma inanmıyor. Onu doğru yola getir.

Huxley: Kilerinde en az otuz kutu var. Bu bir saplantı.

JP'ye baktığımda sırtıyordu. "Sana söylemiştim."

"Vay canına... Bu senin hakkında asla tahmin edemeyeceğim bir şey."

* Çikolata kaplı kiraz üreten bir şekerleme firması. -ç.n.

"Bazen birini zihninde bir yere oturtmaya çalışmadan önce onu tanıman gerekir Kelsey. Benim hakkımda bilmediğin çok şey var. Biraz daha bekle. Eminim daha fazlasını öğreneceksin."

"Evet, muhtemelen öğreneceğim. Tıpkı evde başkaları varken mastürbasyon yapmaktan çekinmediğini öğrendiğim gibi."

Sırıtarak göz kırptı. "Kesinlikle."

"Bu akşam ne yapıyorsun?" diye telefonda sordu Lottie, gece cilt bakımı rutinini tamamlarken.

Merak ediyorsanız, yüzümü yıkıyorum, kuruluyorum, kırışıklık karşıtı gece serumumu uyguluyorum, ardından nemlendirici sürüyorum ve sonra bir miktar gül yağı ile sabıtlıyorum. Tüm bu süreci vücudumun geri kalanına losyon sürerek bitiriyorum.

"Özel bir şey yok. Akşam yemeğini yine tek başıma yedim, üst üste ikinci gece. JP'nin biriyle toplantısı vardı, ben de karnabaharlı, peynir soslu makarna sipariş ederek geceyi noktaladım. Oturma odasında kitap okumayı planlıyorum çünkü geceleri ufuk çizgisi çok güzel oluyor. İçime çekebildiğim kadar çekmek istiyorum."

"Kulağa sürükleyici geliyor. Bir fikrim var: Eve döndüğünde, neden yine erkeklik zamanı geçirirken onu ziyaret etmiyorsun?"

Evet, ona geçen geceyi anlattım. Anlatmak zorundaydım. O benim kız kardeşimdi. Ama ona yemekten bahsetmedim çünkü bu konunun aramızda tuhaflaşmasını istemedim. Basit bir yemekti, çok çılgınca bir şey değildi, hakkında konuşulacak bir şey değildi.

"Bir daha asla o odanın yakınına gitmeyeceğim."

"Hadi ama o meme ucu dürtmesinden sonra bana JP tara-

findan öpülmenin nasıl bir şey olduğunu görmek istemediğini söyleyemezsin. Şimdi tam zamanı. Yalnızsınız, birliktesiniz, bunu test edebilirsiniz.”

“Kafanı bir yere mi vurdun sen? Bunun için burada değiliz ve oraya gitmemin imkânı yok.”

“Onu istemediğini mi söylüyorsun? Çünkü ben buna inanmıyorum. Cane kardeşler başka bir tür ve JP ile aranızda bir elektrik olduğu çok açık. Aranızdaki ilişkinin ne kadar ateşli olabileceğini öğren.”

“JP beni o şekilde istemiyor. Meme uçlarımı dürtmesinde cinsel bir şey yoktu. Eğer en ufak bir cinsellik olsaydı, ben göğsünde otururken bir şeyler yapmaya kalkışırđ. Ayrıca, tabii ki seksi olduğunu düşünüyorum ama onunla o noktaya gelmek istemiyorum. Tek gecelik bir ilişki aramıyorum. Ben aşk arıyorum.”

“Eğer Huxley gibiyse, bunun bir gecelik olmasını istemezsin.”

“O, bir gece isteyecektir. İlişki yaşayan biri olmadığını biliyorsun ve aramızda hiçbir şey olmadığı için bunu neden konuştuğumuzu bile bilmiyorum. Odasındaki tüm o olay bir kazaydı. Herhangi bir fiziksel teması iletirmek gibi bir niyetim yok.”

“Tamam ama bana şunu söyle: Göğüs ucunu dürtmesi nasıl bir histi?” Tuhaf bir şekilde iyiydi.

Beni dürtmesinin ilk şoku geçtikten sonra hoşuma gitmişti. Eğlenceliydi.

Bu onun farklı bir yönüydü ve bunu takdir etmiştim. Ama Lottie’nin JP’yi başka bir şekilde düşünmemi sağlamak için durmak bilmeyen çabasına bir son vermem gerekiyordu.

“Çok basitti. Aramızda sihirli bir kıvılcım patlamış gibi değildi. Kısa ve garipti ve sonrasında bu konu hakkında konuşmadık. Sana söylüyorum, hiçbir şey olduğu yok, o yüzden boş ver.”

“Ahh,” diye inledi. “Neden hayallerimi mahvediyorsun?”

"Hayallerin mi? Ne demek istiyorsun?"

"Abi-kardeş, abla-kardeş çiftleri."

"Bunu doğru sırada söylememişsin gibi hissediyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandı. "Kız kardeşler olarak erkek kardeşlerle çıksaydık çok havalı olurdu."

"Huxley'le sadece çıkmıyorsun, onunla evleniyorsun. Bu arada, çiçekli toplantı nasıldı?"

"Sıncıydı," dedi. "Huxley düğünümüz için en iyisini istiyor ve ben de ona buna gerek olmadığını söyleyip duruyorum. Bugün bana gelinliğimi yapması için İtalyan bir tasarımcı getirmek istediğini söyledi. Ona deli olduğunu ve Los Angeles'ta bir butiğe gidebileceğimi söyledim. Yüzündeki iğrenmiş ifadeyi görmeliydin. Sanki kendi gelinliğim için alışveriş yapma düşüncesi ona çok uzakmış gibi. Mesele şu ki Kelse, ben sadece evlenmek istiyorum, tüm bu tantana umurumda değil."

"Ama Huxley için önemli, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı. "Bu da demek oluyor ki bunu kabul etmeliyim. Biliyorsun, ilişkimiz ilk başladığında hiç bu kadar gösterişli değildi."

"Aynı fikirde değilim. Seni giymeye zorladığı tasarım kıyafetleri ve pahalı iç çamaşırlarını hatırlamıyor musun? İnsanlar senin iç çamaşırlarını görmüyordu bile ama Huxley kendi seçtiklerini giymen için ısrar ediyordu ve hiçbirinin fiyatı yüz dolardan az değildi."

"Ah, sanırım haklısın. Aklıma gelmişken, şu gece tulumlarını nasıl buldun?"

"Aman Tanrım, Lottie. Onları çok seviyorum. Çok rahatlar. Uyumak için yanımda getirdim."

"Bekle... oradayken uyumak için yanına tulumları mı aldın?"

"Evet, neden?"

Güldü. "Tamam, tabii Kelsey, JP ile aranızda hiçbir şey olmayacak."

"Üzerine giymek için bir sabahlık da getirdim. Dinle, uy-

gunsuz bulunacak diye rahatımdan ödün verecek değilim. Etrafta onlarla dolaşmayı planlamıyorum. Üzerimde her zaman bir bornoz olacak.”

“Sen öyle diyorsan. Ama sana şunu söyleyeyim, birkaç gün içinde Derek’le randevun var. JP ile herhangi bir şekilde ilişkin varsa, lütfen Derek’in duygularını incitme. Ellie beni öldürür.”

“Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Aslında randevu için heyecanlıyım. O gece için birkaç elbise seçeneği getirdim. Birini seçmeme yardım edebilirsin.”

“Tamam, güzel. Huxley bana yatak odası bakışları atıyor, gitsem iyi olacak.”

“Şok edici, ikiniz seks yapacaksınız, başka ne var ki?”

“Kıskanmış gibisin.”

Hayır, sadece azdım.

“İyi eğlenceler, ablacığım. İyi geceler.” Telefonu kapattım ve kitabımı almak için odama gittim, anne babaları için bir yıldönümü partisi vermek üzere memleketlerine dönen üç kardeş hakkında bir romantik komedi. Ama sonra kişilikleri çatıştığında ve aşk hayatları test edildiğinde kıyamet kopuyordu. Hakkında hep harika şeyler duymuştum.

Oturma odasına geri döndüm. Işığı açtım, etrafı aydınlat-tım... elinde bir bardak su, üzerinde sadece bir parça eşofman-la orada öylece duruyordu.

“Tanrı aşkına!” Tökezleyerek geriye adım atarken çılgılık attım. “JP,” diye homurdandım. “Karanlıkta öylece durmuş ne halt ediyorsun?”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Sadece biraz su alıyorum.” Gözleri beni taradı, bornozumu ve çıplak bacaklarımı inceledi. “Ne yapıyorsun?”

“Burada kitap okuyacak ve ufuk çizgisinin tadını çıkarcaktım. Tanrım, eve ne zaman geldin?” Kanepeye doğru ilerlerken çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

“Yaklaşık on dakika önce. Seni rahatsız etmek istemedim.”

"Ne kadar kibarsın, değil mi? Beni korkutmak için karanlıkta öylece bekleyecek miydin?"

"Burada kitap okuyacağımı nereden bilebilirdim ki? Manzaranın tadını çıkarırken kitap okumayı planlaman bana biraz garip geliyor çünkü ikisini aynı anda yapamazsın."

"Evet, yapabilirim," dedim çenemi eğerek. "Arada sırada kitabımdan başımı kaldırıp manzaranın tadını çıkarabilirim ve sonra okumaya geri dönerim."

"Başını kaldırıp baktığına göre kitap o kadar da iyi olamaz."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Burada kalmanın ve kendi alanına çekilmemenin bir nedeni var mı?"

"Sana bir sorum var."

"Lütfen beni sorgunuzla memnun edin," dedim, bacak bacak üstüne atarak.

Gözleri bir an için bacaklarıma kaydıktan sonra ayağa kalktı. "Cuma akşamı Belediye Başkanı'nın evine baloya davet edildim. Gelmek isteyip istemediğinden emin değildim."

Bana yine çıkma teklif ediyordu.

Yani çıkma teklifi değil, benimle daha fazla zaman geçirmek istiyordu ve bunu istemesi beni heyecanlandırmıyor desem yalan olurdu.

Ama... lanet olsun. Cuma gecesi meşguldüm.

"Cuma gecesi mi?" diye sordum irkilerek. "O gece Derek'le randevum var. Onu ertelemek istemiyorum."

JP'nin yüzü gerildi. "Randevu ha? Hâlâ o adamla çıkacak mısın?" diye sordu.

"Şey, şu anda flört ringinde olduğuma göre evet diyebilirim. Ama bu bir iş toplantısıysa, Derek'in yeniden planlayıp planlayamayacağına bakabilirim."

"Değil. Randevuna git sen. Aşk bul. Eminim hayallerindeki adam o olacaktır." Kalınlaşmış ses tonundan, konuşmadan kaçma şeklinden, sıcak JP'den huysuz kişiliğine geri döndüğü anlaşılıyordu.

"Bu konuda pislik yapmana gerek yok, JP."

“Pislik yaptığımı düşünmemiştim.”

Kitabımı daha sıkı kavradım. “Alaycılığın çok belli.”

“Bu şekilde gördüğün için üzgünüm.”

“Ben öyle görmüyorum JP, sen öyle davranıyorsun.”

“Ne yapmamı istiyorsun? Sonunda bir randevun var diye senin için parti mi vereyim?”

“Hey,” dedim, kendimi hakarete uğramış hissederek.

“Bunu yüzüme vurma.”

“Neyi yüzüne vurmayım?” Elini saçlarının arasından geçirdiğinde kaslarının sıkıntıyla nasıl kasıldığını görebildim. Bilin bakalım ne oldu, ben de sinirlendim.

“Çok fazla randevu teklifi almadığım gerçeğini. Cümlelerin içinde *nihayet* kelimesini kullanman belden aşağı vurmaktı.”

“Tanrım, sana söylediğim her cümleyi parçalara mı ayıracaksın?”

“Hayır ama bana karşı kaba olacaksan, o zaman bunu belirteceğim.”

“Kaba davranmıyorum. Tanrım, bu kadar hassas olmayı bırak.”

“Ben mi hassasım?” Göğsümü işaret ederek sordum. “Nasıl hassas oluyorum? Ruh hâli sarmaşıktaki Tarzan gibi değişken olan sensin. Tanrı aşkına, sana ayak uyduramıyorum. Daha birkaç dakika önce aramız iyiydi ama şimdi kötü davranıyorsun. Seninle baloya gelemediğim için mi? Flaş haber JP, insanların önceden haber verilmesine ihtiyacı var.”

“Kendini aklamaya çalışma,” dedi ve yatak odasına doğru döndü.

“Neden böylesin?”

“Ne gibi?”

“Güzel vakit geçiriyorduk. Harika bir öğle yemeği yedik, iyi iletişim kuruyorduk ve şimdi beni kovuyorsun.”

“Nasıl davranmamı istiyorsun? Randevuna övgüler yağdırmamı mı istiyorsun?”

Onun normal olmasını istiyordum.

Beni kendinden uzaklaştırmasını istemiyordum.

Onun şey olmasını istiyordum... Tanrım, o kadar sinirliyim ki düzgün düşünemiyordum.

Sadece anlamasını istiyordum. Cevap vermediğimde, tekrar uzaklaşmaya başladı ama hayır, bu ona vereceğim bir seçenek değildi.

Bu konu hakkında konuşacaktık.

Ve bunu şimdi konuşacaktık.

Kitabımı önümdeki sehpa üzerine fırlattım ve ona doğru yürüdüm. Elini tutup onu kanepeye çektim ve oturmaya zorladım.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Cevap yoktu. Cevapları hak etmiyordu. Onu kanepenin minderine doğru ittim, kucığına çıkıp oturdum.

"Ah, Kelsey..."

"Tavrını değiştirene kadar kalkmayacağım." İşte, hallettik!

"Bu yine beni tuzağa düşürme çabası mı?"

"Evet. Ve sakın komik fikirlere kapılma. Cinsel bir şey yapmaya çalışmıyorum ama seni tanıdığım kadarıyla bu pozisyon seni tatmin ediyor, bu nedenle, sesinde alaycı bir ton olmadan benimle konuşana kadar burada, kucığında oturacağım."

"Biraz zaman alabilir," dedi bardağındaki suyu yudumlarken.

Bardağı ondan çalıp sehpanın üzerine koydum. Diğer elimle onu kanepeye geri ittim.

"Dostum, senin bir dominant olduğunu bilmiyordum. Bu gizli bir cevher."

"Kapa çeneni," dedim. "Tanrım, çok sinir bozucusun."

"Ama yine de benimle birlikte olmayı seçiyorsun."

"Huzuru seçiyorum ve bu da senin hıyarlığı bırakman anlamına geliyor. Bana kendin hakkında bir şey söyle."

"Ne?" diye sordu, kafası karışmış bir ifadeyle.

"Bana bir şey söyle, ne olursa. Şu anda birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Buna yol arkadaşının seni tanıması diyelim. İki doğru ve bir yalana ne dersin? Bilirsin işte, aradaki buzları eritecek bir oyun."

“Ben bu tür oyunlar oynayan biri gibi mi görünüyorum?”

“Beni eğlendir lütfen,” diye yalvardım.

Gözleri beni taradı ve iğneleyici bir şey söylemekle yalvarışıma boyun eğmek arasında bocaladığını görebiliyordum. Eğer hayır derse, ona yalvarmaya devam edecektim. İş ilişkimizin iyiliği için aramızın en azından iyi olmasını istiyordum.

Birkaç nefes alımı süre daha bekledim ve sonunda...

“Peki,” diye ağır bir ses çıkardı ve sonra çenesinin yan tarafını kaşıdı. “İki gerçek ve bir yalan... Tamam. Şuna ne dersin? Bir keresinde balinalarla tüplü dalış yapmıştım. Dünyadaki en iyi işe sahip olduğumu düşünüyorum. Ve kış benim en sevdiğim mevsim.”

“Bu kolay. Balinalarla tüplü dalış zenginlere göre bir aktivite gibi görünüyor, yani bu doğru. Belli ki işini seviyorsun, o yüzden... kış en sevdiğin mevsim değil, ki bu da doğma büyüme Kaliforniyalı olduğun için mantıklı.”

“Cızzz, yanlış,” dedi vızılı bir ses çıkararak.

“Gerçekten mi? Hiç balinalarla tüplü dalış yapmadın mı?”

“Hayır, balinalarla yüzdüm. Mo’orea’da, tam olarak Fransız Polinezyası’nda bir adada. Kambur balinalar için bir sığınak. Hayatımın en güzel tatillerinden biriydi.”

Hayal kırıklığı içinde homurdandım. “JP, eğer bunu ciddiye almayacaksan-”

“Bunu ciddiye almadığımı kim söyledi?”

Kucağından inmeye çalıştım ama elleri kalçalarımaya yapıp beni yerimde tuttu.

“İki gerçek ve bir yalan söyledim.”

Büyük bir şaşkınlık içinde, “Yani bana işinden nefret ettiğini mi söylüyorsun?” dedim.

“Evet. Nefret ediyorum,” diye kesin bir dille cevap verdi.

“Bir dakika, ciddi misin? Nefret mi ediyorsun?”

“Evet. İşimden nefret ediyorum.”

“Ama sanki hoşuna gidiyormuş gibi görünüyorsun. Kafam karıştı. Kardeşlerinle birlikte kendi şirketin var, onlarla her

gün çalışıyorsun, kendi programın var ve böyle yerlerde kalıyorsun." Elimle odanın etrafını işaret ediyorum. "Tüm bunların nesinden nefret edebilirsin ki?"

Başını salladı. "Evet, anlayacağını düşünmemiştim," dedi. Beni hareket ettirmeye çalıştı ama bu sefer olduğu yerde kalan ben oldum.

"Bekle." Parmaklarımı göğsüne bastırdım. "Dürüst ol, nefret mi ediyorsun?"

"Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Özür dilerim," diye cevap verdim. "Sadece kafam karıştı. Yaptığın işten zevk aldığın konusunda çok ikna ediciydin. Neden nefret ediyorsun?"

"Sana şunu sorayım, işinin nesini seviyorsun?"

"Kendi işime sahip olmanın, büyüme ve düşüşleri deneyimlemenin karmaşıklığının yanı sıra, seviyorum çünkü dünyayı yaşamak için daha iyi bir yer hâline getirmeye yardımcı olduğumu hissediyorum. Mekânları düzenlemenin iyileştirici süreci, o mekânda yaşamak ve çalışmak zorunda olan insanlar için nasıl sakinleştirici bir teknik olabileceği hakkında ayrıntılara giren çalışmalar var. Bunun da ötesinde, sürdürülebilirlik hakkında bir şeyler yayıyorum ki bu bile tek başına işi yapmaya değer kılıyor."

"Bir fark yarattığını hissediyorsun." Başımı salladım. "İşte ben de bu noktada başarısız oluyorum. Lanet olası hayatımda değerli bir şey yaptığımı düşünmüyorum. Elbette param var, hepimizin hatta soyumuzun bir ömür boyu harcayabileceğinden daha fazla param var ve çoğalmaya devam ediyor. Bunu durdurmak mümkün değil çünkü kardeşlerimi durdurmak mümkün değil. Dünyayı ele geçirmek istiyorlar ve ben sadece bu yolculukta onlarla birlikte varım."

"Ama siz para düşkünü insanlar değilsiniz. Los Angeles'taki kuruluşlara çok para bağışlıyorsunuz. En iyi iş uygulamaları söz konusu olduğunda emlak sektörünün liderlerisiniz -Huxley'nin Lottie ile olan 'sahte nişanlı' olayını

saymazsak— ama dürüst ve güvene layık insanlarsınız. Kimseye zarar vermiyorsunuz.”

“Evet ama biz kimseye yardım etmiyoruz. Sadece kendimize yardım ediyoruz.”

“Bu doğru değil,” dedim. “Lottie, Huxley’e ilişkilerine daha yeni başladıklarında neden çalışmaya devam ettiğini özellikle sormuştum. İhtiyacı olabilecek tüm paraya sahip olduğunu ama çalışmaya devam ettiğini; çünkü çalışmazsa, büyümezse, ona güvenen insanların aileleri için bir yaşam sağlayamayacağını söyledi. Çalışanları işlerine devam edebilsin diye devam ediyor.”

“Huxley bunu söyleyebilir çünkü bu doğru ama benim işim Huxley ve Breaker’ın aldığı övgüleri hak etmiyor. Ben sadece halkla ilişkiler yüzüyüm. Bazı günler yapacak hiçbir şeyim olmuyor. Benimle çalışmanın tek nedeni, ek iş yükünü kaldırabilecek kişi olmam, ki bu da neredeyse hiçbir şey sayılmaz; çünkü hemen hemen her şeyi kendi başına yapıyorsun. Maaş çekimi alıyorum ama karşılığında bir şey yapmıyorum.”

“Bazı insanlar bundan memnun olurdu, özellikle de senin maaş çekinden.”

“Evet ama kardeşlerinin itibarına uygun yaşamak zorunda kaldığında, bu çok acımasız oluyor.”

Bilinçaltımda göğsünü okşadım. “Anlayabiliyorum,” dedim. Nihayet konuşmaya başladığı için tekrar kucığından inmeye çalıştım ama bir kez daha beni olduğum yerde tuttu. Tamam, henüz bırakmaya hazır değildi, sorun değil. “O zaman sana ne yapmak istediğini sorabilir miyim?”

Omuz silkti. “Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum.”

“Şirketten ayrılacak mısın?”

Başını salladı. “Hayır, kardeşlerim bana güveniyor. Çok özel insanlardır ve neredeyse hiç kimseye güvenmezler. Eğer ayrılırsam, benim iş sorumluluklarımı üstlenmek zorunda kalırlar. Bunun için aile dışından birini işe almazlar.”

"Bu hiç mantıklı değil. Mutlu değilsin."

Omuz silkti. "Belki de benim hayatım budur. Mutsuz."

"Bu senin için adil değil."

"Kelsey, bazen hayat adil değildir." İşte karşınızda, kötümser.

"Kardeşlerine yardım etmek için kendini Araf'a atmak zorunda değilsin. Eminim onlar senin mutlu olmadığını bilmek isterlerdi."

"Sen öyle san," diye mırıldandı ve sonra derin bir nefes verdi. Şimdi beni hareket ettirmeye çalıştı ama oynadığımız bu itme-çekme oyununda olduğu gibi bu sefer yerinde kalan ben oldum.

"Hâlâ iki doğru ve bir yalan söylemem gerekiyor."

"Doğru." Tekrar kanepeye yerleşerek bekledi. Ruh hâlinin yeniden değiştiğini görebiliyordum – aslında, surat asmayı hiç bırakmış mıydı emin değildim. Ama huysuz olmak yerine benimle konuşmuştu. Görünüşe göre yapacak daha çok işim vardı. "İki gerçeğin ve bir yalanın nedir?"

Neşeli bir ses tonuyla, "Madem sordun," dedim. Yine gözlerini devirdi.

"Bir bakalım. Magnet koleksiyonu yapmayı severim. Her zaman gittiğim her yeni yerden bir magnet toplayacağımı söylerim ama çok fazla yere gitmediğim için üzücü bir koleksiyonum var. Evimde üniversiteden beri sahip olduğum bir bitki var. Adı Boris ve onu her zaman sulayacağıma ve asla ölmeyeceğine dair karşılıklı bir anlaşmamız var. Ve çalışma haftasının her günü için iç çamaşırımın rengini planlıyorum. Hafta sonları serbesttir. Sen sormadan söyleyeyim, pazartesi kırmızı. Salı pembe. Çarşamba siyah. Perşembe yeşil, çünkü bir keresinde yeşilin perşembe günleri için olduğunu duymuştum, en çok parayı o gün kazanırmışsın, en çok o gün çalışman gerekir. Ve cuma beyazdır."

Sustu. Göz kırptı.

Sonra çenesinin yan tarafını kaşıdı. "Üçü de derinlemesi-

ne. Açıkçası, bunları bu kadar kolay sıralaman rahatsız edici. Bana gizli bir ajan olduğunu düşündürüyor."

Kaşlarını oynattım. "Arkanı kollasan iyi olur."

Verdiğim cevapları biraz düşündü. "İlki senin yapabileceğin bir şey gibi görünüyor ama sende sadece... beş magnet var."

"Tam olarak dört tane. Ama yine de bir koleksiyon."

"Boris adında bir bitki de sana çok yakışıyor ama iç çamaşırını da öyle. Tahminimce haftanın günlerini karıştırmışsın, cuma beyaz yerine aslında siyah, çünkü tipik bir randevu gecesi."

Ona bakarken çenem açık kaldı. "Bunu nasıl tahmin ettin?"

"Ayaküstü planlar yapmakta uzman olabilirsin ama ben saçmalığın kokusunu bir mil öteden alırım. Flört yolculuğuna çıkmış bir romantiksin ve masumiyetine bakılırsa, cuma günü, randevu gecesi siyah giymenin senin için cüretkâr olduğunu varsayıyorum. Mantıklı."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum, "Peki, iç çamaşırlarımın geri kalanının sırası nedir?"

Bir an duraksadı ve sonra parmaklarını kaldırdı. "Pazartesi beyaz, haftaya taze bir başlangıç yapmak için. Salı pembe çünkü çok fazla pembe iç çamaşırı olan bir kıza benziyorsun, bu yüzden salı gününe uyuyor. Çarşamba için kırmızı. Perşembe... şey, bu joker kart. Yeşilin para kazandırdığına inanıyor gibiyim, bu yüzden doğru olduğunu söyleyeceğim. Cuma günü de siyah. Hafta sonları muhtemelen eğlenceli iç çamaşırları giyersin. Mesela kalpli pembe bir tanga." Ben bir şey söylemeyince, "Haklıyım, değil mi?" dedi.

Kucağından kaydım ve bu sefer gerçekten izin verdi. "Ne yazık ki öylesin."

Kıkırdadı. Görünüşe göre bu kadar tahmin edilebilir olmaktan rahatsız olsam da komik bir şey bulduğu için memnundum.

"Ama o kadar da masum olmadığını bilmeni isterim."

"Elbette." Koltuktan kalkarak su bardağını almadan önce şortunu düzeltti.

"Değilim." Ben de ayağa kalktım. "Hayatım boyunca masum olmayan pek çok şey yaptım."

Döndü. "Ne gibi?"

Evet, Kelsey... ne gibi?

Nasıl oluyor da aklıma hiçbir şey gelmiyordu? Masum sayılmayacak pek çok şey yaptım.

"Kabul et, son derece masumsun."

Uzaklaşmaya başladı, ben de "Vibratör." diye bağırdım.

Tekrar bana döndüğünde dudağının kenarı yukarı kıvrıldı.

Bornozumu düzeltip daha da sıktım. "Vibratörüm var. İşte, bu hiç de masum değil."

"Ne tür bir vibratör?"

"Bilirsin... titreşen türden," dedim kendimden nefret ederek. "Pembe."

"Tabii ki pembe." Kıkırdadı. "Masum olmayan, Kelsey. Hemen hemen her kadının bir vibratörü vardır. Ve tahminime göre, muhtemelen her çarşamba kırmızı iç çamaşırınla birlikte kullanıyorsun."

Tanırım... neden yine haklıydı?

Mutfağa gidip suyunu doldurdu. "Kabul et, son derece masumsun. Eğer haftanın günlerinde giydiğin iç çamaşırın bunu göstermiyorsa, o zaman sahip olduğun vibratörün türünü bana ayrıntılı olarak söyleyememen gösterir."

"Pembe." Kollarımı havaya kaldırdım. "Benden başka ne istiyorsun?"

Mutfak tezgahını kavradığında gözleri benimkilerle birleşti, kara kaşları açık yeşil gözlerini gölgeliyordu. "Nabız, ayarlar, çevre, uzunluk ve eklentiler. Klitoris uyarıcısı olan vibratörlere bakmaya bile korktuğun için sıradan bir sopayla yetinip yetinmediğini bilmek istiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Aldığın şey buydu, değil mi?"

"Nabız hızının ne olduğunun ne önemi var? Mastürbasyon yapıyorum, bu yüzden masum değilim."

Elini yüzünde gezdirdi ardından yatak odasına doğru ilerledi. "Tamam, Kelsey."

"Hey," diye seslendim ama durmadı. Hayatım boyunca masum olarak bilindim ve bu etiketi kırmaya çalıştım –çünkü bundan hoşlanmıyorum– ama onun böyle düşünmesine izin veremezdim. Bu yüzden bornozumu çözüp yere bıraktım. "Bu kıyafete masum diyebilir misin?" diye sordum.

"Bornoz masumdur," dedi arkasını dönmeden.

"Bornoz giymiyorum."

Durakladı ve sonra yavaşça döndü. Siyah dantelli tulumumu giymiştim. Derin V yakalı, belden büzgölü bir atlet ve ardından gelen şortun en hafif esintilerde bile açılan yüksek yırtmaçları vardı. Sahip olduğum en rahat ve aynı zamanda en seksi çamaşırdı.

Gözleri ayak parmaklarımdan bacaklarıma, belime doğru ilerledi ardından dekoltemin ona oldukça güzel bir gösteri sunduğunu bildiğim göğsümde duraksadı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarını ıslattı, yüz ifadesi basit bir tanıdıktan çok, büyük bir kötü kurdu andırıyordu.

"Bunu neden giyiyorsun?" diye sordu sonunda.

"Geceleri bunu giyiyorum. Dolabımdaki pek çok iç çamaşırından sadece biri."

"O zaman gidip üstünü değiştirmeni öneririm," dedi ve tekrar arkasını döndü.

"Affedersin?" Peşinden yürüyerek, "Ne demek gidip üstümü değiştirmeliyim?" diye sordum.

"Bu uygunsuz, Kelsey."

Uygunsuz mu?

Bu uygunsuz mu?

Bunu evde gömleksiz ve sadece bir şortla dolaşan adam söylüyordu. Gözlerimi yukarıda tutmaya çalıştım ama JP'nin o şortla iç çamaşırını giymediğini hepimiz biliyoruz ve evet, bir şeyler görebiliyordum. Peki, eğer benimki uygunsuzduysa, o neydi?

"Bu çatı katında benim bilmediğim bir tür çifte standart kabulü mü var?" diye sordum. "Çünkü senden daha kapalı olduğuma eminim."

Beni görmezden gelerek yürümeye devam etti.

Ben de hızımı artırdım ve aramızdaki mesafeyi kapattıktan sonra omzundan çektim, böylece bana dönmek zorunda kaldı. Ama o kadar hızlı döndü ki hazırlıksız yakalandım ve beni koridorun duvarına yapıştırdı, bir eli kalçamda, diğeri hâlâ su bardağını tutuyordu. Bardağı duvara dayadı.

Haşlayan lazerler gibi gözleri bana sabitlendi. "Ne yapıyorsun?" diye nefesim kesilerek sordum.

"Beni baştan çıkarıyorsun Kelsey ve ben bunu hiç hoş karşılamıyorum."

"Seni nasıl baştan çıkarıyorum? Ben sadece... Sana sandığın gibi masum bir kız olmadığımı gösteriyorum."

Suyunu yere koymak için aşağı eğildi ve tekrar yukarı çıktığında göğsü o kadar yakındı ki ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyordum. Beklenmedik bir tutuşla beni kavradı. Koridor karanlığa gömüldü, ısıtılı ufuk çizgisi uzak bir anıya dönüştü ve JP yüzünü alçaltarak göz göze gelmemizi sağladı.

Beni duvara yaslayan eli, tulumumun kanatlarından birini aşip avucunun doğrudan etime değmesine neden oldu; başparmağı uyluğumun birleştiği noktanın tam ucundaydı. Bu küçük, zar zor dokunuş ciğerlerimdeki havanın sıkışmasına neden oldu.

"Yanında getirmek için herhangi bir pijama seçebilirdin ama sen bunu getirdin." Parmaklarının arkası yaka boyunca ilerledi, göğüs dekoltemin hemen üstüne kadar. "Yani, buradayken benim bilmediğim biriyle yatmayı planlamıyorsan, bunu özellikle geceleri benimle aynı çatı katında kalacağını bilerek getirdin."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, her şey rahatlıkla ilgili."

Eli yan taraftaki yırtmacın altından daha fazla kaydı, parmakları şimdi belimin etrafında kıvrılıyor ve tenime baskı yapıyordu.

"Yani bana Huxley ile aynı çatı katını paylaşıyor olsaydın bunu giyeceğini mi söylüyorsun?"

"Hayır," dedim kendimi tutamadan. Kahretsin.

İşin gerçeği şu ki... Huxley'nin yanında bunu giymezi dim. Geceyi onların evinde geçirdiğimde saygılı bir şeyler giyerdim çünkü yakında kayınbiraderim olacak kişinin yanında bu tulumla zıplamak istemezi dim. Bu garip olurdu.

Ama bunu gerçekten JP için mi giymiştim? Hayır. Rahat olduğu için giydim.

"Yani... Bunu onun yanında giymezi dim çünkü-"

"Çünkü o bekâr değil." JP'nin diğer eli yan tarafımı okşadı ve ben dokunuşuyla neredeyse duvardan aşağı kayırıyordum. Tanrım, çok uzun zaman olmuştu.

Bir erkek bana dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. JP'nin, bu inanılmaz seksi adamın yanıma gelmesi her türlü akıllı düşüncemi kaybetmeme neden oldu.

"Bunu beni baştan çıkarmak için giydin, itiraf et." Başını öne eğdi, böylece yanak yanağa duruyorduk, elini omzuma, dantel askılardan birine götürdü. Onunla oynadı, parmakları karmaşık dantellerin üzerinde nazıkçe gezindi. "Bu yüzden konuşmak için peşimden gelip duruyorsun, çünkü bunu istiyorsun, Kelsey."

"İstemiyorum," dedim, sesim soluk soluğa çıktı.

Kayışı çekiştirerek omzumun ucuna doğru götürdü. Tam kayışı omzumun üzerinden geçirip aşağı düşmesini sağlama dan önce, "Sen lanet bir yalancısın," diye fısıldadı kulağıma, göğüslerimin etrafındaki kumaş zar zor dayanıyordu.

Uzaklaşmalıydim.

Ona durmasını söylemeliydim.

Ama... Ama yapamadım.

Çünkü ruhumun derinliklerinde JP'nin bana göre bir erkek olmadığını, ilişkiye girecek türden bir adam olmadığını bilmeme rağmen ona doğru çekilmeme engel olamıyordum. Onun büyüüne kapılmaktan kendimi alamıyordum.

Ve daha fazlasını istemekten kendimi alamıyordum.

Ağzını kulağımda tutarak parmağını köprücük kemiğimin üzerinde hafifçe gezdirdi. "Parlıyorsun, Kelsey. Nefesin düzensiz, vücudun daha fazlası için can atıyor ve bacaklarını açarsam, benim için yalvaran ıslak bir amcık bulacağımı biliyorum."

Gözlerimi sıkarak kapattım, sözlerini sindirmeye çalışıyordum, daha önce bana hiç söylenmemiş sözleri.

Hiç.

Tüm hayatım boyunca.

Yine de ruhumun o kadar derinlerine işliyorlardı ki nasıl nüfuz ettiklerini hissedebiliyordum. Haklı olduğunu biliyordum. İçime iki parmağını soksa mutlu olacağımı biliyordum.

"Bana bunun gerçek olduğunu söyle."

Asla.

Ona bunu bilmenin tatminini yaşatmayacaktım.

Yapamazdım.

Bunu bir ömür boyu kafama kakardı.

Bu yüzden çenemi kapalı tuttu.

"Böyle mi olacaksın Kelsey?" diye sordu, burnu şimdi yanağımda geziniyor. "Dürüst olmayacak mısın?" Parmakları göğsümden aşağıya, neredeyse açıkta duran göğüs ucuma doğru kaydı. Gevşek kumaşın üzerinde dans ederken nefesimi tuttum. Zihnim çılgın atıyor, kumaşı aşağı çekmesi, göğsümü ağzına götürmesi için yalvarıyordu.

"Meme ucun sertleşmiş." Başparmağıyla üzerinden kısa bir geçiş yaptı –o kadar kısaydı ki neredeyse hiç hissetmemiştim– ama bu, ağzımdan hafif iniltilerin çıkmasına yetti. "Mmmm," diye mırıldandı kulağıma. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Sonra elimi tuttu ve kalçamdaki bol kumaşın altına kaydırarak kasık kemiğimin hemen üstüne getirdi.

"Söyle bana Kelsey, vibratörün yanında mı?" Başımı iki yana sallarken neredeyse kendi tükürtüğümle boğulacaktım.

"Büyük hata," dedi. Parmaklarım kıvrımlarım boyunca kayana kadar elimi aşağı kaydırды.

"Siktir," diye fısıldadım.

"Siktir, doğru kelime bebeğim," dedi, sonra elini benimkinin üzerinden geçirdi ve beni klitorisime masaj yapmaya yönlendirdi. Bu noktada hiçbir şeyi kontrol edemediğim için elinin benimkini hareket ettirmesine izin verdim. Bacaklarımı açtım. "İşte böyle, yer aç. Söyle bana, ne kadar ıslaksın?"

Ağır bir nefesle, "Çok fazla ıslak." dedim. Çok ıslak.

Kendimi boşaltmak için bir dakikadan fazla zaman harcamayacak kadar.

Sesi, elleri, sahiplenici hareketleri, hepsi beni harekete geçiriyor, beni bundan sonra olacıklara hazırlıyordu.

Ve ben her ne ise onu istiyordum.

Kulak mememi ısırınca —evet, aynen böyle, daha fazla— dudaklarımdan nefes nefese bir inilti döküldü. Daha fazlasını istiyordum. Elleri üzerimdeydi. Ağzı üzerimdeydi.

Elimi şortumdan çekip çıkardı ve duvara yapıştırdı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve elini çektiğinde gözlerimin içine bakarak, "Sana yalan söylediğini söylemiştim," dedi. Ardından sıcak göğsünü benimkine bastırarak parmaklarımı ağzına aldı. Dilini parmaklarımın üzerinde gezdirerek uyarılmışlığımı yaladı, sonra da ani bir hareketle serbest bıraktı.

Aman Tanrım!

Beni duvardaki bir su birikintisi gibi bırakarak uzaklaştı.

"Bana bir daha yalan söylersen, bir dahaki sefere olacıklardan hoşlanmayacaksın." Dudaklarını yaladı, tadım dudaklarını ıslattı, sonra bardağını alıp odasına dönerek kapıyı arkasından kapattı. Vay canına. Lanet olsun.

Yavaşça, yere oturana kadar duvardan aşağı kaydım. Kalbim çılgınca atarken ve klitorisim serbest bırakılma ihtiyacıyla zonklarken nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Bu da neydi?

Kapısına bakıp her şeyi anlamlandırmaya çalıştım ama

beynimin bulabildiği tek şey bedenimin daha fazlasını istiyor olduğuydu.

Bedenim onu istiyordu.

Bedenim kapısına hücum etmek, çınlıçıplak soyunmak ve kontrolü ona bırakmak istiyordu.

Askımı tekrar omzuma alıp titrek bacaklarımın üzerinde durmaya çalıştım. Duvardan yardım alarak oturma odasına geri döndüm ve eşyalarımı alıp tamamen sarsılmış bir hâlde odama gittim. Bu gece kitap okumayacaktım.

Bedenim onu istiyor olabilirdi ama kalbimin istemediğinden emindim.

Onun kalbi de beni istemiyordu.

Telefonundaki kadın ruletini görmüştüm, bu yüzden biliyordum ki ben onun zevk arayışında sadece bir hız kesiciydim.

O bana uygun biri değildi. O, hayatınız boyunca hatırlayacağınız bir orgazm yaşatabilecek ama uzun vadede kalbinizi kırarak türden bir adamdı.

Şehvet bir bağımlılıktı.

Ama benim için aşk, şehveti yenerdi ve ben aşkı arıyordum.

Kelsey: Lottie, işler iyi gitmiyor.

Lottie: Ne demek istiyorsun?

Kelsey: Huxley'e söylemeyeceğine yemin etmelisin.

Lottie: Tabii ki söylemeyeceğim. Bu bir çeşit ön sevişme, masum şeyleri ondan gizli tutmak. Onu delirtiyor. Yani, lütfen, daha fazla sır ver.

Kelsey: JP neredeyse beni boşaltıyordu.

Lottie: NE?

Kelsey: Biliyorum. Tanrım, uzun hikâye ama kısaca daha ne olduğunu anlamadan beni duvara yapıştırdı ve klitorisime masaj yapmaya zorladı. Yaptım ve sonra parmaklarımı emdi.

Lottie: Orada neler oluyor böyle? Ayrıca, Huxley bir kere-

sinde birbirimizden nefret ettiğimiz zamanlarda bunu bana yapmıştı, hatırladın mı? Sana anlatmıştım. Bu şimdiye kadar ki en seksi şeydi.

Kelsey: Parmaklarımı ağzına ektğinde neredeyse boşalıyordum. Bu neden oluyor?

Lottie: Sana o pijamaları giymemeni söylemiştim.

Kelsey: Bu hiç yardımcı olmuyor. Lottie, onun bana göre biri olmadığını biliyorum, bunu ruhumun derinliklerinde hissediyorum. Ama Tanrım, bu gece istesem bile kendimi durduramazdım. Üzerimde kontrolü var ve kendimi onun dokunuşuna kaptırıyorum. O anda kim olduğumu tamamen unuttum.

Lottie: Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.

Kelsey: Öyle. Tek gecelik bir ilişki istemiyorum. Aşk bulmak istiyorum. JP orgazmıla birlikte ilişki sunan bir adam değil.

Lottie: Bunu nereden biliyorsun? Ona hiç sordun mu?

Kelsey: Delirdin mi sen? Bunu asla sormam. Ayrıca, o tek gecelik ilişkilerden hoşlanıyor. Bunu herkes bilir. Ben onun için kolay lokmayım. Aynı mekânı paylaşıyoruz, yalnızız. Böyle olacağı belliydi.

Lottie: Bence JP'de senin bildiğinden fazlası var.

Kelsey: Var, ama konu ilişkiler olunca, güven bana, biliyorum. *derin nefes alıyorum* Sadece yeniden odaklanmam gerekiyor. Bir an için dikkatim dağıldı ve tabii ki güzeldi ama cuma günü Derek'le randevum var. Ona odaklanmalıyım.

Lottie: Evet ama ne dediğimi unutma; eğer JP ile bir şeyler başlatabileceğine dair en ufak bir ipucu varsa, Derek ile randevuya gitme. Onu incitmeni istemiyorum.

Kelsey: Biliyorum. Söz veriyorum, JP ile aramda bir şey yok. Bir anlık hataydı. Konuşarak hallettiğime sevindim. Artık hayatıma devam edebilirim. Şimdi daha iyi hissediyorum.

Lottie: Emin misin?

Kelsey: Kesinlikle.

On İkinci Bölüm

JP

Elimde bir fincan kahve, mutfak tezgâhının başında dururken, Kelsey içeri girdiğinde üzerimde sadece bir eşofmanla dolaplara yaslandım. Makyajı yapılmış, saçları ustalıkla şekillendirilmiş ve omuzlarından sarkıyordu. Üzerinde yüksek belli siyah bir kumaş pantolon ve altında beyaz bir kaşkorse olan beyaz bir bluz vardı. Ve beni gerçekten sikimden vurmak için külotuyla uyumlu olduğunu bildiğim koyu kırmızı bir ruj sürmüştü

Çok lezzetli görünüyordu ve her ne kadar beni baştan çıkarmaya çalışmadığını iddia etse de dün geceki konuşmamızdan sonra o kırmızı ruj farklı şeyler söylüyordu.

Lanet olsun... Kontrolümü kaybetmiştim. Kendime ondan uzak durmam gerektiğini söyleyip duruyordum. Bu çatı katına ilk geldiğimde planım buydu ama beni çok etkilemişti. Özür dilediğinde, bunun benim için bir anlamı vardı. Bu yüzden onu yemeğe davet etmiştim. Ona daha nazik bir tarafımı göstermeye başlarsam, benim hakkımda farklı düşünebileceğini sanmıştım. Ve işe yarıyordu ama dün gece hâlâ o randevuya gideceğini söyleyince kıyamet koptu.

Aptalca bir şey yapmış olabilirdim ama ona açılırsam—arkadaşlığımdan keyif almasını sağlarsam— o randevuya

gitmeyeceğini düşünmüştüm. Onun yerine benimle baloya gelir diye düşünmüştüm. Yine de bir öğle yemeği, fikrini değiştirmeyecekti.

Sonra geldi ve lanet olası kucağıma oturdu. Tepeden tırnağa tüm kontrolüm pencerelerden uçup gitti. Onu soyup kafamı bacaklarının arasına gömmeme engel olacak her şeye tutunmaya çalışıyordum.

Bundan sonrası yokuş aşağı yuvarlanmıştı. Nasıl oldu da onu duvara yaslayıp parmaklarımı kadifemsi tenine batırdım, hiçbir fikrim yoktu ama onun soğukkanlı, iyi hazırlanmış cephesinin yanışını izlemek şimdiye kadar yaşadığım en seksi şeylerden biriydi.

Onu koridorda bırakarak yatak odama çekildiğimde tadı damağımdaydı. Sonra duşta bastırdığım enerjiyi boşaltmıştım. Kahretsin, tadı muhteşemdi ve dilimle böyle tattıktan sonra ondan nasıl uzaklaştığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Daha fazlasını istedim. Dizlerimin üzerine çöküp ona tapmak istedim.

Ve şimdi, bu sabah, onu iş için giyinmiş görünce, dün gece olan her şey aklımın ön saflarında yer aldı.

"Günaydın," dedim o mutfığa girerken.

Bileğindeki bileziği düzeltmeye çalışırken başını kaldırdı.

"Günaydın," dedi usulca.

Kahvemi tezgâha bıraktım ve ona yardım etmek için uzandım. "Bana bırak," dedim, küçük bileziği elime alarak.

"Teşekkür ederim," dedi, jestim karşısında afalladığı belliydi. Onu suçlamıyordum. Tarzan gibi inişli çıkışlı bir ruh hâlim olduğunu söylediğinde –sanırım böyle ifade etmişti– haksız değildi. Ben inişli çıkışlı biriydim. Bunun suçunu her gün kaynayan öfkemi kontrol edemememe atıyordum. Babamı –en iyi arkadaşımı– kaybetmenin öfkesi, işimin öfkesi ve bu kızdan hoşlandığım gerçeğinin öfkesi... Ondandır gerçekten hoşlanıyordum ve onun bana istediğim gibi bakmasını sağlanıyordum.

Bileziği takmak için acele etmedim ve bileğine taktıktan sonra bir an durup parmaklarımın teninde gezinmesine izin verdim, ardından kahveme geri döndüm.

Gözleri benimkilere kaydı ve yavaşça bir adım geri attı. Fırına doğru başımı salladım. "Kahvaltın orada, ısınıyor."

"Kahvaltım mı?" diye sordu, kafası karışmış bir şekilde. "Sipariş mi verdin?"

"Hayır." Protein barıma uzandım. "Erken uyandım, uyku tutmadı ben de sana sevdiğin kahvaltıyı hazırladım, fasulye falan."

"Bunu neden yaptın?"

Çünkü davranışlarıma rağmen iyi bir adam olduğumu düşünmeni istiyorum.

Senden hoşlandığımı görmeni istiyorum ama bunu sana söylemekten korkuyorum; çünkü yüzüme gülme ihtimalin çok yüksek.

Bana bir şans vermeni istiyorum.

Benimle çıkmanı istiyorum.

"Biliyor musun Kelsey, basit bir teşekkür iyi olurdu." Elimde protein çubuğuyla odama dönüp yemek yemeyi düşündüm ama kız çok güzel kokuyordu ve ben cezaya aç bir oburdum. Bu yüzden onun için çoktan ayarlamış olduğum yemek masasına oturdum.

Mutfakta dolaştığını, kahvaltısını hazırladığını duydum ve benimle masaya oturmak için döndüğünde yer minderini fark etti. Bir kez daha o ela gözleri benimkilere kaydı.

Bana soru sormasına fırsat vermeden, "Bu sabah sıkıldım," dedim.

Endişeyle yerine oturarak tabağını bıraktı. Peçetesini kucağında düzelttikten sonra bana baktı ve "Kahvaltı için teşekkür ederim," dedi.

"Elbette," diye cevap verdim ve ayaklarımı yanımdaki sandalyeye uzattım. Protein barımı açarken gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Sonunda başımı kaldırdığımda, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Sadece kafam karıştı, hepsi bu. Dün gece bana kızgın gibiydin ve şimdi bana kahvaltı hazırladın. Bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyorum."

"Dün gece sana kızgın değildim."

"Beni tehdit ettin."

"Aman Tanrım." Gözlerimi devirdim. "Bu bir tehdit değildi, daha çok bir uyarıydı."

"Yani, dün gece beni uyardın. Eğer durum buysa, belki ben de seni uyarmalıyım."

Bu iyi olurdu.

"Tamam, beni ne konuda uyarman gerekiyor?"

"Şey... üzerinde tişört olmadan dolaşmamalısın."

"Hı-hı. Peki bunu yaparsam bana ne olacak?"

Çatalını saplayarak yumurtayla doldurdu. "Bilmek istemezsin."

"Aslında istiyorum. Gerçekten bilmek istiyorum."

"Peki." Omuz silkti. "Eğer sen tişörtsüz dolaşırsan, ben de dolaşırım."

Yüksek sesle bir kahkaha attım. "Ve sen bunu bir ceza olarak mı görüyorsun?" Çıplak göğsüme baktıktan tekrar ona döndüm. "Tişörtüm yok, o yüzden lütfen Kelsey, devam et ve beni cezalandır. O kolalı bluzunu çıkar. Bana iyi şeyleri göster."

"Ahh." Gözlerini devirdi. "Neden bu kadar çekilmezsin? Ben sadece bizi rahat ettirmeye çalışıyorum ama sen ya kızsın ya bana sataşıyorsun, ya da... şey... bilirsin işte."

"Bilmiyorum. Lütfen bu cümleyi bitir."

Bana ters ters baktı. "Sen... şey, bana dokunuyorsun."

"Dün gece sana zar zor dokunuyordum. Yanılıyorsam düzelt ama çok hoşuna gitmiş gibiydi."

"Numara yapıyordum."

Bu neredeyse kahvemini tükürmeme neden olacaktı. "Be-beğim, dün gece parmağının tadına baktım. Bunu taklit edemezsin."

"Bana bebeğim deme." Biraz fasulye aldı. "Sadece arkadaş olabilir miyiz?"

"Sana iş arkadaşlığı hakkında ne demiştin?"

"Saçmağın daniskasıydı. Huxley ve Breaker ile arkadaşım. O yüzden bana seninle arkadaş olamayacağımı söyleme. Sadece benimle arkadaş olmak istemiyorsun çünkü pantolonuma girmek istiyorsun."

Buna sııttım. "Pantolonuna girmek istiyorum."

Yanakları kızarıırken gözleri benimkilere kaydı. Telaşla, "Bu senin için bir seçenek değil. O yüzden neden bunu geride bırakıp yolumuza devam etmiyoruz? Arkadaş olabiliriz. Bu kadar basit. Sadece arkadaşça şeyler yapmamız gerekiyor."

İlgimi çekti, "Tamam, nedir o arkadaşça şeyler?" diye sordum.

"Aklıma hemen bir şey gelmiyor ama... Etrafı gezmeye gidebiliriz."

"Neden bu bana hiç de ilginç gelmiyor?"

"Bu tamamen arkadaşça bir şey. Belli ki buraya daha önce gelmişsin, o yüzden neden son toplantımı bitirdikten sonra bunu yapmıyoruz? Bana etrafı gezdirebilirsin. Belli başlı yerlerde fotoğraf çekebilirim. Eğlenceli olabilir ve birbirimizi tanıyabiliriz."

"Bana pek eğlenceli gelmedi."

"JP!" diye bağırarak beni şaşırttı. "Zorluk çıkarmayı bırak ve Tanrı aşkına, benimle gezmeye gel. Yüce Tanrım."

Kıkırdayarak başımı salladım. "Tamam, bu kadar sinirlenmene gerek yok. Gezmeye gidebiliriz ama sana şunu söyleyeyim, bütün zaman boyunca piç gibi davranacağım."

"Davranmasan şaşardım zaten." Peçetesiyle ağzını sildi. "Bugün son toplantım saat ikide. Döndükten sonra üstümü değiştiririm, sonra da şehre ineriz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Kâbus gibi." Kahve fincanımı ona doğru eğdim. "Sabırsızlanıyorum." Sonra sandalyemden kalkarak elimde kahve fincanım ve protein barımınla odama doğru ilerledim ancak yarı yolda durdum. "Kelsey?"

"Evet?" diye sordu, çatalını ağzına yaklaştırmış hâlde.

"Bil diye söylüyorum, istediğin kadar arkadaşmışsınız gibi davranabilirsin ama... Tatlı amının tadını hâlâ dilimde hissedebiliyorum."

Ve sonra yüzümden bir gülümsemeyle ondan uzaklaşıp yatak odama yöneldim. İhtiyacım olan şey tam da buydu, onunla biraz daha yalnız kalmak. *Bakalım bu olduğunda alaycılığı mı azaltabilecek miyim?*

"Burası çok şirin," dedi Kelsey, yanımda yürüyüp etrafımızdaki her şeyi incelerken.

"Turist akınına uğruyor," dedim.

"Tam da istediğimiz gibi, değil mi?"

"Senin istediğin gibi. San Francisco'daki eğlence anlayışım bu değil." Yumuşak bir simidi paylaşan çiftten kaçtım.

"Ooo, atlıkarıncaları var. Hadi binelim."

"Atlıkarıncaya bineceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

Bana şakacı bir sırtış attı ve sonra kolumu çekti. "Eğlenmeli olacak."

"Kelsey, ben ciddiym, o şeye binmeyeceğim."

Bizi sıraya soktu, gitmeye çalıştım ama o kolunu koluma dolayarak şaşırtıcı bir şekilde beni yerimde tuttu.

"Gevşe biraz. Arkadaşlar böyle aptalca şeyler yapar. At üstüneyken bumerangımı çekebilirsin."

"Bumerang da ne?"

"Instagram'da," dedi, sanki ben aptalmışım gibi.

"Bu hiçbir şeyi açıklamıyor."

"*Full House* evlerinin önünde yaptığımız şey."

Evet, biz de o insanlardandık. Tam olarak Painted Ladies'i aradık ve önlerinde durup garip fotoğraflar çektik. Oradan *Full House*'daki gerçek eve uğradık ve Kelsey'nin poz ver-

diği bir düzine fotoğraf çektim. Beni kendisiyle fotoğraf çek-tirmeye zorladı ve bana mesaj atarak arkadaş olarak ne kadar sevimli göründüğümüzü söyledi.

Harika.

Daha sonra iskeleye indik, bildiğiniz gibi şu anda atlıka-rınca kuyruğundayız.

"Buraya kaç kere geldin? San Francisco'ya yani," diye sordu.

"Sayamayacağım kadar çok," diye yanıtladım.

"Pier 39'a hiç gittin mi?"

"Birkaç kez. Bir keresinde burada biriyle çıkmıştım."

"Oooo, bir randevu," dedi Kelsey sinir bozucu bir ses to-nuyla. "Biraz daha anlat. Jack Parker'ın biriyle çıktığını bil-miyordum."

"Bu benim adım değil."

"Sağlam bir tahmin." Sırttı.

"Birkaç yıl önceydi. Eğlenmek için dışarı çıktık ve geceyi benim yatağında bitirdik. Buraya gelme zahmetine değdi."

"Dur tahmin edeyim -sonunda yatağına girmeyeceğime göre- bu, zahmete değmez mi?"

"Bu her an tersine dönebilir," diye dürüstçe cevap verdim.

"Olmayacak." Ön kolumu okşadı. "Ama iyi denemeydi. Söyle bakalım, hiç kız arkadaşın oldu mu?"

"Evet," diye cevapladım.

"Detaylandırmak ister misin?" diye sordu, sırada birkaç adım ilerlerken.

"Pek sayılmaz."

"Ah, kalbini kıran tek kız olduğu hikâyelerden biri mi?"

Athkarınca yüklenirken yavaşça ilerlemeye devam ettik.

"Hayır, aslında. Onun kalbini kıran bendim."

"Öyle miydi?" diye sordu. "Sana âşık mıydı?"

"Evet," diye cevapladım.

"Ve sen değil miydin?"

Başımı salladım. "Değildim. Duygularımın bu yönde ge-

lişmeyeceğini bile bile onunla çıkmaya devam etmenin adil olmadığını düşündüm ve ondan ayrıldım. Yüzüme bir milkshake fırlattı ve sonra da hissimla çekip gitti.”

“Aman Tanrım, yüzüne milkshake mi fırlattı? Ne aromalıydı?”

Kıkırdadım. “Bunun ne önemi var ki?”

“Emin değilim ama bilirsin, ayrıntılar hikâyeyi oluşturur.”

“Sanırım vanilyaydı, birlikte olmamamız gerektiğini bilmemin bir başka nedeni de bu. Vanilyalı milkshakeler sıkıcıdır.”

“Hey, hayır, değiller. Onlar orijinal. Onlar olmadan başka bir lezzet bulamazsın. Vanilyalı milkshake’i eleştirme.”

“Bunu mu sipariş ettin?”

“Tabii ki hayır.” Saçlarını omzunun üzerinden attı. “Açıkcası ben çilekli istiyorum.” Kıkırdadım, sıranın önüne geçtik ancak atıklarınca dolu olduğu için durdurulduk. Kelsey bana doğru dönerek kapıya yaslandı. “Milkshake siparişin ne?”

“Çikolatalı.”

“Bunu tahmin edebilirdim. Çok tahmin edilebilirsin.”

Alay ederek, “Çilekli milkshake tahmin edilebilir değil miydi? Tek yapman gereken merhaba demek ve herkes senin çilekli milkshake kızı olduğunu anlar,” dedim.

“Bunda yanlış bir şey yok. Yani, kız ondan ayrıldığında yüzüne milkshake fırlattı. Ondan sonra bir şey oldu mu, yoksa milkshake her şeyi bitirdi mi?”

Yüzümü buruşturdum ve elimi çenemde gezdirdim. “O gece ayrılık seksi yaptık ama ondan sonra bitti.”

“Oh, Jean-Pierre ...”

“Adım o değil.”

Hayal kırıklığı içinde tersledi. “Yine de ayrılık sonrası seksi mi? Biraz iğrenç, sence de öyle değil mi?”

“Hiçbir zaman en iyi seçimleri yaptığımı söylemedim,” dedim özür dilemeden.

“Bu ilişki ne kadar zaman önceydi?”

"Eh, iki, üç yıl kadar önce. Sanırım şimdi nişanlı. En azından bana 'yanlışlıkla' nişan yüzüğünün fotoğrafını attığında öyle tahmin etmiştim. Başka biri için olduğunu söyledi."

Kelsey lafı uzatarak, "Ah, tabiiiii," dedi ve bu da beni gülmüştü. "Hepsi böyle söyler. O resmi seni kıskandırmak için bilerek gönderdi. Kıskandın mı?"

"Zerre kadar kıskanmadım. Aslına bakarsan, bunu söylemek çok boktan ama o mesaja kadar onu unutmuş gibiydim."

"Ve o zamandan beri yalnız kurt mu oldun?"

"Evet, bunda yanlış bir şey yok."

"Var demiyorum," dedi atlıkarınca yavaşlarken. Bineceği mi düşünmediğim yolculuğun parasını ödemek için cüzdanımı çıkarttım ve ikimiz için de on dolarlık bir banknot aldım. "Sadece enteresan. Öte yandan ben bekârım çünkü... şey, görünüşe göre sevilmiyorum."

Görevliye paramızı verirken ve o da kapıyı açarken, "Bunun gerçek olmadığını kesinlikle biliyorsun," dedim. "Her zaman ne derler, benüz doğru kişiyi bulamadın, mı?"

"Ama buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu atlıkarıncaya atlayıp mavi bir at bulurken. Onun yanındaki sarı ata bindim ve kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Ben sarı bir ata binen yetişkin bir adamdım. Bu benim için inanılmaz derecede kalitesizdi.

"Elbette," diye istemeden cevap verdim; çünkü bu tür konularda neye inandığımı gerçekten bilmiyordum.

"Bu pek inandırıcı değil."

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Seksisin, bu yüzden anında çekici geliyorsun. İş ortamında havalısın, profesyonelsin ve belli ki sürdürülebilirlik konularını baştan sona biliyorsun. Son zamanlarda -seninle daha fazla zaman geçirdikten sonra- rahatsız edici, kontrol manyaklığı derecesinde olsa da işlerin her zaman tercih ettiğin yönde ilerlemesini istediğini de öğrendim. Gün geçtikçe sende daha fazla dışı şeytan davranışı görüyorum. Birçok insanın sendeki bu yönü

bilmediğinden eminim. Ama dışarıda bu tür şeylerden hoşlanan birileri olmalı." Omuz silkтім.

Dişi şeytan ortaya çıktığında bile ondan hoşlanıyorum. Ne olursa olsun, ondan etkileniyordum.

"Vay canına," dedi gülümseyerek. "Benim hakkımda ne güzel bir resim çizmişsin."

Zil çaldı ve atlıkarınca hareket etmeye başladı, o da konuşmayı bıraktı ve telefonunu çıkartıp fotoğraf çekmeye başladı.

"Bu resimlerle ne yapmayı planlıyorsun?" Atlıkarınca hızlanırken ona sordum.

"Şantaj tabii ki." Sırttı sonra ikimizin de bir selfie'sini çekti.

"Daha azını beklemezdim."

"JP, giy şunu."

"Onu giyeceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir. Zaten atlıkarıncaya bindim, tramvaydaki o aptal bumerang şeylerini yaptım ve Alcatraz'ı elimde tutuyormuş gibi yaptım. Akşam yemeğinde lanet olası bir önlük giymekle sınırlı çiziyorum."

"Züppelik yapıyorsun."

"Önlük giymek istemediğim için mi?"

"Kesinlikle." Restoranı işaret etti. "Bu deneyimin bir parçası."

İstemediğim bir deneyim. Nerede yemek yiyeceğimize o karar vermişti ve tabii ki popüler turistik bir yer olan Yengeç Evi'ni seçti. Ama ortam bana göre değildi. Ben plastik önlük giymezdim.

"Deneyimden mahrum kalmakla bir sorunum yok."

"Joo-Joo Poo-Poo, önlüğü tak."

"Joo-Joo Poo-Poo isminin bir tahmini mi?"

"Evet. Bu defa doğru değil mi?"

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

"Yakınından bile geçmiyor."

"Kahretsin, eğer öyle olsaydı kesinlikle bu masanın her tarafına kahrkaha saçardım."

"Cazipmiş."

"Buyurun," dedi garson kızımız, devasa –yani devasa derken fırın tepsisi büyüklüğünde– bir tencere dolusu pişmiş yengeç, bir tabak patates kızartması ve ısıya dayanıklı kapta eritilmiş tereyağını önümüze koyarak. "Afiyet olsun."

Kelsey, "Vay canına, çok fazla yengeç var," dedi. "Ama iştahım epey açıldı." Ben daha bir kızartma almayı düşünmeden, bir yengecin bacağına koparıp bana gülümsedi.

Ahh...

O çıtırtı, ninja gibi yaptığı şey, yüzündeki memnuniyet... hayatım için korkmam gerektiğini düşündürüyordu.

"Sorun ne?" diye sordu sırtarak.

"Bacağı bu kadar çabuk koparman şaşırtıcı."

"Bu sana bir hatırlatma olsun, JP. Bana karşı gelme."

"Kesinlikle." Yengece uzandım ve nazikçe, çünkü ben bir tür barbar değilim, bir bacağına çıkarıp etini çektim. Tereyağına batırıp damlamasını izledim. Damladı ve damladı...

Hay sikeyim.

Kelsey'e baktığımda, o bilmiş sırıışıyla bana gülümsedi. Plastik önlüğü kaldırıp bana doğru salladı.

"Ver şunu bana," dedim, önlüğü elinden kaparak başını geriye atıp gülmesine neden oldum.

Önlüğü boynuma geçirerek sandalyemi masaya yaklaştırdım.

"Ne kadar sevimli görünüyorsun öyle?"

"Eğer bir fotoğraf çekersen, ben-"

Telefonunu kaldırdı, parmağını ekrana bastırıldığını gördüğümde gülümsedi. "Oops, çok geç." Tekrar gülümsedi ve ekrana baktı. "Ooo, bu geceki favorim bu olabilir. Saklamaya değer."

"Patronunla dalga geçmek senin yararına değil."

"Sen teknik olarak benim patronum değilsin, sadece işleri denetliyorsun. İşin özüne inmek istersek, patronum senin de belirttiğin gibi Huxley ve eminim bu gece topladığım 'verileri' görünce bana zam yapacaktır."

Sanırım haklıydı, ne yazık ki.

"Yine de bu itaatsizliği rapor edeceğim."

"O konuda iyi şanslar." Göz kırpı sonra bir yengeç bacağı daha kopardı. "Şimdi lütfen bana buranın neden senin için uygun olmadığını söyler misin? Açıkçası, yengeç lezzetli, manzara harika, kıyafetler birinci sınıf. Burası sana nasıl çekici gelmez?"

"Aldatıcı."

Gözlerini devirdi. "Tam da düşündüğüm gibi, sen bir züppesin. Ziyarete gelen insanlar için doğru olanı yapan bir yerden nefret ediyorsun. Burası şu anda benim hayallerimi gerçekleştiriyor. İskelede yengeç yemek, pencerenin hemen dışında körfezdeki tekneler, yerden tavana kadar uzanan eski metro karoları ve tam bir gemi olmasa da gemideymişiz havası veren sade yemek odası masaları. Her şey burada. Yani, bunu tamamen tatmin edici buluyorsam beni bağışla. Keşke karşımda oturan huysuz da biraz neşelense."

"Benim kusursuz gecem bu değil ama."

"A-ahh. Sanki aklında kusursuz bir gece varmış gibi konuşuyorsun."

"Var." Ağzıma bir kızartma attım ve cevabım onun meraklı bir bakış atmasına neden oldu.

Öne doğru eğildi, eliyle çenesini destekleyerek, "Lütfen anlat." dedi.

"Anlatmama gerek yok," dedim. "Göstereceğim."

"Göstermek mi?"

Başımı salladım. "Yarın akşam, toplantıların bittiğinde. Sana San Francisco'daki kusursuz gecemin nasıl olduğunu göstereceğim."

Elini masanın üzerine koyarak dramatik bir tonda sordu,

"Bekle, yani ilerlettığımız bu dostluk sadece tek gecelik bir şey değil mi?"

"Bu bir dostluk değil, kısa süreli bir arkadaşlık."

Yüksek sesle güldü ve bağımlılık yaratan bu ses etrafımızdaki masaların dikkatini çekti. "Vay be, Cane Enterprises'ın medya sorumlusu olmana şaşmamalı. İşleri nasıl çevireceğini iyi biliyorsun. Tamam, yemi yutacağım. Bu kısa süreli arkadaşlık yarın da devam edecek mi?"

"Evet," diye yanıtladım, bir kızartma daha alarak. İtiraf etmeliydim ki lanet olası önlüğe rağmen bu şey güzeldi. "Ve sana şehirde bir gecenin nasıl olduğunu tam olarak göstereceğim."

"Eminim bu geceden daha iyi olmayacaktır."

"Olacağı garanti."

"Dinle, Julian Prince..." Haklı olup olmadığını görmek için yüzünü buruşturarak durakladı. Sadece başımı salladım ve omuzları düştü. "Atlıkarıncaya bindiğine ve önlük giydiğine dair lanet olası kanıtlar topladım. Hiçbir şey bunu yenemez."

"Sen öyle san," dedim bir yengeç bacağı daha kapmadan önce.

"Tamam... İtiraf et, bu çok güzel," dedi Kelsey ağzına bulaşan dondurmayla.

Kelsey ile ilk tanıştığımda, onun âşık olma hayali kuran seksi, gergin bir organizatör olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi fark ediyordum ki Huxley ve Lottie'yle evlerinde takılırken bile temkinli, profesyonel yüzünü korumuştur. Ama yavaş yavaş, gece ilerledikçe, onun daha da rahatladığını gördüm. Şimdi benimle dudaklarında dondurma ve ağzının kenarında şekerleme ile konuşuyordu.

Bu çok sevimliydi.

O mükemmellik kalkanını bırakmıştı ve bu yönü hoşuma

gitmişti. Tahmin edilemezdi ve bir o kadar da kendinden izler taşıyordu.

"Hadi ama." Dirseğiyle beni dürttü, ben de teslim olmaya karar verdim.

"Evet, bu iyi."

"Ha, biliyordum." Şekerle kaplı kaşığını havada tuttu. "Seni yakalayacağımı biliyordum."

"Beni sen yakalamadın, Ghirardelli yakaladı."

Yemeğimizi yedikten sonra Kelsey tatlı almak için tepeye, Ghirardelli'ye gitmemizi istedi. Biraz uzun bir yürüyüştü, bu yüzden oraya vardığımızda akşam yemeği kısmen sindirilmişti ve tatlıya dalmaya hazırдық.

Klasik bir şekerlemeli sundae paylaşmaya karar verdik. Kalabalık restoranın ortasında bir masa bulduk. Ben yemek için dışarıda dolaşmayı tercih ederken, o bir kez daha tam bir deneyim yaşamak istedi. Mermer tablalı, yuvarlak bir bistro masasının etrafına dolmuş olan etrafımızdaki insanlar da en az bizim kadar sundaelerinin tadını çıkarıyordu.

Kaotik bir ortamdı.

Gürültülüydü.

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama akşamımız için mü-kemmel bir sondu.

"Aman Tanrım, şuraya bak, şu çift öpüşüyor."

"Ne?" diye sordum.

Kaşığıyla işaret etti. "Tam orada, köşede. Ne düşünüyorsun, ilk buluşma mı?"

"İlk buluşmada bunu yapar mısın?" diye sordum. "Çünkü ilk ve tek randevumuzdan hatırladığım kadarıyla sen bundan daha huysuzdun."

"Çünkü hayallerimdeki adamla tanışmayı bekliyordum ama onun yerine kâbuslarımdaki adamla tanışmışım."

Kalbimi sıkıca tuttum. "Beni yaraladın, Kelsey."

Şakacı bir şekilde omzumu dürttü. "Ama şimdi bize bak, kısa süreli bir arkadaşlık yaşıyoruz. Mucizeler gerçekleşiyor."

"Bunun seni etkilemesine izin verme. Kısa süreli bir arkadaşlık bile sayılmayız."

"Bilmiyorum, benimle ikinci bir gezintiye çıkmayı kabul ettin, yani birbirimize bağılımız gibi görünüyor. Eğer bu kısa süreli arkadaşlık değilse, nedir bilmiyorum."

"Tanrım, bu gece durmadan sinir bozuyorsun."

"Seninle takılırken uğraşmak zorunda olduğum şeylerden sadece bir tutam."

Espriliydi.

Dondurmamızdan bir kaşık daha aldım ama şekerlemeden çok dondurmaya odaklandım. Kelsey'nin şekerlemeyi çok sevdiğini fark ettim ve daha fazla yemesine izin vermem gerektiğini düşündüm.

Gördünüz mü, iyi bir adam olabiliyordum.

"Soruya cevap vermedin. İlk buluşmada böyle mi yaparsın? Senin gibi romantik röntgenciler dudak kenetlenme gösterisini yandan izlesin diye bir çikolata dükkanının köşesinde öpüşür müsün?"

"Belki yirmi bir yaşındayken bir restoranda öpüşme olasılığım daha yüksek olurdu ama artık yirmili yaşların ortasında saygın bir hanımefendi olduğuma göre standartlarım var. İyi bir yemek, harika bir sohbet beklerim ve gecenin sonunda gözlerim kamaşmışsa öpüşmek için eğilirim."

"Göz kamaştırıcı, ha? Gözlerinizi kamaştırmak için ne gerektiriyor?"

"Not mu alacaksın?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Evet, tam tersini nasıl yapacağıma dair, bilirsin, çünkü eğer seni rahatsız etmiyorsam, o zaman ne işe yararım?"

Yüzü ifadesizleşince kıkırdadım. "Eğer durum buysa, göz kamaştırıcılığıma kendime saklayacağım."

Ayağımla onu masanın altından dürttüm. "Anlat işte." Bir saniye beni inceledi ve sonra dedi ki, "Şey, her şeyden önce, kendini beğenmiş olmamalı. Düzgün bir kafaya sahip olmalı ve iyi bir dinleyici olmalı; ama aynı zamanda kendisi hakkın-

da konuşmaktan da korkmamalı. Aile benim için önemli, bu yüzden ailesine yakın olduğunu bilmek isterim. Hmm, başka? Ah, kendini küçümseyen bir hikâye her zaman iyidir çünkü o zaman kendini çok ciddiye almadığını anlarım. Arada sırada küçük dokunuşları da severim ama çok abartılı olmaması lazım. Beni sıkıştırmadan ilgilendiğini bilmek isterim. Ve tabii ki ilginç sorular, akıp giden bir sohbet. Ayrıca, güzel bir gülümseme, nazik gözler ve benim için sandalye çeken bir erkekten çok hoşlanırım. Bir centilmen.”

Yavaşça başımı salladım. “Eskiden okuduğum bir köşe yazısı vardı, adı ‘Modern Centilmen’. Her zaman kız arkadaşına kapıyı aç derdi ama o kapıdan içeri girerken elini kışında gezdir ki kime ait olduğunu bilsin. Aradığın şey bu mu?”

Birkaç kez göz kırptı ve sonra dikkatini dondurmaya verdi. “Yani, buna kızmazdım.”

Kıkırdadım. “Bunu evet olarak kabul ediyorum. Biliyor musun, bir erkeğin uymasını istediğin standartlar oldukça yüksek.”

“Bu konuda kendimi suçlu mu hissetmeliyim?” diye meydan okudu.

Düşünmeme bile gerek kalmadan başımı salladım. “Hayır, hiç sanmıyorum. Ne istediğini biliyorken neden daha azına razı olasın ki? Gerçi Edwin’le standartını düşürmedin mi sence?”

“Edwin’in anlık bir hata olduğu çok açık. Aslında, Edwin için seni suçluyorum.”

“Beni mi?” Göğsümü işaret ettim. “Neden beni suçluyorsun? Seni o ahmakla çıkmaya ben zorlamadım.”

“O bir ahmak değildi, sadece... ahmakımsı biriydi.”

“Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, öyle olsun. Ama neden beni suçladığını anlamıyorum.”

“Çünkü tanışma restoranında yediğimiz akşam yemeği berbattı. Standartlarımı düşürmem gerektiğini düşündürdü bana.”

“O kadar da kötü değildi,” dedim.

"Biriyle tanışmak için orada olan sen değildin. Bir iddiayı yerine getirmek için oradaydın. Dürüst olmak gerekirse heyecanlıydım. Sana eğlenceli görünmüş olabilir ama benim için daha çok cesaret kırıcıydı."

Bu beni gerçekten kötü hissettirdi. Hiç bu şekilde düşünmemiştim ve farkına bile varmadan suçluluk duygusu beni tüketti.

"Özür dilerim, Kelsey," dedim gözlerinin içine bakarak. "O gece aptal ve gururlu bir adamdım. İlk geldiğimde gururumu incittin ve ben de bunu üzerimden atamadım. Seni de kendimle birlikte aşağı çekmeye çalıştım. Bunu yapmamalıydım."

Durakladı, kaşığı ağzının ortasındaiken, "Vay canına, teşekkürler JP," dedi. Kaşığını ağzına götürürken sırttı. "Atlıkarınca, resimler, önlükler ve bir özür. Bunun en sevdiğim gecelerden biri olduğunu söyleyebilir miyim? Görücü usulü randevu restoranına göre büyük bir gelişme. Tüm bu 'kısa süreli arkadaşlık' olayı aslında oldukça keyifli."

"Bunu telafi edebildiğime sevindim."

"Ettin. Josiah Phoenix."

"Yaklaştın."

Gözleri heyecanla açıldı. "Gerçekten mi?"

Güldüm. "Hayır."

"Ahğğ." Beni itti. "Bu çok kabaydı."

"Eğlenceliydi." Ona sırtarak karşılık verdim, o da bana karşılık verdi.

"Beni odama götürebilir misin?" diye sordu Kelsey, çatı katında yere yığılıp ayakkabılarını çıkarırken. "Bir santim daha hareket edebileceğimi sanmıyorum."

Sonra yere uzandı, kot pantolonunun kemerini kurcaladı ve rahatlayarak inlemeden önce düğmesini açtı.

"Vay canına, bu görülmeye değer bir manzara."

Öğkkk.

Az önce ağzından çıkan, bir hanımefendiye hiç yakışmayan geçirmeden dolayı ağzını kapattı. "Bunu duydun mu?" diye sormadan önce bana baktı, yüzünde şok ifadesi belirdi.

"Bebegim, otuz kat aşağıdaki kapıcı bile duydu. Üzerinde durduğum katı salladın."

"Abartma."

"Sanırım San Francisco, Richter ölçeğine göre bir deprem rapor edecek."

"Kes şunu."

"Artçı sarsıntılar yüzünden midem bulanıyor."

Bacaklarıma vurdu, ben de güldüm ve uzanıp onu ayak bileklerinden yakaladım.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni odana çekiyorum... bekle... alt taraftan bir şey çıkmayacak, değil mi?"

"İyy, gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, yapmayacağımı söyleyemem. Bir zamanlar mükemmeliyetçi ve ketum olarak tanıdığım kız az önce önümde kot pantolonunun düğmelerini açtı ve korkunç bir şekilde geçirdi, bu yüzden... Bundan sonra ne olacağından emin olamıyorum."

Ben onu çekmeye devam ederken kolunu gözlerinin üzerine kapattı. "İşte bu yüzden beni sevecek birini asla bulamayacağım. Ben iğrenç bir insanım."

"Hayır, değilsin. Sadece normalsin."

Kolunun altından baktı ve "Sen beni çekerken gerçekten osurmuyayım diye böyle söylüyorsun," dedi.

"Gerçekten o yüzden değil. Her zaman bu kadar kibirli olmadığımı görmek güzel."

"Kibirli mi? Bu çok saçma."

Yatak odasına ulaştığımda, "Sadece kibirli biri saçma terimini kullanır," dedim. Kapısını açtım ve Kelsey'i içeri sürükledim. Onu yerde bırakmayı düşündüm ama eğilip yerden kaldırdım. Kollarını boynuma dolamadan önce şaşkınlıkla cıyakladı.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Seni yatağına fırlatıyorum," dedim onu fırlatırken ama boynumu bırakmadı, bu yüzden onun yatağa düşmesini izlemek yerine, yatağın üzerinde bir dizi uzuvla çarpışarak birlikte düştük. "Tanrım," diye mırıldandım yorgana doğru. "Bırakman gerekiyordu."

"Az önce bütün bir yengeç, yarım tabak patates kızartması, yarım dondurma yedim ve eve geldiğimizde senin önünde pantolonumun düğmelerini açmak zorunda kaldım. Etrafta savrulmak istediğimi sana düşündüren ne?"

"Yani bu, karnına bastırmam, daha mı iyi?"

"Daha iyi bir pozisyon olabilirdi."

"Bırak," dedim.

"Ah, doğru, evet." Kollarını boynumdan çözdü ve ben de üzerinden kalktım. "Şimdi, kısa süreli arkadaşlığımız için beni soymanı ve pijamalarımı giydirmeni istemek çok mu fazla olur?"

Ona ters ters baktım. "Bebeğim, eğer seni soyuyorsam, sana hiçbir şey giydirmeyeceğimden emin olabilirsin."

Karnını ovuşturdu. "Öyle mi? Bundan bir parça ister miydin?"

"Garip bir şekilde, bunu ilgi çekici buluyorum."

"Standartlar, JP... standartlar."

Omuz silktim. "Benim hiç yok." Yatak odasının kapısına doğru yürüdüm. "Kendi başına idare edebilecek misin?"

Derin bir iç çekti. "Sanırım. Kendimi toparlamam biraz zaman alabilir ama evet, idare edeceğim."

"Tamam, o zaman... iyi geceler."

"İyi geceler. Jordan Preston."

Kapıyı tutup omzumun üzerinden baktım. "Adım Jonah Peter."

"İyi geceler..." demeden önce dudaklarından yavaş, seksi bir gülümseme geçti. "Jonah."

"İyi geceler, Kelse."

Breaker: Öldün mü?

JP: Ölmediğimi çok iyi biliyorsun ve bu konuda konuşmak istemediğimi de çok iyi biliyorsun.

Breaker: Dostum, atıklarınca mı? Önlük mü? Kelsey Lottie'ye mesaj atmış, o da resimleri Huxley'e göstermiş, o da direkt bana gönderdi. Seni gerçekten kandırıyor, değil mi?

JP: Bu konuda konuşmak istemiyorum dedim.

Breaker: Bu işin peşini bırakmana asla izin vermeyeceğim. Ne haltlar dönüyor?

JP: Kesinlikle hiçbir şey.

Breaker: Bu geceki randevu mıydı?

JP: Hayır, kısa süreli arkadaş olarak çıktık.

Breaker: Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?

JP: Konuşacak değerli bir şeyin yoksa, cehenneme kadar yolun var.

Breaker: Ben ciddiylim. Onunla tanıştığından beri ona aşık-sın, peki neler oluyor? Bir şey mi başlatmaya çalışıyorsun?

JP: Hayır. Basit bir gezintiydi. Burada yapacak bir şeyimiz yok, o yüzden benden onunla turistik şeyler yapmamı istedi. Ben de yaptım. Hepsi bu. Çatı katına döndüğümüzde geçirdi ve onu ayaklarından sürükleyerek odasına götürmek zorunda kaldım çünkü çok yemişti. İnan bana, hiçbir şey olmuyor.

Breaker: Ama bir şey olmasını mı istiyorsun?

JP: Neden dedikoducu bir anne gibi davranıyorsun?

Breaker: Sadece senin için endişeleniyorum. Son zaman-larda farklısın. İyi olduğundan emin olmak istiyorum.

JP: Eğer farklıysam, bunun Kelsey ile bir ilgisi yok.

Breaker: Bu ne demek oluyor?

JP: Hiçbir şey. Bu konuda endişelenme. Dinle, yorgunum ve yarın erkenden Jeremiah ile The Wharf'ta bir toplantım var.

Breaker: *Tamam ama konuşmak istersen burada olduğumu biliyorsun. Huxley meşgul olabilir ama ben değilim. Bana güvenebilirsin.*

JP: *Teşekkürler. Ben böyle iyiyim.*

Breaker: *Güzel. Ayrıca... eğer ona karşı bir şeyler hissediyorsan, dostum, devam et.*

JP: *Kendi işine bak, Breaker. İyi geceler.*

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

On Üçüncü Bölüm

KELSEY

Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast

Huxley ve Lottie

Kelsey: Birbirine delicesine âşık çiftlerle tanışma hikâyelerini konuştuğumuz Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast'e hoş geldiniz. Huxley ve Lottie, bugün bana katıldığınız için çok teşekkür ederim. Lütfen bize nasıl tanıştığınızı anlatın.

Lottie: Kız kardeşini bu podcast'e çıkarmanın zamanı gelmişti.

Huxley: İlk çiftin biz olmalıydık.

Kelsey: Ben bu podcast'e başladığımda siz bir çift değildiniz.

Lottie: Bu sınır bozucu derecede iyi bir nokta ama yine de yeterince uzun sürdü. Açık ara en ilginç hikâyeye sahip olan biziz.

Huxley: Biraz sesini alçaltmak isteyebilirsin.

Lottie: Huxley hikâyemizi anlatsak inandırıcılığını kaybedeceğinden endişeli ama ona söyledim, bu sadece senin ne kadar iyi bir iş adamı olduğunu gösterir. Öyle değil mi, şapşalım?

Huxley: Çok abartmıyor muyuz?

Lottie: Dinleyicilerin ne kadar âşık olduğumuzu bilmeleri gerek.

Huxley: Bana asla şapşalım demeysin.

Lottie: Sana söylediğim şey muhtemelen podcast onaylı değildir.

Huxley: Bana adıyla hitap ediyorsun.

Lottie: Gerçekten mi? Çünkü sanırım ben sana daha çok "Tanrım" diyorum.

Kelsey: İşte tam da bu yüzden seni programa almadım.

Huxley: Bu kötü bir fikirdi.

Lottie: Hayır, değildi. Biz âşığız. Evleniyoruz. Sohbeti kapatma. Kelsey, kapatma-

"Hazır mısın artık?" diye JP girişten seslendi.

"Evet," diye bağırdım. "Bir saniye ver."

"Birçok saniyen oldu."

"Bir dakika önce eve geldim."

"On dakikayı dene. Üstünü değiştirmen gerekiyordu. Ne yapıyorsun orada?"

"Deodorant sürüyorum." Koltuk altlarıma deodorantı bir kez daha sürüp kapağını kapattıktan sonra çantamı alıp girişe yöneldim. "Tanrım, kokmamı mı istiyorsun?" diye sordum. Kafamı kaldırdığımda JP'nin ön kapıya yaslanmış olduğunu gördüm.

Vay canına.

Adamı daha önce hiç bu kadar rahat gördüğümünden emin değildim ama bu görüntü içimi ısıtıp midemi her türden kibarlıklarla dolduruyordu. Yıpranmış ve yırtık kot pantolonu, siyah gömleği ve kapüşonlu, siyah deri ceketıyla seksapalitesinden ödün vermiyordu. Görünüşünü ters bir şapkaıyla tamamlamıştı. İçimin titrediğini hissettim. Çene hizasındaki gür saçlarından ya da gözlerini inanılmaz derecede yeşil gösteren kirpiklerinin koyu renginden bahsetmiyordum bile.

"Ne?" diye sordu, beni bakarken yakaladığında.

"Pardon, seni daha önce hiç bu kadar rahat gördüğümü sanmıyorum."

Kıyafetine sonra tekrar bana baktı. "Senin için sık giyinmemi mi bekliyordun? Bu bir randevu değil."

Bunun bir randevu olmadığını farkındaydım.

"Bunu biliyorum," diye tersledim onu, çantamı omzuma atarken. "Ama seni şapkaıyla gördüğüm için biraz afalladıysam kusura bakma. Bir şapkan olduğunu bilmiyordum."

"Her erkeğin bir beyzbol şapkası olduğuna eminim."

"Sende garip duruyor." Öyle değildi, gerçekten güzel görünüyordu ama bunu söylememin imkânı yoktu.

"Kot pantolon da sende çok garip duruyor," diye karşılık verdi.

"Gerçekten mi?" Güvensiz bir sesle sormuştum.

Gözlerini devirdi. "Hayır ama insanların tuhaf görüldüğünü söylemenin ne kadar kaba olduğunu gördün mü? Bir iltifat iyi olurdu."

"Sana iltifat etmemi mi istiyorsun? Bu bir randevu değilken mi? Bunun kısa süreli bir arkadaşlık olduğunu sanıyordum. Eğer öyleyse, arkadaşlarıma takılırım ve bu nedenle, Bay İşAdamı'na çok alışkın olduğum için şapkaıyla tuhaf görüldüğünü söyleyeceğim. Ama gerçekten bilmen gerekirse, ters şapka sana yakışıyor."

"İçinde bir iltifat olduğunu düşünmek istiyorum, o yüzden kabul ediyorum."

Uzaklaşmaya başladı ama kollarımı uzatıp sordum, "Bana bir iltifat etmek ister misin?"

"Deodorantının kokusunu alabiliyorum ve öcü gibi kokmuyor," demeden önce gözleri sade kot pantolonumda ve omzu açık kazağımda gezindi. "İyi iş çıkarmışsın."

Yüzümünün ifadesizleştiğini hissettim. "İltifatın bu mu?"

Benim için ön kapıyı açtı ve "Bununla ilgili bir sorunun mu var?" diye sordu.

"Bu bir iltifat bile değil, sadece apaçık olanı söylüyorsun." Bu, elbisemin renginin güzel olduğunun söylenmesi gibi bir şeydi. Ya da *daha iyisini görmüştüm* gibi...

Yanımdan geçip gitmeye başladım ama bileğimi kavradı ve kulağıma eğildi. "Kelsey..."

Sesi açıkta kalan omzuma bal gibi damladı. Sertçe yutkundum ve başımı salladım. "Evet?"

"Ayakkabılarının beyazlığı hoşuma gidiyor," diye fısıldarken vücudu benimkine, yan tarafım göğsüne doğru hareket etti.

Sonra beni bıraktı ve çatı katının kapısını arkamızdan kapattı.

Asansöre doğru ilerlerken sırtarak bana baktı. Peşinden koştum ve onu ittim.

"Ne?" diye sordu. "İltifat istemedin mi?"

"Evet ama öyle yapma."

"Ne gibi?"

"Bilirsin işte... baştan çıkarıcı."

Kaşları neredeyse şapkasına değecek kadar havaya kalktı.

"Bunun baştan çıkarıcı olduğunu mu düşündün? Yanaklarının kızarmasına bakılırsa hoşuna gitmiş gibi görünüyor."

"O makyaj," dedim ısınmış yüzümü sıvazlayarak.

Makyaj değildi.

Hepsi bendim.

Dürüst olmak gerekirse, dün gece beni sarsmıştı.

JP ile harika vakit geçirmiştik. Elbette zaman zaman onun kötü ruh hâliyle mücadele etmek zorunda kalmıştım ama aynı zamanda birçok kez isteklerimi yerine getirdiğini de görmüştüm. Konfor alanının dışındaydı ama yine de bana ayak uydurmuş ve asla gerçekten şikâyet etmemişti. Çok eğlenmiş-tim. Sonra eve geldiğimizde beni bileklerimden tutup odama sürüklemiş ve bana gerçek adını söylemişti.

Hanımlar... dinleyin, hayatım boyunca midemde hiç böyle bir kelebek dalgası patlamamıştı. Hepsi aynı anda uçuşan bir sürü gibiydi. Çok yoğundu.

Bugün bütün günü bunu düşünerek, onu düşünerek geçirdim ve çatı katına dönerken kendime toparlanmam gerektiğini söyledim. Evet, JP seksiydi. Evet, bana çekici gelen alfa tarzı bir tavrı vardı. Ve evet, dün gece bana açıldı ve benimle eğlendi, ama... hatırlamam gereken bir şey vardı.

Önemli bir şey.

O ilişki kurmazdı.

Yuva kuran, kurmak isteyen hatta kız arkadaş isteyen bir adam bile değildi. Dün geceki konuşmamızda da bu açıkça belliydi.

Yani, onun her nefes alışını duyduğumda kalbim küt küt atmaya başlamadan önce, kendime onun evlenecek bir tip olmadığını hatırlatmam gerekiyordu. Uzun vadeli değildi. Tek bir göz kırışıyla sizi zihinsel olarak ne kadar bayıltsa da aradığınız şey o değildi.

Asansörün kapıları açılıp içeri girdiğinde JP, "Makyaja benzemiyor," dedi.

"Şimdi de makyaj meraklısı mı oldun?"

"Bunlar hakkında bazı şeyler biliyorum." Lobi düğmesine bastı.

"Öyle mi? Allık sürer misin, JP?"

"Sadece gömleğimin yakasına bulaştığı zaman." Sırttı ve bu yüzden ondan nefret ettim.

Ama aynı zamanda... Tanrım, çok seksiydi.

Bu konuyu geçiştirmeye çalışarak boğazımı temizleyip, "Peki, akşam için ne planladın? Tek söylediğin 'rahat giyin' di. Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Bana bırak."

"Sürekli böyle söylüyorsun ama söylemem gerek ki biraz endişeliyim."

"Neden? Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun," dedi o kadar içtendi ki ona gerçekten inandım.

"Biliyorum," dedim, itiraf etmekten çekinerek. "Ama, bilirsin, insanın kendini olacıklara hazırlaması her zaman iyidir. Peki, ne için hazırlanmalıyım?"

Asansör yavaşlayıp kapılar açılırken tek söylediği, "Kendini iyi vakit geçirmeye hazırla," oldu. Arkama geçip elini belime koydu ve beni otelin önüne kadar götürdü, kapıcı da kapıyı açtı.

"Bay Cane, Bayan Gardner. İyi geceler dilerim."

JP beni, bekleyen arabamıza götürüp kapımı açmadan önce "Sana da Tim," dedi.

Biraz zaman aldı ama onunla birlikte arka koltuğa yerleştiğimde zihnim düşüncelerle dolup taşıtı. Aptalca düşüncelerle.

Can sıkıcı düşüncelerle.

Benim için kapıları açıyordu.

Bana dokunuyordu.

Randevularda aradığımı söylediğim şeyleri yapıyor olamazdı, değil mi?

Aman Tanrım, Kelsey, kendini duyuyor musun?

İşte tam da bu yüzden aptalca kısa süreli arkadaşlıklara –ya da erkeklerle arkadaşlıklara– girmemelisin çünkü herkesin seninle çıkmaya çalıştığını düşünecek kadar aptal bir romantiksin.

JP'den bahsediyorduk. Adam tam bir çapkındı. Aynı zamanda çok dikkatli ve doğuştan bir centilmendi. Cane Enterprises'daki toplantılar sırasında, bu çılgınlıkların hiçbirini başlamadan önce, sık sık kapıları açık tutar ya da arabadan inmemeye yardım ederdi. Bu yeni bir şey değildi. Bu JP'nin JP olmasıyla ilgiliydi.

"Çenenin neden öyle sıkılı olduğunu söylemek ister misin?" diye sordu JP, şehirde yol almaya başladığımızda.

"Sıkılı mı? Ah. Bilmiyorum. Kızgın falan değilim, eğer düşündüğün buysa. Kızacak ya da sinirlenecek bir şey yok, değil mi? Sadece iki kısa süreli arkadaş bilinmeyen bir yere gidiyor, hepsi bu."

Bana şüpheyle baktı. "Tuhaf davranıyorsun."

"Öyle mi?" Elimi yüzümün önünde salladım. "Belki de burası sıcak olduğundandır. Sence sıcak mı? İnce bir kazak giyiyorum ama yine de sıcak geliyor. Sen sıcakladın mı?"

"İyiyim," dedi, rahatsız görünüyordu. Onu suçlayamazdım. İçten içe çıldırıyordum ve bunu dışarı da yansıtmaya başlamıştım. "Ama klimayı açabiliriz."

"Hayır, sorun değil. Çıldırılmaya falan gerek yok."

Durakladı sonra bana doğru döndü. "Kelsey, bunu yapmak istemiyor musun?"

"Ne? Hayır. Yani... evet."

"Evet, bunu yapmak istemiyor musun?"

"Hayır. Evet... ahhh. Bunu yapmak istiyorum. Özür dileirim, biraz tuhafım. Kendimi toparlayıp normal bir insan gibi davranmaya çalışırken bir süre beni görmezden gel." Ona kısa bir gülümseme gönderdim, sonra pencereden dışarı baktım, gözlerimi sıktım ve kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Kendine gel, Kelsey.

Dün seninle atlıkarıncada fotoğraf çektirdiyse, sana gerçek adını söylediye, lobide sana dokunduysa ne olmuştu yani?

Bunun hiçbir anlamı yoktu.

Kesinlikle hiçbir şeydi.

Çantamdaki telefonum çaldı ve bu dikkat dağınıklığı için minnettardım. Telefonu çıkarıp ekrana baktım.

Lottie: *Yarın akşam Derek'le Pier 39'daki Yengeç Evi'nde akşam yemeği. Bir randevu için mükemmel bir yer olacağını düşündü. Onunla saat yedide orada buluş. Sakın geç kalma.*

Sırttım.

Mükemmel randevu, bana iyi bir randevu gibi geldi. Belki de Derek ve benim ortak bir noktamız vardı.

Böylece, aldığım her nefeste göğsüme çarpan endişe ve gerginlik hızla silinip gitti. Doğru, yarın bir randevum vardı, gerçek bir randevu. Tüm standartlara göre oldukça yakışıklı olan bir adamla. Lottie geçen gün bana onun bir resmini göndermişti.

Sarı saçları, "Teknem var" bakışı vardı. Dave ve Cane kardeşlerle aynı iş dünyasında olduğu düşünülürse eminim vardı da. Yale mezunuydu ve Freddie adında bir Golden Retriever'ı vardı. Bundan daha iyisi olamazdı, değil mi?

"Şu anda deli bir kadın gibi gülümsüyorsun. Endişelenmeli miyim?" diye sordu JP, dikkatimi tekrar günümüze çekerek.

"Hayır, hiç de değil. Sadece akşam dışarı çıkacağımız için heyecanlıyım tabii ki."

"Tamam, emin misin? Çünkü son beş dakika içinde bir sürü duygudan geçtiğini hissediyorum."

"Eminim. Bundan sonra düzensiz duygular olmayacak."

"Neden gözlerin yaşardı?" diye sordu JP, restorana adım attığımızda.

Ona doğru dönüp, "Bu restoranı nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Lottie'yle asansörde konuşmuştunuz. Annenin seni buraya nasıl getirdiğini anlattı. Bu senin için sorun değil, değil mi? Başka bir yere gidebiliriz. Burayı hiç denemedim ama Dim Sum'ın San Francisco'da olmazsa olmaz olduğunu biliyordum, o yüzden buraya gitmek isteyeceğini düşündüm."

Dudağım titredi.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü.

Dim Sum Star'ın dışında, yan yolda birbirimize bakarken nutkum tutuldu.

"Kelsey..."

"Özür dilerim." Gözyaşlarımı sildim. "Bu çok düşünceli bir davranış, JP. O konuşmaya dikkat ettiğini sanmıyordum."

"Düşündüğünden çok daha fazla dikkat ediyorum," dedi ve elimi tutup sıktıktan sonra bizi kapıya doğru götürdü. Kapıyı açmadan önce sessizce, "Bir dakikaya daha ihtiyacın olursa haber ver," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, böyle iyiyim." Gülümседim. Bunu yeşil ışık olarak kabul ederek benim için kapıyı açtı ve beni restorana götürdü.

Aman Tanrım, tamamen aynı görünüyordu.

Sade bej duvarlar, rengi atmış mavi halı, masaları ve odaları ayıran dayanıksız bölmeler... Kesinlikle mükemmeldi. Tıpkı hatırladığım gibiydi.

Hayatımda yediğim en iyi yemeklerden bazılarının dünyevi kokusu anılarıma saldırdı.

JP'ye dönüp, "Hiç değişmemiş, bu da beni meraklandırıyor..." dedim. Duvarlardaki resimlere dönerek onlara doğru yürüdüm. Gözlerim çok tanıdık iki ifadeye gelene kadar birçok yüzü taradı. Gözlerim yeniden doldu, hızla çantamdan telefonumu çıkardım. Tam fotoğraf çekeceksen JP telefonumu elimden aldı.

İtiraz etmek için döndüm ama JP başıyla fotoğrafı işaret etti. "Parmağını oraya doğru tut. Fotoğrafını çekeceğim."

Ben de öyle yaptım. Sonra birkaç fotoğraf çektim, bunlardan biri sadece resmin olduğu fotoğrafı, sonra da onları Lottie'ye gönderdim, bu sırada JP karedeki göbekleri dolu iki masum kızı inceledi.

"Güzel diş telleri."

Kıkırdadım. "Teşekkür ederim."

"Ve şu Minnie Mouse tişörtü, vay canına. Biliyor musun, seni o zamanlar tanıyaydım elimi tutmanı isteyebilirdim."

"Sence Genç JP ve Genç Kelsey kısa süreli arkadaşlardan daha fazlası olabilirler miydi?"

Bunu düşünmek için duraksadı sonra başını salladı. "Hayır, hıyarın tekiydim, sürekli sorun çıkarırdım. O diş telleri ve tişörtünle benim için fazla masum görünürdün."

"Hey, sana masumiyetim hakkında ne söyledim? Aksini tekrar kanıtlamam mı gerekiyor?"

"Lütfen, tekrar kanıtla. Senden bir kez daha tatmak fena olmazdı," dedi beni garsona doğru çekmeden önce.

Onun açık flörtüne karşılık verecek zamanım yoktu -flörtü bu, değil mi- çünkü garson restoranın içinde ilerlerken bize Çin Mahallesi'nin hareketli manzarasını sunan, pencere kenarında bir koltuk gösterdi.

Ben sandalyeme uzanamadan JP sandalyemi çekti ardından karşıma oturdu. Ona doğru baktığımda omuz silktili ve menüsünü alıp yüzünün önüne koydu.

Fazla düşünme, Kelsey. Sadece eğlenmene bak.

Telefonum çaldı, "Eminim Lottie mesaj atıyordur, bakabilir miyim?" diye sordum.

"İznime ihtiyacın yok. Bakabilirsin. Hey, bu çayın iyi olup olmadığını biliyor musun?"

"Ah... Daha önce içtiğimi sanmıyorum," dedim sonra telefonumu alıp mesajı okudum.

Lottie: AMAN TANRIM! Seni Dim Sum Star'a mı götürdü? Bu neden kalbimi çarptırdı? Nereden biliyordu ki?

Menüye dalmış olan JP'ye baktım ve cevap yazdım.

Kelsey: Oradan bahsettiğimizi duymuş. Tekrar ziyaret etmek isteyeceğimi düşünmüş.

Cevabı hemen geldi.

Lottie: Düşünceli biri mi?

Kelsey: Sanırım bana iddia ettiğim gibi bir pislik olmadığını göstermeye çalışıyor.

Lottie: Böyle bir akşam yemeği sürpriziyle, kesinlikle değil. İyi eğlenceler. Çay isteme sakın, unutma, annem öğürmüştü.

Ah, bu doğruydı.

"Sakın alma," diye neredeyse bağıracaktım kolumu ona uzatırken.

Menünün üzerinden baktı, kara kaşları birbirine çarptı. "Tanrım... neyi, anlamadım?"

Az önce kulağa ne kadar çılgınca geldiğimi fark ettiğimde yanaklarım kızardı. "Çay. Lottie az önce annemin aldığını ve öğürdüğünü hatırlattı. O yüzden belki de çayı es geçmeliyiz."

"Tamam." Bana tuhaf tuhaf baktı. "İyi olduğuna emin misin?"

Ona gülümsememi sundum. "Gayet iyiyim."

"Tamaaam," diye uzattı.

Sonraki birkaç dakikayı ne sipariş etmek istediğimize karar vererek geçirdik. Artık yiyecekleri el arabasıyla getiriyorlardı, seçtiğiniz ürünleri getiriyorlardı. İkimizin de ilgisini çeken birkaç yemek seçtik ve garsonumuz mutfaka döndüğünde suyumdan bir yudum aldım.

"İdeal gecen bu mu yani? Bir kızın hayalindeki restoranın peşinden koşmak mı?"

"Hayır. Çin Mahallesi'nde Çin mantısı yemek şart."

"Sence de bu biraz turistik değil mi?"

"Muhtemelen," diye yanıtladı. "Eğer seni dışarı çıkarıyor olsaydım, bilirsin, randevu için Parkside Club'a götürürdüm."

"O da ne?" diye sordum.

"Parkside Binası'nın tepesinde bir restoran. Sahibi biziz."

"Doğal olarak." Güldüm.

"Hayatında yiyebileceğin en iyi köfteleri yapan harika bir şefi var. Aşçılık serüvenine Çin Mahallesi'nde başladı aslında. Huxley onu buldu ve reddedemeyeceği bir iş teklif etti. Parkside Club'da yemek yemeye pek fazla insanın gücü yetmez ama yetenler de iyi yemekler yer."

"Beni oraya götürebilirdin, biliyorsun."

Başını salladı. "Hayır, ortam doğru olmazdı. Resmi kıyafet giymek gerekiyor ve orası çok havasız. Burada rahatlayacağız." Bunu sandalyesinde kambur dururken söylemişti.

"Peki, Parkside Club'a kimi götürmek istersin? Özel bir randevuyu mu?"

Şapkasını kafasında düzeltti. "Ben sadece kardeşlerimle gittim. Kimseyi götürmedim. Dediğim gibi, yemekler çok güzel ama havasız. Randevuya çıktığım kişiyi oraya götürecek değilim."

"Ama bunun bir randevu olmadığını söylediğini sanıyordum? Belki de beni oraya götürmeliydin."

"Diş telli bir fotoğrafın için ağladığını görme fırsatını kaçırma mıydım? Yok artık."

Güldüm. "Ah, evet, rüya gibi bir an, eminim."

Başının yan tarafına vurdu. "Bunu saklamak için dosyaladım."

"Eminim yapmışsındır." Masaya yaslanarak sordum, "Peki, bugün ne yaptın?"

"Özel bir şey yapmadım," diye yanıtladı. "Kardeşlerimden gelen e-postaları cevapladım, spor yaptım, bazı ziyaretlerde bulundum."

"Ne tür ziyaretler? Eş, dost ziyareti mi?"

"Ne?" Güldü. "Bu küçükçük yerde kimi ziyaret edeceğim ki?"

"Senin hayatını bilmiyorum. Herhangi biri olabilir."

"Senin o lanet beyninde bir sorun var. Hayır, sadece bölgedeki bazı kâr amacı gütmeyen kuruluşları ziyaret ettim."

Bu beni neşelendirdi. "Gerçekten mi? Hangileri?"

"Eğer bilmek istiyorsan, seni meraklı şey" —bu da beni gülümsetti— "Güvercinleri kurtaran bir vakıfla görüştüm ve sonra bir hayvan barınağına uğradım."

"Bugün öylesine gidip hayvanları kurtardın. Bana bunu mu söylüyorsun?"

"Onları kurtarmadım ama bilirsin, bazı bağlantılar kurdum." Omuz silkti. "Sonra çatı katına dönüp duş aldım ve hazırlandım. Giyinmenin sonsuza kadar süreceğini bilseydim, duşta daha fazla zaman geçirirdim."

"Öyle mi, ne yaparak?"

Kaşlarını kaldırdı ve söyleyeceği tek şey buydu.

"Ah, anlıyorum. Eski ovalama ve çekiştirme yöntemi, ha?"

Başı geriye düştü ve içten, çok seksi bir kahkaha yükseldi. "Evet, onun gibi bir şey. Peki ya sen, bugünkü toplantılarını nasıldın?"

"Eğlenceliydi," dedim gülümseyerek. "Güney binasında Dena ile buluştum. Çok tatlıydı. Bütün sabahı binayı gezerek ve nerelerde değişiklik yapabileceğimizi görerek geçirdik. Hazırladığımız tüm planlar konusunda çok heyecanlı."

"Dena soğukkanlı biri, onu sevdim."

Tam karnım guruldarken garson kız yemeklerimizle yaklaştı, bu yüzden yemeklere yer açarken sohbet askıya alındı. Domuz etli ve frenk soğanlı köfte, karidesli köfte, Şangay usulü tavuklu çörek, sebzeli börek ve sote kuşkonmaz. Harika kokuyordu.

İkimiz de yemek çubuklarını aldık, hazırlandık ve tek keleme etmeden yemeğe daldık.

Dim Sum Star'ın önündeki kaldırımda durmuş, arabanın yanaşmasını beklerken, "Biliyor musun? Bundan çok daha iyi olduğunu hatırlıyorum."

JP sessiz bir geçirti çıkarırken göğsünü sıvazladı. "Lanet olsun... O frenk soğanlı böreğin tadını ağzımdan çıkarmak için bir şeye ihtiyacım var."

"Özür dilerim. İyi olacak mısın?"

"Göreceğiz, değil mi?" diye sordu.

Kuduz hayvanlar gibi tabaklarımıza daldık, her birimiz dumanı tüten sepetlerden köfteleri çekip tabaklarımıza yerleştirdik. İlk ısıklarımız doyumsuzdu. İkinci kuşkuluydu. Üçüncüsü endişeliydi. Sessizce başka bir parça denedik, sonra bir tane daha, ta ki ikimiz de birbirimize bakıp su bardaklarımızı kapana ve bu tuhaf tadı gidermeye çalışana kadar.

Faydası olmadı, damak tadımız bozulmuştu ve bundan sonrası hoş bir deneyim değildi. İkimiz de israf etmek istemediğimiz için yemeği yedik ama başka ne sipariş etmek istediğimizi sorduklarında kibarca "hayır, teşekkürler" diyerek ellerimizi kaldırdık ve JP hesabı ödedi.

Şoför geldi. JP kapıya doğru ilerleyerek benim için açtı ve tıpkı diğer seferlerde olduğu gibi ben içeri girdiğimde o da hemen arkamdan geldi. Şoföre seslenerek, "Twentieth Century Fırını, lütfen." dedi.

Sonra telefonunu çıkarıp bir şeyler yazmaya başladı. "Twentieth Century Fırını'nda ne var?"

"Umarım midemizi rahatlatacak bir şeyler." Telefon konuşmasını bitirince arkasına yaslandı. "Kahretsin, Kelsey, o şey berbattı."

"Biliyorum. Lottie ve ben ilk gittiğimizde nasıl bu kadar çok yedik hiç bilmiyorum."

"Çocukların doğru dürüst tat alma duyuları yok da ondan. Bunu düşünmeliydim."

"Duyarlılık gösterdin ve bunu takdir ediyorum." Uzanıp kolunu sıktım. "Teşekkür ederim."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bir şey değil."

"Peki, bu pastanenin oturma alanı var mı?"

"Evet ama tatlımızı paket yaptıracağız. Bir sonraki durağa biraz yolumuz var ve kaçırmamamız gereken bir rezervasyonumuz var."

"Bir sonraki yer mi?" Biraz daha döndüm ona doğru. "Bana daha fazlasını anlat."

"Hayır." Başını salladı. "Bu bir sürpriz."

"Bu sinir bozucu."

"Öyle mi?" diye sordu. "Yoksa eğlenceli mi?"

"Sinir bozucu."

Kıkırdadı. "Evet, ben de rahatsız olurdum; ama unutma bu benim gecem, senin değil. Bu yüzden benim yöntemimle yapacağız."

"Ah, evet, bu da bana bir şey hatırlattı." Bir ışıktaki durduk, ben de bir an için emniyet kemerimi çözüp JP'ye yaklaşarak selfie çekmek için telefonumu önüme tuttum. "Gülümse, kısa süreli yol arkadaşım."

Kolunu bana doladı ve o hınzır gülümsemesiyle beni kendine yakın tuttu. Bir an için neredeyse fotoğrafı çekmeyi unuttum. Bir anlığına, beni yakın tutan kolunun, etrafımda kıvrılan parfümünün ve vücudunun sıcaklığının hissinde kayboldum.

Ama araba tekrar hareket etmeye başladı, ben de fotoğrafı çekip aceleyle yerime döndüm. "Dim Sum Star'da bir fotoğrafımızı çekmeliydim."

"Hatırlamaya ihtiyacımız olmayan bir anı."

Şehirde birkaç dakika daha araba sürdükten sonra şoför kaldırıma yanaştı ve JP "Burada bekle," dedi. Arabadan atlayıp dışarıdan son derece büyüleyici görünen eski, köşe binaya girdi. Büyük cam pencerelerden cüzdanını çıkardığını, birine biraz para uzattığını, sonra bir kek kutusu ve iki suyla kapıya doğru geri yürürken teşekkür ettiğini gördüm.

Arabaya döner dönmez şoföre "Her şey hazır," dedi.

Şoför başını salladı ve arabayı tekrar hareket ettirmeye başladı.

JP beni şaşırtarak orta koltuğa geçti, kemerini bağladı ve bana bir su ile bir çatal uzattı. İşte o zaman kutudan yayılan şekerli koku beni çarptı.

"Altında ne varsa harika kokuyor."

"Dim Sum için de öyle demiştin."

"Bunun tadı Dim Sum'daki yemek gibi mi olacak?"

Başını salladı ve kapağı açıp bej renkli bir pastayı ortaya çıkardı. "Yakınından bile geçmez. Bu benim Körfez Bölgesi'ndeki en sevdiğim tatlı. Hiçbir şey onu geçemez. Twentieth Century Fırını'ndan ballı kek. Daha iyisini bulamayacağımı garanti ederim."

"Buna ben karar veririm." Çatalımı daldırıp yanından büyük bir parça kestim ve sonra ağzıma götürdüm, ağzım sulandı. "Aman Tanrım," diye inledim çiğnerken. "Vay be... tamam... vay canına, bu..."

"Fevkalade," dedi kendi ısırığını alırken.

"Evet, bu doğru bir tanım. Bu fevkalade. Mmm." Bir parça daha aldım. "Şu anda seni sevdiğimi söylemem tuhaf kaçarmı?"

"Az önce yediğimiz yemekten sonra mı? Hayır. Ye bebeğim. Bu az önce yediğin pişmemiş köfteleri telafi edecektir."

"Oldukça çiğlerdi, değil mi? Ama bu değil, bu ağzımda şeker bulutu gibi."

"Şeker bulutu, ha?" diye sordu.

"Evet. Cidden, bu inanılmaz. Burayı nasıl buldun?"

"Deneme yanılma yöntemiyle. Her şehirde özel bir şeyler bulmayı severim. Birisi bana ne denemeleri gerektiğini sorarsa, onlara iyi bir şey önerebileyim diye. Listemdeki yerlerden birisi de burası. Buraya geldiğinde mutlaka denemen gereken bir şey."

"Bu yerlerin bir listesi mi var?"

Şaşkınlıkla başını salladı. "Telefonumda not tutuyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Bu senin yapacağın bir şeye benzemiyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum." Bir ısırik daha aldım. "Telefonuna iyi yemek yerlerini not almak gibi bir şey yapmak için fazla havalı, fazla başarılı bir tavır sergiliyorsun. Bunu asla tahmin edemedim."

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var, Kelsey. Bu sadece onlardan biri."

"Öyle görünüyor. Başka ne saklıyorsun?"

"Göreceksin," diye cevap verdi.

"Bunun gideceğimiz yerle bir ilgisi var mı?"

"Evet." Kaşlarını oynatarak bir ısırik daha aldı. "Ve dışarıdaki gecelerimizi karşılaştırırken ana yemeğin dikkate alınmaması gerektiğini düşünüyorum. Senin yüzünden boktan bir akşam yemeği yedik."

Kıkırdadım. "Bu adil, ana yemek benim yüzümdendi. Ama bu tatlı, bilemiyorum. Ghirardelli'deki sundae'yi geçer mi emin değilim."

"Hadi oradan, rahatlıkla geçer."

Bu beni çok güldürdü. "Çok mu korumacısın?"

"Evet çünkü lanet olası malzemeleri mağazada satıyorlar, böylece evde kendi Ghirardelli dondurmanı yapabilirsin."

"Ama atmosferi satmıyorlar ve tadını iyi yapan da bu."

JP "Hiç mantıklı konuşmuyorsun," dedi ve ben biraz daha güldüm. Çatalını pastaya doğrulttu. "Şimdi, bu pastaya gelin-

ce, yapmaya çalışabilirsin ama garanti ederim, tarifini istesen bile tadı buna benzemeyecek. Aslında satın alabileceğin bir tarif kitabı var. Ama yine de tadı aynı olmayacaktır. Bu pastanın rafine edilmesi yıllar alıyor ve bunun kıymetini bilmelisin.”

“Ama bunu bir Tesla’nın arkasında yiyoruz. Ortamdan pek emin değilim.”

Bana kaşlarını çattı. “Aksine, atmosferi daha çok takdir etmelisin çünkü elektrikli bir arabada yiyoruz, lanet olası dünya kurtarıcıları gibi dolaşıyoruz. Eğer gerçekten şanslıysan, işimiz bittiğinde sana bu kutuyu vereceğim, böylece geri dönüştürebilirsin.”

“Vay canına, bir kadının kalbini açan anahtarın ne olduğunu gerçekten biliyorsun.”

“Gördün mü? Bu daha iyi. Kendin bile itiraf ediyorsun, ben senin kalbinin kilidini açıyorum.”

Gözlerimi devirdim. “İğneleyici olmaya çalışıyordum.”

“Ve ben bu şekilde algılamamayı seçiyorum.” Sırıttı.

“Her zaman haklı olmak zorunda mısın?”

“Evet. Sonunda bunu görmene sevindim.”

Suyumu açtım ve “Gideceğimiz yerde alkol var mı? Çünkü gecenin geri kalanında seninle takılacağım buna ihtiyacım olacak.”

“Alkol var. İnan bana, o olmadan kendimi seninle yalnız ve mahsur bırakmazdım.”

Dudaklarım ince bir çizgi hâlini alınca kırdadı. “Tam bir pisliksin,” diye homurdandım.

“Biliyorum bebeğim.” Göz kırptı. “Ama itiraf et, hoşuna gidiyor.”

“Gitmiyor.”

Parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı ve, “Yalancı,” diye fısıldadı.

Eh, her konuda haklı olabilirdi; çünkü beni çıldırtıyor olsa da bundan hoşlanıyordum. Onun sataşmalarına ayak uyduruyordum ve... Aman Tanrım... tüm bunlar için can atmaya mı başlıyordum?

Hayır, bu doğru olamazdı, değil mi?

Çatalını pastaya daldırdı ve bir ısırık daha aldı, gözleri hep benim üzerimdeydi.

Hah... belki de başlıyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu JP kolumu çekiştirerek. "Kız kardeşime nerede olduğumu gösteren bir konum gönderiyorum."

"Bunu neden yapıyorsun ki?"

Telefonumu çantama tıktırdım ve karanlık yan yolda durakladım. Arabada pastanın yarısını yemiştik ve açıkçası yemeye devam edebilirdim. Ama daha fazla pasta yiyip hemen ardından alkol almamın mideme iyi geleceğini düşünmüyordum. Hiç de iyi bir şey değildi. Bu yüzden kendimi tuttum ve JP ile konuşmama odaklandım, ona ilk başladığımda işimin nereye gittiğini gördüğümü anlattım.

Orada oturup beni dinledi, ara sıra elini bacağıma dokunduruyordu. Bunu bilerek mi yapıyordu yoksa pastayı bitirdiğimizde hâlâ orta koltukta oturduğu için mi yapıyordu anlayamadım. Her iki durumda da her hafif geçiş, her küçük dokunuş, alevlenmeye başlayan, daha sert, daha güçlü bir kor gibiydi.

"Neden kız kardeşime konum göndermeyeyim ki? Etrafımıza baktın mı? Işıkların yanmadığı karanlık bir ara sokaktayım ve yanımda bir adam var."

"Tanıdığın bir adam."

"Peki, ben seni tanıyor muyum, JP?"

"Kafanda ne haltlar dönerse dönersün, seni koruyacağımın bilincinde olmanı sağlayacak kadar tanıyorsun."

Kollarımı kavuşturup kalçamı öne çıkardım, "Pekâlâ, şu anda biri gelip beni inine götüreceğini söylese ne yapardın?" diye sordum.

"Ne tür boktan bir peri masalında yaşıyorsun sen?"

"Sadece soruya cevap ver."

"Tanrım." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Ona defolup gitmesini söyledim, gitmezse de muhtemelen onu on yıldır aldığım boks dersleriyle tanıştırdım."

Aman Tanrım, boks mu yapıyordu? Bu çok seksiydi.

Gözlerim göğsüne gitti. Hmm, bu güçlü kasların bazılarını açıklıyordu.

"Bu seni tatmin etti mi?" diye sordu.

"Sanırım etti." Kolumu onunkine dolayarak yaklaştım.

"Şimdi, hangi cehenneme gidiyoruz?"

"Şuraya." Beni bir ara sokakta, metal bir kapıya doğru götürdü. Metale vurduktan bir süre sonra kapı açıldı. Kıvrıkcık bırıkcık, iri yarı bir adam bizimle birlikte ara sokağa çıktı.

Yüzüne bir pano tutup "İsim?" diye sordu.

"Jonah Cane," diye cevapladı JP. Jonah Cane. Bunu ben de sevdim. Özellikle de şu anda onu Cane Enterprises'daki JP kişiliğiyle değil de Jonah olarak gördüğümü hissettiğim için.

Koruma görevlisi elindeki panoya bir çizik attı ve bize kapıyı açtı.

"Koridorun sonunda, sağdaki ilk kapı. Oturmak için bekleyin."

Koridorda ilerlerken sessizce sordum, "İlk adını sık sık kullanır mısın?"

"Bazen," dedi.

"İnsanların sana Jonah demesi hoşuna gider mi?"

Bana şöyle bir baktı. Bakışları kısa bir süreliğine dudaklarıma kaydı ama sonra gözlerini ayırıp önümüzde uzanan boş koridora odaklandı.

"Sorumun bir cevabı var mı?" diye sordum, sağ taraftaki kapıya ulaştığımızda. Cevap vermedi, onun yerine kapıyı çaldı ve bu kez kapı açıldığında koridora bir konuşma kakofonisi ve hafif bir müzik yayıldı.

"Cane?" diye sordu görevli.

"Evet," diye yanıtladı JP.

"Bu taraftan."

Ona daha sıkı sarılarak, fısıltının biraz üzerinde bir sesle, "Beni seks kulübüne mi getirdin?" diye sordum.

Kıkırdadı ama cevap vermedi.

Oda insan kaynıyordu. Bütün masalar doluydu, herkesin elinde içki vardı. Yüzleri önlerindeki basit, kısa bir masa lambasıyla aydınlanıyordu. Duvarlar kırmızı kadifeyle kaplı, tavana ampul ışıkları serpiştirilmiş ve odanın en sonunda, sahnenin altını kaplayan aynı gösterişli kırmızı kadife ve eski zaman ışıklarıyla kaplı yükseltilmiş bir sahne vardı.

Burası da neresiydi böyle?

Mekân sahibesi -sanırım oydu- bizi odadaki tek boş masaya götürdü. En ön taraftaydık. "Hilary içki siparişlerinizi almak için birazdan burada olacak."

JP, "Teşekkür ederim," dedi. Benim için sandalyemi çekti, elimi tuttu ve ben otururken yardım etti. Sonra sandalyesini benimkinin yanına kaydırды. Kulağıma sessizce konuşarak, "Ne içmek istersin?" diye sordu.

"Ah, emin değilim," diye cevap verdim, yumuşak sesinden gelen ürperti enseme kaplarken.

"Şarap?" diye sordu, dudakları tehlikeli bir şekilde kulağıma yakındı. "Yoksa daha sert bir şey mi?"

"Ne, ah, sen ne alıyorsun?" diye sordum.

"Viski."

"Güzel sipariş, benim için biraz sert, o yüzden bir bardak şarap iyi olur."

Hilary tam zamanında geldi ve siparişimizi aldıktan sonra önümüze bir kâse karışık kuruyemiş koydu. Odaya şöyle bir göz gezdirdim. Diğer masalardaki insanlar sessizce kendi aralarında konuşuyordu ve açıkçası o sahnede ne olacağını kestiremiyordum.

JP'ye doğru eğilip, "Cidden, neredeyiz?" diye sordum. Başımı çevirdiğimde burunlarımız neredeyse birbirine değdi.

"Burası seks mağarası mı?" dedim fısıldayarak.

Kıkırdadı. "Öyle olsa kızarmıydın?" Kızarmıydim? Gerçekten bilmiyordum.

"Farklı olurdu. Daha önce hiç gitmedim. Bu mu yani? Farklı yerlerde yapmayı sevdiğin şey bu mu, farklı seks merkezlerine gitmek? Yani, kırmızı kadife her şeyi anlatıyor. Tanrım, ön sıradan koltuklarımız var. Her şeyi göreceğiz."

Kıkırdayarak kolunu sandalyemin arkalığından geçirip bir ayak bileğini dizinin üzerine attı. "Bir şeyler görmek ister misin?"

"Dürüst olacağım. Masum olduğumu söylemiştin ya hani, bunun biraz masumiyetimi ortaya çıkardığını söylemeliyim çünkü daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Ve gerginim. Seks mi yapacaklar? Gözümüzün önünde soyunacaklar mı? Tanrım, tahrik olacak mıyım? Sen tahrik olacak mısın?" Gözlerim onunkilere kaydı, gerçekten gülümsüyordu. "Burada ereksiyon oluyor musun?"

Yakınıma eğilerek ağzını kulağıma dayadı ve "Burası bir seks mağarası değil, Kelsey. Seks kulübü ya da seksle ilgili herhangi bir şey de değil. O yüzden o küçük masum kalbin rahat edebilir."

Hilary içkilerimizi bıraktı, bize göz kırptı ve "Gösterinin tadını çıkarın," dedi.

"Gösteri mi?" Kafam çok karışmış bir şekilde sordum.

JP viski bardağını kaldırıp bir yudum aldıktan sonra perde açılıp kalabalık alkış tufanına tutulurken dikkatini sahneye çevirdi

"Bayanlar ve baylar," dedi bir ses hoparlörden. "Lütfen oturun, kendi isteğinizle bağırın. San Francisco'nun bu tarafındaki eşsiz, muhteşem, en ateşli kış için bir alkış." Daha fazla alkış. "Bayan Frisbee Lane."

Frisbee Lane mi?

Bu bir komedi gösterisi miydi?

Tek kişilik bir monolog muydu?

Çok uzun boylu, çok güzel bir insan, Marie Antoinette'e rakip bir peruk, Kardashian'inkinden daha büyük bir popo ve elimden daha uzun tırnaklarla sahneye çıktığı anda düşünce-lerim bölündü.

"İyi akşamlar, benim güzel bebeklerim," dedi mikrofona.

"Aman Tanrım," dedim sessizce ve JP'ye doğru dönerek. "Beni bir drag gösterisine* mı getirdin?"

Sadece sırttı ve arkasına yaslandı.

"Bu gece sizin için çok güzel bir gece planladık. Ama başlamadan önce bazı hatırlatmalar yapalım. Dudak senkronizasyonunun profesyoneller tarafından yapılmasına izin verin, lütfen moral bozmaktan kaçının –biz sürtüklerin dramayı sevdiğini biliyorsunuz ama performans sergilerken değil– ve tabii ki her zaman olduğu gibi bahşişler takdir edilir." Elini göğsüne bastırdı. "Ben Bayan Frisbee Lane, bu akşamki sunucunuz benim. Gösteriden sonra frizbinizi benim şeridimden aşağı atmakla ilgilenirseniz, barmenlerim numaranızı alacak ve sizi daha sonra arayacağım, canlarım." Daha fazla tezahurat ve bağırma. "Şimdi bu geceyi kulübün favorisiyle başlatalım. Winter Lips için bir alkış."

Işıklar karardı ve kendimi tutamadan elimi JP'nin bacağına koydum. "Beni bir drag gösterisine getirdiğine inanamıyorum. Bu inanılmaz bir şey."

Cebinden bir tomar para çıkararak önümde tuttu. "Al bakalım, bebeğim. İyi bahşiş ver."

Ve bir kez daha kalbim küt küt atmaya başladı.

JP benim için bekleyen arabanın kapısını açarken, "Fifi Heart'ın göğüs dekoltesini çok kıskanıyorum," dedim. Arabaya binmeden önce ona dönüp göğüslerimi birbirine bastırdım. "Ben nasıl o kadar kalkık olabiliyim?"

* Bir erkeğin kadın kılıfına girerek yaptığı gösteri türü. –ç.n.

"Yeterince kalkırsın zaten. Şimdi kışını arabaya sok."

"Fifi gibi değil," diye inledim arabaya oturup kemerimi bağlarken. "Gördün işte, göğüs dekoltesi çenesini öpüyordu."

JP kapıyı arkasından kapatırken ben de kemerimi bağladım. "Olduğun gibi mükemmelsin Kelsey," dedi başını arkaya yaslayıp gözlerini kapatırken.

"Yanımda uyuya mı kalıyorsun?" Kolunu çimdikledim. "Sen uyuyamazsın."

Başını çevirdi, sırtarak. "Sadece bir saniye. Bir dakikalığına gevezeliği keser misin?"

"Hayatımın en büyük gösterilerinden birine tanıklık ettiğim için kusura bakma. Hâlâ sersem gibiyim."

"En iyisi, ha?"

Başımı salladım ve yüzüm ona dönük olacak şekilde vücudumu döndürdüm. "JP, bu çok eğlenceliydi. Sahte göğüslerin arasında para kaydırmanın bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemiştim ama Tanrım, kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum."

"Hoşuna gitmesine sevindim."

"Sadece hoşuma gitmedi," dedim ciddi bir şekilde, dikkatini çekerek. "Gerçekten de uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi."

Ve bu doğrudu.

Gösteri başladığı andan itibaren kendimi kaptırmıştım. Daha önce hiç drag gösterisine gitmemiştim ama Ru Paul'un Drag Race'inin bir bölümünü bile kaçırmamaya çalışan biriydim, bu yüzden ne beklemem gerektiğini biliyordum. Tanrı yardımcım olsun, bu kadar muhteşem olacağını düşünmemiştim.

Sadece şov değil, JP de öyleydi. Çok rahattı, çok... hazırdı. Alaycı değildi. Sadece gülümsüyor ve benimle ilgilenirken harika vakit geçiriyordu. Kolunu sandalyemden hiç ayırmadı ve bir ara LuLu Lemons, *I Will Always Love You* şarkısına dudak senkronizasyonu yaparken saçımın uçlarıyla oynadığını hissettim.

"Güzel. Bunu hak ettin," dedi gözlerini kaçırırken.

Elini elime almak, yanına kıvrılmak ve yeni ama aynı zamanda, aynı hissettiren bu adamı solumak için garip bir dürtü duydum. Bu dürtü güçlü olsa da yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum. Yani, kesinlikle yapmamam gereken şeydi bu. Kendime bu gecenin neyle ilgili olduğunu hatırlatmam gerekiyordu – JP bana kendi aktivite seçimlerinin benimkilerden daha iyi olduğunu kanıtlıyordu.

Yenildiğimde bunu kabul edebilirdim. Ve bu gece beni uçurmuştu. "Bu gece için teşekkür ederim, JP."

Hâlâ gözleri kapalı, "Henüz bitmedi." dedi.

"Bitmedi mi?" diye şaşırarak sordum.

Başını salladı. "Hayır, sadece arkana yaslan ve rahatla. Birazdan son durağımıza varacağız."

Lamba direkleri, ahşap döşemeli iskeleyi körfezin ortasında bittiği yere kadar sıralıyordu. Şehrin uzak ışıkları arkamızda parıldarken, gece yarısı gökyüzünün derin zenginliği üzerimizde belirdi. Uzun tahta kaldırım boyunca yavaşça yürürken sudan serin bir esinti yükseliyordu, körfezin kenarına vuran suyun yumuşak sesi müziğimiz olmuştu. Sadece birkaç kişinin bulunduğu bu yerde JP ve ben neredeyse tamamen yalnızdık.

"Senin turistik bir insan olduğunu düşünmemiştim," dedim hayretle yürürken. "Burası turistik bir yer olarak sınıflandırılmaz mı?"

"İskele 39, evet. İskele 7, o kadar da değil. Burada birkaç günden fazla kaldığında bunu çabucak öğreniyorsun."

"Buraya gelmeye ne zaman başladın?"

"Kardeşlerim yatmaya gittiğinde genellikle çok gergin oluyordum, bu yüzden dışarı çıkıyordum. Barlara gittiğimi ya da gece için biriyle takılmaya çalıştığımı sanıyorlardı ama

ben buraya geliyor, iskelenin sonuna kadar yürüyor ve karanlık suya bakıyordum.”

“Ne düşünüyordun?” diye sordum.

“Her şeyi. Hiçbir şeyi. O anda aklımda ne varsa.”

“Peki beni neden buraya getirdin?” Uzun yolda ilerlemeye devam ederken sordum. “Düşünecek bir şeyin yok, değil mi?”

“Her zaman düşünecek bir şey vardır ve burayı sevebileceğini düşündüm. Eğer istersen, burası senin de düşünme noktan olabilir.”

“Bu çok hoşuma gitti,” dedim omzumu nazikçe onunkine çarparken.

Gülümsedi ve kolunu omzuma dolayarak yürürken beni yanına çekti.

“Uzun bir organizasyon gününden sonra gelmek için en iyi yer olabilir burası. Fırına uğra, şu ballı keklerden al, fotoğrafını çek ve böbürlen, sonra buraya gel ve körfezin yanında ye.”

“Kuşlara dikkat et, gündüzleri çok acımasız oluyolar.”

“İyi dedin.”

“Bunu nasıl bildiğimi biliyor musun?” diye sordu.

“Lütfen bana tecrübeyle olduğunu söyle.”

Başını salladı. “Kardeşlerimle toplantı odasında uzun bir gün geçirmiştım. Hava almaya ihtiyacım vardı, bu yüzden biraz Tayland yemeği aldım. Buraya getirdim ve yemeye başladım. İlk başta durgundu. Burada rastgele bir kuş, orada bir martı. Onları korkutup kaçırmak için biraz çıpındım ama sonra konuşmaya başladılar... birbirlerine cıvıldıyorlardı. ‘Hey, iskelenin sonunda masum bir salak var’ diyorlardı.”

“Neden Brooklyn aksanları var?”

“Bunlar gezen kuşlar.” Bu beni güldürürken devam etti: “Önce pek önemsemedim, sonra önüme bir kuş daha kondu. Biri yanıma, diğeri arkama. Sürü hâlinde geldiler, sayıları uzuvlarımdan fazlaydı ve cesur bir ruh beni bacağımdan galalayana kadar gittikçe yaklaştılar.”

"Hayır, gagalamadı."

"Yaptı sıkık şey. Tam kaval kemiğime. Ona bağırdım, tabii ki. Kaval kemiğimi kontrol etmek için eğildim ve işte o zaman birleştiler."

"Kuşlardan birini yem edip senin üzerinde kullanmışlar."

"Kesinlikle. Kaybolmuş bir adamdım, savunmam yoktu. Kuşlar saldırdı. Tüyler her yerdeydi. Gagalar birbirine çarpıyordu ve yiyecek kutumu benden olabildiğince uzağa fırlatmaktan ve beni tahta kaldırımda titreyen bir iskelet olarak bırakana kadar hayatta kalmak için tutunmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu."

Gözlerimin yaşardığını hissedecek kadar kıkırdayarak, "Aman Tanrım, neredeyse gagalanarak öldürülüyorsunuzsun," dedim.

"En kötü kısmı o bile değildi."

"En kötü kısmı neydi?"

"Onlara bağırıp beni rahat bırakmaları için yalvarırken, içlerinden biri kakasını yaptı."

"Hah, üzerine mi kaka yaptılar? Yemeğini aldılar ve sonra üzerine kaka mı yaptılar? Bu nasıl adil olabilir?"

"Değil ama o kadar çırpınmanın arasında kaka bir şekilde beni buldu ve yüzüme geldi."

Nefesim kesildi ve ağzımı kapattım. "Aman Tanrım, hayır."

"Evet. Kuş boku yüzüme düştü. Söylemeye gerek yok, zaten boktan olan günüm -kelime oyunu yapmak istemedim- daha da boktan bir hâle geldi."

"Bu olaydan sonra buraya dönmene şaşırdım."

"İskelenin suçu değildi," dedi. "Turistlerin vahşi yaşamı beslemek gibi bir anlayışa sahip olduğu bir yerde safça yemek yiyebileceğimi düşünmek benim suçumdur. Çünkü onları ne kadar beslersen o kadar saldırganlaşıyorlar. Dersimi aldım ve artık ne zaman buraya gelsem, genellikle sadece ben ve düşüncelerim oluyorum. Şimdi de sen."

İskelenin sonuna ulaştık. Kûpeşteye doğru yürüdüm, yaslanıp dalgalara ve karanlığın enginliğine baktım. Esinti arttı, içimi bir ürperti kapladı ve ben daha fazla ısınmak için kollarımı kavuşturamadan JP deri ceketini sırtıma geçirdi. Omzumun üzerinden baktım ve ince, uzun kollu tişörtünü gördüm. "JP, üşümeni istemiyorum."

"Ben iyiyim, benim için endişelenme," dedi arkamdan gelip kollarını çitin iki yanına koymadan ve göğsünü sırtıma yaslamadan önce. Parmaklıklara yaslandım. Bir an için kasakatı kesildim, ne yapacağımı bilemedim ama içime bir sıcaklık dolunca kendimi bıraktım.

"Annen nasıl? Hâlâ kocası Jeff'le evlerinde yalnız kalmanın tadını çıkarıyor mu?"

Kıkırdadım. "Evet." Lottie eskiden onlarla birlikte yaşıyordu ve Huxley'le anlaşma yapmasının ana nedenlerinden biri de biz kızlarla yıllarca uğraştıktan sonra annemize ve Jeff'e biraz mahremiyet sağlamaktı. Jeff ve annemiz Lottie ve Huxley'nin evinde pek çok akşam yemeğine ve açık hava partisine katıldılar, bu yüzden JP ve Breaker artık onları tanıyordu. "Bunu çok seviyorlar. Şu anda bir pergola inşa ediyorlar ve hangi renge boyayacakları konusunda kavga ediyorlar."

JP çenesini omzuma yasladığında yanağının kıvrımı benimkine değdi.

Bana deli diyebilirsiniz ama bu öyle kısa süreli bir arkadaşlık gibi görünmüyor, daha fazlası gibi geliyordu. Roman-tik kalbim bundan bir şeyler çıkarmaya çalışırken beynim ona hayır, hayır, hayır, hayır dedi.

"Annen ne renge boyamak istiyor?"

"Siyah," diye cevap verdim, göğsüne daha fazla yaslanarak. "Modaya uymak istiyor. Ve tabii ki gelenekçi Jeff de boyamak istemiyor çünkü ona göre ahşabı boyamak mutlak bir günah."

"Sence kim kazanacak?"

"Tabii ki annem. O her zaman kazanır. Ama eminim başka

bir şey yapıp Jeff'in kazanmasına izin verecektir. Belki etrafı süslemek için bir sakstı bitkisiyle."

"Doğru, hevesli bir bahçıvan o. Belki de renk konusunda büyük bir kavga çıkarıyor, sonra da bitkileri seçmeye izin vermesi için kasıtlı olarak ona kazandırıyorudur."

"Ooo, hiç bu şekilde düşünmemiştim. Jeff'i tanıdığım için bunu yaptığını görebiliyorum."

"Pergola bittiğinde, test etmen için seni de çağıracaklar mı?"

"Eminim. Gerçi Huxley ve Lottielerde ailece daha çok vakit geçiriyoruz. Annem Lottie için arka bahçelerinde bir gelin partisi düzenlemek istiyor. Baş nedimesi olarak bunun gerçekleşmesine yardım edeceğim. Hey, sağdıç sen misin?"

"Breaker ve ben sorumluluğu paylaşıyoruz," diye cevap verdi. "Ama ben daha büyük olduğum için koridorda nedi-meyle birlikte yürüyeceğim. Şanslısın."

"Ah, evet, şanslıyım. Eminim bazı uygunsuz yorumlar yapacaksın."

"Yapmazsam doğru olmaz." İç çekerek, "İlişkileri nasıl başlamış olursa olsun Huxley için mutluyum. En büyüğümüz o olduğu için, hepimize bakma yükünü hep o taşımış gibi hissediyorum. Kendi işimize para yatırmaya karar verdiğimizde bizi karşısına aldı ve geleceğe hazırladığını söyledi, ki öyle de yaptı. Finansal olarak Breaker ve ben hazırız. Endişelenmemize gerek yok," dedi

"Ama iş mutluluğa gelince?" diye sordum.

"Onu hâlâ çözmeye çalışıyorum." Doğrudu, "Eminim sabah erkenden toplantıların vardır. Seni çatı katına geri götürmeliyim."

"Maalesef var."

Ona döndüm ve yüzünün neredeyse hayal kırıklığı içinde düştüğünü fark ettim. Ama kolunu tekrar omuzlarıma doladı ve birlikte iskeleye doğru yürüdük.

"Bu gece için tekrar teşekkür ederim. Çok eğlendim."

"Ben de öyle," dedi.

"Buraya gelmemiz söylendiğinde bunun garip ve tuhaf olacağından korkmuştum. Başta öyleydi ama bu son iki gün gerçekten harikaydı. Tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Evet, o konuda," dediği sırada cebindeki telefonu çaldı. İnceyerek telefonu çıkardı ve aramayı susturmadan önce Huxley'nin adının yanıp söndüğünü gördüm. Ama Huxley'nin tekrar araması sadece birkaç saniye sürdü.

"Önemli bir şey olmalı," dedim. "Devam et, cevap ver. Seninle arabada buluşuruz."

"Emin misin?" diye sordu.

"Evet. Sorun değil." Ceketini çıkarmaya çalıştım ama elini kaldırdı.

"Sende kalsın. Ben iyiyim." Sonra arkasını dönüp telefonu kulağına götürdü. "Ne?" diye sinirli bir ses tonuyla cevap verdi.

Arabaya doğru yürürken, ağzından uzak bir "Siktir" çıktığını duydum ve midem hemen endişeyle çalkalandı.

Sıcak arabada bana katılması yaklaşık on dakika sürdü ve oturduğunda, elini çenesinin üzerinde gezdirirken içinde bulunduğu iyi ruh hâlinin gittiğini söyleyebilirdim. Sormaya korkuyordum ama en azından kontrol etmezsem pişman olacağımı biliyordum.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Sadece yarın halletmem gereken saçma sapan şeyler var."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Başını salladı ve pencereden dışarı baktı. "Hayır, yapabileceğin bir şey yok."

Ve sonra, hepsi buydu.

Sustu.

Bir zamanlar mükemmel olan bir akşam hızla yok oldu ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Ne diyeceğimi. Ya da ona nasıl yardım edeceğimi.

Bu yüzden yolun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik. Çatı katına vardığımızda ona ceketini verdim ve o da bana iyi geceler diledi. JP ile bu gecenin eğlenceli ve çoğunlukla kolay geçmesine rağmen, böyle bitmesine üzüldüm. Bana sırtını döndüğü için üzgündüm, çünkü kadın ve erkek arkadaşlığı hakkında söylediklerine rağmen, bu gece beni arkadaşı olarak kabul ettiğini hissetmiştim. Ve sonra, bu öylece... yok oldu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JP

Dün gece onu öpecektim.

Onu ya iskelede ya da çatı katında öpeceğime dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Bu olacaktı, hazırdım, istekliydim ve muhtaçtım. Ama sonra Huxley'nin telefonu geldi. Regis arkadaşından Huxley'e gitmiş ve Kelsey'nin bu pozisyon için yeterince deneyimli olmadığını söylemiş. Ona güvenmememiz ve başka birini işe almamız gerektiğine inanıyormuş. Kendi ekibinden birini. Huxley bana projemi düzeltmemi söyledi.

Bu lanet projeyi istemiyordum bile.

Beynimin lanet olası kayışı attı ve Huxley ile telefon görüşmem kısa sürmesine rağmen, arabaya geri dönmeden önce bir dakika bekledim. Kelsey'nin önünde patlamak istemedim. Arabaya geri döndüğümde de o an sona ermişti.

Dün gece bunun için kötü bir ruh hâlindeydim. Yatmak yerine spor kıyafetlerimi giydim ve koşuya çıktım. Döndüğümde onu kontrol etmeyi düşündüm ama o sırada saat gece yarısını geçmişti ve uyuyor olacağını biliyordum.

Ona karşı hissettiklerimi anlatmak için neler vermezdim; çünkü dün gece benim için bir şeyi doğrulamıştı. Gece mükemmeldi çünkü onu Kelsey ile geçirmiştım. Onun mutluluk iniltilerini duymak, drag gösterisinden aldığı keyif, San

Francisco Körfezi'nin güzelliğine olan bariz aşkı ve benimle birlikte olmaktan aldığı açık zevk çok hoşuma gitmişti. Ben de ona her şeyi anlatmak üzereydim.

Huxley'nin zamanlaması çok kötüydü.

Keşke küçük şeylerin ruh hâlimi etkilemesine izin veren biri olmasaydım, keşke onları üzerimden atıp anın tadını çıkarabilseydim ama ben öyle biri değildim. İşte bu yüzden bu sabah uyandığımda onun gönlünü almaya hazırdım. Biraz simit getirttim, bir meyve tabağı hazırladım ve pastırma ile yumurta yapmak için biraz zaman harcadım.

Son iki gün farklıydı ve başka bir seviyede bağ kurduğumu hissettim. Umarım benim farklı bir yönümü, ona çekici gelen bir yönümü görmüştü. Beni çekici bulduğunu biliyordum, bunu kibirli bir şekilde söylemiyorum. Bana nasıl baktığını gördüm ama kanıtladığı gibi çekicilik onun için her şey demek değildi. Bu hayatta bir ortak istiyordu ve ben ona böyle bir erkek olabileceğimi göstermediğim sürece bana bir şans vereceğinden emin değildim.

Ama ben oradaydım. Bunu hissedebiliyordum. Dün gece, önceki gece. Onun ihtiyacı olan adam olabilirdim ve bu sabah bunu ileri götürmeyi planlıyordum. Belediye Başkanı'nın balosu bu geceydi ve planım ona bir elbise bulmak, saçını ve makyajını yaptırmak, tüm geceyi özel kılmak için bir geziyle şımartmak ve doğru an geldiğinde ona çıkma teklif etmekti. Bana bir şans vermesini isteyecektim. Bok gibi gergindim ama ona sormazsam pişman olacağımı biliyordum.

Tam kahvaltı sandviçlerini hazırlıyordum ki dar siyah bir pantolon ve bordo bir atlele salona geldi. Kahretsin, çok güzeldi, o kadar güzeldi ki acı veriyordu. Mutfakta beni tekrar fark ettiğinde duraksadı ve takmaya çalıştığı küpesini düzeltti.

"Günaydın," dedim, kalbim dakikada bir mil hızla çarpıyordu.

Gölümsedi. "Günaydın. Bana yine kahvaltı mı hazırladın?"

"Evet." Gurur içime işledi. "Kahvaltılık sandviçler hakkında ne hissediyorsun?"

"Onlar hakkında çok olumlu hissediyorum." Bana doğru yürüdü, parfümü göğsümün etrafını bir mengene gibi kavrayarak onu daraltıyordu. "Dün gecedен sonra kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Evet." Uzanıp elini elime aldım. Çok yumuşak, benimki için çok mükemmeldi. "Verdiğim tepki için özür dilerim. Huxley bana bu gece uğraşmam gereken bazı saçmalıklar anlattı ve bu beni kötü bir ruh hâline soktu. O şekilde karşılık vermemeliydim, özellikle de o kadar iyi vakit geçirirken."

"Bu gece ne var? Ah, şu Belediye Başkanı'nın balosuna gitmen gerekiyor, değil mi?"

"Evet. Konuşmam gereken bir sürü insanın olduğu abartılı bir etkinlik." Avuçlarımı birbirine bastırdım. "Ama düşünüyordum da."

"Ne giyeceğini biliyor musun?" diye sordu. "Bir balo elbisesi, umarım." Kaşlarını oynatarak kıkırdamama neden oldu.

"Evet, şu anda kuru temizlemede. Öğlen alacağım."

"Randevumdan döndüğümde bana fotoğraflarını göstermelisin," dedi elimi bırakıp kahve makinesine doğru yürüyerek kendine bir kupa alırken.

Yüzümdeki tüm rengin tamamen akıp gittiğini, beni kül rengi, kederli ve sarsılmış bir hâlde bıraktığını hissettim.

Randevu.

Kahretsin, Dave Toney'nin kardeşiyle randevu ayarlamıştı. Bunu tamamen unutmuştum. Birlikte geçirdiğimiz iki gecedен sonra, hâlâ o randevuya gidiyor muydu? Bir parçam belki de gitmeyeceğini düşünüyordu. Belki de onu bir kenara bırakıp bana bir şans verirdi.

Belli ki bu aptalca bir varsayımımış. *Sen ne düşünüyordun, sik kafalı? Birlikte geçirdiğin zamanın sadece kısa süreli bir arkadaşlık olduğunu söyleyen sendin.* O uzun süreli aşk istiyordu. Hay sikeyim.

Yumruğumu sıktım, bu yeni duygu içimde kabarıyor, göğsümü deliyor, ciğerlerimi daraltıyordu.

"Hâlâ... Hâlâ o randevuya gidiyor musun?" dedim kekeleyerek, zihnim dönlüyordu.

İçimden geçen çok sayıda duyguya aldırmadan kahve kapsülünü çalıştırdı ve elleri tezgâhın üzerinde bana doğru döndü. "Evet ve gerginim. Ne giymeliyim?" Target'tan aldığı o iğrenç köylü elbiselerinden birini.

Hay sikeyim!

Hiçbir şey giyme, burada benimle kal.

Randevuyu iptal et.

Beni gör. Kelsey.

Lanet olası beni gör.

Ama bu itiraf güvensiz dilimde kayboldu ve ona gerçekten söylemek istediğim şeyi dile getirmek yerine arkamı dönüp marıldandım, "Giydiğin şey iyi."

Neden o randevuya gitmeyeceğini düşünmüştüm ki? Belki de son iki gecedir sanki randevulaşıyormuşuz gibi hissettiğim içindi. Evet, ona bunların kısa süreli arkadaşıyla geçirdiği zamanlar olduğunu söyledim ama yine de bir şeyler, bir bağ hissetmiş olabileceğini düşündüm.

Dün gece ona iyi vakit geçirtmek istedim, birlikte sadece didiştığımızı değil eğlenebileceğimizi de göstermek istedim. Ona güvenebileceği biri olabileceğimi göstermek istedim. Aradığı şeyi karşılayan biri.

Hafif dokunuşlar.

İlginç sohbetler.

Kendini küçümseyen hikâyeler.

Dün gece denedim, ta ki Huxley arayana kadar.

Lanet olası Huxley. Telefona asla cevap vermemeliydim.

Kelsey sanki şimdiye kadarki en saçma şeyi önermişim gibi, "Bunu bir randevuda giyemem," dedi. "Bu iş kıyafeti."

"Randevular da ilk başta iş gibi değil mi zaten?" diye sordum tabağına yemek doldurmayı bitirirken. Tabağı masaya götürme zahmetine girmeyip onun için tezgâha bıraktım ve kendi tabağımla masaya yöneldim.

"Benim için değil. Bir randevuda nasıl davrandığından emin değilim ama eğlenceli ve heyecan verici olması gerekiyor. Gününün ayrı bir parçası, dört gözle bekleyeceğin bir şey. Eğer bu kıyafeti giyersem, sadece işimi hatırlamış olurum. Ayrıca, randevularda elbise giymeyi seviyorum."

Dışarı çıktığımızda elbise giymemişti.

Çünkü o bir randevu değildi, seni salak.

Ona gerçekten ne hissettiğini söyleyebilseydin olabilirdi.

"Yine de çok süslü olmak istemiyorum," diye devam etti, gerçekten sırtıma bıçak saplanmış gibi hissettirerek. Böyle hissetmeye hakkım olmadığını biliyordum ama bunu kontrol edemiyordum. Tek düşünebildiğim, bir süredir âşık olduğum bu kızın, ona hoşlanabileceği biri olabileceğini göstermeye çalıştıktan sonra nasıl başka biriyle çıktığıydı. "Şunu dinle, güleceksin." Şüpheliydim. "Beni Yengeç Evi'ne götürüyor. Buna inanabiliyor musun?"

Evet, inanabiliyorum.

Çünkü adam bir dangalağa benziyor.

Çünkü o ben değil.

Çünkü seni benim kadar tanımıyor.

Seni konfor alanının dışına itecek birine ihtiyacın olduğunu bilmiyor. Senin drag gösterisi gibi bir şeyden hoşlanan ama asla kendi başına gitmeyecek biri olduğunu bilmiyor. Yıldızlı bir gökyüzü ve ayaklarının eski tahta üzerinde çıkardığı ses gibi küçük şeyleri, boş bir tahta kaldırım boyunca sessiz bir yürüyüşü takdir edeceğini bilmiyor.

"Ama seninle orada yemek yediğimiz zamanların aksine, bütün bir yengeç sipariş edip, onun önünde bacağına koparıp önlük giyemem."

"Neden olmasın?" diye sordum.

"Çünkü seninleyken bunun bir önemi yoktu. Seni etkilemeye çalışmıyordum. Derek'in benim deniz canlılarını parçalamaktan hoşlanan bir psikopat olduğumu düşünmesini istemiyorum. Yani, değilim, ama dürüst olalım, o bacakları koparıırken bir tür şov yapıyordum. Seni korkutmak istemiştin."

Görev tamamlanmıştı ama aynı zamanda bunu sevimli bulmuştum. Hoşuma gitmişti.

"Sanırım bir salata alabilirim," diye devam etti.

"Bu saçmalık," dedim kısık sesle.

"Ne?" diye sordu, taze kahvesini alıp içine bir tutam süt ve biraz şeker koyduktan sonra tabağını ve fincanını masaya getirip bana katılırken.

"Dedim ki, bu saçmalık." Ses tonum artık daha sertti ve arkasına yaslanıp gözlerini bana dikmesinden onun da bunu fark ettiğini anlayabiliyordum.

"Bekle, kızdın mı?"

Evet.

Sinirlendim de.

Ayrıca kıskandım.

Gerçekten çok kıskandım.

"Sadece olmadığın biri gibi davranmaya çalışma, hepsi bu." Onunla kavgı etmenin bir faydası yoktu.

"Davranmıyorum," dedi, hafifçe irkilerek.

"Yengeç almazsan davranmış olursun."

"Ben salata da severim, biliyor musun?"

"O zaman Yengeç Evi'ne gittiğimizde neden salata almadın?"

"Çünkü senin yanında daha rahatım," diye karşılık verdi ve bu itiraf neredeyse yüzüne bir gülümseme getirecekken, "İnsanlarla çıkmaya cesaret edemediğin için bunu anlamayı beklemiyorum. Onları, sadece yatağın için yeterince iyi olduklarından emin olmak için test ediyorsun."

Ahh acıttı.

Ve işte, beni gerçekten böyle görüyordu. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bir tane kız arkadaşın olmuş, JP."

"Çünkü hiç kimse birkaç randevudan öteye gitmeyi düşünmemi sağlayacak kadar ilginç değildi. Galadan önce Genesis'i yeni yeni tanımaya başlamıştım ama yatmamıştık. Sana hiç kimse niceliğe karşı niteliği söylemedi mi, Kelsey?"

Sandalyemden kalktım, tabağımı ve kahvemi alarak uzaklaştım. Eğer şimdi yapmazsam, pişman olacağım bir şey söyleyecektim.

"JP, bekle. Seni aşağılamak istememiştim."

"Sorun değil, Kelsey," diye seslendim. "İyi randevular." Kapımı arkamdan kapattım ve sonra yere oturana kadar yavaşça aşağı kaydım. Tabağımı ve bardağımı yere bırakıp saçlarımı ellerimle kavradım, acı içimi parçalıyordu.

Lanet olsun. Gidip ona nasıl hissettiğimi söylemeliydim. Kapıyı kırıp içeri girmeli, kahvaltısını dağıtmalı ve ondan randevuya gitmemesini, onun yerine benimle Belediye Başkan'ının balosuna gelmesini istemeliydim.

Ama ona zaten sormuştum ve o da randevuyu seçmişti. Beni daha iyi tanımak isteyeceği biri olarak göreceğini hiç sanmıyordum.

Ben etrafta dolaşan bir adamdım, yerleşen bir tip değil. Ve bu çok acı bir gerçektir.

Kelsey'le tanışmadan önceki hâlim düşünülduğünde yanılmıyordu. Ona da söylediğim gibi birlikte bir ya da üç gecedен fazlasını geçirmek istediğimi düşündüğüm birini bulamadım. Aramızda ne entelektüel ne fiziksel ne de duygusal bir bağ oluyordu. Kelsey'de üçünü de hissediyordum. Onunla dalga geçsem de onu bilerek kızdırsam da —çünkü kızdırması eğlenceliydi— ona saygı duyuyordum. Ve daha fazlasını istiyordum. Onu yuva kurmayı düşünebileceğim biri olarak görüyordum.

Bir kadının beni istemesi için hiç bu kadar uğraşmamıştım. Ve ilk denememde reddedildim.

Onun fikrini değiştirebilir miydim? Yoksa ümitsiz vaka mıydım?

"Orada mısın?" diye sordu Huxley, arabamda oturmuş, pencereden dışarı bakarken ve telefonda gelen sinir bozucu sesini dinlerken.

"Evet, buradayım," diye cevap verdim sıkılmış bir çeneyle.

"Neden sesin kesik geliyor?"

"Bilmem, belki de şu aptal Belediye Başkanı balosunda smokin giydiğim ve Regis'le hem onun aptal saçmalıkları hakkında konuşmak hem de Belediye Başkanı'na yağ çekmek zorunda olduğum içindir."

"Bu işi büyütmek için, JP."

"Sence yeterince genişlemedik mi? Tanrı aşkına, Huxley, yaptığımız her şeye zar zor yetiyoruz. Evleniyorsun ve bir aile kuracaksın. Daha fazla proje başlatmanın gerçekten akıllıca bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Aylar önce bunun akıllıca bir fikir olduğunu düşünüyordun, peki neden şimdi farklı bir şey duyuyorum?"

"Aslında o toplantıda hiçbir şey söylemedim, eğer dikkat etseydin fark ederdin. Sen yeni fırsatlardan bahsedip durdun. Breaker gözlerinde dolar işaretleriyle başını salladı. Bense orada oturmuş, tabaklarımız zaten doluyken neden yeni bir şeye başlayacağımızı merak ediyordum."

"O zaman konuşmalıydın. Biz akıl okuyucu değiliz."

"Ben konuştum," diye bağırdım telefona, soğukkanlılığımın iyi kısmı tamamen gitmişti. Bu sabahın siniri ve kızgınlığı Huxley'e yumuşak bir yumruk olarak patladı. "Sana daha önce de söyledim ama hiç dinlemiyorsun. Sen ve Breaker asla dinlemiyorsunuz. İşte buradayım, lanet arabamda oturmuş, benim değil senin hayallerini gerçekleştirmek için bu baloya gitmeyi bekliyorum."

"Şirket için, JP. Benim için değil. Şirket için."

"Şirket sensin ve biz sadece senin köleleriniz."

"Bütün bunlar da nereden çıktı? Orada bir şey mi oldu?"

"Elbette, beni bu ruh hâline sokacak bir şey olduğunu varsayarsın, değil mi? Gerçekte böyle hissediyor olmam mümkün değil."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sanırım seninle bir toplantı yapmamız gerekiyor," dedi.

Telefonu kapatmadan önce "Hayır, almayayım teşekkürler," dedim.

Parmaklarımı alnıma bastırdım ve derin, sakinleştirici bir nefes aldım.

Sakin ol, dostum.

Hiçbir şey doğru değilmiş gibi hissederken sakinleşmek zordu. Kesinlikle hiçbir şey.

Kendimi tanıyamıyordum, sanki buraya ait değildim. Kelsey'i olmadığı biri gibi davranmaya çalıştığı için azarlamıştım oysa ben de onunla aynı şeyi yapıyordum.

"İnmeye hazır mısınız efendim?" diye sordu şoförüm.

Kısa bir an için oraya gitmezsem ne olacağını düşündüm. Regis'i bulup ona haddini bildirmezsem. Belediye Başkanı'yla "planlarımız" hakkında konuşmazsam. Daha fazla tarihi binanın ihalesini kazanmakta zorlanırdık. Ama bence bu o kadar da büyük bir mesele değildi. Peki, ya Kelsey? Regis onu baltalamaya devam ederse ne tür bir zorlu mücadele verecekti? Neden umurumda olsundu ki?

Çünkü umursuyorsun.

Çünkü onu önemsiyorsun.

Şu anda başka bir adamla randevuda olmasına rağmen, onu hâlâ önemsiyordum.

İşte bu yüzden arabamın kapısını açtım, smokin ceketimin düğmelerini ilikledim ve midemin çukurunda açığa çıkmaya hazır öfkeyi geçici olarak sildim.

Şoförüm uzun sürmeyeceğini bildirdim, sonra ön girişe ulaştığımda telefonumu cebime tıktım. Kırmızı halıya çıkmaya gerek yoktu. Kendimi bu kadar kurgın hissederken bu saçmalıklarla ilgilenmiyordum. Huxley daha sonra bu konuda sızlanacaktı çünkü bu tür etkinliklerde yüzümüzü göstermemizden hoşlanıyordu. Kendi yöntemiyle yapılmasını istiyorsa bir dahaki sefere kendisi gelebilirdi.

Davetli listesi kontrolünden geçtikten sonra kapıdan girip doğrudan balo salonunun arkasındaki devasa bara gittim. Ak-

şam yemeğine kalmayacağım için isim kartı masasını atladım. Etrafta dolaşan insanlarla tokalaşma zahmetine girmedim ve elimi barın kenarına koyarak iki parmak viski sipariş ettim. Sonra arkamı dönüp kalabalığı taradım.

Dışarıdan bakan biri için böyle bir etkinlik, tasarımcı elbiseleri ve iyi giyimli takım elbiseleriyle çok göz alıcı görünebilirdi. Benim içinse içinde yaşadığım elit dünyada sadece bir başka geceydi. Bu etkinliklerde insanlık için harika olan hiçbir şey yoktu. Bunun yerine eller sıkılır, anlaşmalar yapılır ve düşmanlar, çevrelerindeki insanlar için sahte ilgi ifadeleri takınarak bir anlığına dost olurlardı.

Bu etkinliklerin yararı sadece bu odadaki insanlar içindi, başka hiç kimse için değildi. Belediye Başkanı değişimi formüle etmek için değil, oyunu garantilemeye yardımcı olabilecek insanlarla el sıkışmak için buradaydı. Üzücü ama ne yazık ki dünya böyle işliyordu.

"JP, seni bu gece göreceğimi sanmıyordum," dedi Regis barda yanımda dururken. İkimize de birer viski ısmarlamasına izin verdim. "Bu etkinliklere katıldığından emin değildim."

Sadece buna zorlandığım zaman.

Neyse ki Regis bunu benim için kolaylaştırmıştı, onu arayıp bulmak zorunda kalmamıştım.

"Havaya girdiğimde smokin giyerim."

Barmen her birimize içkilerimizi uzattığında ben de bahşiş kavanozuna yirmi dolarlık bir banknot atıp arkamı döndüm.

İşe koyulma vakti gelmişti.

"Huxley'i aradığını duydum." İçkimi yudumladım. Gözlerimi önümde tutarak mutlu olmadığımı belli etmemeye çalıştım.

"Aradım," dedi Regis, kibrini gizleme zahmetine bile girmeden. "Aramanın yapılması gerektiğini hissettirdim."

Bir elimi cebime soktum. "Neden?"

"Senin başka şeylerle meşgul olduğunu, onun fikirlerinin binaya verebileceği zararı göremediğini hissettirdim."

“Peki, tam olarak neyle meşguldüm? Çünkü hatırladığım kadarıyla ilk toplantının tamamında oradaydım ve gördüğüm tek şey hoş görülmeyecek kadın düşmanı davranışlardı.”

Göz ucuyla onun değiştiğini gördüm ve sonra şöyle ekledi: “Onunla meşguldün. Ağzına nasıl baktığını, sözlerinde nasıl kaybolduğunu, fikirlerini nasıl desteklediğini gördüm.”

Güvensizlik boğazımı daralttı. Bu doğru muydu? Ona belli bir şekilde baktığımı ya da ona daha fazla dikkat ettiğimi hatırlamıyordum. Her iki durumda da bu tür bir karar vermek onun haddine değildi.

Cevap vermeden önce viskimden bir yudum aldım ve ona doğru döndüm. Hâlâ kalabalığa bakarak her şeyi net bir şekilde duyabilmesi için çok dikkatli konuşmaya başladım.

“Yanılıyor olmalısın Regis; çünkü o bir iş arkadaşı, başka bir şey değil. Diğer bazı erkeklerin aksine, senin gibi birinin mesela, zihnimi sesini kullanmaya çalışan kadına değil projeye odaklayabilme yeteneğine sahibim. Bayan Gardner’a karşı sevgi ya da tek taraflılık olarak görebileceğin şey, sadece zeki bir kadını, işimizin ortağı olan bir kadını, dikkatle dinleme becerisiydi.” Biraz daha yaklaştım. “Duydun mu? Bir ortak. Cane Enterprises’a ortak olmanın ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Cevap vermesini bekledim ama tek yaptığı içkisini yutmak oldu.

“Ortak olmak, seni incelediğimiz anlamına geliyor. Sadece güvenilir olduğundan değil, aynı zamanda adımızı markanıza koyma konusunda da güven duyduğumuzdan emin olmak demek. Bayan Gardner ve işletmesi Sürdürülebilir Organizasyon bizim ortağımız. Cane kardeşlerin üçü de ona tamamen güveniyor. Şirketimize yardımcı olması için onun şirketine yatırım yaptık, bu nedenle onunla yaşayabileceğin herhangi bir sorun bizimle ilgili bir sorundur. Bunu anlıyor musun?”

Başını salladı.

"Ve gelecekte Bayan Gardner ile çalışırken, onun önerilerini sadece dinlemekle kalmayacak, aynı zamanda onlara saygı duyacaksınız."

Tekrar başını salladı.

"Çünkü eğer Bayan Gardner'a saygı duymazsan, Cane Enterprises ile çalışacağın günler sayılı demektir." Omzunu kavradım ve sesimi hafifleterek, "İyi akşamlar Regis," dedim.

Pislik herif.

Nasıl olmuştu da onunla çalışmaya başlamıştık?

Yanından geçmek üzereyken, siyah takım elbiseli iri bir adam yanıma geldi. Sol kulağında bir kulaklık vardı ve kimin için çalıştığına şüphe yoktu. "Bay Cane, Belediye Başkanı sizinle konuşmak istiyor."

Mükemmel. Onunla ne kadar çabuk konuşabilirsem, buradan o kadar çabuk çıkabilirdim.

Koruma beni ana balo salonundan çıkarıp bir dizi kordondan geçirdikten sonra Belediye Başkanı'nın ofisine açılan oldukça büyük bir kapıya götürdü.

"Birazdan sizinle olacak." Kapı arkamdan klik sesiyle kapandı ben de bu anı odayı incelemek için değerlendirdim. Burası Belediye Başkanı'nın özel ofisiydi. Buraya sadece bir kez girmiştım. Kitap raflarından birinin arkasında gizli bir kapı olduğunu biliyordum, tıpkı Oval Ofis'te olduğu gibi duvar kağıdındaki dikişlerin arasına gizlenmiş bir kapı vardı. Sadece Belediye Başkanı'nın kullandığı bir giriş.

Odanın ortasında, kim bilir kaç yıldır San Francisco'nun her Belediye Başkanı tarafından kullanılan maun ağacından büyük bir masa vardı; ancak masanın arkasındaki sehpanın üzerindeki resimler, San Francisco'nun şu anki Belediye Başkanı olan tek ve biricik Eugene Herbert'e özeldi.

Gizli kapı kayarak açıldı ve Eugene yüzünde kocaman bir gülümseme ve elinde bir puroyla içeri girdi.

"JP Cane, gelebilme çok sevindim." Eugene yanıma gelerek elimi tuttu.

Elini sıktım ve "Sayın Başkan, davetiniz için teşekkür ederim. Hasret gidermek her zaman güzeldir." Şu anda yapmacık davranma şeklim acı vericiydi.

"Sayın Başkan saçmalığını bırakabilirsin." Güldü ve oturma alanını işaret etti. Tam karşısındaki kahverengi deri koltuğa oturdum. Sehpaye doğru eğilip küçük bir kutu açtı ve bana bir puro uzattı.

Elimi kaldırdım. "Ben iyiyim."

"Seni hiç sigara içerken gördüğümü sanmıyorum, Cane." Ahşap bir Zippo çakmağı açtı ve yakmadan önce purosundan birkaç nefes aldı.

"Bana göre değil," dedim. "Hiç içemedim. Çok fazla öksürüyorum."

Eugene gülümsedi ve havaya bir nefes duman üfledi. "İyi bir puroyla başa çıkmak için ciğerlerinin sağlam olması gerekir. Yine de sağlam bir içkiyle başa çıkabildiğini görüyorum. Ne içersin? Konyak mı?"

"Viski," diye cevap verdim. "Son zamanlarda tercih ettiğim içki."

"Ah, işler nasıl?"

"İyi," diye cevap verdim. "Her zamanki gibi büyüyor."

"Onu anladım." Öne doğru eğilerek purosunu kül tablasına vurdu. "Neden burada olduğunla ilgili bir soru sorabilir miyim?"

"Lütfen," dedim.

"Söylentilere göre Angelica Binası'nı satın almışsınız."

"Doğru," diye cevap verdim, viskimden bir yudum daha alarak.

"Çok rağbet gören bir binaydı, bu yüzden Los Angeles merkezli bir şirketin kazanmasına şaşırdım, o kadar çok yerel şirket peşindeydi ki."

"Şansımız yaver gitti."

Başını salladı. "Planlarınız nedir?"

"Şu anda bunlar gizli."

Kiminle konuştuğunu biliyor musun der gibi kaşlarını kaldırdı. Ama bu oyunu nasıl oynayacağını biliyordum. Bana baskı yapmasına izin verecektim; gücü seviyordu, bu yüzden ofisinde puro içiyor ve beni korkutmaya çalışıyordu.

"Aptal olmadığının farkındasın, JP. Angelica'yı aldığına göre, o binayla işin bittiğinde daha fazlasını isteyeceğini biliyorum ve ayrıca şehirdeki tarihi topluluklardan hiçbirisiyle konuşmadığını da biliyorum. Haksız mıyım?"

Başımı salladım, ona ufak bir lokma attım.

"Cane Enterprises ülke çapında güzel binalarıyla tanınıyor; ancak siz de tüm karakterinden arındırılmış ve kâr için maksimize edilmiş ticari binalarınızla tanınıyorsunuz."

"Akıllıca bir iş seçimi. Bence bizim için iyi oldu."

"Ülkenin diğer bölgelerinde sizin için iyi olabilir ama burada değil."

"İşte bu yüzden Angelica'yı yıkmak gibi bir planımız yok. Angelica'nın bu şehir için ne kadar önemli olduğunu farkındayız. Ayrıca tarihi korumanın da hayati önem taşıdığının farkındayız. İçiniz rahat olsun, tadilatı tamamladığımızda Angelica sadece eski güzelliğine kavuşmakla kalmayacak, aynı zamanda tamamen işlevsel, daha çevre dostu olacak ve bu şehrin insanlarına yardım edecek – tabii benim bununla bir ilgim olursa," diye bitirdim, kafamda bir fikir şekillendi.

İnsanlara yardım etmek.

Bu binayla yapmak istediğim şey tam olarak buydu.

"Şey..." Eugene purosunu kül tablasına vurdu. "Görünüşe göre bekleyip görmem gerekecek."

"Doğru. Ama Angelica'nın doğru ellerde olduğunu söyleyen ciddiym. İşimiz bittiğinde, güzel şehrinizde yenilememiz için daha fazla bina arayacaksınız."

İçten bir kahkaha attı ve ayağa kalktı. Ben de kalktım. "Bunu göreceğiz, JP." Elini uzattı ve ben de sıktım. "Seni görmek güzeldi."

"Sizi de... Sayın Belediye Başkanı."

Sırtarak beni ofisinden dışarı çıkardı.

Buradaki işim bittiği için daha fazla kalmamaya karar verdim, Huxley'nin bundan memnun olmayacağını biliyordum ama umurumda değildi. Kendimi bok gibi hissediyordum ve şu anda yapmak istediğim tek şey lanet bir ekranın önünde oturup hiçbir şey yapmamaktı.

Keşke son yarım saatin beni kafamın içinde titreşen kargaşadan uzaklaştırdığını söyleyebilseydim; ama ne yazık ki öyle olmadı çünkü çatı katına geri döndüğümde boş olacağını biliyordum. Tek bir ışık bile yanmıyor olacaktı ve odasına gidip kapısını çaldığımda Kelsey orada olmayacaktı. Muhtemelen bir süre evde olmayacaktı, bu da tek bir anlama gelebilirdi; muhtemelen Derek'le kaynaşıyordu. İyi vakit geçiriyordu. Başka bir adamı tanıyarak...

Dönüş yolculuğu pencereden dışarı bakarak geçirilen sessiz bir yolculuktu.

Bir zamanlar ziyaret etmeyi en çok sevdiğim şehir, hızla en az sevdiğim şehir hâline geliyordu. Bunun ne kadar çabuk değişebileceği, bir insanın size bir yeri nasıl hatırlatabileceği, neşenizi elinizden nasıl çalabileceği komikti.

Çatı katına geri döndüğümde -karanlık bir çatı katı- bir şort giydim, başka bir şey giymedim ve buzdolabından bir bira aldım, buradaki tek alkol kaynağımdı.

Telefonum çaldı.

Kim olabilir acaba diye merak ettim, iğnelemeyi duyuyor musunuz?

"Ne?" diye cevap verdim.

"Nasıl geçti?" diye sordu Huxley.

"Senin bir hayatın yok mu?"

"Senin için endişeleniyorum."

"Benim için mi yoksa işin için mi?"

"Bizim işimiz," dedi Huxley. "Senin için endişeleniyorum. Sesin karanlığa gömülmüşsün gibi geliyor. Neler oluyor? Breaker, Kelsey'e karşı hislerin olduğunu söyledi."

Aman Tanrım.

Elimi yüzümde gezdirdim. "Bilmediğim bir okul bahçesinde dedikodu mu yapıyorsunuz? Breaker'ın çenesini kapalı tutması gerekiyor ve yemin ederim Lottie'ye bir şey söylersen seni gerçekten öldürürüm."

"Söylemem," dedi. "Ama bu doğru mu?"

"Bilmiyorum, tamam mı? Hiçbir şey bilmiyorum. Zaten bir önemi de yok. Ben onun tipi değilim. Onun hoşlanacağı biri değilim, bu çok açık çünkü şu anda Derek Toney ile birlikte ve o adam kadar benden daha zıt biri olamazdı. Hem o da nereden çıktı? Neden Kelsey ile çıkıyor?"

Huxley, "Lottie ayarladı," diye cevap verdi. "Dostum, dinle, yarın uçağı göndereceğim. Bu konuşmayı seninle yüz yüze yapmak istiyorum."

"Kelsey'i burada tek başına bırakmayacağım."

"Geri gideceksin. Ama konuşmamız gereken bazı işler var."

"Yapma şunu," Parmaklarımı alınma bastırırken, "Lütfen, Tanrı aşkına, yapma. Şu anda olmaz," dedim. Biramı kafama diktim. "Ve yarın gelmiyorum. İstedığın kadar uçak gönder, binmeyeceğim. Aslında kapatmak zorundayım. Şu anda bununla uğraşamam."

"JP, her ne halt oluyorsa, bizimle konuşmalısın."

"Evet, biliyorum ama şu anda yapamam." Beni göremese de başımı salladım. "Yapamam işte." Cevap veremeden telefonu yüzüne kapatıp kanepenin diğer ucuna fırlattım. "Siktir," diye mırıldandım, kumaşa gömülerek.

Bu kaşınıtlı, kontrol edilemez, zayıflatıcı his beni tüketmeye başlıyordu. Sanki yorgun bir duygu kasırgasına yakalanmıştım ve ne yaparsam yapayım bundan kurtulamıyordum. Etrafımda dönüp duruyordu. Hiç kontrolüm yoktu. Her şey avuçlarımdan arasından kayıp gidiyor gibi hissediyordum.

Akl sağlığım.

İşim.

Kelsey.

Bana doğru baksa ve beni JP'den daha fazlası olarak görse ne yapardım, hayatında ihtiyaç duyduğu şeylerle nasıl başa çıkardım, bundan bile emin değildim ama denemek istiyordum. Çünkü dün gece bana Jonah dediğinde, hiçbir şey kulağa bu kadar doğru gelmemiştir. Bir an için, Cane kardeşlerden biri olan JP değildim. Ben Jonah'ydım. Bir kadından hoşlanan bir adam. Değişime hazır bir adam. Kendi hayatını kurmaya hazırdım. Bu ne anlama geliyorsa artık.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KELSEY

Aman Tanrım.

O çok tatlıydı.

Derek, yani.

Yani gerçekten sevimliydi.

Saçları gürdü, kabarık sayılmaz ama sorun değildi. Ve tarzı biraz tikiydi ama sevimli bir şekilde, omuzlarının üzerinde bir hırka giyer gibi değildi. Gülüşü çok sevimliydi, gözleri çok güzeldi ve çok hoş, derin bir sesi vardı.

Lottie haklıydı, bu adam tam bir oltaya takılan balıktı.

"Bu akşamki kadar çok yediğimi hiç sanmıyorum," dedi Derek karnını sıvazlayarak. "Umarım o yengeci mideye indiriş şeklimle seni iğrendirmemişimdir."

Kakırdadım. "Hiç de değil. Etkileyiciydi." Geçen gece JP ile aynı şeyi yediğimi ve tatlı için hâlâ yerim olduğunu hatırlarım.

"Yeme alışkanlıklarım ile seni etkilediğim için gurur duymalı mıyım emin değilim."

"Belki biraz." Göz kırptım.

Saatine baktı ve yüzünü buruşturdu. "O adam olmaktan nefret ediyorum ama yarın sabah erkenden bir toplantım var ve sanırım otelime geri yürümem uzun zaman alacak."

"Yürüyecek misin? Umarım yakın bir yerdir."

"Birkaç blok ötede... yokuş yukarı. Ve bana güven, yürüyerek dönmeliyim."

Kıkırdadım. "Gece geç saatlerde kalori mi yakıyorsun?"

"Yakmak zorundayım." Yemeğin parasını çoktan ödediği için sandalyesinden kalktı, ben de aynısını yaptım. Eşyalarımı topladıktan sonra çıkışa doğru yürüdüm. Elini sırtımın çukur kısmına koydu ve beni merdivenlerden indirip ön kapıdan çıkardı.

Tüylerim diken diken oldu.

Bu güzel bir randevuydu.

Tartışma yoktu.

Sürekli bir sohbet akışı vardı.

Bazı açılardan biraz beceriksiz olsa da bazı açılardan harikaydı.

İskeleye vardığımızda, "Bu gece geldiğim için memnunum," dedim. Elimi tutmasını bekledim ama tutmayınca çantamın askısını tutmakla yetindim.

"Ben de geldiğine sevindim. Ellie bana sürekli seni yemeğe çıkarmam gerektiğini söylüyordu. Nedenini anlayabiliyorum. Harika bir arkadaşsın, Kelsey."

"Teşekkür ederim." Ona gültümsedim. "San Francisco'da daha ne kadar kalacaksın?"

"Bir hafta. Peki ya sen?"

"Aynı," dedim. "En azından programda bu var. Kim bilir, işler değişebilir."

"Evet, program her zaman değişiyor gibi görünmüyor mu? Burada sadece birkaç gün kalmam gerekiyordu ama sürekli uzuyor. Bu, işle ilgili olmayan ilk gecemdi. Güzel bir ara oldu."

"Bu konuda yardımcı olabildiğime sevindim."

"Oldun." Ellerini ceplerine soktu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," dedim parlak bir gültümsemeyle; çünkü ne soracağını bildiğime dair bir his vardı içimde. Biraz utangaç bi-

riydi, bu yüzden yaklaşımı beni şaşırtmadı. Başka bir randevu istediğinde cevabım evet olacaktı. Bu gece gerçekten çok eğlenmiştim. Biraz güldük ve konuşmamızda bazı aksamalar olsa da genel olarak harika bir geceydi. Yani, evet, ikinci bir randevuya evet diyecektim.

"Merak ettim." Utangaç bir şekilde başka tarafa baktı. "Cane Enterprises ile çalışmayı nasıl bulduğunu bana anlatabilir misin?"

"Bu harika olur," diye cevap verdim daha sorusunu sindirmeden.

Bekle...

Ne?

Kafası karışmış bir hâlde, kaşlarını çatarak bana baktı ve işte o zaman ne sorduğunu anladım.

Cane Enterprises.

Onlarla çalışmak.

Oh.

"Eee, bu sormak için harika bir soru olurdu," dedim, örtbas etmeye çalışarak. Pek düzgün değildi. "Ve cevabım evet olacak. Onlarla çalışmaktan çok keyif alıyorum."

Başını salladı. "Biraz acımasız görünüyorlar. Dave, bana Huxley ve Lottie'nin yaptıklarını anlattı. Görünüşe göre bir anlaşma için her şeyi yapabilirler, sanki etraflarındaki insanları umursamıyorlarmış gibi."

"Hayır, durum hiç de öyle değil," dedim. "Çalışanlarını ve yaptıkları işi çok önemsiyorlar. Tüm bu durum Huxley'in bir anlık muhakeme hatasından kaynaklandı. Kendini çok kötü hissetmesine sebep oldu, bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına yemin etti."

Derek başını salladı. "Bunu duymak gerçekten güzel. Dave'in diğer insanlarla çalışırken bazen kör olabildiğini biliyorum. Altın gibi bir kalbi var ve ben sadece kontrol etmek istedim. Umanım sorarak randevuyu mahvetmemişimdir."

"Hiç de değil. Aslında sorman hoşuma gitti. Bu bana kardeşini önemseyişini gösteriyor."

"Önemsiyorum. Bazen biraz mankafa ve tuhaf olabiliyor ama iyi bir adam ve sağlam bir iş kurdu. Ben sadece kimsenin ondan faydalanmadığından emin olmak istiyorum."

Elimi kolunun üzerinde yavaşça koydum. "Gerçekten çok nazıksın." Bana gülümsedi ve tam taksi sırasına geldiğimizde elini tekrar cebine soktu. "Harika vakit geçirdim, Kelsey."

"Ben de iyi vakit geçirdim, Derek. Gerçekten." O kadar iyi vakit geçirdim ki, umarım eğilip beni öper. Ben de onu öperim. Bence aramızda bir şeyler olabilirdi.

Bir öpücük bana düşündüğüm kimyaya sahip olup olmadığımızı söyleyecekti.

O taksi kapısına uzanırken dudaklarımı ıslattım.

Bir taksinin dışında öpmek, ne kadar romantik.

Ona yaklaştım.

Ve bekledim.

O öpücüğü bekledim.

Eğilmesini, dudaklarımı büzmesini ve beni öpmesini.

Ama tam bana bir öpücük kondurmasını beklerken, benden bir adım uzaklaşarak elini uzattı.

Elini.

Kafam karışmış bir şekilde elini tuttum ve o da sıkıldı.

"Seninle tanışmak güzeldi."

Öpücük nerede?

Ya da sarılma?

Ya da bir ara bunu tekrar yapabilmemiz için beni arama teklifi?

Birkaç kalp atışı bekledim ama hiçbir şey olmayınca bunun o an olduğunu anladım. Bir el sıkışma. Bu gece alacağım şey bu. Lanet bir el sıkışma ve tanıştığımızı memnun oldum.

Neler oluyordu böyle? Bir iş toplantısının sonu böyle olurdu, randevunun değil. Bir şey mi kaçırdım? Yanlış bir şey mi yaptım? Benden hoşlanmadı mı? Kendimden duyduğum şüphe içimi dolduruyor ve çirkin bir dizi duyguya neden oluyordu.

Yeterli değilsin.

Yeterince güzel değilsin.

JP iki kez seksi olduğumu söylemişti ama belli ki bu sadece pantolonuma girmek içindi. Derek el sıkıştıktan sonra geri çekildi.

Eğer bu Lottie olsaydı, Derek daha uzun kalmanın bir yolunu bulurdu.

Boğazım düğümlendi ve onun önünde kendimi rezil etmeden önce veda ederek arabaya binip yaralarımı yalnız başıma sarmaya karar verdim.

"Tamam. Hoşça kal." El salladım.

"Güle güle, Kelsey."

Kapıyı kesin bir ifadeyle kapatıp uzaklaştı.

Pekâlâ.

Şoförüne kaldığım yerin adını söyledim, sonra koltuğumda arkama yaslanıp pencereden dışarı baktım.

Bir şey mi kaçırmıştım?

İyi bir akşam geçirdiğimizi sanmıştım.

Bir bağ kurduğumuzu sanmıştım. *Power Rangers* üzerinden bağ kurmuştuk. Tanrı aşkına, bağ kurmak isteyeceğim bir şey değildi ama onlar hakkında bizi güldüren ve çocukluğumuzu anımsatan bir sohbet yapmıştık.

O ailesinden bahsemişti. Ben de benimkinden.

Yemek boyunca birkaç kez elime dokunmuştu. Tuvalete gittiğimde uzaklaşmamı izlediğini biliyordum. Kısa bir süre sonra beni tuvalete kadar takip eden kız, birlikte olduğum adamın beni tuvalete kadar takip etmesiyle bana kötü davranışını söylemişti.

Yani, bilmiyorum... bana deli diyebilirsiniz ama sanırım her şeyi yanlış anlamıştım. Sanırım yaptığım yanlış bir şey onun hoşuna gitmemişti. Ya da belki de onu düşündüğüm gibi etkileyememişim.

Tıpkı beni dışarı çıkaran diğer erkekler gibi. Kalıcı bir izlenim bırakamamıştım.

Akılda kalıcı değildim.

Bağımlılık yapıcı.

Erkeklerin bir gece daha birlikte olmak isteyeceği biri değildim.

Lottie'ye mesaj atmayı düşündüm ama her şeyi anlatacak enerjim yoktu, onun yerine çatı katına varana kadar pencereden dışarı baktım.

JP'nin şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, muhtemelen hâlâ balodaydı ve muhtemelen nefret ettiği bir tür geyik muhabbeti yapıyordu. Ya da muhtemelen bir kadının dairesine dönüyordu çünkü kadın uzaklaşamayacak kadar güzeldi. Bir el sıkışmadan daha fazlasını isteyecekti. Ve bu sabahki garip patlamamızı göz önüne alırsak, bu gece neden çatı katına geri gelmek istesindi ki?

Ama bu muhtemelen iyi bir şeydi.

Şu anda kimseyle görüşebileceğimi sanmıyordum. Hayatımda hiç bu kadar istenmediğimi hissetmemiştim. Önce Edwin, şimdi de Derek. Erkekleri benden uzaklaştıran bir şey mi yapıyordum?

Yapıyor olmalıydım.

Çok çaresizsin.

Teşekkürler, JP. Çok işe yaradı.

Ruhum kırıldı, asansör kapıları ayrıldı ve çatı katına ulaşana kadar otel koridorunda yürüdüm. Kapıyı açtığımda, tam da beklediğim gibi karanlık bir odayla karşılaştım. O burada değildi. Çantamı girişteki masanın üzerine bıraktım ve topuklularımı tekmeleyerek ayağımdan çıkardım. Onları yerden alıp odama gidiyordum.

"Akşamın tadını çıkardın mı?" JP'nin derin sesi beni çok korkuttu, cıyaklarak elimi kalbime götürdüm.

Sesinin geldiği yere baktım. Karanlık köşedeki sandalyede oturduğunu gördüm, elinde bir bira vardı.

"Beni korkuttun." Nefesimi tuttum. "Neden karanlıkta oturuyorsun?"

"Işıkları açmak istemedim," diye cevap verdi kıpırdamadan.

"Bu çok garip." Yan masalardan birinin üzerindeki masa lambasına uzandım ve açtım. Odayı aydınlattı, böylece JP'yi tamamen görebildim. Üzerinde yine sadece şort vardı ve saçları farklı yönlere doğru dağılmıştı.

Birayı dudaklarına götürdü ve bir yudum almadan önce, "Âşığın nasıldı?" diye sordu.

"O benim âşığım değil." Bunu yeterince belli edecek kadar sağlam sıkımsı elimi.

"Randevu iyi geçmedi o zaman?" diye sordu, belli ki başka bir kavgaya çıkarma havasındaydı. Ben buna kanmamıştım.

"Harikaydı. Teşekkür ederim. Şimdi izin verirsen yatmaya gidiyorum."

"Seni öptü mü?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedim ona doğru dönerken.

Sandalyesinden kalktı ve ileriye doğru attığı her adımda yüzü yavaşça ışığa çıktı. Şimdi benden sadece birkaç metre uzaktaydı. Birasını sehpanın üzerine koydu ve yüzümün her santimini inceleyerek bana baktı. "Öpmedi, değil mi? Seni öpmedi."

Takınmaya çalıştığım cesur maskeyi görebiliyor muydu, yoksa gerçekten dudaklarıma dokunulmadığını mı görüyordu, emin değildim ama daha da yaklaşıp elini yüzüme götürdü. Başparmağı alt dudağıma çekti.

"Bu ağzı öpmedi, değil mi?"

Hâlâ topuklularımı tutarak bir adım geri çekildim. "Dediğim gibi, bu seni ilgilendirmez JP." Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden ondan uzaklaşıp odama gittim. Bu elbiseden kurtulup rahat bir şeyler giymem gerekiyordu ki yatağa girip bütün bu geceyi unutabileyim. Odama vardığımda topuklularımı yere bıraktım ve fermuarımı açmak için kolumu arkama attım. Ama nedense, bu elbiseye kendimi sokan ben olmama rağmen, fermuara ulaşamıyordum.

Kahretsin.

Ama sonra güçlü bir elin omzuma dokunduğunu hissettim.

Sırtımı kavrayıp, "İzin ver," diye fısıldadığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Sesi tenimi okşayan ısı dalgaları gibi gelmişti. Hareket etmeye cesaret edemedim. Bir şey söylemeye cesaret edemedim çünkü söylemeye utanıyorum ama çaresizdim. Bir erkeğin bana dokunması için çaresizdim. Huxley'nin Lottie'ye değer verdiği ve Jeff'in annemi sevdiği gibi değer verilebilecek biri olduğumu bilmek için çaresizdim.

Bu yüzden JP'nin etrafında olmak çok kafa karıştırıcıydı. Çok seksiydi. Anlaştığımız anlarda, derin bir bağ hissettiğim anlarda -sanki gerçek JP'yi görüyormuşum gibi- daha fazlasını istemek çok cazip geliyordu. Gelgelelim beni ateşli bir gece yaşamaktan başka bir şey için istemediğini bilmek muhtemelen çaresizlik denen bu sınıra yaklaştırmıştı.

Ben sadece onu sevecek birini arayan umutsuz bir romantiktim. Elbisemin fermuarı, kenarlarının açıldığını hissedene kadar hafifçe aşağı çekildi. Omzumdaki tutuşu sıkılaştı.

"Bu ne?" diye sordu, parmağı iç çamaşırlarımın üzerinde gezinirken. "Bunu onun için mi giydin?"

Straplez, tek parça siyah büstiyerimdi. Aslında giymemiştim. Her gün giymeyi sevdiğim bir şeydi. İç çamaşırını savurganlık yaptığım tek şeydi; çünkü beni özel hissettiriyordu. Kıyafetlerimin altında kendimi iyi hissettiriyordu. Seks hayatım şu an için tüm zamanların en düşük seviyesinde olsa da beni seksi hissettiriyordu.

Döndüm ve bir elimle elbisemi göğsümden tutarak, "Evet," diye cevap verdim, yalan söyleyerek. Onu kıskırtmak istiyordum. Sefalet, arkadaş severdi. Yapılacak en boktan şey buydu fakat şu anda pek de sağlıklı düşünmüyordum.

"Ve seni öpmedi... bu çok aptalca."

"Beni öpmediğini hiç söylemedim," diye karşılık verdim. "Sadece sen öyle varsaydın."

Daha da yaklaştı, eli şimdi enseme sahiplenici bir şekilde kıvrıldı. Neler olduğu, onu bunu yapmaya iten ya da beni buna izin vermeye iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fik-

rim yoktu ama duruşumu dikleştirdim –olabildiğince dik durum– çenemi yukarıda tutarak ona meydan okudum.

“Varsaymıyorum, biliyorum.”

“Bizi mi izliyordun?”

Başını salladı. “Seni tanıyorum, Kelsey. Eğer o adam seni öpmüş olsaydı, bu çatı katına mutlu bir şekilde gelirdin. Ama durum öyle değil, değil mi? Omuzlarında bir sarkma var, gülümsemende neşe yok. Randevu istediğin gibi gitmedi. Ve şimdi, sıfır noktasına geri döndün, seni dışarı çıkaracak başka birini bulmaya çalışıyorsun.”

Sözlerinin her bir hecesine sinmiş olan hakaret kalbime art arda inen bir darbe gibiydi.

“Randevu harikaydı aslında,” dedim. “Ve hayır, beni öpmemi ama aynı zamanda bir centilmen gibi davrandı, eminim bu konuda hiçbir şey bilmiyorsundur.”

Beni geriye doğru itti ve o kadar şaşırdım ki ellerimi kendimi dengelemek için göğsüne dayadım, elbisemin yere kaymasına izin verdim. Üzerimde iç çamaşırmımdan başka bir şeyim kalmadı.

“Sana centilmenlik hakkında ne demiştim? Bir kadın için kapıyı nasıl açık tutacağımı biliyorum. Bir randevuda ilgi çekici bir sohbetle ona nasıl iyi bakılacağını biliyorum. Centilmen olmak, ikinizin de istediğinizi almayacağınız anlamına gelmez.”

“Beni öpeceğini mi söylüyorsun?”

“Seni öpmekten fazlasını yapardım,” dedi, sesi o kadar karanlıktı ki bu gece başına bir şey gelip gelmediğini merak ettim ama kendi dünyamda o kadar kaybolmuştum ki neden böyle davrandığını, bu... *saldırganlığa* neyin sebep olduğunu düşünecek zamanım yoktu. “Seni bir çatı katında başka bir adamla yalnız bırakmazdım, bu kesin.”

Bacaklarım yatağın kenarına değene kadar beni geriye doğru yürütmeye devam etti.

“Senin yöntemini biliyorum JP, nihai hedefini.”

“Öyle mi?” diye sordu, ensemdeki eli, başparmağı tam çenemin altında durup beni yerimde tutana kadar yavaşça ilerledi. “Peki, benim nihai hedefim tam olarak nedir, Kelsey?”

“Zevk,” diye cevap verdim.

“Sen öyle olduğunu söylüyorsun,” dedi. Beni yatağa itti, bir elini omuzlarıma koyarak beni orada tuttu. Yüzünü benimkinden birkaç santim uzağa indirdiğinde nefesim boğazımda düğümlendi. “Bu her zaman zevkle ilgili değildir, Kelsey. Bu baştan çıkarmakla ilgili.”

“Benim baştan çıkarıcı olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Seni baştan çıkarıcı bulmamı mı istiyorsun?”

Dudaklarımı ıslattım. Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki düşündüklerimi zar zor duyabiliyordum. “Sadece birinin benimle çıkmak istemesini, belki bir gün bana âşık olmasını istiyorum.” Yutkundum. “Ve bence Derek o adam olabilir.”

Kaşları çatıldı. “Saçmalık. Bana yalan söylemeyi bırak ve gerçeği söyle. Randevunuz pek keyifli değildi ve lanet olası pislik seni öpme fırsatını değerlendiremedi, seni tatminsiz bıraktı.”

“Tamamen tatmin olmuş bir şekilde ayrıldım.”

“Öyle mi?” diye sordu, sonra başını eğip burnunu köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi. Nefesi göğsümü okşarken tüylerim diken diken oldu. “Öyleyse bana daha fazlasını istemeyeceğini mi söylüyorsun?”

Tanrım, çok daha fazlasını istiyordum.

Bir şeyler hissetmek istiyordum.

Tekrar öpülmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum.

Bir erkeğin beni elleriyle, ağzıyla, sözleriyle kontrol etmesini istiyordum.

Derek’le olan randevumdan çok daha fazlasını istiyordum. Benden daha fazlasını istemesini istiyordum. Sabah beni arayıp tekrar çıkma teklif etmek istediğini söylemesini...

Gecenin sonunda lanet bir el sıkışmadan daha fazlasını istiyordum.

Ama bunu JP'ye söyleyemezdim. Gecenin sonunun nasıl bir başarısızlık olduğunu ona itiraf edezdim, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum. Burnu kulağıma ulaşana kadar boynumda gezindi ve, "Seni bir randevuya çıkarsam ne yapacağımı bilmek ister misin?" diye sordu.

Evet.

Umutsuzca.

"Hayır," diye cevap verdim. "Çünkü beni randevuya çıkarmayacaksın, JP."

"Seni dışarı çıkarsaydım, bu kadar erken evde olmazdın. Seni dışarıda tutmak için her fırsatı değerlendirirdim. Vedalaşmaktan başka seçeneğimiz kalmayana kadar gecemizi uzatabildiğim kadar uzatırdım. Ve vedalaştığımızda," -kulağıma ısıarak şehvet dalgasının beni vurmasına neden oldu- "sana iyi geceler dediğimde seni arabama yaslayarak, yanağını okşayarak ve sonunda bütün gece öpmek istediğim şekilde öperken, hareket etmeni engelleyerek olurdu."

"Peki, beni nasıl öperdin?" diye sordum.

"Yavaşça, ilk başta," -elleri çeneme, boğazımın hemen üstüne kaydı- "böylece tadıma bakardın ve rahat olduğunu, memnun olduğunu hissettiğimde dudaklarını ayırır, daha fazlasını talep ederdim. Vücudumu seninkine bastırır, elimi saçlarının arasına sokup enseni kavrar ve dillerimizi birbirine dolaştırır, nefesin kesilene kadar senden daha fazlasını çekerdim." Burnu yanağımda geziniyordu. "Tıpkı şu anda olduğun gibi."

"Nefessiz kalmadım. Kendini övme," dedim.

"Bana yalan söylememeyi ne zaman öğreneceksin?" diye sorarken çenemdeki tutuşu daha da sıkılaştı. "Elimi vücudundan aşağıya, bacaklarının arasına kaydırsam ıslak olacağını biliyorum."

Islanmıştım.

Islaktım, zonkluyordum ve o kadar ihtiyaçla doluydum ki sözlerini zar zor algılayabiliyordum.

"Her kadın senin cazibe dediğin şeyle kazanılmaz." Çenemi bıraktı ve oturduğu yerden kalktı, önümde durup aşağı baktı. Gözleri siyah dantelle sarılmış bedenimi taradı. İşte o zaman gözlerimin vücudunda gezinmesi için bir saniye ayırdım. Geniş, dimdik omuzları; kalın ve damarlı pazıları, kumsursuz mürekkepli ön kolları. Öfke onu kavurduğunda parmakları avucuna doğru kıvrılmıştı. Göğsü geniş, güçlü ve biçimliydi, üst üste yığılmış karın kasları aşağı kadar iniyordu. Göbek deliği, şortundaki şişkinliği, çok belirgin şişkinliği, gösteren metaforik okun başlangıcıydı.

O da benim gibi tahrik olmuştu.

Sesini dinlemek, bedenim üzerinde edepsizce konuşmasına izin vermek yerine, onu kışkırttım, uzaklaştırdım, onu inanılmaz derecede kızdırdım.

Gözleri benimkilerde, "Kendine dokun. Bana ıslak olduğunu göster," dedi.

"Neden?"

"Çünkü sana inanmıyorum. Cazibeme kapılmadığımı göster bana."

Dişlerim dudağımın üzerinde gezindi, kalbim çılgınca atıyordu. Islandığımı biliyordum. Tahrik olduğumu biliyordum. Ve bunun ondan kaynaklandığını biliyordum.

Elimi vücudumdan aşağıya, bacaklarımın arasına doğru hareket ettirdim. Parmaklarımı dantelden geçirip klitorisime doğru kaydardım. Gözlerim baskıdan anında kapandı. Nasıl hissettiğimden vazgeçtiğim için, ona tam da istediği yerde olduğumu gösterdiğim için kendimden nefret ettim.

Bileğimi yakaladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı; onu öne eğilmiş, bir elini yatağa dayamış, diğer eliyle parmaklarımı ağzına doğru götürürken buldum. Dudaklarını ayırdı, dilini parmaklarımın üzerinde gezdirdi ve serbest bıraktı.

Kahretsin, hayatımda hiç bu kadar seksi bir şey gördüğü-

mü sanmıyordum. "Küçük yalancı," dedi, elimi bacaklarımın arasındaki dantelin altına geri sokarak. Elimi çekmeye çalıştığımda beni orada tuttarak elini benimkine bastırdı. "Neden bana yalan söylüyorsun?" Cevap vermedim, bu yüzden devam etti, "Sana yalan söylemiyorum. Nasıl hissettiğimi saklamıyorum." Tekrar şişkinliğine baktım. Şortunun kumaşı sikini ortaya çıkarıyordu.

"O şortu giyerek öyle yapıyorsun," dedim. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Belki de bu noktada çok ileri gittiğim içindi ama bir şey için çaresizdim, herhangi bir şey için.

Gözleri hâlâ benimkilerdeyken beline uzandı, sikini çıkardı ve tam önümde uzunluğunu okşadı.

Kalındı.

Uzundu.

Vaat ediciydi.

"İstedğin bu muydu?" diye sordu. "Bu siki mi istiyordun?" *Evet.*

Dudaklarını da istiyordum.

Ellerini de.

Vücudunu da.

"Bana neden sertleştiğini söyle." Elimi tekrar dantelin altından çıkarmaya çalıştım ama beni bir kez daha durdurdu.

"Kendine dokun," dedi. "İstedğini biliyorum. İhtiyacın olduğunu biliyorum. Kendine dokun, ben de sana neden sertleştiğimi söyleyeyim."

Dudaklarını birbirine yapıştırdım ve parmaklarımı klistorisime bastırana kadar kadınlığımı boyunca kaydardım. İki parmağımla, bacaklarım yatağın üzerine yayılırken nazikçe masaj yaptım.

Gözleri kendimi tatmin ettiğim yere düştü, ardından tekrar yukarı baktı. Dudaklarını ıslatarak bir elini yatağa doğru indirdi. Kendini okşamaya devam ederken onu daha da yaklaştırdı.

"İşte böyle, kendine dokunmaya devam et Kelsey. Bana ne kadar ıslak olduğunu söyle."

“Önce neden sertleştiğini söyle,” diye karşı çıktım.

“Sertleşmemin nedeni, sanki bana hiç ilgi duymuyormuşsun gibi davranarak bu evin içinde dolaşman ama gözlerinin farklı şeyler söylemesi. Sertleştim çünkü ne kadar çekici, ne kadar seksi olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Sertleştim çünkü amının tadı dilimde dolaşıyor ve eğer gerçekten istediğim gibi olsaydı, çırlıçıplak soyunmuş, bu yatağa bağlanmış, seni tatmin etmemi bekliyor olurdun.”

“Eğer istediğin gibi olsaydı?” Sesimde bir aksaklıkla sordum. “Ne demek bu?”

Başparmağı yukarı uzanarak yüzümde, boynumda ve kolumda gezindi. “Sen benim değilsin.” Aletini bıraktı, önümde diz çökebilmesi için yer açarak beni yatakta taşıdı. Sonra elimi kendimi tatmin ettiğim yerden aldı ve sikini kadınlığıma getirip kumaşın üzerinde gezgirdi. Onu bu kadar yakınımda hissetmek tam bir işkenceydi. Bağlantımızı engelleyen minicik bir kumaş vardı sadece. “Eğer benim olsaydın, aramızda hiçbir şey olmazdı.”

Bu hafif baskı, aletin zar zor hissedilen hissi, yaptığı şeyin erotik doğasıyla birleşince içimde yoğun bir özlem uyardırıyordu. O kadar güçlü bir ihtiyaçtı ki zihnim kararlamaya başladı. Odaklandığı tek şey rahatlamaktı.

Birikimden kurtulmak.

Bu geceden kurtulmak.

Aramızdaki gerginlikten kurtulmak.

Aletini kaldırdı ve başını tam klitorisime dokundurdu.

“Siktir,” diye fısıldadım kolumu gözlerime kapatıp derin derin nefes alırken.

“Hoşuna gitti, değil mi?”

Dişlerim alt dudağımın üzerinde yuvarlandı.

“Bana hoşuna gittiğini söyle, ben de tekrar yapayım.”

Tanrım, ondan nefret ediyordum. Neden bana itiraf etmek istemediğim şeyleri itiraf ettiriyordu?

“Söyle, Kelsey.

"Ben... Hoşuma gidiyor," diye kekeleydim ve sikini klitorisime birkaç kez daha vurdu.

Pelvisim yükseldi, tenim ter içinde kalmış, kontrolüm kaymaya başlamıştı. Beni şaşırtarak, amımı örten kumaşı yana çekip beni açığa çıkardı ve sikinin başının hafifçe bana sürünmesine izin verdi.

"Ah Tanrım," diye inledim bacaklarım daha da açılırken. "Ah, evet... JP."

"Kahretsin, çok ıslaksın."

"Daha fazla," diye yalvardım. Daha fazlasını istiyorum.

Sikini klitorisimin üzerinde iki kez daha kaydırıp bir iniliyle geri çekilerek uzunluğunu üzerimde şiddetle pompalamaya devam etti.

"Daha fazlasını istiyorsan, kendini becermelisin," dedi, gergin bir sesle. Gözlerim onun hareketlerini, elinin kalın ereksiyonunun üzerinde kayışını, boyundan aşağı akan damarları, ağır nefes alırken göğsündeki gerginliği takip etti, bana bakıyordu.

O kadar ateşli, o kadar seksiydi ki parmaklarım klitorisimi tekrar buldu. Hızlı daireler çizerek masaj yapmaya başladı. Orgazmımın ilk belirtisi kaslarımı, sırtımı, kaburgalarımı ve karnımı sarmaya başladı.

"Kahretsin... yakınsın, değil mi?" diye sordu. "Neredeyse geldin."

Başımı salladım, göğsüm kabarıırken dişlerimi sıktım, parmaklarım daha hızlı hareket etti. Gözlerim onun hareketlerini, elinin kayışını takip etti. Kalın ereksiyonunu, boynundan aşağı akan damarları, ağır ağır nefes alıp bana bakarken göğsündeki gerginliği...

Vücudum beni ele geçirmeye başladığında, "Tanrım," diye mınıldandım. Aşırı haz duygusu henüz ilk aşamalarında, damarlarımda nabız gibi atıyordu, bacaklarımın arasındaki noktaya odaklanıyordu. "Evet," diye fısıldadım, kendimi orgazmımın ellerine bırakırken gözlerim kapandı.

"Bana bak," dedi JP, sesi o kadar emrediciydi ki gözlerimi açmamı sağladı. "Boşalırken bana bak."

Sesinin tonu.

Arkasındaki anlam...

Sanki içimden bir şehvet şimşeği çıkıyor, kaslarım sertleşiyor, bacaklarım titriyordu. Parmaklarım klitorisimin üzerinde uçuşurken daha önce hiç seslendirdiğimi hatırlayamadığım kadar yüksek sesle inleyerek boşaldım. Vahşi bir orgazm beni yatağımda milyonlarca parçaya ayırdı.

Gözlerim hâlâ JP'de, kendimi onun boşalmasını görme-ye hazırladım ama beni şaşırtarak kabaran sikini şortuna geri koydu. Sonra o kadar yakına eğildi ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"Sen... boşalmadın," dedim nefes nefese.

"Çünkü bu senin görmem için değil, o yüzden bunu özel olarak yapacağım. Boşalmamı izlemek istiyorsan, tatlı parmaklarının amının üzerinde kaydığını düşündüğümde vücudumun kontrolsüzce titrediğini görmek istiyorsan, o zaman bana bu gece verdiğinden çok daha fazlasını vermen gerekecek." Başı bacaklarımın arasına gelene kadar vücudumda aşağı doğru hareket etti. O kadar keskin nefes alıyordum ki dili amımın üzerinde kayana kadar neler olduğunu zar zor algılayabildim, ayağa kalkıp dik durmadan önce tek bir yumuşak hareket. Yüzündeki memnuniyet ifadesiyle, "Bir dahaki sefere dilime boşalacaksın," dedi.

Dönüp kapıma yönelerek ben bir şey söyleyemeden sıvışıp gitti.

Nefes nefese, kapıya baktım. Tamamen tahrik olmuş bir hâlde, az önce ne olduğunu ve nasıl bu kadar ileri gittiğimizi merak ediyordum.

ON ALTINCI BÖLÜM

JP

Dün gece bir bira içmiştim ama sanki yirmi tane içmişim gibi hissediyordum. Ağzım kuruydu, vücudum ağrıyordu ve içimi tatminsizlik duygusu kaplıyordu. Bu hissin tek bir nedeni vardı.

Kelsey.

Lanet olası Kelsey.

Bacaklarımı yatağımın kenarına doğru sallayarak bedeni mi uyandırmaya çalışırken avuç içimi gözüme sürttüm.

Lanet olsun.

Bir kez daha kontrolümü kaybettim. Çatı katına dönmek, onu orada görememek ve geri dönene kadar her saniyeyi saymak zorunda kalmak beni tehlikeli, kıskanç bir adama dönüştürdü. O kapıdan içeri girdiği an, kavga çıkarmaya hazırdım. Onu kışkırtmaya hazırdım, kendimi sakinleştirmek için ne yaparsam yapayım işe yaramamıştı. İşte bu şekilde kendimi onun yatak odasında buldum, aletimi çıkardım ve onun kendini tatmin edişini izledim.

Bu sabah bile orgazm olduğunda yüzündeki ifadeyi hâlâ görebiliyordum. Lezzetli inlemelerini duyabiliyordum. Onun tadını alabiliyordum. Yaşadığım alkolsüz akşamdan kalmalığının üç nedeni de bunlardı.

Komodinin üstündeki çalar saati kontrol ettim. Kahretsin, gerçekten dokuz mu olmuştu? Şükürler olsun ki bugün cumartesiydi ve toplantım yoktu. Bu sabah Kelsey'nin karşısına ne söyleyeceğimi bilmeden çıkacaktım.

Dün gece olanlardan dolayı utanıyor muydum? Hayır. Onun dün gece olanlardan utandığından emin miydim? Evet.

Kelsey'nin giydiği "iç çamaşırı" tipine rağmen, birinin önünde mastürbasyon yapan bir kadın olduğunu sanmıyordum. Bence iç çamaşırı onun en yaramaz yanıydı.

Dolayısıyla, bu sabah ondan beklemem gereken şey aşırı dozda gariplik ve ağır bir pişmanlıktı. Bu iki şeyi yönetmekte pek de iyi değildim. Bu duyguları en azından Kelsey kadar yoğun hissetmem gerekmiyordu, hissetmiyordum da ve yaşadığımız cinsel bir deneyim için de hissetmezdim. Bu onu daha çok istememe neden oluyordu. Tadının neye benzediğini bilerek ondan nasıl uzaklaşabilirdim? Seksi iç çamaşırları giydiğini bilerek? Ama hâlâ bana inanmıyordu.

Sonsuza kadar odamda takılamayacağımı bildiğimden, yaktan kayarak çıktım. Yaşam alanına çıplak girmek için giyecek bir şort buldum. Dün gece aletimi görmüştü ama bu sabah görmek isteyeceğinden şüpheliydim.

Giyinip yatak odamın kapısını açtım ve göğsümü kaşıyarak koridorda yürüdüm. Oturma odasının girişinde durduğumda Kelsey'nin kanepede oturduğunu, önünde bir iPad ile ileri geri sallandığını gördüm. Üzerinde bir eşofman ve tişört, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Gözleri benimkilere takıldığında, onları korku kapladı.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Kardeşin mesaj attı. On dakika içinde bize FaceTime atacağını söyledi. Beni kovacak mı?"

"Seni neden kovsun ki?"

"Biliyorsun, dün gece yüzünden..." Sesi kesildi, ben bir şey söylemeyince ekledi: "Biliyorsun, yatak odamda yaptıklarımız yüzünden."

Saçımı çektişirdim. "Bunu nasıl bilsin ki?"

"Ona söylemedin mi?"

"Ben kardeşime hiçbir şey anlatmam. Ayrıca bu ona ya da Breaker'a asla söylemeyeceğim bir şey. Kız kardeşine söyledin mi?"

"Hayır." Başını salladı. "Çok utandım." *Gördünüz mü, size utanacağını söylemiştim.*

Mutfağa doğru yürüdüm, kâsedden bir elma alıp ısırđım. "Öyleyse endişelenecek bir şey yok. Ayrıca, böyle bir şey yüzünden seni asla kovmaz."

"O zaman bizimle ne hakkında konuşmak istiyor?"

Omuz silktim. "Bilmem."

Gerçi bu doğru değildi; çünkü eminim bana söyleyecek bir şeyleri vardı. Dün telefonu yüzüne kapattığımda benden pek memnun değildi, o yüzden bu doğaçlama arama ihtiyacı doğru geliyordu.

"İçimde kötü bir his var. Başım beladaymış gibi hissediyorum."

"Dün gece asla yapmayacağın bir şey yaptığın için böyle hissediyorsun."

Gözleri benimkileri buldu. "Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Bu sabah dörtten beri uyuyamıyorum. Ben... Dün gece bana ne oldu bilmiyorum. Asla yapmamalıydım."

"Bunu tartışmaya gerek yok, Kelsey. Olan oldu. Akışına bırak."

"Akışına bırakmak mı? Benim için o kadar kolay değil, JP. Bana hissettirdiklerin-" Kendini tutarak derin bir nefes aldı. "Bu benim için çılgınca bir şeydi, özellikle de yaptığım her şeyi teknik olarak denetleyen iş arkadaşşıma karşı. Dün gece başka bir adamla randevuya gittiğimden bahsetmiyorum bile. Bu nasıl doğru olabilir?"

Katır kutur ısıarak bir parça elma kopararak düşünceli bir şekilde çiğnedim. "Aslında sorun değil. Bu standartlar, kendince uymak zorundaymışsın gibi görüldüğün bu kurallar,

hepsini kendi kendine koydun. Hayatını istediğin gibi yaşayabilirsin. Kendini yargılamayı bırak."

"Dün gece olanlar normalmiş gibi davranmayı bırak."

"İyiymi. Daha fazlasını yapabilirdik."

"JP, ben o tür bir kız değilim," diye tersledi. Gerçekten çok sinirlenmişti. Dün gece gözleri benim üzerimdeyken gelmiş olsa da bu durumdan hiç hoşnut değildi. "Ben... Ben böyle şeyler yapmam, nedense senin yanında normal hâlime dönemiyorum. Aklımı kaybediyorum ve cinsel açıdan kışkırtıcı olmanın sorun olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Cinsel açıdan kışkırtıcı olman sorun değil zaten," dedim.

"Ama olmak istemiyorum. Cinsel tatminden çok daha fazlasını istiyorum." Sesi titredi. "Tanrım, senin anlayacağın bir şey olmadığı hâlde neden seninle bu konuyu konuşuyorum bilmiyorum."

"Çünkü ben ilişki kuracak türden bir adam değilim, değil mi?"

"Doğru," dedi, kendini tutmayarak. "Dün gece muhtemelen senin için aptalca bir oyundu ve ben de bir piyondum."

"Sen benim oyunumda bir piyon değildin." Sesim kızgınlıkla daha da sertleşti.

Kollarını kavuşturdu. "Neydi o zaman? Çünkü bunu yapmamız için iyi bir neden düşünemiyorum."

"Bilmiyorum Kelsey, belki de aramızda cinsel bir çekim olduğu içindir? Buna inanmak çok mu zor? Belki de ihtiyaçtan o kadar alevlenmiştik ki dün gece irademizin elimizden kaymasına izin verdik."

"Şey... bu bir daha olmayacak," dedi gözlerini kaçırarak.

Kanepeye doğru yürüyüp yanına otururken "Bunu anladım," diye mırıldandım.

Neden? Neden onun düşüncelerini değiştiremiyordum? Dün gece birlikte ne kadar iyi olabileceğimizin bir kanıtıydı. Cinsel olarak. Ama ne istediği konusunda çok netti.

"Ben böyle şeyler yapmam. Senin yanında normal hâlime

dönemiyorum. Aklımı kaybediyorum ve cinsel olarak kıskırtıcı olmanın sorun olmadığını düşünmeye başlıyorum. Cinsel tatminden çok daha fazlasını istiyorum."

Ben de ona basit bir cinsel tatminden çok daha fazlasını vermek istiyordum. Onu tekrar savunmaya geçirdiğimi bildiğim için pişmanlık duyuyordum.

Bir ipucu bul, Cane.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Huxley aradığında beni görebilsin diye iPad'inin önünde oturuyorum. Bu bir sorun mu?"

"Hayır," dedi, kanepede arkasına yaslanarak. Ben de aynısını yaptım. Birlikte sessizce oturup Huxley'nin aramasını beklerken zamanın akıp gitmesine izin verdik.

Ne yapacağımı bilemediğim için ona elmamı uzattığımda şaşırarak elmayı aldı. Belki de bir barış teklifiydi, bilmiyordum. Sadece bana bu kadar kızgın olması hoşuma gitmiyordu, özellikle de dün gecedен sonra. Kahretsin. Muhtemelen yanlış ama lanet olsun, iyi hissettirmişti. Sikimi onun amcığı boyunca kaydırmak, onun ne kadar tahrik olduğunu hissetmek, geri çeviremeyeceğim bir tatminden ve çok daha fazlasına ihtiyacım vardı. Odama döndüğümde duşa girip orgazm olduğunda yüzüne yansıyan şaşkınlığı düşünerek hızla ereksiyonumu tatmin etmiştim. Saniyeler içinde işim bitmişti.

"Dün gece için özür dilerim," dedim sessizce. "Kötü bir durumdaydım. Dürüst olacağım, Kelsey. Bence sen gerçekten ateşlisin. Kontrolümü kaybettim. Eğer seni rahatsız ettiysem özür dilerim."

Elmayı ağzına götürmek üzereyken durup bana döndü. Başımı yana eğdim, böylece birbirimizin gözlerinin içine baktık. "Hayır, ben özür dilerim. Seninle o şekilde konuşmamalıydım. Sanırım çıldırdım ve normal bir insan gibi davranmak yerine, yapmamam gerekirken her şeyi senin üzerine attım. O anda, her şey olurken, bunu istedim. Hem de çok istedim."

Bu yüzüme bir gülümseme getirirken göğsümdeki gerginliği hafıfletti.

Saçımı çekiştirdim. "Evet, ben de çok istedim. Sanırım beni o büstiyeri yırtıp seni becermekten alıkoyan tek bir özdenetim kırıntısı kalmıştı."

Dişleri dudağının üzerinde yuvarlandı, "Sana izin verirdim," dedi.

"Kahretsin," diye inleyerek elimi yüzümde gezdirdim. "Böyle söyleme."

Kıkırdadı. "Dün gece üzgündüm. Derek konusunda haklıydın. Beni öpmediği için kendimi çok kötü hissediyordum. Sana çok yanlış şekillerde saldırdım. Seninle şu anda konuşduğum gibi konuşmalıyım."

Kolumu uzattım ve o da beni rahatlatmak için kolumun altına girdi, ben ona sıkıca sarılırken başımı göğsüme yasladım. "Benimle konuşma fırsatın olmadı. Seni hemen kıskırttım. Dürüst olmak gerekirse, Belediye Başkanı'nın balosunda benimle olmadığın için üzgündüm ve huncımı senden çıkardım. Bunu yapmamalıyım."

Doğrudu. "Bunun için mi üzgündün?"

Başımı salladım. "Evet, önceki iki gece çok eğlenmişim ve ne bileyim, yalnız gitmek istemedim. Randevunu unutmuşum ama."

"Bana söylemeliydin, yeniden planlardım." *Keşke o randevuya hiç gitmeseydin.*

"Hayır, çok heyecanlıydın. Daha saygılı davranmalıyım ama bu benim için biraz zor. Bazen doğru seçimler yapmıyorum ki bu dün gece belli oldu. Gerçekten üzgünüm, Kelsey."

"Üzülme," dedi göğsüme yaslanarak. Ona sıkıca sarıldım, keşke normalde de böyle olsaydık. Bu bizim için tipik bir cumartesi sabahı olsaydı diyordum. "Bence ikimiz de birbirimize haksızlık ettik. Seni kullandım çünkü o randevudan sonra kendimi boş hissediyordum ve bunu asla yapmamalıyım."

"Gerçekten iyi gitmedi mi?" Evet demesini umarak sordum.

"Öyle olduğunu sanıyordum."

Lanet olsun.

"Ama bitti..." Durakladırken başını göğsüme daha da gömdü. "Tanrım, bu çok utanç verici ve sana söylemeyi düşündüğüme bile inanmıyorum."

"Burada yargılama yok," derken parmaklarımı uzun saç tellerinde nazikçe gezdirdim.

İnledi. "Tanrım, dün gece bana veda etmek için tokalaştı," dedi.

"Tokalaştı mı?" diye sordum. Tanrım, dostum... En karşı konulamaz kadınla işi berbat etmenin harika bir yolu.

"Evet, zihinsel olarak bir öpücüğe hazırlanıyordum. Ardından 'seni arayacağım' ya da 'bunu tekrar yapalım' hatta belki de olası bir 'seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum' gelmesini bekliyordum. Ama bir teşekkür ve tokalaşma alıp yoluma gittim. Büyük bir hayal kırıklığıydı çünkü aramızda bir kimya olduğunu düşünmüştüm." Başını iki yana salladı. "Eve döndüğümde çok üzgündüm. Tek düşünebildiğim ne sorunum olduğuydu. Bir erkekten tokalaşma kazanacak kadar korkunç olan neyim var? Yani, sarılmadı bile!"

"Senin hiçbir sorunun yok, Kelsey. İnan bana, senin hiçbir sorunun yok. Sen mükemmelsin."

Başını tekrar salladı. "Değilim."

Eğildim ve çenesini kaldırdım, böylece gözlerimiz birleşti. "Kelsey, sen mükemmelsin," dedim tekrar, ona bu konuda ne kadar haklı olduğumu anlatmaya çalışarak. "Derek dün gece seni öpmediği için aptalın teki. Seni gerçekte olduğundan daha değersizmişsin gibi hissettirdiği için üzgünüm. Hay sikeyim. Dün gece sana öyle davrandığım için çok özür dilerim."

Başını salladı. "O anda buna ihtiyacım vardı. İstediğimi ve güzel olduğumu hissetmeye ihtiyacım vardı. Seni kullandığım için özür dilerim."

"Beni kullanmadın, Kelsey. Bunu ben de en az senin kadar istedim. Kullanmak söz konusu değildi."

Yumuşakça gülümsedi. “Şey, sanırım, teşekkür ederim.” Omuz silktiğinde bu gülme neden oldu. “Kısa süreli arkadaş olduğumuzu söylediğini biliyorum ve muhtemelen yüzün morarana kadar bunu inkâr edeceksin ama arkadaşlığın benim için çok şey ifade ediyor.”

Kalbime saplanmış bir hançer gibiydi. Arkadaş bölgesine itilmiştim. Yaşadığımız onca şeyden sonra, dün gecedен sonra, randevulardan sonra, onun arkadaşı olarak orada sıkışıp kalmıştım.

Siktir.

Saçlarını okşamaya devam ederken, içimden hayal kırıklığı geçiyordu. “Evet, kesinlikle, bebeğim.”

Berbat bir zamanlaması olduğu için Huxley aradı. Kelsey göğsümden kalkıp kendini ayarladıktan sonra destekli iPad’e uzanıp aramayı kabul etti.

Huxley ve Lottie ekrana geldiğinde Kelsey hemen el salladı. “Merhaba.”

“Selam, günaydın,” dedi Lottie. “Umarım çok erken gelmemişimdir. Dün gece bir randevun olduğunu biliyorum.” Lottie kaşlarını oynattı.

“Hayır, sorun yok. Her şey yolunda mı?” diye sordu Kelsey.

“Onu kovacağından endişeleniyor,” deyip Kelsey’nin beni itmesine neden oldum.

“Seni neden kovayım ki?” Huxley şimdi konuşmuştu. “Mükemmel iş çıkarıyorsun.”

Lottie, “Kelsey işte böyle biri,” diye cevap verdi. “Her zaman kovulacağını düşünür. Ama bunun işle hiçbir ilgisi yok.”

“Hayır, öyle bir şey yok,” dedi Huxley. “Ve bilgin olsun Kelsey, endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. JP dün gece Regis’in icabına baktı.”

Tanrım, bu adam.

Kelsey hızla bana doğru baktı ama onun araştıran gözlerini görmezden gelip, “Peki, bu telefon görüşmesi ne için?” diye sordum.

Lottie kolunu Huxley'ninkinin içinden geçirip, "Şey, tüm bu düğün toplantılarını yaparken, büyük ve gösterişli bir düğünün gerekli olmadığı sonucuna vardık. Onun yerine bir ay içinde evleneceğiz."

"Bir ay mı?" diye sordu Kelsey. "Vay canına, bu gerçekten çok erken. Her şeyi planlamak için yeterli zamanınız olacak mı?"

Huxley, "Evet. Doğru çek defteri işin içine girdiğinde işlerin ne kadar çabuk halledilebildiğini görsen şaşırırsın," dedi.

"Bu doğru. Herkese dolar işaretleri gösteriyor ve işler hal-loluyor. Sizi aradık çünkü Malibu'da okyanus manzaralı bir çatı düğünü yapacağız. Yaklaşık yüz kişiyi davet edeceğiz ve oldukça küçük tutacağız. Merak etmeyin, her biriniz artı bir alacaksınız." Lottie Kelsey'e göz kırptı. "Belki Derek'i de getirebilirsin. Dave ve Ellie de orada olacak."

Harika.

"Evet, belki," dedi Kelsey ama sesi mesafeliydi.

"Her neyse, detayları kısa süre içinde göndereceğiz. Arayıp büyük haberi verelim istedik. İşin aslı, sadece evlenmek istiyoruz. Bu yüzden bunun ikimiz için de mükemmel bir kombinasyon olacağını düşündük."

"Kulağa rüya gibi geliyor," dedi Kelsey tam iPad ekranının üst kısmında bir kısa mesaj belirirken.

Kelsey mesajı kaydırmadan önce gözlerim hızlıca okumaya koyuldu.

Derek: Hey, Kelsey, dün gece harika vakit geçirdim. Sen buradayken tekrar yapabilir miyiz lütfen?

Çenem kasıldı ve ensemden ter boşandı.

Arkadaş bölgesine itildiğimi biliyordum.

Beni asla çıkılacak biri olarak görmeyeceğini biliyordum.

Ama lanet olsun... Derek'in her şey henüz ortadayken üzerime çullanmasına ihtiyacım yoktu.

"Hâlâ gelin partisi ya da onun gibi bir şey yapmaya niyetli misin?" diye sordu Kelsey.

"Sanırım sadece bir iç çamaşırın partisi yapacağım. Küçük bir şey. Çok çılgın bir şey değil. Hiçbir şeye ihtiyacımız yok ama Hux'un iç çamaşırlarını çok beğeneceğini biliyorum."

Huxley çenesini kaşıdı. "Ben de isterim."

Bing.

Başka bir mesaj.

Ateşe düşmüş pervane gibi, gözlerim mesaja odaklandı.

Derek: *Dün gece seni öpemediğim için özür dilerim. Gerçekten çok istedim. Sadece...*

Mesajın geri kalanı gizli ama özünü anlamıştım. Derek lanet olası bir korkaktı ve ertesi sabah mesajlar atarak hayatımı mahvediyordu.

Hayatın bundan daha sinir bozucu olabileceğini sanmıyordum.

Sonraki beş dakikayı konuşarak geçirdik. Tüm bu süre boyunca, bunun neden bize mesajla ya da e-postayla gönderilemediğini merak ediyordum. Bunun için neden FaceTime görüşmesi gerekiyordu? Çünkü artık Derek'ın hâlâ Kelsey'i dışarı çıkarmak istediğini biliyordum. Kelsey'i tanıyorsam, bu konuda yüzde yüz heyecanlı olacaktı.

Tam kapatacakken bir mesaj daha geldi.

Derek: *Eğer benimle parkta piknik yapmak istersen bugün boşum.*

Hay dilimi eşek arısı soksun.

Tanrı aşkına, Derek, nasıl hissettiğin, nasıl çuvalladığın ve bunu nasıl telafi etmek istediğin hakkında lanet bir roman yazmadan önce Kelsey'e cevap verme şansını tanı be adam.

"JP, hâlâ konuşmak istiyor musun?" diye sordu Huxley. beni midemde kaynayan öfkeden çekip çıkararak.

"Ne? Ah, hayır, ben iyiyim," dedim toplayabildiğim en düzgün ses tonuyla.

"Tamam." Huxley bana baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at."

"İkiniz için çok heyecanlıyım," dedi Kelsey hepimiz ve-

dalaşmadan önce ardından aramayı sonlandırdı. Koşup mesajlarını okumaya gitmesine hazırdım ama onun yerine bana dönüp "Huxley Regis'le ilgilendiğini söylerken ne demek istedi?" diye sordu.

Tabii ki bunu hatırlayacaktı.

Koltuktan kalktım, "Endişelenecek bir şey yok," dedim.

"Endişeliyim," dedi o da ayağa kalkarak. "Açıkça görülüyor ki benimle ilgili bir şey vardı. Neydi o?"

"Sadece bir pislik gibi davranıyordu ve ben de onu yola getirdim, hepsi bu. Önemli bir şey değil, o yüzden büyütme."

"Onu dün gece baloda mı gördün?"

Sertçe nefes verip kendime bir bardak su doldurmak için mutfığa gittim. "Evet, dün gece onu orada gördüm. Meseleyi konuştuk ve yolumuza devam ettik."

"Sorun neydi?"

"Tanrım, Kelsey, önemli bir şey olmadığını söyledim, o yüzden boş ver." Sert ses tonumdan irkildi.

"Tamam, ben sadece... Bilmiyorum. Neler olduğunu anlarsam belki daha iyisini yapabilirim diye düşündüm."

"Daha iyisini yapmana gerek yok. Sana söyledim, sen mükemmelsin. Daha iyisini yapması gereken kişi Regis'ti." Suyumu yudumlayıp bardağı bıraktıktan sonra odama giden koridora doğru ilerledim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Odama," dedim.

"Yine kızgın görünüyorsun."

Kızgın değildim.

Kınlıyıştım.

Hayal kırıklığına uğramıştım.

Elde edemeyeceğimi bildiğim bir şans için yanıp tutuşuyordum. "Bu konuda konuşmamıza gerek yok, tamam mı?"

"Tamam," dedi ellerini önünde kavuşturarak. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Emin değilim," diye cevap verdim. "Ama planların var gibi görünüyor."

"Evet, sanırım mesajları gördün." Ayağını önünde hareket ettirdi. "Sence ne yapmalıyım?"

Flört tavsiyesi için bana gelmeyeceğinden emindim.

"İyi vakit geçirdiğimizi sanıyordum ama dün gece onun tarafından hayal kırıklığına uğratıldığımı hissettim. Bilmiyorum."

"O zaman bir seçim yapman gerekiyor gibi görünüyor," dedim.

"Ama ya doğru seçim değilse?" diye seslendi.

"Dün gece yaptığından daha iyi bir seçim olacağına eminim," diye cevap vererek odamın kapısını kapatıp yatağıma uzandım.

İçi boş.

İşte böyle hissediyordum, kesinlikle boş.

Dün gece Kelsey'nin gözleri üzerimdeyken, o boşalırken ve az önce onu kollarıma aldığım kısacık sürede, bir an için her şey doğru hissettirmişti. Ben doğru hissetmiştim. Hazırdım. Ama şimdi, yatağımda tek başıma yatarken, onunla yaşadıklarımın Bay Doğru'yu bulma arayışı sırasında bir kez daha kısa bir ara olduğunu bildiğim için, kendimi boş hissediyordum.

"Dostum, kaç içki içtin sen?" diye sordu Breaker.

"Yeterince değil," diye yanıtladım bir kadeh daha viskiyi devirirken.

Kelsey'nin açık mavi, yazlık bir elbise giydiğini, saçının ve makyajının tamamlandığını gördüğümde kararı netti: Derek'e bir şans daha verecekti ve bu sefer onu öpecekti. Ben de telefonuma sarıldım, kapıcıdan bir şişe viski yanında da şu süslü buz toplarından getirmesini istedim, o gittikten beri yaptığım şey buydu.

İçiyordum.

Şortumla.

Bütün gün pisliğimin içinde oturmak istemediğim için dış aldım ama saçıma hiçbir şey yapmadım. Bugünü içerek ve Planet Earth belgesellerini izleyerek, David Attenborough'nun katledilmiş ruhumu yatıştırmasına izin vererek geçirdim.

İşe yarayıp yaramadığını merak ediyorsanız...

Yaramadı.

En azından tamamen yalnız değildim.

Hayır, viski ve kutup ayılarının evlerini kaybetme tehdidi de bu an boyunca benim yanımdaydı.

Bu ve Breaker'a kutup ayıları için daha fazlasını yapmamız gerektiğine dair attığım binlerce mesaj, Dünya Vahşi Yaşam Fonu'na Kutup Ayılarını Kurtarmak için bağış yapmama sonuçlandı ve tabii ki güvercinleri aldattığım için kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. Sonunda güvercinlere on bin dolar daha bağışladım.

Ona bakılması ya da sahiplenilmesi gereken güvercinlerin beş fotoğrafını gönderdikten sonra beni aradı.

"Güvercin resimleri de neyin nesi? Endişelenmeli miyim? O şeyler her yere sıcıyor, yani gerçekten bir tane evlat edinmek istiyor musun?"

"Sen de her yere sıcıyorsun," dedim. "Güvercinler hakkında böyle konuşma. Kimse onları sahiplenmek istemediği için ötenazi uygulanan binlerce güvercin var. Kimse onların veteriner masraflarını karşılamak istemiyor. Herkes tek gözlü sevimli yavru kediyi, tekerlekli sandalyedeki köpeği ya da dişleri olmayan tavşanı kurtaran kişi olmak istiyor. Peki ya uçamayan güvercinler? Tanrı aşkına, onlara kim bakıyor?"

"Hey, JP, dostum... Akıl sağlığı krizi mi geçiriyorsun?"

"Hayır," diye bağırarak ayağa kalktım. "Geçirmiyorum. Ben sadece endişeli bir vatandaşım. Bu sokaklarda güvercinleri hiç fark etmeden, onların sadece Bob Ross manzarasının bir aksesuarı olduğunu düşünerek dolaşıyorsunuz ve sonra güvercinlere ötenazi uygulandığını duyuyorsunuz, ardından dünya başınıza yıkılıyor. Elbette, bugün kutup ayılarını kur-

tardım çünkü o bir deri bir kemik kalmış orospu çocuklarına bakmak beni fiziksel olarak hasta ediyordu ama dostum, lanet olası bir kampanya başlatacağım ve logosu uçan bir güvercin olacak. Para tüm güvercinleri kurtarmaya gidecek çünkü kimse onları umursamıyor. Kimse onların zaman ayırmaya değer olduğunu düşünmüyor. Bir güvercinin berbat bir çocukluk geçirmiş olması ve diğer kuşlar gibi uçamıyor olması, o güvercinin tecrit edilmesi gerektiği anlamına gelmez."

"Ahh... JP, sen... sen güvercin misin?"

"Ben lanet bir adamım, seni nemrut! Tanrım, beni dinliyor musun?"

"Sen kendini dinliyor musun?"

"Dinliyorum. Dinliyorum ve eminim ki o melek gibi şişman gövdeli kuşları önemseyen tek kişi benim."

"Peki, bir tane evlat edinecek misin?"

"Ne? Tanrım, hayır. Kahretsin, beni lanet olası bir güvercinle hayal et. Onunla ne halt ederdim?"

"Gerçekten bilmiyorum, dostum. Bir hobiyeye ya da arkadaşaya ihtiyacın varmış gibi konuşuyorsun."

"Ya da bir kız arkadaşaya," diye mırıldandım sandalyeme tekrar otururken.

"Bir kız arkadaş mı?" diye sordu Breaker. "Bana bundan biraz daha bahset; çünkü bildiğim kadarıyla, sen hiçbir zaman gerçekten bir kız arkadaş istemedin."

"Ne var biliyor musun, sık kafalı? İnsanlar değişir. Tamam mı? Neden kimse bunu göremiyor? İnsanlar değişir ve bence hepimizin oturup bir kadeh şarap içip birisinin lanet olası bir güvercine nasıl Kazoo adını verdiğini ve bundan nasıl kurtulduğunu konuşmamızın zamanı geldi."

"Kazoo isminin nesi yanlış?"

"Bu güvercin camiasına atılmış bir tokat gibi. Bu görkemli tüylü arkadaşımıza, çalarken vokaliste tınısal bir nitelik kazandıran yirmi beş sentlik basit bir çocuk oyuncağının adını verelim hadi."

"Seni seviyorum, dostum ama gerçekten aklını kaybettiğini düşünüyorum."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Hayır, şu anda her şeyi çok net görüyorum. Lanet bir kristal gibi."

"O kristal sisli gibi görünüyor."

"Kahretsin, ne yapmalıyım biliyor musun?"

"Bir danışmana mı gitmelisin?"

"Bir e-posta göndermeliyim."

"Ne tür bir e-posta? Bilirsin, sarhoşken e-posta göndermek asla iyi bir fikir değildir."

"Sarhoş değilim. Sonunda her şeyi olması gerektiği gibi görüyorum."

"Peki, bu nasıl oluyor?" diye sordu Breaker.

"Şey, bir kız arkadaş istiyorum ve düğün için bir tarihe ihtiyacım var, bu yüzden bir e-posta göndermeliyim."

"Bekle, şu 'kız arkadaş isteme' meselesine geri dönebilir miyiz? Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Dostum, ayak uyduramıyor musun?"

"Hayır, gerçekten yapamıyorum. Bir an güvercinlerden bahsediyorsun, hemen ardından kız arkadaşlarla ilgili bir e-posta göndereceğini söylüyorsun. Bence biraz yavaşlamalı, kendimize gelmeli ve belki biraz kahve içmeliyiz."

Ağır bir iç çektim. "Tanrım, sana Kelsey'den ne kadar hoşlandığımı söyledim, onun etrafında olma dürtüsü beni o kadar tüketiyor ki... lanet olsun, nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. O kadar güzel ki, gülümsemesi beni mutlu ediyor ve gülüşü doğrudan aletime bir şehvet dalgası gönderiyor. Çok garip ve tuhaf biri, aşkı seviyor ama nedense bu konuda berbat. Organizasyon gibi konularda çok tutucu ve haklı olmaktan hoşlanıyor. Bu yönünü seviyorum çünkü o nevroitik biri ve ben de kendimce biraz nevroitik biriyim -siktiğimin güvercinleri, biliyorsun, dostum- bu yüzden harika bir çift olacağımızı düşünüyorum ama o benden hoşlanmıyor, sadece arkadaşım olmak istiyor çünkü benim sadece bağlanamayan

bir zampara olduğumu düşünüyor. Tabii ki geçmişim öyle ama dediğim gibi insanlar değişir ve ben onun için değişmek istiyorum fakat o bunu görmek istemiyor. Bu yüzden beni arkadaş bölgesine itti ve şimdi onu ilk buluşmada öpmeyen Derek'le çıkıyor. Adam onunla tokalaşmış. Dostum, sen bu kıızı gördün mü? O el sıkışılacak biri değil, evlenilecek biri. Eve, ailene götüreceğin kız o. Randevunun sonunda elini sıkamazsın, onu öper, sahiplenir, senin yaparsın. Yine de onunla çıkıyor, bu yüzden bir kız arkadaşına ihtiyacım var, bu yüzden bir e-posta göndereceğim."

"Ah... lanet olsun. Kime mail atacaksın?"

"Herkes."

"Biliyor musun, bence bu e-posta olayını yapmamalıyız. Bu kötü bir fikir gibi görünüyor."

"Bana harika bir fikir gibi geliyor."

"Çünkü sen sarhoşsun," dedi Breaker. "Güvercinlere elli bin dolar harcamak sana iyi bir fikir gibi görünüyor baksana."

"Toplamda sadece yirmi bin dolardı. Kahretsin, elli bin mi olmalıydı?"

"Mesele bu değil. Bence sakinleşmeli, derin bir nefes almalısın ve JP, eğer ondan gerçekten hoşlanıyorsan, bence onunla çıkmayı denemelisin."

"Peki, bunu nasıl yapacağımı düşünüyorsun?"

"Bazı fikirlerim var fakat bunları şu anda söylemenin sana yardımcı olacağını sanmıyorum. Aklında bir şey kalacağından emin değilim. Sana mesaj atacam, sabah zihnini tazeyen okuyabilirsin."

"Şu anda çok tazeyim."

"Böyle düşünmen çok hoş. Dinle, şu anda kimseye e-posta gönderme. Bu kötü bir fikir. Belki içtiğin şişenin kapağını kapatır, gidip bir şeyler yer ve gecenin geri kalanında odana çekilirsin. Aptalca bir şey söylemek ya da yapmak istemezsin. Eğer Kelsey'den gerçekten hoşlanıyorsan, bunu göstermenin bir yolunu bulmana yardım etmeme izin ver."

"Sence bir güvercin ona bir not taşıyabilir mi?"

"Harika bir olasılık, dostum."

Tekrar iç çektim. "Tamam."

"Tamam mı? Sen gidip biraz yiyecek al, sabah konuşuruz."

"Evet."

"Ve e-posta yok."

"Doğru, e-posta yok."

"Güzel. Hey, bunu söylediğimden emin değilim ama güvercinlerin sesi olarak iyi iş çıkardın dostum. Tanrı'nın işini yapıyorsun."

Göğsümü tuttum. "Teşekkür ederim, bu benim için çok şey ifade ediyor." Vedalaştıktan sonra telefonu kapattığımda kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Kutup ayılarını ve güvercinleri kurtarmıştım ve Kelsey'i kazanacaktım. Ne verim-
li bir öğleden sonraydı.

Kendimden memnundum. Breaker'ın dediği gibi viski şişesinin kapağını kapattım, boş bardağı aldım ve mutfağa doğru gittim. Tam o sırada kapının açıldığını duyduğumda koridorda nefesimi tutarak durakladım.

O evdeydi.

Beni böyle görmesini istiyor muydum?

Muhtemelen istemezdim.

Breaker'a sarhoş olmadığımı söylediğimi biliyordum ama eğri oturup doğru konuşalım, şu anda kafam çok güzeldi ve Kelsey'le aramın bozulmasına gerek yoktu çünkü bu öğleden sonra viski benim metresim olmuştu. Topuklarımın üzerinde dönüp yatak odama doğru ilerlesem de bir erkek sesi duyunca durdum.

Çabucak geri döndüm. Onu buraya getirmesinin imkânı yoktu.

Dinlemeye hakkım olmayan bir konuşmaya kulak misafiri olmaya çalışırken fark edilmemeyi umarak duvar boyunca kaydım.

Gittikçe yaklaştım. Sonra Kelsey'i duydum.

"Beni buraya kadar getirdiğin için çok teşekkür ederim. Gerçekten gerek yoktu."

Evet, gerek yoktu, sikik. O fazlasıyla yetenekli, bunu zaten birçok kez yaptı.

"Geçen sefer seni öyle bıraktığım için kendimi kötü hissettim." Çünkü sen bir moronsun.

"Teşekkür ederim. İyi vakit geçirdim," dedi Kelsey tatlı sesiyle ve yemin ederim öpüşüklerini duyarsam, şuracıkta umutsuzluktan eriyip gidecektim.

"Ben de."

Nefesimi tuttum.

İki ağzın çarpışma sesini bekledim.

Köşeyi döñüp çaresizce vedalaşmalarını izleyesim geliyordu.

"Seni ararım," dedi Derek sonunda ve tekrar öpüştüler mi, sarıldılar mı, el mi sıkıştılar anlayamadım. Bu beni neredeyse öldürüyordu.

"Tamam, kulağa hoş geliyor. Günüñ geri kalanında iyi eğleneceler."

Kapı kapandı ve ben orada duvara yaslanmış, kıpırdama-dan durdum. Kendime hareket etnemi, buradan gitnemi, röntgenci gibi görünmememi söylemeye çalıştım. Ama öpüşüp öpüşmediklerinin bilinmezliği beni yerimde tuttu. Zihnim allak bullaktı. Şu anda ne hissediyordu?

"JP?" diye sordu, koridorda duvara yapışmış bir climde bardak, diğesinde viski tutan bana bakarak. "Ne yapıyorsun?"

Ahhhh...

Ne mi yapıyordum?

Dürüst olmak gerekirse, seni öpüp öpmediğine bakarak bu şeyi bitirmem gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyordum.

Bu güvenli bir cevap gibi görünmüyordu. Sarhoş hâlimle

bile bunun güvenli bir cevap olmadığını biliyordum, bu yüzden ikinci en iyi şeyi yaptım.

"Kokluyorum."

"Kokluyor musun?" diye sordu, yüzü şaşkınlıkla gerildi.
"Ne kokluyorsun?"

"Duvarı," diye cevap verdim ve sonra dehşet içinde dönüp burnumu tam duvara dayayıp kocaman bir nefes aldım.

Vay be... bu neden erkeklik organı gibi kokuyordu?

"Neden duvarı kokluyorsun?"

Harika, sağlam bir soruydu.

Ne yazık ki, buna uygun harika ve sağlam bir cevabım yoktu.

"En sevdiğim eğlence," dedim. "Boş zamanlarımda bir duvarı koklamak. Her neyse, randevundan döndün demek."

"İyi misin?" diye sordu, bir adım daha yaklaşarak.

"İyiyim," diye cevap verdim, şişenin boynunu daha sıkı kavrayıp. "Sadece susadım." Viskiye kaldırdım. "Odama dönüyorum. Ölen kutup ayıları hakkında bir belgesel izliyorum. Merak etme, onlara ve güvercinlere yardım etmek için bağışta bulundum." Yutkundum. "Her neyse, sadece gidip belgesel izlemeye devam edeceğim. Ama evet, iyi vakit geçirmene sevindim ve o elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun. Ama bunun konuyla ilgisi yok. Sadece bir gözlem." Boğazım düğümlendi. Neden düğümleniyordu? Ben... siktir, duyuluyor muydum ben?

"JP, iyi olduğuna emin misin?"

"Evet," diye cevap verdim. "O güzel yorum seni tuhaf hissettirdiyse özür dilerim. Ben sadece... Sadece çok hoş göründüğünü düşünüyorum. Gerçekten güzel. Ama biliyorsun, Derek'le çıkıyorsun. Öptüğü iyi miydi?" Şişeyi kaldırdım. "Bekle, buna cevap verme. Bilmek istemiyorum. Beni ilgilenmez. Bilmek istemiyorum. Ben sadece... adamım, şu kutup ayıları, gerçekten çok zayıflar. Kaburgalarını görebilirsin. Güvercin satan yere bir mektup yazacağım ve onlara güvercinlere Kazoo ismini vermemeleri gerektiğini söyleyeceğim. O

daha çok Kevin'a benziyor. Dürüstçe fikrimi söylüyorum işte. Yani, evet, tamam. Sonra görüşürüz."

Arkamı dönüp odama doğru koşmaya başladım. Kapıyı çarptım ve güvenli olması için kilitledim.

Kahretsin, bu da neydi böyle?

Utanç verici bir şeydi.

Viski bardağını komodinin üzerine bırakıp kendime birkaç parmak doldurdum. Benim hakkımda ne düşündüğünü hayal bile edemiyordum ama iyi bir şey olamazdı. Ve Derek, kahretsin, sanırım öpüşmüşlerdi. Dudak şapırdatması duydum ama sessiz öpüşüyor olabilirlerdi. O orospu çocuğu onu benden önce öpmüştü, bu acıttı.

Onu daha iyi tanıyordum.

Daha uzun süredir tanışıyorduk.

Aylardır bu kızın peşinden koşuyordum.

Ve onu ilk o öpmüştü.

O herifi tanı mıyordum bile ama bu beni çok üzdü.

Hay sikeyim.

Bardağını kafama dikip biraz daha viski içtim. Hissettiğim bu acıdan hoşlanmamıştım. İçimi kemiren bu duygulardan hoşlanmıyordum. Hiçbirini sevmiyordum. Uyuşmak istiyordum. Kendimi aşağılayan bu düşüncelerle uğraşmak zorunda kalmak istemiyordum. Randevularını, ne yapıp yapmadıklarını ya da şu anda ona mesaj atıp atmadığını düşünmek istemiyordum. Ya da Lottie'ye Derek'ten ne kadar hoşlandığını, onu düğüne götürmek istediğini söyleyip söylemediğini...

Düğün.

Sonraki yarım saati şişenin geri kalanını sadece bir santim kalana kadar içerek geçirdim.

Kutup ayıları için ağladım, onları tekrar tekrar izledim.

Güvercin dükkanına Kazoo'yu soran bir e-posta gönderdim. Breaker'a tek bir nefes yüzünden mastürbasyon yapan bir ezik olduğumu yazdım.

Ve gecenin bir vakti, tam bayılmak üzereyken, özel hesabımdan bir e-posta daha gönderdim.

*Kime: McKayla, Kenzie, Hattie, Eileen, Barbie, Olivia,
Betty, Rita, Jessica, Tess, Pauline, Dominique, Miranda, Cara
Kimden: JP Cane
Konu: Sevgilim ol*

Selam hanımlaaarr,

*Koca sikli ihtiyardan e-posta gönderiyorum çünkü bilir-
siniz. Kocaman bir sikim var, bu yüzden bu e-posta da ona
uygun olmalı.*

*Olay şu. Hux, Lulu Lemon ile evleniyor ve bana bir part-
nere ihtiyacım olduğunu söylediler. Bana koridorda eşlik ede-
cek istekli bir aday arıyorum.*

Tüm masraflar ödenecek. Zevk vaatleri var.

İlgileniyorsanız, bana ulaşın.

Hâlâ prezervatif kullanıyorum.

Hoşça kalın.

JP

Lanet olsun.

Ben.

Aahhh... siktir.

Midem bulandı, vücudum kabardı ve klozeti tutarak bu sa-
bah üçüncü kez kustum.

Lütfen, Tanrım, durdur şunu. Bir daha asla bu kadar çok
içmeyeceğime söz veriyorum, sadece bu kusmayı... durdur...
artık...

Lanet olsun.

Bedenim şaha kalktı, midem isyan etti ve bir kez daha
içimde hiçbir şey kalmayana kadar kustum.

Banyo zemininde kayıp ısınmış yanağımı soğuk fayansın
üzerine koydum.

Eğer cehennem diye bir yer varsa, tam da böyle bir yer olduğunu düşünüyordum çünkü başa sarıp duruyordum. Sürekli zonklayan bir baş ağrısı ve buna eşlik eden mide bulantısı ile akşamdan kalmalık hissi.

Telefonum yerde yanımda vızıldarken birkaç derin nefes aldım. Dikkatimi dağıtmak için baktığımda mesajın Breaker'dan olduğunu gördüm.

Breaker: *Bu sabah hayatta mısın? Dün gece bana Kozoo'nun fotoğrafını on bir kez mesaj attın, hepsini de arka arkaya attın. Bu da bana içmeyi bırakmadığını düşündürüyor.*

Ona mesaj atarken duvara yaslandım.

JP: *Sanırım dün gece hayatlarımdan birini tükettim. Az önce kusmaktan içimin dışıma çıktığına eminim.*

Breaker: *"Git biraz yemek ye" ye ne oldu?*

JP: *Kelsey'nin sevgilisi onu çatı katına kadar getirdi. Sanırım öpüştüler. Kendimi kaybettim, dostum. Ona güvercinlerden bahsettim, hasta kutup ayıları hakkında saçmaladım, ona güzel olduğunu söyledim. Sonra odama geri döndüm ve orada bayıldım. Yani... evet.*

Breaker: *Tanrım. Yani beni hiç dinlemedin.*

JP: *Hayır.*

Breaker: *Peki, bu sabah ne yapacaksın?*

JP: *Şimdilik öğürüyorum. Ondan sonraki planın ne olduğundan emin değilim.*

Breaker: *Ondan gerçekten hoşlanıyor musun? Bunun peşinden gitmek istiyor musun?*

JP: *Sanırım dün geceki olaylardan sonra, eğer en azından denemezsem, kendimi unutana kadar içeceğim.*

Breaker: *Herhangi bir planın var mı?*

JP: *Bir tane bile yok.*

Breaker: *Tamam, öncelikle ona karşı bir pislik gibi davranmayı bırakmalısın çünkü bu onu kazanmanı sağlamaz. Ve onun arkadaşısı olmaya başla.*

JP: Arkadaşı mı? Ben zaten oradayım. Bana arkadaşça davranıyor.

Breaker: Güzel, çünkü artık onunla seks baskısı olmadan takılabilirsin. Ona eğlenceli olduğunuzu ve ona uygun olduğunu göster. Aranızda bir çekim olduğunu biliyorsunuz ama kişiliğiniz üzerinde çalışmanız gerekiyor.

JP: Eğer fark etmediysen, duygularımı kontrol etmekte pek iyi değilim.

Breaker: Bu bir bahane değil. Sadece daha çok çalış. Eğer seninle birlikte olmasını istiyorsan, ona istediği erkek olabileceğini göstermelisin. Ona kur yapmalısın.

JP: Kur yapmak mı? Siktir... o terimi kullanma.

Breaker: Ama bu onun kullanacağı bir terim. O bir romantik. Onun fark edeceği şeyler yapmalısın, önemli şeyler. Onun yemeklerini yap, sandalyesini çek, eve sana onu hatırlatan şeyler getir. Orada burada küçük dokunuşlar. Çatı katında takılırken, ona yakın otur. Cinsel bir şey yapma ama orada olduğunu bilsin.

JP: Seni bu işte kim uzman yaptı?

Breaker: Hiç kimse ama şu anda senden daha iyi bir fikrim olduğuna eminim.

JP: Siktir... peki.

Breaker: Ve Tanrı aşkına, bu sabah kusman bitene kadar dışarı çıkma.

JP: Güven bana, bunu anlayacak kadar akıllıyım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

KELSEY

Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast

Griffin ve Ren

Kelsey: *Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast'e hoş geldiniz sayın dinleyiciler, burada birbirlerine deliler gibi aşık çiftlerle tanışma hikâyelerini konuşuyoruz. Griffin ve Ren, bugün bana katıldığınız için çok teşekkür ederim.*

Griffin: *Elbette. Ren bana podcast'ten bahsettiğinde, hikâyemizin konuşulacak kadar ilginç olduğunu düşündüm.*

Ren: *Yeterince ilginç ifade etmek için iyi bir yol. Kelsey'e The Curse'den bahset.*

Griffin: **İç çeker* Kardeşlerimle birlikte New Orleans'taydık ve sarhoş bir gecede tesadüfen bir el falcısına rastladık. Uzun lafın kısıası, berbat bir el falı baktı, biz de fikrimizi söyledik ve sonra –kardeşlerim ve ben bunun üzerine yemin ederez– bizi lanetledi.*

Kelsey: *Lanet neydi?*

Griffin: *Arızalı aşk. Çok şiddetliydi, rüzgâr falan dönüyordu.*

Ren: *Maine'de Port Snow adında küçük bir kasabada yaşıyoruz ve tüm kasaba bu laneti biliyordu. Çocuklar dokunulmazdı. Ve Griffin'in iddiasına göre, yolculuktan hemen sonra*

karısını kaybetmişti, bu yüzden yeniden aşkı bulmaya çalışmaktan korkuyordu.

Kelsey: Peki, nasıl tanıştınız?

Griffin: Ren yeni bir başlangıç arıyordu. Port Snow'da bir öğretmenlik işi bulmuş, ta Kaliforniya'dan gelmişti.

Ren: Taşra gibi hissettiren bir yerden Port Snow'a gidiyordum ve gelen trafiğe hazırlıklı değildim.

Griffin: Gelen trafik derken, gelen geyik demek istedi.

Kelsey: Geyik mi?

Ren: Evet, bir geyik yola çıktı, direksiyonu kırdım ve bir tepeden aşağı yuvarlandım, arabam iki ağacın arasına sıkıştı. Griffin gönüllü itfaiyeciydi ve beni aracımdan çıkardı. O gün biraz delirmiştim ve kardeşinin sahibi olduğu bir yer olan kiralık aracıma ulaşmama yardım etti.

Griffin: Bana bağırmasına ve kafasındaki kesikten kan damlamasına rağmen, onun güzel olduğunu düşündüm. İlgi mi çekti ve karım öldüğünden beri ilk kez bir çekim hissettim. Bundan kısa bir süre sonra tekrar biriyle çıkabileceğime inandım. Ren benim mucizemdi.

Kelsey: Ayy. Bunu duyduğuma çok sevindim. Yani, çıkmaya başladınız mı?

Ren: Pek sayılmaz. O kadar hızlı olmadı, çünkü, bilirsin... lanet.

Griffin: *Kıkırdama* Podcast'te bu konuda benimle dalga geçme.

Ren: Kelsey bir saatimiz olduğunu söyledi. Tüm bu süreyi lanet hakkında konuşmakla harcamayacağımı söylediğimde bana güven.

Griffin: Harika.

Çatı katının ses geçirmez olduğunu, JP'nin ne yaptığını duyamadığımı ve onun da benim ne yaptığımı duyamadığını söylemek isterdim ama sanırım kendini tatmin ederken içeri girme olayından sonra bunun doğru olmadığını biliyorduk.

Son yirmi dakikanın büyük bir kısmında JP'nin defalarca kustuğunu duydum. Hasta olduğundan endişelenirdim ama dün gece elinde tuttuğu viski şişesine bakılırsa durumun böyle olmadığını biliyordum.

Bu demek oluyordu ki dün gece tamamen sarhoş olmuştu ve bu sabah bunun etkileriyle mücadele ediyordu.

Dün gece neden sarhoş olmuştu? Neden kutup ayılarından, güvercinlerden bahsetmişti? Muhtemelen sarhoş olduğu içindi.

Ayrıca güzel olduğumu söyledi ve bunun içimi ısıtmadığını mı söylersem yalan söylemiş olurum. Çünkü ısıtmıştı.

Her halükârda, bu beni bütün gece uyutmamıştı ve şimdi, bu sabah, kanepede oturmuş, konsantre olamadığım için kitabımdaki aynı cümleyi tekrar tekrar okurken, onun odasından çıkmasını bekliyordum.

Telefonum sehpanın üzerinde vızıldadığında Lottie'den bir mesaj olduğunu gördüm.

Düşüncelerimden uzaklaşmak için telefonu açtım.

Lottie: Dün geceki randevu nasıldı? Ellie, Derek'in iyi vakit geçirdiğini söyledi. Pek konuşmadın. Anlaşıyor musunuz? Ayrıca Ellie'nin bana JP hakkında söylediklerini de hatırladım.

Bu son kısım dikkatimi çekti. Hemen cevap verdim.

Kelsey: Randevu iyiydi. Derek gerçekten çok tatlı. Beni anlıyor mu emin değilim. Dün gece beni yine öpmedi ama sarıldı. Bilmiyorum. Biraz garip. Ellie JP hakkında ne dedi?

Lottie: Seni öpmedi mi? Ağırdan almaktan bahsediyordu. Arkadaşının barmen olduğunu ve Belediye Başkanı'nın balosunda olduğunu söyledi. JP'ye viski ikram etmiş ve Regis Stallone ile aralarında geçen bir konuşmaya kulak misafiri olmuş.

JP'nin bana anlatmadığı konuşma. Telefonuma dalmış bir hâlde hemen mesaj attım.

Kelsey: Ne oldu? JP ne demiş?

Lottie: Kelimesi kelimesine bilmiyorum ama JP'nin Regis'le

konusurken inanılmaz ateşli olduğunu söyledi. Regis dans pistine bakarken JP de ona bakıyormuş. Heykelimsi çene hatlarından ve sıkılmış dişlerinin arasından konuşurken ne kadar gergin olduğundan bahsetti. Senin takımın değerli bir parçası olduğunu ve seninle uğraşırsa işinin biteceğini söylediğini duymuş. Böyle açıkladı. Kısacası JP ona haddini bildirmiş.

Kanepede arkama yaslanıp Lottie'nin mesajını tekrar tekrar okudum.

Beni mi savunuyordu? Regis'in benden hoşlanmadığını biliyordum ama Lottie'nin söylediklerine bakılırsa bununla yetinmemişti.

Kelsey: Vay canına, hiç bilmiyordum.

Lottie: Evet, daha sonra JP'nin Regis'e pabuç bırakmadığına dair söylentiler duymuş. Partinin dedikodusuydu. Kimsenin Cane Enterprises'a bulaşmamasının ana sebeplerinden biri. Yani, sanırım, kendimizi şanslı saymalıyız. Bir şekilde ülkedeki en güçlü adamlardan bazılarının tarafına geçtik.

Kelsey: Sanırım öyle.

Yaklaşan ayak sesleri dikkatimi çekti. JP'nin oturma odasında belirdiğini görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. Islak saçlarını çekti, cehennem gibi görünüyordu, ama temiz bir cehennem.

Telefonumu bıraktım ve "Günaydın. Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Konuştığında sesi kısık çıkmıştı. "Daha iyiyim." Sanki başı ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturup, "Beni duydun mu?" diye sordu.

"Duydum. Sanırım tuvalette mahsur kalman dün gece elinde gördüğüm viski şişesi yüzünden oldu?"

Oturma odasına doğru yürürken omuzları düştü. "Maalesef."

Kapı çaldı. "Oda servisi," diye seslendi biri kapının diğer tarafından.

"Bu benim yemeğim olmalı," dedi girişe doğru yürürken.

Kapıyı açtı ve oda servisi görevlisinin bir araba dolusu yiyecek getirmesine izin verdi.

"Günaydın Bay Cane. Sipariş ettiğiniz her şey burada. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen sormaktan çekinmeyin."

JP hesabı imzalarken, "Teşekkür ederim," dedi.

Kapı kapanıp tekrar yalnız kaldığımızda, JP el arabasını oturma odasına götürdü, sehpayı yoldan çekti ve sonra kanepede yanına oturdu.

"Henüz kahvaltı etmediysen diye sana bir şeyler sipariş ettim." Tabaklardan birkaçının üstünü kaldırdı, bir yığın kruvasan ile güzelle kesilmiş meyvelerden oluşan bir tepsiyi ortaya çıkardı. Ardından sıcak su, çay, bal ve reçellerden oluşan bir tepsiyi bana doğru hareket ettirdi.

"Bunları benim için mi aldın?" Hayretle sordum.

"Çay ve kruvasan seven birine benziyorsun. Eğer beğenmediysen, başka bir şey getirebilirim."

"Hayır, bu... şey, bu çok güzel, teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Tabağının üstünü çıkardı ve yüzümdeki mide bulandırıcı ifadeye engel olamadım. "Kabalık etmek istemem ama bu nedir?"

"Akşamdan kalma tedavisi." Bir çatal alıp tabağını işaret etti. "Kızarmış fasulyeli mıcver, pastırma ve biftek, çırpılmış yumurta ve V8 sosu."

Ağzını kapadı

"Ah... vay canına, bu, ah, bu da bir şey."

Çatalını yığının içine sokarken bana baktı. "Başka bir yerde yememi ister misin?"

"Ne? Hayır."

"Seni iğrendirdiğini söyleyebilirim."

"Beni iğrendirmiyor, sadece... ilginç. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. İki farklı tür yumurta, çok etkileyici. Ve şu V8, çok güçlü."

Dudağının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Mutfakta yiyeyim ben."

Ayağa kalkmaya çalıştı ama elimi koluna koyarak onu durdurdum. "Hayır, lütfen gitme. Gerçekten sorun değil ve ben kruvasanları ağzıma tıktırırken senin orada oturmanı istemiyorum. Yalnız yememeyi tercih ederim."

"Emin misin?" diye sordu.

"Eminim."

"Tamam." Çatalını yemeğinin üzerinde gezdirdi ve sonra büyük bir lokma aldı. O çiğnerken öylece baktım, banyoda yaptığı kusma maratonundan sonra bunu nasıl yiyebildiğini merak ettim.

"Bu mideni rahatsız etmiyor mu?"

"Aslında yardımcı oluyor. Üniversite günlerimde öğrendiğim bir şey."

Su bardağına uzanıp bir yudum aldı. "Üniversitede akşamdan kalmalığa karşı bir tedavin yok muydu?"

"Çok fazla içmezdim. Hâlâ da içmiyorum."

"Ahh, çünkü sen iyi bir kızsın." Göz kırptı ve yemeğinden bir lokma daha aldı.

"Belki öyleyim ama en azından ertesi sabah bağırsaklarımı kusmuyorum," diye cevap verdim.

Sırttı. "Bağırsaklarım değil ama Breaker'a içimin dışıma çıkmış olabileceğimi söyledim."

Bu beni burnumdan güldürmeye ve sonrasında burnumu kapatmaya itti. "Tanrım, burnumdan güldüm. Görmezden gel."

"Hayır, bunu iyi kızların yaptığı şeyler listesine ekle."

"Sadece iyi kızlar mı burnundan güler?"

"Evet." Masadaki biberi alarak tabağına biraz serpti. O anı çayımı demlemek ve çilek reçelli bir kruvasan hazırlamak için değerlendirdim. "En azından daha iyi hissediyor musun?"

"Yani, elimden geldiğince. Biraz utandım. Beni duyabileceğini düşünmemiştim."

"Ne kadar süslü bir yer olsa da bu duvarların arasında pek mahremiyet olduğunu sanmıyorum."

"Bir dahaki sefere Huxley'le konuştuğumda ona iletmek üzere not alıyorum." Peçetesini kaldırıp ağzını sildi.

Daha fazlasını söyleyeceğini düşünüp söylemeyince, "İyi misin?" diye sordum. "Eminim bunu sormamdan bıkmışsındır ama tek başına bu kadar çok içtiğine göre seni rahatsız eden bir şeyler var gibi görünüyor."

Gözleri benimkilerle birleşti ve onu tanıdığımdan beri ilk kez, bakışlarını bir parça utançla yere indirdiğini gördüm. JP normalde kırılganlığını göstermezdi. Kendini her zaman güçlü, otoriter bir tip olarak sunar, bunu korumayı ya da gülüp geçmeyi tercih ederdi. Ama burada, kanepede kahvaltı ederken, yüzünün her yerinde bunu görebiliyordum.

"Benim bir ezik olduğumu düşünüyor olmalısın, ha?" diye sordu tabağındaki yemeği iterek.

"Hiç de değil," dedim, kruvasanımı bırakıp ona doğru dönerek. "Sadece endişeliyim. Zaman zaman duygusal olarak dengesiz görünüyorsun ve keşke benimle bu konuda konuşsan. Yani, arkadaş olmadığımızı ya da arkadaş olmak istemediğini anlıyorum."

"İstiyorum," dedi, beni şaşırtarak. "Arkadaş olmak istiyorum."

"Ne?" Kafam tamamen karışmış bir halde sordum. "Ama ben."

"Doğru düşünülmüşsün. Sana arkadaş olamayacağımızı söyledim. Elbette, belki bir parçam hâlâ buna inanıyor, ama aynı zamanda..." -ensesini çekti- "lanet olsun, insanların hayatıma girmesine izin vermekte zorlanıyorum." Bakışları benimkilerle buluştu. "Lottie ya da Huxley seninle hiç babam hakkında konuştu mu?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım, nabzımın hızlandığını hissediyordum.

JP kanepede arkasına yaslandı ve gözlerini tavana dikti. "Büyürken kardeşlerimle çok yakın yaşlar olduğumuz için hepimiz birbirimizin boğazına sarılırdık. Huxley sürekli sı-

nırları zorlar ve her zaman en iyi olmaya, ilk olmaya çalışırdı. Breaker ise akışına bırakan, uyumlu biriydi. Doğru şeyi yapmak ve iyi vakit geçirmekten başka bir şey umurunda değildi. Ben de etrafta dolaşıp yerimi bulmaya çalıştım. Asla gerçekten bulamadım. Babamla takılmadığım sürece kendimi hiçbir zaman ait hissetmezdim. Çok fazla boş zamanı yoktu. Huxley gibi azimliydi ama onunla geçirdiğim zamanlarda bana bir şey ifade ettiğimi hissettirirdi. Sanki dünyaya sunacak özel bir şeyim varmış gibi.”

“Neler yaptınız?” diye sordum. Açıkçası paylaşmasına çok şaşırmıştım ama aynı zamanda her zerresini içime çekiyordum.

“Beyzbol antrenmanı için vuruş kafeslerine giderdik. Beşer tur atar, büfeden limonata ve nacho alırdık, sonra en sevdiğimiz piknik masasına oturur ve sadece konuşurduk. Uzun saatler konuştuğumuz günler de oldu, hiç konuşmadığımız günler de. Breaker ve Huxley babamla hiçbir zaman o kadar yakın olmadılar. Bizimle hiç gelmediler, bu yüzden vefat ettiğinde en çok ben acı çektim.” Gözleri benimkilerle birleşti. “Onu kaybettiğimden beri, insanları kaybetme korkusuyla hayatıma çok fazla kişi almadım. Bunu anlamam uzun sürmedi.”

“Bu yüzden arkadaş olmak istemiyorsun.”

“Kesinlikle,” diye nefes verdi. “Ama seninleyken, Kelsey, ne kadar uğraşırsam uğraşayım senden kurtulamayacağımı gibi geliyor. Seninle takılmayı seviyorum.”

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Ben de seninle takılmayı seviyorum, JP.”

“Öyleyse, sanırım anlaştık.” Tekrar oturdu, çatalını tabağındaki yemeğin ortasına saplayarak kocaman bir lokma aldı. “Bunun gerçekleşme ihtimaline rağmen arkadaşız çünkü bilirsin. Hâlâ birlikte çalışan kadın ve erkeklerin arkadaş olmayacağına inanıyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Eminim inanıyorsundur çünkü hiçbir konuda yanılıyor olamazsın, değil mi?”

"Doğru." Sırıttı.

"Tamam, arkadaşız, bu da beni... dün gece neden sarhoş oldun, diye sormaya itiyor."

Bakışlarını başka yöne çevirdi ve tabağındaki yemeği biraz daha itti. "Bu soruyu başka bir güne saklamaya ne dersin? Sadece aramızdaki yeni bağa odaklanalım."

Onu rahatsız eden şeyi bir kenara itmek hoşuma gitmemişti ama bu yeni yönünü de sevmiştim. Daha özgür görünüyordu, bu yüzden onu zorlamayacaktım.

"Sanırım bunu başarabilirim."

"Güzel." Suyunu tekrar yudumladı. "Bugün sinemaya gitmek ister misin? Angelica Binası'nın yakınında eski filmler gösteren eski usul bir sinema var. Bir alana bir bedava romantik komedi oynatıyorlarmış diye duydum."

Canlandım. "Arka arkaya iki romantik film gibi mi?"

Başını salladı. "Evet. Sanırım *When Harry Met Sally* ve *He's Just Not That Into You*."

Ellerimi çırpıttım. "Ooo, iyiler. Sen benimle gelmek ister misin ki?"

"İstemeseydim teklif etmezdim."

"Ama böyle filmlerden hoşlanmadığımı sanıyordum?"

Omuz silkti. "Senin sevdiğini biliyorum, o yüzden çok kötü olamazlar, değil mi? Ayrıca, yorumlarda patlamış mısırlarının tuzlu olduğu ve dudak yaktığı söyleniyor. Tam bana göre bir patlamış mısır."

"Ben de tuzlu patlamış mısıra bayılırım. Tamam, yapalım ama sonrasında senin yapmak istediğin bir şey yapmalıyız... Tabii planın yoksa."

"Planlarım seninle takılmaktan ibaret, bebeğim."

"Tamam." Gülümsemem daha da genişledi. "Peki, sonra ne yapmak istiyorsun?"

Düşünceli bir şekilde çiğnemesini izledim sonra, "Turistik bir şey," dedi.

"Ne? Ciddi misin? Bunun sana göre olmadığını sanıyordum?"

Kıkırdadı. "İtiraf etmekten nefret ediyorum ama senin turistik gezin eğlenceliydi. Alcatraz'da bir gece turuna ne dersin?" Gözlerim büyüdü. "Bu çok ürkütücü."

Bana ters ters baktı. "Hey, ben romantik komedi maratona gidiyorum. İstedğim her şeyi yapabileceğimizi söylemiştin, ben de bunu yapalım diyorum."

"Başımı sürekli göğsüne gömmemi sorun etmediğin sürece."

"Güven bana, bebeğim. Hiç sorun değil." Sırtarak yemeğinden bir ısırık daha aldı.

"Kelsey, gözlerini açabilirsin," diye fısıldadı JP kulağıma, ben koluna sıkıca yapışmışken. "İçinden bir canavar çıkacak değil ya."

"Bunu bilemezsin," diye fısıldadım.

"Bebeğim, aç gözlerini."

Önce bir gözümü, sonra diğerini açtığımda hapisane hücrelerinin bulunduğu ana salon göründü. JP hiçbir şeyi "köylü" usulü yapamadığı için bize bir sahne arkası turu ayarlamıştı. Bu yüzden bir tur rehberiyle baş başa, Alcatraz'ın ürkütücü koridorlarında yürüyorduk. Daha fazla insan olmasını tercih ederdim.

JP, "Gördün mü, o kadar da kötü değil," dedi.

Hâlâ ona tutunarak etrafıma bakıyordum. "Gerçekten derim karıncalanıyormuş gibi hissediyorum. Senin de tüylerin diken diken oluyor mu? Her yerde hayaletler var."

"Efsaneye göre," dedi tur rehberimiz Kathy, "Alcatraz ülkedeki en perili yerlerden biri."

"Çok güzel," dedim vücudumu JP'ye yaklaştırmak. "En perili yerlerden biri, yeterince duymamışım gibi."

"Hapisane hücrelerine daha yakından bakmak isterseniz, lütfen çekinmeyin," dedi Kathy, bize biraz yer açarken duvara dizilmiş soğuk çelik parmaklıkları işaret ederek.

"Birine girebilir miyiz?"

"Elbette," dedi Kathy.

"Sen deli misin? O hücrelerden birine girmeyeceğim."

"Neden?" diye sordu JP. "Hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat."

"Hiç hapisane hücresine girmedim, girmeyi de düşünmüyorum."

JP kıkırdayarak beni hücrelere doğru çekti. İçlerinden birine girerken kolunu bıraktım. "Kahretsin, bunlar küçük. Bu alanda nasıl idare edeceğin konusunda yaratıcı olman gerekir." Hücre parmaklıklarını kavradı ve "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

"Dengesiz."

Yüksek bir gıcırdama sesi nemli koridorlarda yankılandı ve sonra göz açıp kapayıncaya kadar JP'nin hücre kapısı kayarak kapanırken benim nefes nefese kalmama, JP'nin de duyduğum en kızsı çılgılığı atmasına neden oldu.

"Ahhhhhhh."

Koridorun aşağısından Kathy kahkaha atarak ikimizin de ona doğru dönmesini sağladı. Bir düğmeye bastı ve hücre tekrar açıldı.

JP hücreden çıkıp Kathy'ye bakarken, "Tanrım... Siktir," dedi. "Korku faktörü için para ödemedim."

"Ücretsiz." Gülümsedi.

"Siktir." Bana doğru yürüdü ve fısıldayarak, "Testislerim karnımın içine doğru büzüştü. Bundan sonra günlerce taşaklarım olmayacak," dedi.

Ağzımı kapatıp kıkırdadım. "Geceleri burada olma fikrini hâlâ seviyor musun?"

"Tekrar düşünüyorum gibi. Kâbus Sokağı'ndan Kathy'nin tur rehberimiz olacağını bilmiyordum."

"Bütün gece buradayım," diye seslendi Kathy, hâlâ gülümseyerek.

"Tanrım, doğru bir iş yapıyor." Derin bir nefes aldıktan

sonra, "Ben de ilk kez parmaklıklar ardında olmayacağımı söylemek üzereydim," dedi.

"Ah... ne oldu?"

Bana kolunu uzattı ve Şeytan'ın Metresi'ne doğru yürürken ben de ona tutundum. "Üniversitedeydim. Babam öldükten kısa bir süre sonra. Toplum içinde sarhoşluk. Bunun gibi saçma bir şey. Sanırım yaşlı bir kadının ağacına işemiştım. Polisleri aradı ve tutuklandım. Huxley, tabii ki, parlak zırlı şövalye gibi uçarak geldi ve sicilimdaki her şeyi sildirdi. Sonra da bir daha böyle bir şey yaparsam beni okuldan almakla tehdit etti."

"Kulağa üzücü geliyor. Seninle ilgilenecek birine ihtiyacın varmış gibi görünüyor. Zor bir dönemden geçiyormuşsun."

"Evet, alkol benimle ilgilendi. Alkol her zaman yanımda oldu."

"Bunun ne kadar sağlıksız olduğunu farkında mısın?"

"Evet ama hiçbir zaman tamamen sağlıklı olduğumu söylemedim. Yine de üzerinde çalışıyorum. Her seferinde bir adım."

"Duş odasını görelim mi?" diye sordu Kathy ona ulaştığımızda.

"Kesinlikle," dedi JP ve yolu gösterdi. Sonraki bir saati Kathy'nin bize kaçmaya çalışan birçok farklı mahkûmu, nasıl kaçtıklarını ve sonuçlarını anlatmasını dinleyerek geçirdik. Karanlık, ürkütücü ve muhtemelen kendi başıma yapmayı tercih etmeyeceğim bir şey olmasına rağmen, aslında çok keyif aldım. Hikâyeler eğlenceliydi, tarih daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Ayrıca, tabii ki JP'nin sorduğu yoğun soruları dinlemek de eğlenceliydi.

Şimdi feribotla geri dönüş yolunda, dışarıda yıldızların altında otururken, kafamda milyonlarca soru dolaşıyordu.

"Sen de o adamlar gibi hapse girseydin, kaçmaya çalışır mıydın? Yoksa sessizce acı çeker, bir gün çıkmak için ne yapılması gerekiyorsa onu mu yapardın?"

"Cezamın uzunluğuna bağlı," dedi kolunu arkamdaki bankın üzerine uzatarak. "Eğer uzun bir cezaysa, evet, kaçmaya çalışırdım. Anglin kardeşler gibi bir çukur kazar, kâğıt hamurundan birkaç kafa yapar ve sabaha kadar çalışırdım. Ama on yıl falan olsaydı... eh, beklerdim."

"Hapishanede hayatta kalamazdım," dedim. "Sert ve haşın olmak benim içimde yok."

"Çünkü sen masumsun," dedi JP. "Hapishane için fazla tatlısın. Ben her iki şekilde de olabilirim. Kendimi korumak zorunda olsaydım, yapardım."

"Anladığım kadarıyla sen de yumruk yumruğa kavgalardan kendi payına düşeni almışsın."

Kıkırdadı. "Pek fazla kişinin buna yumruk yumruğa kavga dediğini duymadım -sadece kavga- ama evet, epeyce içinde bulundum. Dediğim gibi; hiçbir zaman bu dünyada bir yerim olduğunu hissetmedim, bu yüzden benim için önemli olan bir şey bulmaya çalışarak kendi yolumda savaştım."

"Henüz bir şey bulamadın mı?"

"Birkaç şey buldum," demeden önce gözlerini üzerimde hissettirdim.

"Ne gibi?"

"İnsanlara ve hayvanlara yardım etmeyi gerçekten sevdiğimi fark ettim. Angelica'yı kira kontrollü bir apartman yapmak için Huxley ile konuşmak istiyorum. Orada yaşamak için bir başvuru formu doldurmak, belirli bir miktarın altında para kazanmak gerekecek ve bekâr ebeveynler, yer bulma listesinde daha üst sıralarda yer alacak."

Ona döndüm. "JP, bu harika bir fikir ama gelirinin büyük bir darbe alacağını farkındasın. Eminim biliyorsundur, planladığımız tadilatlar ucuz değil."

"Elbette bir darbe alırsınız ama bunu vergilerimizden de düşebiliriz ve bazen her şey para değildir. İnsanlara yardım edebilme fikrini seviyorum. Düşünüyordum da eğer Huxley evet derse, belki şirkette Angelica'nın adını taşıyan ve düşük gelir-

li ailelere odaklanan, onlara sadece başlarını sokacak bir çatı değil, fırsatlarla dolu bir çatı sağlayan bir bölüm kurabiliriz. Farklı hayır kurumlarına ve kuruluşlara çok para bağışlıyoruz. Ancak şirket içinde, milyarlar kazandığımız şehirlerdeki insanlara yardım etmeye odaklanan bir şey yapmayı çok isterim."

"Bence bu harika bir fikir, JP."

"Öyle mi?" diye sordu, kendine güvenmiyordu sanki.

"Bence öyle. Bu seni tatmin edecek bir şey mi? Şu anda yaptığın işten nefret ettiğini biliyorum, peki bu sana yardımcı olur mu?"

Önümüzde uzanan siyah denize bakarken elini saçlarının arasından geçirdi. "Gerçekten. Gerçekten faydalı bir şey yapıyormuşum gibi hissedeceğim. Ve bunun yüzü olmak, iş birliğinin yüzü olmak -ihtiyacı olanlara yardım etmek- işte bu mutlu olabileceğim bir şey."

"Ona ne zaman anlatacaksın?"

"Geri döndüğümüzde. Hâlâ planlamam gereken bazı şeyler var ve tabii ki rakamların dökümünü almak için Breaker'a gitmem gerekiyor. Ona da mali zararlar ilgili birkaç sorum var. Sonra her şeyi yazıp bir teklif hâline getirerek teslim edeceğim. Profesyonel sunumları nasıl sevdiğini biliyorum, bu yüzden onun sevdiği şekilde teslim edildiğinden emin olacağım."

"Ya hayır derse?" diye sordum.

"O zaman tam bir bencil olur ve ben de hisselerimi satıp ihtiyacımı karşılayacak bir şirket ya da hayat tutkusu bulmaya karar veririm. Kardeşlerimi seviyorum. Benden istedikleri her şeyi yaptım ama artık geri adım atıp neye ihtiyacım olduğunu görmelerinin zamanı geldi."

"Vay canına JP, seninle gurur duyduğumu söylemem garip mi?"

"Hayır, bunu sık sık duyduğumdan emin değilim, bu yüzden güzel."

Göğsüne yaslandım ve, "Seninle gurur duyuyorum," dedim.
"Teşekkürler bebeğim."

JP: Şu anda neredesin?

Kelsey: Regis ile bir toplantıyı bitirdim. Bana iki kez dudak büktüğüne eminim ama bunu göz seğirmesiyle örtbas etti. Eğlenceliydi.

JP: Sana bok gibi mi davrandı?

Kelsey: Hayır. Hoş ve uzlaşmacıydı.

JP: Akıllı adam. Çatı katına gidiyorum. The Gazette ile röportajım yeni bitti. Biraz Pho* alacaktım. İster misin?

Kelsey: Sakıncası yok değil mi?

JP: Olsa neden sorayım ki?

Kelsey: Doğru. Evet, lütfen. Kulağa harika geliyor.

JP: Ben sadece orijinalini alıyorum. Sen de aynıından ister misin?

Kelsey: Evet, olur. Yakında döneceğim. Bize tatlı alayım mı?

JP: Aklında ne var?

Kelsey: Sürpriz.

JP: Neden endişeleniyorum?

Kelsey: Çünkü senin gözünde masum olsam da ben hâlâ bir jokerim.

JP: Çok doğru.

Ağzımı bir peçeteyle silip kabımı sehpanın üzerine koydum. JP geldiğinde ikimiz de iş kıyafetlerimizi değiştirdik. O bir şort giydi ve başka bir şey giymedi –şok edici– ben de bir

* Genel olarak et suyu ve pirinç eriştelerinden oluşan bir Vietnam çorbası.
-ç.n.

şort ve basit bir tişört giydim. Makyajımı da sildim ve erişte-
lerimi hõpürdetirken yüzümden uzak durması için saçlarımı
bir tokayla tutturdum.

Yemek yerken ve konuşurken arka planda gürültü olsun
diye The Office'i açmaya karar verdik. Dwight'ın JP'nin en
sevdiği karakter olduğunu, Michael'ın da ikinci sırada gel-
diğini öğrendim. Tabii ki romantik olan ben, Jim ve Pam'ın
tüm zamanların favorileri olduğunu söyledim. JP buna sadece
gözlerini devirdi.

Ayrıca JP'nin Jan'a kolayca "çakabileceğini", Meredith ile
sarhoş bir gece geçirebileceğini ve Phyllis ile keyifli bir gece-
de kucaklaşabileceğini öğrendim. Ryan'a karşı hafif bir şeyler
hissettigimi ve Robert California ile çılgın bir gece geçirebi-
leceğimi itiraf ettim, bu da JP'yi iğrendirdiğinden konuşmayı
sonlandırdı.

"Daha önce hiç Pho içtiğimi sanmıyorum," dedim. "Hep
duyardım ve denemek isterdim. Bu kadar uzun süre bekledi-
ğin için kendimden nefret ediyorum. Çok güzeldi. Bana da
getirdiğin için teşekkür ederim."

Yaklaşık on dakika önce işi bitmiş olan JP, başını destek-
lediği eline yaslayarak, "En sevdiğin mutfak hangisi?" diye
sordu.

"Meksika."

Başını salladı. "Kahretsin, bunu tahmin edebilirdim. An-
nenin yaptığı tamaleler çok güzel. Bir de ev yapımı kuru fa-
sulyesi. Onlar için annenin istediği her şeyi yaparım şu anda."

Gülümsedim. "Onları nasıl yapacağımı biliyorum ve an-
nemden daha iyi yaptığım söylenir."

JP'nin gözleri kısıldı. "Kim demiş?"

"Annem."

"Peki, bana da yapman için ne yapmam gerekiyor?"

"Şuna ne dersin; eğer yarın akşam bir işin yoksa, birlik-
te yapabiliriz." Hemen cevap vermeyince, "Yarın bir işin mi
var?" diye sordum. "Tahmin etmeliydim. Benimle epeydir
vakit geçiriyorsun."

"Kelsey, sakin ol. Seninle tamale yapmayı çok isterim. Saat dörtte yapmam gereken bir toplantıyı düşünüyordum ama uzun sürmez. Altıda başlayalım mı?"

"Mükemmel olur."

"İstersen malzemeleri alabilirim."

Başımı salladım. "Hayır, sorun değil. Erişteler konusunda titizimdir. Güven bana, bu fark yaratır."

Elini kaldırdı. "Şefin yoluna çıkmak istemem. Sadece sana ne kadar borcum olduğunu söyle."

"JP, gerçekten parayı alacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır... Tatlı alayım mı?"

Sırıttım. "Sanırım bir akım başlatıyoruz."

"Evet, baklavalarımı öldüren bir akım." Karnını sıvazladı.

"Şüpheli. Hâlâ erkenden kalkıp spor yapıyorsun." Elimle karnını işaret ettim.

"Bir bakayım."

Koltuğunda kamburlaşmış karnını şişirerek zayıf bir göbek denemesi yaptı. Zayıftı çünkü hâlâ karın kaslarının dış hatlarını görebiliyordum.

"Kes şunu." Karnını dürttüm.

"Göbeğimle oynama. Ben hassasım."

"Aman Tanrım, o bir göbek değil. Karın kaslarını hâlâ net bir şekilde görebiliyorum. İyi denemeydi."

"Böyle devam edersem, hiçbir kadın beni çıplak görmek istemeyecek."

Bu beni gerçekten yüksek sesle güldürdü. "Bir kez daha, şüpheli. Her kadının seni çıplak görmek isteyeceğini bilecek kadar çıplak hâlini gördüm."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Kelsey Gardner... bana daha fazlasını anlat."

"Ah, Tanrım." Gözlerimi devirdim. "İşte bu yüzden seni zorlamakta tereddüt ediyorum. Bunun olacağını biliyordum."

Yaklaşarak kaşlarını oynattı. "Vücudumdan etkilendin mi? Peki, ya penisim? Bacaklarımdan arasındaki eski kütük hoşuna gitti mi?"

"İyy, kim demiş bunu?"

"Bir erkeğin en değerli varlığından bahsederken kim iyy der ki?"

"İğrenç davranan birine cevap veren biri, yani sana. Senin penisin kütük değil, sıradan bir penis." Bu onun yüzünü düştürdü.

"Sıradan bir penis mi? Sıradan bir penisim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şey, evet. Yani, herhangi bir süsü yok, tabii ki iyi korunmuş ama çok özel bir yanı yok."

"Röntgenci gibi görünmek istemem ama penisimin normal olmadığını bilecek kadar çok spor salonu soyunma odasında bulundum. Delinmemiş olması onu sıradan yapmaz. Penisimde bilmediğin çok şey var. Sadece uzunluğu ve kalınlığı bile muhtemelen senin sahip olduğun her şeyden daha iyidir."

"Hayatımda ne tür bir penis olduğunu nereden biliyorsun?" Sesimdeki mizahla ona meydan okudum.

"Ne kadar masum olduğun göz önüne alındığında, büyük olasılıkla o penisler sıradandı. Benimki sıradan değil."

"Gelmiş geçmiş her erkek böyle der."

Gözleri karardı ve yüzündeki tüm mizah kayboldu. "Şu anda sikimi çıkarmam gerekiyor mu?"

"Hayır, gerekmiyor. Yüzüme oturduğunda nasıl hissettiğimi hâlâ hatırlıyorum. Çok... etliydi."

"Kalın olduğu için öyleydi."

"Penislerin kadife gibi yumuşak olması gerektiğini düşündüm hep, biliyor musun? Bunu senden öğrenmedim."

"Nereden duydun bu saçmalığı? Ve kadife olan hangi penislerle takılıyorsun?"

"Aşk romanlarındakilerle."

Kıkırdadı. "Eğer bir sik dokunulduğunda kadifeyse, o zaman adam erkekliğine kumaş yapıştırmış demektir. Penisler ettendir. Dikleştiklerinde sert ve damarlı olurlar. Eminim benim sert sikimi hatırlarsın. Ne de olsa iç çamaşırın üzerindey-

ken boşaldın.” Bana sert bir bakış attı ve yanaklarımın ısındığını hissettim. Gafil avlanmışım.

“Kendimle oynadığım için boşaldım.”

“Saçmalık,” dedi. “İçinde bulunduğun an yüzünden boşaldın.”

“Muhtemelen ama artık asla emin olamayız, değil mi?”

“Ben eminim. Orada olmasaydım, seni kışkırtmasaydım, kendine nasıl dokunman gerektiğini söylemeseydim, sikimi tutup seni baştan çıkarmasaydım öyle boşalamazdın.”

Omuz silkтім çünkü haklı olduğunu biliyordum ama onun damarına basmak hoşuma gidiyordu.

“Sana tekrar göstermeme gerek var mı? Çünkü göstereceğim.”

“Göstereceğini biliyorum ve buna gerçekten gerek yok. Bu konuya nasıl girdik ki? Yarın için tatlıdan bahsetmiyor muyduk? Ona geri dönelim. Bence tatlıyı sen alırsan çok hoş olur.”

“Kim demiş benim almam gerektiğini...”

Avucumu yüzüne bastırıp ve onu ittim. “Tatlı yiyebilirsiniz de yemeyebilirsiniz de.”

“Ben tatlıyı yiyebilirim.” Dudaklarını ıslattı.

Hay aksi.

“Kes şunu. Beni-”

“Tahrik mi ediyorum?” Kaşlarını bana doğru kaldırdı.

Evet.

“Hayır. Sen sadece, garipleştiriyorsun. Ve ben aramızın garipleşmesini istemiyorum.”

“Bu konuşmada garip bir şey yok. Arkadaşlar böyle şeyler hakkında konuşabilir. Devam et, bana seks yaptığın en çılgın yeri söyle.”

“Neden? Ne kadar vanilya olduğumu söyleyebilesin diye mi?”

“Ben sana hiç vanilya demedim. Masum olduğunu söyledim. Arada fark var. Vanilya bir insan asla benim önümde mastürbasyon yapmazdı.”

Bir kez daha yanaklarım kızardı.

"Tanrım, söylemek üzere olduğum şeyden nefret ediyorum."

"Sadece söyle. Artık sıkı dostuz, değil mi?" Tek kaşı soru sorar gibi kalktı.

"Sanırım öyleyiz."

"Seks değildi ama yaptığımız şey muhtemelen en kışkırtıcı deneyimimdi. Bunun nasıl olduğunu hâlâ anlamış değilim ve bunu tartışmak da istemiyorum. Ama evet, yataktaki diğer deneyimlerim oldukça yavandı. Bundan daha fazlası değildi."

"Yazık," dedi. "Eğer benim olsaydın, sadece yatakta sevişmezdik."

"Ah, eminim seks yaptığın tuhaf yerlerin kocaman bir listesi vardır. O yüzden onun yerine en sevdiğin yerin neresi olduğunu soracağım."

"Jakuzi," dedi hiç düşünmeden. "Jakuzide sevişmek. Tanrım, bayılıyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Sulu ve garip olmuyor mu?"

"Hayır." Başını salladı. "Jakuzide çıplak bir kadını arkadan becermekte bir şey var... evet, bayılıyorum."

"Ah." Boğazımı temizledim. "Peki, bunu kaç kez yaptın?"

"Yeterince değil ve henüz doğru kişiyle değil."

"Doğru kişi olmadığını nereden biliyorsun? Görünen o ki, sen keyif almışsın."

"Çünkü işin içinde çok daha fazla samimiyet olabileceğini biliyorum. Rastgele sevişmelerim oldu ama doğru ortam ve doğru miktarda ön sevişmeyle bunun patlayıcı olabileceğini biliyorum."

Yutkunuyorum

Evet. Bunu görebiliyordum.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Kafanda hayatının en iyi seksini yapacağın ideal bir durum var mı?"

"Pek sayılmaz. Sadece doğru kişiyi bulduğumda her şeyin tık diye yerine oturacağını ve çabalamama gerek kalmayaca-

ğını biliyorum. Bu romantik durumları hayal etmek zorunda kalmayacağım, bunun yerine sadece nı yaşıyıp olmasına izin vereceğim.”

“Ve sen henüz bunu yaşamadın mı?”

Başımı salladım. “Hayır. Aşk takıntısı olan bir kız için aşk hayatımın bu hâle gelmesi üzücü.”

“zc değil, sadece aradığını bulamadın ve bence bu akıllıca. Doğru kişiyi bulacaksın.” n parmağıyla çeneme dokundu. “Ama bu arada, bütün gece sakladığın sırrı açığa çıkar. Bize aldığın ve bana söylemediğin bu tatlı nedir?”

Tepkisini tahmin ederek koltuktan kalkıp buzdolabından fırın kutusunu alırken gülümsememi gizleyemedim.

“Bu gülümsemeden korkmalı mıyım?” diye sordu tekrar karşısına oturduğumda.

“Muhtemelen.” Kutuyu çevirip açtım ve bir buzlu şeker çubuğunun üzerindeki iki dolar büyüklüğündeki penis kurabiyelerini gördüm. “Bize beyaz ve bitter ikolatala kaplı penis kurabiyeleri aldım.”

Ona baktım ve aptal gibi sırtarak bekledim. Ağızının köşesi yukarı kalktı ardından gülümsedi. Beyaz ikolatalı kurabiyeyi eline aldı ve bir taraftan diğerine çevirerek inceledi. “Ağızıma hiç penis almadım ama bunu değiştirmek her zaman mümkün.” Sonra büyük bir ısınk alıp çiğnedi. “Kahretsin, bu penis çok güzel.”

O kadar fena şekilde genizden güldüm ki burnumdan smlk damlacıklarının çıktığını hissettim.

ekici, Kelsey.

“Ve çok gerçekçi.” Kurabiyeyi tekrar inceledi. “Şimdi bu, Kelsey, ortalama olurdu. Senin oğlan o kadar değil.” Sonra bir ısınk daha aldı ve ben onun çok haklı olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

JP: Bunu duyuyor musun?

Kelsey: Biri seks mi yapıyor? Bu kattaki diğer insanların koridorun karşısında olduğunu sanıyordum.

JP: Öyleler. Onlar değil. Bizim altımızdakiler. Az önce baktım. Balkonda sikişiyorlar.

Kelsey: Ciddi misin? Herkesin onları görebileceği bir yerde mi?

JP: Hahaha. Ah, Kelsey.

Kelsey: Ne? Bu endişe verici, sence de öyle değil mi? "Pantolonunu indirirken yakalanmak" gerçek bir terim.

JP: Ama işin heyecanı da bu, yakalanmak.

Kelsey: Dur tahmin edeyim, balkonda seks yapmak senin için yeni bir şey değil.

JP: Pek değil.

Kelsey: Şok edici.

JP: Benim biraz erkek orospusu olduğumu mu söylüyorsun?

Kelsey: Seks hayatlarımızı etiketlememiz gerektiğini sanmıyorum. Sen sadece daha sık seks yapıyorsun.

JP: Çok. Sana bir iki şey öğretmemi ister misin?

Kelsey: Bunu önereceğini nasıl bilemedim?

JP: Çünkü iyi bir arkadaş olmaya başlıyorum ve sen de benim içimi dışımı biliyorsun.

Kelsey: Sayılır. Sanırım artık seninle kız kardeşimden daha çok konuşuyorum. Gerçi o düşünle meşgul.

JP: Başka arkadaşların var mı?

Kelsey: Evet, birkaç kız arkadaşım var ama ne yazık ki işim yüzünden yavaş yavaş birbirimizden uzaklaştık. Koşuşturma çok fazla arkadaşın izin vermiyor.

JP: Anlıyorum. Artık ben varım.

Kelsey: Evet. Ve bunun için minnettarım.

JP: Balkonda oturup şu piçleri dinlemek ister misin?

Kelsey: ... iyi geceler, JONAH!

JP: Ooo, adımı tekrar söyle. Hoşuma gitti.

Kelsey: *İç çekiyorum*

Kelsey: Öğleden önce smoothie'si için teşekkürler. Şu anda buna her şeyden çok ihtiyacım olduğunu nereden bildin?

JP: Huxley ile FaceTime yaparken Angelica'dan geçtim, seni gördüm. Hemen teslim ettirdim. Yorgun görünüyorsun, bebeğim.

Kelsey: Piçler dün gece gerçekten çok uğraştılar.

JP: Dün gece seni ayakta tutan şey gerçekten bu muydu?

Kelsey: Aklım işle ilgili her şeyi düşünmekle meşguldü. Nasıl olduğunu bilirsin.

JP: Bilirim. İstersen bu akşam yemeği atlayıp sadece takılabiliriz ya da başka bir şey yapabiliriz. Ne yapmak istersin, emin değilim.

Kelsey: Hayır, sen istemesen de ben yemek yapmak istiyorum.

JP: Bebeğim, eğer seninle vakit geçireceksem, ne yaptığımız umurumda değil.

Kelsey: Tamam o zaman.

JP: Bu garip bir yorum muydu?

Kelsey: Beklenmedik bir şeydi.

JP: Sadece senin yanında kendimi iyi hissediyorum. Garip geldiyse özür dilerim ama doğru.

Kelsey: Garip değil. Bana bir şey ifade ettiğimi hissettiriyor.

JP: Öyle, bebeğim. Çok şey ifade ediyorsun.

"Tamam, şimdi buzu ekle," dedim, ellerim bileklerime kadar masanın* içindeyken.

JP etrafımda çalışırken, "Elbette," dedi. Domuz eti pişmiş-

*Özellikle tortilla yapımında ve meksika menşeli bir et yemeğinde kullandın, kurutulmuş mısırdan yapılan bir hamur.

ti, hile yapıp öğleden sonra güveç kabına koymuştum ve sosu çoktan hazırlamıştık. JP'nin kurutulmuş biberlere, onları nasıl yeniden kuruttuğumuza ve sonra nasıl karıştırdığımıza hayret etmesinin sevimli olduğunu düşündüm.

"Ve buradan sonra ellerimizle yaklaşık on-on beş dakika karıştırıyoruz."

"Of, kahretsin, gerçekten mi?"

"Evet."

"Tamam." Manevra yapıp beceriksizce yanımda durdu ama doğru açıyı bir türlü yakalayamadı, sonunda "Siktir et," diye mınıldanıp arkamda durdu. Kollarımın etrafından dolandı ve elini kâsenin içine soktu, başı benimkinin hemen yanındaydı. "Bu iyi mi?"

Göğsü sırtıma yapışmış durumdaydı ve yanağının sert kısmı benimkine sürtünerek iç sıcaklığımı on derece daha artırdı. Ama bunu büyültmeyecektim, o yüzden başımı salladım.

"Sorun değil. Sen rahat olduğun sürece sorun yok."

"Ben iyiyim, bebeğim. Bu arada hangi parfümü kullanıyorsun? Beni öldürüyor."

"Dolce and Gabbana, Light Blue."

"Kahretsin, çok güzel kokuyor. Bunu senin yanında böyle dururken söylememem gerekir ama gerçekten çok güzel kokuyor."

"Teşekkür ederim," dedim ensemdeki tüyler diken diken olurken.

Son birkaç gün çok rahatlatıcıydı. Tüm bu zamanı JP ile geçirmek onun gerçekten iyi bir adam olduğunu anlamamı sağlamıştı. Zihni açık olduğunda, mutlu olduğunda, çok açık, dürüst davranıyor ve iyi vakit geçiriyordu. Eskiden olduğu gibi şakalaşıyordu. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bana yaşadığımı hissettiriyordu. Sanki bir parçam eksikti ve onu uyandırmıştı.

Onu gördüğümde heyecanlanıyordum, ondan bir mesaj

aldığımda heyecanlanıyordum ve bir sonraki planlı randevumuza kadar dakikaları sayıyordum. Çok kısa bir süre içinde en iyi arkadaşlarımdan biri hâline gelmişti. Bunu hiç beklemezdim.

“Bu çok eğlenceli. Kendimi göbek masajı yapan bir kedi gibi hissediyorum.”

Ona bakmak için hafifçe döndüğümde ellerim duraksadı. “Ne tür bir benzetme bu?”

“Kedilerin bir şeyleri nasıl mırıncıkladığını bilirsin.” Masaj hareketini taklit etti. “Bu da öyle hissettiriyor. Senin çocukken bir kedin yok muydu?”

“Yoktu.”

“Ah, kaçırmışsın,” dedi, bana daha da yaslanarak. “Yazık. Elinin arkasında zımpara kâğıdı gibi bir dili hiç deneyimlemedin. Ya da bir kedinin pençesinin giysinin ipliklerinden etine doğru sızma hissini. Ya da bir çöp kutusundan bok eleminin mutlak zevkini.”

“Evet, mutlak bir utanç,” dedim alaycı bir şekilde. “Kedinizin adı neydi?”

“Huxley ve ben Kedi diyorduk çünkü ona karşı hiçbir şey hissetmiyorduk. Her şeyden çok sinir bozucu bir pislikti. Her zaman bizi tırmalar dururdu. Ama Breaker kedinin en iyi arkadaşıydı. Adı teknik olarak Jiggles’tı. *New Girl*’ü izledin mi hiç?”

“Evet, o diziye bayılırım.”

“Winston ve kedisini düşün. Breaker ve Jiggles da aynen öyleydi.”

Ellerimiz kâsenin içinde çarpıştı ve ben geri çekilmek ya da hareket etmek yerine parmaklarımızın masa karşımının içinde dolaşmasına izin verdim. Hoşuma gitmişti. Sevmemeliydim ama seviyordum.

“Bunu hayal edemiyorum. Breaker çok soğukkanlı ve sakin görünüyor. Onu bir kedi için telaşlanırken göremiyorum.”

JP kıkırdadı. “Vay be, fena kandırmış seni. Tabii ki soğuk-

kanlı ve sakın ama en büyük inek o. Verileri seviyor, Yüzük-lerin Efendisi'nin tüm oyuncularından imzalı fotoğrafları var ve Cadılar Bayramı'nda bir iki kez hesap makinesi kılığına girdiği biliniyor."

"Ne? Yok artık." Başımı iki yana salladım. "Bu doğru olamaz."

"Güven bana bebeğim, o bir inek. Evinde kendi başına inşa ettiği bir bilgisayarı var."

"Hah, Henry Cavill gibi mi?"

"Ne?" diye sordu, kafası karışmıştı.

"Henry Cavill, kendi bilgisayarını yaptı ve her şeyi kaydetti. Çok ateşliydi."

"Vay canına, bugünlerde kadınların neyi çekici bulduğunu kaçırmışım."

"Yine de Henry tam bir hayalperest. Çene gamzesi, baştan çıkarcı gözler, inanılmaz kaslar."

"Bazı insanlar dövmeli Henry Cavill'e benzediğimi söylüyor."

"Bunu kim söyledi? Rüyanda gördüğün biri mi?" Yaptığım şakaya kıkırdadım.

"Komiksin. Hayır, beyzbol maçında tanıştığım bir kız söyledi."

"Hı-hı. Dur tahmin edeyim, senden imza istedi. Seni başkası sandığı için çok utandı. Bol bol özür diledi, sen de onu teselli ettin. Bana bir içki ısmarladın ve o gece onu evine götürdün. Jakuzideki kızlardan biri miydi?"

"Hayır," diye uzattı. "Ama hikâyenin geri kalanı korkutucu derecede doğru."

"Tahmin ettim. Ben üniversitedeyken, bedava içki içmek ve kolay seks için erkeklere sürekli bu numarayı yapan bir kız dalgası vardı."

"Her erkek kolay yatağa atılır."

"Tavlamak için yapılan hamlelerden biri bu. Seninle oynamış."

"Her neyse, ne kadar oynamış olursa olsun. O gece seks yaptım."

"Sanki seninle seks yapacak birini bulmak senin için zor-muş gibi."

"Sen çok zorladın," dedi, sesi neredeyse tenimi okşayarak. Bir kez daha tüylerim diken diken oldu. "Yine de en başından beri beni arkadaş olarak görüyordun, yani hiç şansım yoktu."

"Sen yasak bölgeydin. Seni arkadaş bölgesine almaktan başka çarem yoktu."

Durakladı, elleri karışımın içine daha da batarken sert yanağı benimkinin üzerinde gezindi. "Neden yasak bölgeydim?" Dudakları neredeyse yanağıma değecekti; onları hissedebiliyordum, çok yakınlardı. Sadece bir fısıltı uzaklığında.

Bu sinir bozucuydu çünkü dudaklarını yakınımda istememeliydim, etrafımda dolanırken rahat olmamalıyım, bana be-beğim demesini sabırsızlıkla beklememeliydim ama işte buradaydım, bir sonraki hamlesini nefesimi tutarak bekliyordum.

"Çünkü sen Huxley'in kardeşisin. Çünkü şirketim senin yönetimin altında. Çünkü benden farklı bir ruh hâli içinde olduğumu biliyordum."

"Peki bu etkenler olmazsa, o zaman ne olur, Kelsey?" Sertçe yutkundum.

Ellerim yavaşladı, hamuru zar zar karışıyordum ve kalbim kulaklarımı sağır edecek kadar yüksek sesle çarpıyordu.

Kokusu etrafımı sardı.

Sesi tenimde gürlüyordu.

Beni kendisiyle tezgâh arasına nefis bir şekilde hapsedmişti.

Bu romantik bir an için hayal edebileceğim her şeydi yine de beni böyle hissettiren, bir özlem havuzuna çeviren adamın arkadaşım olarak kalması gerekiyordu. Kalbimin böyle hızlı atmasının sebebi o olmamalıydı.

"Kahretsin, bunu neden sorduğumu bilmiyorum," dedi ellerini kâsedan çektiğinde, sessizliğimi rahatsızlık sanarak.

"Kendince sebeplerin var ve buna sahip olmamız harika. Sen ve ben, arkadaşız. Böylesi daha kolay."

Ona doğru dönmedim. Dönemezdim.

Beni nasıl etkilediğini görmesine izin veremezdim.

Tekrar o kolay ritmi bulmaya çalışırken aldığım derin nefesleri duymasına izin veremezdim.

Ellerimin masayı nasıl tırmaladığını, geri dönmesi için nasıl yalvarıp yakardığımı görmesine izin veremezdim.

"Bir sonraki adıma hazırlanmak için ne yapabilirim?" diye sordu.

Derin, sakın bir nefes aldım ve hızla atan kalbimi yavaşlattım. "Kabukları serip şu spatulayı alabilirsin. Masayı üzerine yaymaya başlayacağız."

"Tamamdır, bebeğim."

Gözlerimi sıkarak kapattım. *Kendini toparla, Kelsey.*

JP'nin bana sürpriz yaptığı ev yapımı alkolsüz margarita-yı yudumlarken, "Balkonda yemek yemek harika bir fikirdi," dedim.

Alkolsüzdü çünkü içki içmekten vazgeçtiğini söylemişti. Kararını detaylandırmadı ama iyi düşünülmüş bir karar olduğunu görebiliyordum ve onu tamamen destekliyordum.

"Ama merak etmeden duramıyorum," diye devam ettim. "O şerefsizlerden bir tekrar mı bekliyordun?"

"Yani... küçük bir akşam yemeği gösterisi iyi olurdu."

Güldüm. "Bunun ne kadar harika bir gösteri olacağından emin değilim."

"Eğlenceli olurdu, orası kesin. Ama bu güzel, huzurlu bir gece, aşağıdaki sokaklardan gelen belli belirsiz sesler, arada bir esen rüzgâr, harika yemekler... Harika bir gece oldu Kelsey." Karnını ovuşturdu. "Tatlı için yerim olduğundan emin değilim."

"Benim de yok." Sandalyemde arkama yaslandım. "Şortunun lastiği için minnettarım. Bunu söylemek pek hoş kaçmadı galiba?"

"Hiç de değil." Şortunun kemerini sıktı.

"Sadece tamaleler buharda pişerken temizlendiğimiz için minnettarım."

"Ben de." Alçak sesle ısıklık çaldım. "Burada sadece iki gece daha kalacağımıza inanamıyorum. Bunun için üzüldüyorum. Çatı katına ve bu şehre alışmıştım."

"Peki, ya arkadaşlığımız?" JP margaritasından bir yudum alarak sordu.

"O da var. Küçük stüdyo daireme geri dönmek kendimi çok yalnız hissettirecek."

"Her zaman benim evime taşınabilirsin. Bir sürü odası var. Genişletilmiş bir havuza ve jakuziye erişimin de var." Kaşlarını oynatarak gülmeme neden oldu.

"Cazip ama eminim hayatını geri almaya hazırsındır."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bilirsin işte, dışarı çıkmak, sürekli benimle takılmak zorunda kalmamak."

Gözlerimin içine bakarak, "Seninle takılmak *zorunda* değilim, Kelsey. Seninle takılmak *istiyorum*. Bunu ben seçiyorum."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve gözlerimi kaçırdım. Sözlerinin omurgamda bir heyecan yaratmasından nefret ediyordum.

"Ben de Jonah," dedim, ismini test ederek. Ona doğru baktığımda yüzünde tam bir hayranlık ifadesi belirdi. İrkildim. "Yani, JP."

Başını salladı. "Bana ne istersen onu söyle. İkisini de seviyorum."

"Ben gerçek adını seviyorum. Bence sana uyuyor – en azından bu yönüne. JP daha çok parti yapan zamparanın adı gibi. Ama son zamanlarda takıldığım adamın adı Jonah."

"Evet." Utangaç bir şekilde bana baktı. "Bu çok hoşuma gitti."

"Sevindim." Tabaklarımızı toplarken, "Normal hayatıma geri dönmek garip olacak. Burada geçirdiğim zamandan gerçekten keyif aldım," dedim.

"Buraya tekrar geleceğine eminim. Angelica Binası'na yeni başlıyoruz ve Huxley işleri senin denetlemeni isteyecek. Bu buraya son gelişin olmayacak."

"Güzel. Denemem gereken daha çok tatlı mekânı var. Tatlılar için bir Instagram hesabı açmalıyım. Adını Tatlı İçin Yaratıldık koyabilirim, podcast'imın kelime oyunu gibi."

"Ya da Dondurmama Kadar Yala Beni diyebilirsin."

Gözlerim onun şakacı gözleriyle aynı hizaya geldi. "Bu bir JP yorumuydu."

"İstedğin kadar dene. Bunu benden söküp alamazsın." Göz kırpıp yanımda durdu. Ben tabakları aldım, o da yemediğimiz diğer taneleri ve fasulyeleri aldı.

"Değişmeni istemem. Seni olduğun gibi seviyorum," dedim çatı katına geri dönüp mutfaka doğru yürürken.

"Ooo, bu hangi filmde? Sanki bir kız bana zorla izletmiş gibi hissediyorum."

"Bridget Jones," diye cevap verdim.

O da tersledi. "Doğru. Bridget'in ekranda kısa eteklerle dolaştığını hatırlıyorum, doğru mu?"

"Tabii ki o kısmı hatırlıyorsun."

Omuz silkti ve birlikte yemeği kaldırıp bulaşık makinesine kalan bulaşıkları doldurduk. İşimiz bittiginde tezgâha yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu gece çok eğlendim. Mutfakta oldukça yardımcı oluyorsun."

"Bir iki şey yapıyorum."

"Şey, yatağa gitmeliyim, orada utanmadan belimdeki esnek lastikten kaçınabilirim, böylece tükettiğim tanelerin verdiği rahatsızlıktan kurtulup daha iyi nefes alabilirim."

"Bebeğim, edepsiz konuşmaları yatak odasına sakla."

Kıkırdayarak yanından geçip gittim. "İyi geceler... Jonah."

"Hey," diye seslenerek arkamı dönmeme neden oldu. "Sana bir şey getirdim."

"Lütfen bana bunun penisin ya da onun gibi dengesiz bir şey olduğunu söyleme."

"Öncelikle, penisim dengesiz değil, normal hatırladın mı?" Güldüm.

"Ve hayır, aslında senin için fiziksel bir şeyim var." Yemek odasındaki bir sandalyenin arkasına asılı duran takım elbise ceketine doğru yürüdü ve iç cebine uzandı. Küçük bir çanta çıkarıp bana uzattı. "Bunu gördüğümde aklıma sen geldin."

"Ah, bu gerçek bir şey mi?"

Güldü. "Evet, gerçek."

Küçük mavi çantayı açıp içinden uzun ve sert bir şey çıkardım. Ne olduğunu anladığımda, bir anda bir baygınlık tsunamisi beni vurdu.

"Bana magnet mi aldın?"

Ellerini ceplerine soktu. "Evet. Henüz bir tane bulup bulmadığımdan emin değildim. Ziyaret ettiğin her şehir için bir tane aldığını söylediğini hatırlıyorum. Ama yakında gideceğimiz için güzel bir hatıra olabileceğini düşündüm. Ama zaten bir tane aldıysan, onu burada bırakabiliriz ya da."

"Henüz bir tane almadım." Magnete baktım. Altta San Francisco yazıyordu, üstte ufuk çizgisi ve Golden Gate Köprüsü vardı. Sevimli, kabarcıklı ve renkli, kendim için seçeceğim bir şeydi. "Ama bu çok mükemmel." Başparmağımı yazının üzerinde gezdirdim.

"Cidden, eğer beğenmediysen başka bir şey alabilirim." Başımı salladım ve elimi göğsüne bastırabilmek için bir adım öne çıktım. "Bu çok düşünceli ve nazik bir davranıştı." Gözlerimiz birleşti. "Teşekkür ederim." Yaklaştım, kolumu ona dolayıp sarıldım. O da kollarını bana doladı.

"Bir şey değil. Umarım işin büyüdüğüce ekleyecek daha çok şeyin olur." Eli sırtımı bir aşağı bir yukarı okşadı.

Geri çekilmedim.

Çekilmek istemiyordum.

Bunun yerine ona daha sıkı sarıldım ve yanağımı göğsüne bastırdım. "Gerçekten öyle umuyorum."

Sonraki bir dakika boyunca da öylece birbirimize sarılıp durduk. Dışardan bakıldığında, iki insanın evin ortak alanının ortasında sarılması garip görünebilirdi ama şu anda doğru hissettiriyordu. Sanki burada, onun kollarına aйтmışım, onun gücü tarafından korunuyormuşum, onun kalbi tarafından önemseniyormuşum gibi hissediyordum. *İşte bu. Son erkek arkadaşından beri en çok özlediğim şey buydu.* Dokunmak. Jeff'in annemi kucaklayışını her izlediğimde, kendimi Jeff'e karşı inanılmaz derecede minnettar hissediyordum; çünkü anneme sarılırken ona güvenini geri vermişti. Ona bekâr bir anne değil, arzu edilen bir kadın olduğunu göstermişti. Tesadüfî dokunuşlar olmadan ne kadar uzun süre geçirirseniz, ki ben çok uzun süredir bu dokunuşlardan yoksundum, onları o kadar çok özleyordunuz. Sarılmalar. Alnına kısa bir öpücük. El ele tutuşmak. Yanağını okşayan parmaklar. Bunları çok özlemiştim. JP – Jonah'tan bunları sağlamasını beklemesem de o bunları sağlamıştı. Evime döndüğümde, kendi başıma yaşamaya devam ettiğimde bunu özleyecektim.

"İyi misin?" diye sordu, muhtemelen neden hâlâ ona sarıldığımı merak ediyordu.

"Evet." Başımı sallayıp bir adım geri çekildim. "Çok tatlısın." Gözlerimiz birleşti. "Gerçekten çok tatlı."

Beceriksizce gülümsedi. "Beğendiğine sevindim." Başıyla odasına doğru işaret etti. "Şimdi yatmaya gidiyorum. Harika gece için teşekkürler, bebeğim."

Hemen gitme.

Benimle kanepeye otur.

Benimle biraz daha konuş.

Odama gel, parmaklarını saçlarımin arasından geçir ve göğsünde derin sesinin gümbürtüsünü hissetmeme izin ver.

“İyi geceler.” El salladım.

“Görüşürüz, Kelse.”

Sonra beni tamamen nefessiz bırakarak yatak odasına doğru gitti.

Nutkum tutuldu.

Ve tamamen kafam karıştı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

JP

JP: Dostum, sanırım başardım. Sanırım ona "kur yaptım".

Breaker: Buna ben karar vereceğim. Bana bırak.

JP: Son birkaç geceyi birlikte "arkadaş olarak" takılıp, konuşarak, yemek paylaşılarak geçirdik. Bir film maratonuna gittik ve sonra Alcatraz'da bir gece turu yaptık. Dün gece de birlikte yemek yaptık ve balkonda yedik.

Breaker: Tamam, yani birlikte biraz zaman geçirdiniz. Bunun yeterli olduğundan emin değilim.

JP: En iyisini sona sakladım. Ona bir magnet aldım.

Breaker: En iyisi bu mu? Bir magnet mi? Dostum...

JP: Hayır, bu iyi bir şeydi. Gittiği her şehirden bir magnet almayı seviyor. Bunu söylediğini hatırladım ve ona bir magnet aldım. Çok minnettar oldu ve bana uzun süre sarıldı.

Breaker: Ne kadar süre?

JP: Bir dakika kadar filan.

Breaker: Yanağı göğsünde miydi?

JP: Öyleydi.

Breaker: Ağıladı mı?

JP: Gözyaşı dökmeydi ama sanırım dökmeye çok yakındı.

Breaker: Hı-hı. Karar verebilmem için açıklamam gereken başka detaylar var mı?

JP: Bana birkaç kez Jonah dedi.

Breaker: Bekle, ona gerçek adını mı söyledin?

JP: Evet. Takıldığı adamın daha çok Jonah olduğunu söyledi, zampara JP değil.

Breaker: Sanırım kalbi küt küt atmaya başladı.

JP: Öyle mi? Sence kur mu yapıyor?

Breaker: Bence yüzde doksan dokuz ihtimalle öyle.

JP: Bu sağlam bir yüzde.

Breaker: Sana gerçekten Jonah mı dedi?

JP: Evet... ve bu gerçekten hoşuma gitti. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Son birkaç gün bana bu kadına ne kadar değer verdiğimi gösterdi. Ne olacağından emin değilim ama şansımı denemeliyim.

Breaker: Bence sağlam bir şansın var. Ne yapacaksın?

JP: Bu bizim buradaki son gecemiz. Yarın altı gibi ayrılıyoruz sanırım. Galiba onu Parkside'a götüreceğim. Ona bir süre önce en iyi Dim Sum'ı yaptıklarından bahsetmiştim, onu tatlı için çatı katına götüreceğimi söylemiştim.

Breaker: Güzel. Hoşuma gitti. Tatlıdan sonra ona nasıl hissettüğünü söyleyecek misin?

JP: Evet. Bana deli diyebilirsin ama gerçekten onun da benim için aynı hisleri beslediğini düşünüyorum.

Breaker: Bence hazırsın.

JP: Hazır olduğumu biliyorum. Kahretsin, heyecanlıyım. Daha önce bir kadın için hiç böyle hissetmemiştim.

Breaker: Hissetmedin evet, en azından bana hiç söylemedin. Ondan gerçekten hoşlandığını söyleyebilirim.

JP: Hoşlanıyorum. Ve bunu mahvetmek istemiyorum. Kendimi asla affetmem.

Breaker: Senin için hazır olup olmadığını bilirsin. Sence hazır mı?

JP: Evet. Dün geceki kucaklaşmadan sonra, sanırım benim için hazır.

Breaker: O zaman kelimelerini kullanmalısın, JP.

JP: Ne demek istiyorsun? Birçok şey hakkında konuştuk.

Breaker: Kelimeleri kullanmalı ve ona nasıl hissettiğini anlatmalısın. Şimdiye kadar ona ne hissettiğini göstermeye çalıştın. Şimdi konuşma zamanı dostum. Ona doğrularını söyle.

JP: Söyleyeceğim. Siktir... tamam.

Koridordan çatı katına doğru yürürken aynı anda hem midemin bulandığını hem de heyecanlandığımı hissediyordum. Bugün uzadıkça uzadı, her dakika bir saat gibi geldi. Toplantılarım akıl almaz derecede sıkıcıydı. Gelen kutum yeni e-postalarla dolup taşıyordu. Öğle yemeği vakti geldiğinde ise hem çok heyecanlıydım hem de zihnim sürekli bu akşam ne olacağını düşünmekten bitkin düşmüştü.

Ama, lanet olsun, onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Bu geceki planlarımla ona sürpriz yapmak için sabırsızlanıyordum.

Çatı katının kapısını açtım, cüzdanımı ve anahtarlarımı girişteki masanın üzerine koyduktan sonra seslendim, "Kelsey, evde misin?"

"Evet," dedi odasından. "Hemen geliyorum."

Girişte bir ayna vardı, hemen dönüp kendimi kontrol ettim.

Saçım düzgün.

Takım elbise iyi görünüyor.

Dişlerimde bir şey yok.

Tam zamanında arkamı döndüğümde onu bana doğru yürürken yakaladım. Çok çarpıcı görünüyordu. Dizlerinin hemen altına kadar uzanan dökümlü siyah bir elbise giymiş, saçları dalgalar hâlinde kıvrılmıştı, nabzım hızla attı.

"Hey, uzun bir gün müydü?" diye sordu kúpelerinden birini düzeltirken.

"Evet, oldukça uzun. Peki ya sen?"

"İyi idi. Regis'le bir toplantı daha yapmak zorunda kal-

dım. Her zamankinden biraz daha hoştu ama sanırım bunun nedeni yarın ayrılacağımızı biliyor olması." Diğer kulağına geçip diğer küpesini ayarladı. "Bu gece için ne planladın?" İyi ki sordu.

"Şey, düşünüyordum da-"

Kapı çaldı

Arkama baktım. "Oda servisi mi sipariş ettin?"

"Hayır, o Derek," dedi. "Bu gece bir randevumuz var."

Ve bir anda heyecanım, duygularım ve kendime olan güvenim damarlarımdan çekilip ayaklarımdan dibinde birikti.

Sanki kalbim göğsümden sökülmüş, çizilmiş ve bu sırada kaburgalarımdan yara almış gibiydi. Tüm umutlarım. Tüm düşüncelerim. Tüm cesaretim, hepsi silinip gitti. Buharlaştı. Yıkıldı.

Randevuya mı çıkıyordun?

Bu gerçek olamazdı.

Bu bir şaka olmalıydı, değil mi?

Onunla bir randevuya çıkıyor olamazdı. Her şeyden sonra olamazdı.

Ama dehşete kapıldım, Kelsey yanımdan uzanıp kapıyı açtı ve diğer tarafta Derek görüldü.

Lanet olsun...

"Selam, Derek, ayakkabılarımı almam gerekiyor. Bana bir saniye ver."

"Sorun değil." Kelsey girişteki dolabı açarken Derek bana doğru döndü. "Hey, sen JP olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum. Kardeşin senden çok bahsetti."

Elini uzattı ve ben de hıyar gibi görünmek istemediğim için elini tutup sıktım. "Memnun oldum," dedim ama sesimi zar zor tanıyordum. Pürüzlü, karanlık bir sestti.

Kahretsin, çok üzgündüm.

O kadar üzgünüm ki boğazımın düğümlemeye başladığını hissedebiliyordum.

"Tamam, hazırım," dedi Kelsey.

Elimden kayıp gidiyordu.

Planlarım.

Gecem.

Büyük isteğim.

Hepsi gözümün önünde parçalanıyordu.

Ayaklarımı hissedemiyordum. Cığerlerimde hiç hava yokmuş gibi görünüyordu. Sanki keskin bir bıçak göğsüme sürekli vuruyor ve bu ezici acı hissini artırıyordu.

Kelsey elini kolumun üzerinde gezdirerek, "Daha sonra evde olacağım," dedi.

Dokunuşu içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

Bana Breaker'ın söylediklerini hatırlattı.

Kelimeleri kullanmalı ve ona nasıl hissettiğini anlatmalı. Şimdiye kadar ona ne hissettiğini göstermeye çalıştın. Şimdi konuşma zamanı dostum. Ona doğrularını söyle.

Haksız değildi. Taktiklerimin dar görüşlü olduğu kanıtlandı. O bir adım daha atmadan, "Seninle biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Durakladı, omzunun üzerinden bakarak, "Hemen şimdi mi?" diye sordu

"Evet," diye cevap verdim.

Perişan görünüyor olmalıydım çünkü Derek'e ona bir saniye izin vermesini söyledi ve ardından koridordan odama kadar beni takip etti, kapıyı kapattı. Takım elbisemin ceketini çıkarıp köşedeki sandalyeye atarak odayı adımladım.

"Her şey yolunda mı?"

"Hayır." Başımı salladım. "Her şey yolunda değil." Duraksayarak ona baktım. "Beklemediğini bildiğim bir şey söyleyeceğim ama bilmeni istiyorum."

"JP, neler oluyor?

"Senden hoşlanıyorum, Kelsey," dedim, her şeyin uçup gitmesine izin vererek. "Senden hoşlanıyorum ve ben... Sana çıkma teklif etmek istiyorum, gerçek bir randevu."

Ağzı hafifçe aralandı.

"Bunun iyi bir zamanlama olmadığını, bir randevuya çıkmak üzere olduğun için bencillik ettiğimi biliyorum ama lütfen, lütfen onunla çıkma. Burada, benimle kal, benimle ol, bana bir şans ver." Hiçbir şey söylemedi. O, çok içinde öylece dururken ben bekledim. "Bu gece için planlarım vardı. Seni Parkside'a götüreceğim, senden ne kadar hoşlandığımı ve seninle birlikte olmak istediğimi söyleyecektim. Hakkımdaki ilk izlenimine bakılırsa buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama yemin ederim Kelsey, yemin ederim daha fazlası için hazırım."

"JP... Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin, sadece onunla çıkma. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Son randevunuzda aptal gibi içmiştim. Sana karşı çok uzun zamandır böyle hissediyorum. Bu gece seni sahiplendiğini, elini tuttuğunu, seni güldürdüğünü... seni öptüğünü bilerek hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Tek istediğim seni öpmek, dudaklarını tatmak, seni benim yapmaktır. Seninle tanıştığundan beri bunu istiyordum, seni ilk gördüğüm andan beri, Kelsey. Özel olduğunu biliyordum. Tanımam gereken, etrafında olmak istediğim biri olduğunu biliyordum. Başlarda bunu doğru şekilde yapamadım ama denedim. Sana birçok kez söylemeye çalıştım. O kadar çok kez ki..." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Lütfen Kelsey, lütfen burada benimle kal, bunu konuşalım, bana bir şans ver."

Önce arkasına, sonra da bana baktı. "JP, bir randevum var. Bilmiyorum. Emin değilim."

Siktir.

Kahretsin, acı yakıyordu.

Beni yakıyordu.

Beni damgalıyordu.

"Özür dilerim," dedim. "Kahretsin, bencillik ettim. Özür dilerim, Kelsey. Çok özür dilerim." Yatağımın kenarına oturdum ve ellerimi saçlarıma gömdüm.

"JP..."

"Sadece git. Söylediklerimi unut. Lütfen, söylememeliydim. Bu seni kötü bir duruma sokar. Özür dilerim. Sadece randevuna git."

Sessiz kaldı.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Kararsızlığı omuzlarıma ağır geliyordu. Bir an için kalabileceğini düşündüğümde, ilk adımının odamda yankılandığını duydum, sonra bir başkası, sonra bir başkası daha. Kapım arkasından kapanana kadar her seferinde bir adım atarak benden uzaklaştı.

Kahretsin.

Ağır, daralan ciğerlerimle keskin bir nefes çektim. Çok ihtiyacım olan oksijeni almak imkânsız gibi geliyordu.

San Francisco'daki son gecemiz ve o geceyi benimle geçirmek yerine başka bir adamla geçiriyordu.

Kahvesini nasıl içtiğini, sabahları yapması gereken özel kahvaltıyı öğrenmeye bayılıyordum.

Haftanın her günü giydiği iç çamaşırlarını ya da eğlenceli bir ruh hâlindeyken saçlarını nasıl kıvırdığını, iş yapmak istediğinde nasıl düzelttiğini bildiğinden şüpheliydim.

Peki ya ıslandığında, tahrik olduğunda ve daha fazlasını aradığında tadının nasıl olduğunu biliyor muydu? Ya da boşılırken nasıl görüldüğünü ve ses çıkardığını? Bu benim için işkence olacaktı.

Ona gerçeklerimi verdim. Onunla tanıştığımдан beri tek istediğim onu öpmektir. Onu etkilemek.

Ama sonunda, diğer adamı seçecekti.

Boğazım o kadar daraldı ki zar zor nefes alabiliyordum. Kızgınlıklarımın, duygularımın yüzeye çıktığını hissediyordum. Bir şişe viski için kapıcıyı arama dürtüsü her şeyi tüketiyordu. Sadece kaybolmak, unutmak, göğsümde seken bu acıyı silmek için.

Kalın saç tellerimi çektim.

Kahretsin, şimdi ne yapacaktım?

Gideyim mi?

Kalması için yalvararak koridorda peşinden mi koşayım?

En yakın barı mı bulayım?

Burada kalamazdım. Ne zaman döneceğini merak ederek bekleyemezdim. Hayır, buradan siktir olup gitmeliydim. Eve gitmem lazımdı. Ben bir milyarderdim, yani ne zaman istersem kendimi uçurabilirdim. Yapacağım şey buydu.

Gidecektim.

Bu gece eve gidecektim.

Güvenli yerime, Kelsey'nin tek bir lanet şeye bile dokunmadığı evime gidecektim. Bana onu hatırlatmayacak yere.

Unutulup gidebileceğim yere.

Telefonumu bulmak için etrafıma bakındım. Arama yapmam gerekiyordu. Toplanmam lazımdı. Siktir, toplanmak kimin umurunda? Yeni şeyler alabilirdim.

Sadece gitmem gerek.

Sadece-

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı. Gözlerim kapıya kayarken bedenim hareketsiz kaldı. Kapı biraz daha çatırdadı ve Kelsey belirdi.

Ciğerlerimde hava yoktu.

Damarlarımda kan dolaşmıyordu.

Orada oturup ne yaptığını merak ederek bakarken içimde hiçbir şey çalışmıyordu.

Kapıyı arkasından kapattı ve bana doğru yürüdü. Adımları ağırbaşlı, vücut dili çekingendi.

Tam önümde durduğu sırada kamburumu düzeltip doğruldum. "Kelsey, ben-"

Tek kelime etmeden kucağıma oturdu, işaret parmağıyla çenemi kaldırdı ve ben bir sonraki nefesimi almaya çalışmadan dudakları dudaklarımdaydı.

Lanet olsun... bana.

Kırılmam için tek bir dokunuş yetmişti.

Niyetinin ne olduğundan emin değildim ve umurumda da değildi çünkü beni öptüyordu. Kelsey beni öptüyordu ve sanki ölüp cennete gitmişim gibi hissediyordum.

Yumuşak.

Kontrollü.

Özlem dolu.

Dudaklarını ayırıyor, dilini ağzımın içine daldırıyor ve sonra parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyordu.

Çırpınıyordum.

Ellerim onun etrafında, biri belinde, diğeri ensesinde kaydı ve onu daha güçlü bir şekilde öptüm. Dokunuşumun içinde erimesine, kontrollü ele almasına izin verdim.

Saçımı çekiştirdi.

Elimi elbisesinin eteğinin altından geçirdim.

Ağzımın içinde inledi.

Ben de onunkine inledim.

Ağzını daha geniş açtı.

Dilim onunkini buldu.

Ve sonrası karışık bir ihtiyaç karmaşası. Hevesli. Şimdiye kadar istediğim her şeydi ve tam burada, almaya hazırdı. Bırakmadım.

Bırakamazdım.

Eli çeneme doğru kaydı ve beni sıkıca kavradı. "Elbisemin fermuarını aç."

"Ne?" Nefes nefese sordum.

Gözleri benimkilerle birleşti, içlerindeki altın renk, komodin lambasının sarı ışığında parlıyordu. "Elbisemin fermuarını aç, Jonah."

Aletim anında sertleşti. Bu gerçek miydi?

O gerçek miydi?

Rüya mı görüyordum?

Çünkü bu bana öyle hissettiriyordu, tam elbisesinin küçük fermuarını kavradığım anda uyanacağım bir rüya. Kabaca rahatsız edilecektim, Kelsey kaybolacak ve o boş, pençe hissi geri dönecekti.

"Bebegim," diye fısıldadım, alnım onun kine değdi. "Bu... bu gerçek mi?"

"Evet," dedi dudakları çeneme inerken. "Bu gerçek."

"Ama randevun?"

"Onu eve gönderdim," diye fısıldadı dudakları tekrar ağzımın üzerinde gezinirken. "Fark ettim ki..." Yanağımı öptü. "Senden uzaklaşırken hissettiğim acı... Çok çabuk..." Ağzımı öptü. "Beni dizlerimin üstüne çöktürdü." Diğer yanağımı öptü. Doğrudu ve gözlerimin içine baktı. "Sanırım seni uzun zamandır istiyordum. Bunu doğrulamak için senden uzaklaşmam gerekti."

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışsam da pek başarılı olamadım. "Bu ne anlama geliyor?"

Ellerini aramıza sokarak yavaşça gömleğimin düğmelerini teker teker açmaya başladı. "Bu senin olduğum anlamına geliyor. Tamamen seninim."

"Gitmiyor musun?" Buna hâlâ inanamıyordum. Gömleğimi pantolonumdan çekip çıkardı ve kollarını omuzlarımdan kaydırarak gövdeyi çıplak bıraktı. Elleri tekrar gergin kollarımdan yukarı, omuzlarımdan aşağı kaydı ve göğüs kaslarının altına ulaştı. Kalçaları kucağımda hafifçe hareket ederken dudaklarını ıslattı.

"Hayır. Kalıyorum. Bana çıkma teklif etmeni istiyorum." Lanet olsun. Gözlerimin arkasındaki yaşların sızısını hissediyordum.

Lanet olası bir ağlak değildim ama hayatım boyunca, beni ele geçiren çirkin duyguları durduramıyordum. En son ne zaman birinin beni benim için seçtiğinden emin değildim.

Sunduğum tüm çirkinlikler için.

Yarım ağızla söylediğim tüm ciddiyetim için.

Tüm güvensizliklerim, şeytanlarım, yüklerim için.

Hepsini gördü, kanlı canlı. Ve beni seçiyordu.

Dudaklarımı ıslatıp gözlerinin içine bakarak, "Seni benim olarak istiyorum. Her şeyini. Güzel aklını, çılgın organizasyonunu, çok seksi vücudunu ve sevgi dolu kalbini," dedim.

"O zaman," -durakladı ve elimi elbisesinin arkasına, fermuarına götürdü- "al. Al beni."

İki kelimenin beni mahvedebileceğini kim bilebilirdi?

Fermuarı aşağı kaydardım ve elbisesinin askıları gevşedi, böylece onları omuzlarımdan itebildim. Elbisenin eteklerini toplayıp başının üzerinden kaldırdı ve tek parça bir iç çamaşırı takımıyla kaldı.

"Sen... bunu onun için mi giydin?"

Başını iki yana sallarken baştan çıkarıcı gözleri benimkilerle dikildi. "Hayır. Senin için giydim."

Lanet olsun.

Elimi tekrar saçlarına götürdüm ve ağzını ağzıma çektim. Onu ne kadar istediğimi, bunun için ne kadar özlem duyduğumu gösterdim. Beni tekrar kavradığında, parmakları tenime gömüldü, bunu onun da benim kadar istediğini anlıyordum.

Bırakmadım, o da bırakmadı ve bu bilgiyle öpüşümü yavaşlattım. Dudaklarımı ayırdım ve dilimi onunla karıştırdım. Onu yatağa yatırdım, kolumdan destek alarak üzerinde durdum.

Birlikte birbirimizi keşfediyorduk. Elleri saçlarımda, sırtımda, göğsümda ve omuzlarımda gezindi.

Parmaklarımı iç çamaşırının dantellerinde, göğüslerinin yanlarında, kalçasında ve sonra tekrar narin boynunda gezdirdim.

"Seni çok uzun zamandır istiyordum," diye fısıldadım ağzımı boynunun kıvrımına götürürken. "Ve sadece seks için değil. Bu benim için sadece seks değil." Gözlerimiz buluşsun diye yukarı kaldırdım. "Beni duyuyor musun? Bu benim için sadece seks değil."

"Biliyorum." Elim kalbine götürüp bastırdı, böylece ne kadar sert çarptığını hissettim. "Bu benim için de sadece seks değil. Bunu hissediyor musun? Bana bunu yapıyorsun, kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyorsun."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Senin de aynı şekilde hissettiğini düşünmedim."

"Bebeğim." Çenesini kavradım ve ağzını yukarı kaldırdım. Ağızlarımız arasında birkaç santim varken, "Sanırım artık nasıl hissettiğimi biliyorsun," dedim.

Dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırmadan önce, "Biliyorum," diye fısıldadı. İç çekip kollarını boynuma doladı. İç çamaşırının askısıyla oynadım, sonra askıyı birkaç santim aşağı çekip tepkisini bekledim. İtiraz etmediğinde, kolundan aşağıya doğru tamamen çektim. Omuz silkerek askıdan kurtuldu.

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde tutarken, dillerimiz çarpıştı, birbirine dolandı, parmaklarımı kolunun üzerinde, köprücük kemiğinin üzerinde ve sonra açıkta kalan göğsünde gezdirdim. Avucum sert meme ucuyla birleşti. Parmaklarımla yuvarlamadan önce ağzına doğru inledim.

Ağzım onunkini bıraktığında, "Evet," diye fısıldadı. Boynundan aşağı, göğsüne doğru öpücüklerle indim ve sonra kalıp ona baktım.

"Siktir," diye fısıldadım, elimi ağzımın üzerinde gezdirdim. "Kelsey, sen çok güzelsin."

Diğer askıyı da omzundan çıkardı ve sonra gözlerini benimkilere dikerek, "Beni soy." dedi.

Lanet olsun...

Ayağa kalkarak, onu dantelden kurtarana kadar iç çamaşırını çekiştirdim ve onu yatağımda tamamen çıplak bıraktım.

"Tanrım," diye fısıldadım ağzımı göğüslerine indirmeden önce. Meme ucunu ağzıma götürürken elimle bir tanesini sıktım. Dilimle birkaç kez, tekrar tekrar yaladım ve sonra emerek -sertçe- sırtının bükülmesine neden oldum.

Çok hassastı.

Diğer göğsüne geçip aynı şeyi yaptım.

Yala.

Yala.

Em.

Beni yerimde tutarken inledi.

Diğer göğsüne geri döndüm ve sonra teni boyunca, göbek deliğinin üzerine ve hemen altına öpücüklerle yol yaptım. Bacakları beklentiyle ayrıldı ama ona istediğini vermek yerine, karnına ve sol göğsüne geri döndüm. Ağzımda meme ucuyla oynadım.

"Tanrım," diye inledi, hayal kırıklığı içinde. "Senin için çok hazırım. Bunu bilmen gerek."

"Öyle misin?" Elimi aramızda gezdirirken sordum ve çok hafifçe vajinasının dudakları boyunca gezdirdim. Parmaklarım onun uyarılmışlığıyla sırlıslıkla oldu. Gözlerinin içine bakarak parmaklarımı emdim. "Siktir," diye bağırdım. "İlk tadına baktığımdan beri senin amını istiyorum."

Ağzımı tekrar vücudunda gezdirdim, dilimi dolaştırdım, bacaklarının arasındaki noktaya gittikçe yaklaşırken altımda kıvrışımı hissediyordum. Dilimi kalça kemığının üzerinden iç uyluğuna doğru sürükledim.

"Lütfen, benimle oynama... lütfen," diye haykırdı.

"Ağzımı mı istiyorsun?"

Başını salladı. "Lütfen, Jonah."

Gözlerindeki çaresizliği görünce planlarımı değiştirdim. Uyluklarının içiyle oynayarak onu ihtiyaçla tüketmek istiyordum ama bunun bir anlamı yoktu. Bu yüzden ellerimle bacaklarını ayırdım ve aralarına girdim. Parlayan klitorisini benim için hazırdı, bu yüzden tek, uzun, nazik bir vuruşla onu tamamen ıslattım.

"Ah... Tanrım," diye inlerken pelvisi bana doğru uzandı. "Daha fazla. Çok daha fazlasını istiyorum."

Dilimi klitorisinin üzerinde yavaşça gezdirirken parmaklarımla onu ayırdım. Vuruşlarımı ağırdan aldım, onu çıldırtmaya yetecek kadar hazırlık yaptım ama uçuşumun kenarına itecek kadar hızlanmadım.

Onu bu şekilde tuttum, her baskıda, her yalamada sınırdı. Boşalmasını istemiyordum, henüz değil, tam olmak istediğim yere gelmemişken değil. Onu memnun ederken. Onu tatmak. Onu tüketmek isterken.

Bunun hayalini kurdum, bu anın, bu kadına sahip olabileceğim anın. Bitmesini istemiyordum; sürmesini istiyordum. Dilimin her geçişinde onu çıldırtabileceğimi bilmek istiyordum.

"JP, lütfen," diye yalvardı.

Yavaşça iki parmağımı içine soktum, ona daha fazlasını verdim ama boşalmasına yetecek kadarını değil.

"Evet." Kavrayışımın altında kaydı. "Tam oraya. Ahhh, evet."

Parmaklarımı yukarı doğru kıvrırken dilimin darbelerini arttırdım. Onları daha çok fiskelere dönüştürdüm ve güzel kızımın ağzından bir dizi küfrün dökülmesine neden oldum. Bu beni daha da tahrik etti.

Sikim o kadar sertleşti ki pantolonuma baskı yapıp yer bırakmadığı için acı veriyordu. Tadı ve yaptığım şeye verdiği tepki arasında, onun içine girdiğim anda boşalacağımı biliyordum.

"JP, ah Tanrım, ben... Tam oradayım."

İtirafı beni duraksattı ve ona bakmak için ağzımı klitorisinden çektim.

Göğsü kabardı, gözleri doymak bilmiyordu. "Ne yapıyorsun?" derken kaşlarını çatı.

"Sana bakmak istiyorum, boşalmadan hemen önce neye benzediğini görmek istiyorum."

Arkasına yaslanırken elleri altımızdaki yorganı kavradı.

"Lütfen JP, lütfen beni bekletme. Dilinin üzerine boşalmak istiyorum."

Hay sikeyim.

Ağzımı tekrar klitorisine götürdüm. Yalamak yerine bacaklarının arasındaki küçük yumruyu emdim. Bu da onun adımı haykırmasına ve bacaklarının beni sıkıca kavramasına neden oldu.

"Siktir," diye inledi. "Aman Tanrım. Oradayım."

Onu serbest bırakmadan önce bir kez daha emdim ve dilimi klitorisine defalarca vurdum, ta ki etrafımda gerilene ve

boşalırken anlaşılmaz bir şey bağırana kadar. Kalçaları ağzıma sürtüldü, uyarılmışlığı sakalımın içine işledi ve durmam için yalvarana kadar dilimi ve parmaklarımı hareket ettirmeye devam ettim.

Ona ne yaptığımı görmek için hafifçe geri çekildim. Açılışını izlemek, yatak boyunca uzanan doygun bedeniyle iyileşmek için.

Aletim şu anda çok acı veriyordu. Kemerimi çözdüm, pantolonumun düğmelerini açtım, fermuarı aşağı çektim. Gözleri benimkilere takıldı, pantolonumla boxerımı yavaşça aşağı itip acı çeken aletimi ortaya çıkarırken ona bir gösteri yaptım. Elime aldım, tabanını kavradım ve çektim.

Kahretsin, bu iyi hissettiriyordu.

"İçinde olmak istiyorum," dedim elimi başının üzerinde gezdirerek. "Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?"

Başını salladı, vücudu orgazmdan dolayı hâlâ gevşemiş hâldeydi.

"Güzel çünkü seni çıplak istiyorum."

Dışleri alt dudagının üzerinde yuvarlandı.

"Bunu istiyorsun, değil mi?" diye sordum.

Yavaşça başını salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bunu o kadar çok istiyorum ki. Her zaman prezervatif kullandım, ama seninle bebeğim, aramızda hiçbir şey istemiyorum." Başımı yastığa koyacak şekilde uzandım. Bir elimi başımın arkasına koyarak yanıma gelmesi için başımı salladım.

Dört ayak üzerine kalkıp bana doğru süründü, mükemmel vücudu yaptığı her hareketle beni daha da sertleştiriyordu. Göğüslerinin her zaman harika olduğunu düşünmüştümdür ama onlara dokunabilmek, emebilmek, işaretleyebilmek hayal ettiğimden daha iyiydi. Bu yüzden uzanmıştım. Onu bu şekilde becermek istiyordum, böylece ben onun içindeyken göğüslerinin zıplamasını, yüzünün zevkle yanmasını izleyebilirdim.

Bacaklarıma sarılıp, kalçalarımın üzerine oturdu. Ellerini kalçalarımın altına gezdirdi ve sonra sikime doğru getirip tabanını kavradı.

Dokunuşuyla dudaklarımdan sert bir tıslama kaçtı, sıcak, sert, tam istediğim gibiydi.

“JP?”

“Evet?” Küçük elinin sikimi yavaşça pompalamasını izleyerek sordum.

“Senden gerçekten hoşlanıyorum.”

Lanet olsun. Eğer kendini derimin altına gömmeye çalışıyorsa, iyi iş çıkarıyordu.

“Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum, bebeğim.”

Sırttı ve sonra dizlerinin üzerine oturup sikimi girişine yerleştirdi. Çenem kasıldı, kendimi hayatımın en muhteşem hissi olacağını bildiğim şeye hazırladım. İlk sokuşta sıcak, sıkı ve mükemmeldi.

İkincisinde, gözlerimin neredeyse başımın arkasına yuvarlandığını hissettim.

Üçüncü ve dördüncüde göğsüm kabardı.

Beşinci, altıncı, yedinci, sekizinci, dokuzuncu... Neredeyse dilimi yutacaktım.

Ve dibe vurduğumda, keskin bir şekilde nefes verdim. Elleri göğsüme düştüğünde saçları omuzlarına ve güzel yüzüne döküldü.

“Aman Tanrım...” diye fısıldadı. “Ben... Çok dolu hissediyorum.” Ellerimi kalçalarına doğru kaydırdım. Yukarı itme dürtüsü o kadar tüketiyordu ki kendimi tutmak içindeki her şeyi alıyordu.

“İyi misin, bebeğim?”

Başını sallarken başı geriye düştü, saçları da onunla birlikte dalgalandı. “Evet. Çok iyi hissediyorum.”

“Mükemmel çünkü hareket etmem gerek. Seni becermem gerek.”

“O zaman becer beni,” dedi üstümde zonklamadan hemen

Önce. Kalçalarını onunla birlikte hareket ettirdim, içine doğru pompaladım.

Çok sıcak.

Çok sıkı.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim çünkü bir kadınla hiç korunmasız seks yapmamıştım. Ama Kelsey'leyken onun her santimini hissetmem gerektiğini biliyordum. Onun içine çekilmenin, vajinasının etrafında kasılmasını hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu bilmem gerekiyordu.

Ve bu cennetti.

"Kahretsin, bebeğim, bu... ahhh, bu çok iyi hissettiriyor." Gözlerimi açtım ve onu tutkuyla başını arkaya atarken yakaladım. Arsız göğüsleri her hareketiyle sallanıyor, saçları ileri geri dalgalanıyor, yaklaşan orgazmımı teşvik ediyordu.

Elleri vücudundan yukarı, göğüslerine doğru hareket etti ve onları sıkıca kavradı, parmakları göğüs uçlarının üzerinde gezinerek onları çimdikledi.

"Mmmmm, evet," dedi.

Ne kadar da tahrik ediciydi.

Kalçalarını daha sıkı kavradım ve onu sikimin üzerinde daha hızlı hareket ettirdim. Her vuruş, doğrudan taşaklarına doğru titreşen, onları daha sıkı ve daha sert hâle getiren, ancak beni asla tam olarak olmam gereken yere getirmeyen, durgun bir zevk sarsıntısı gibiydi. Daha ziyade kendimi sınıra ulaştırıyor, uzun süreli boşalma ihtiyacıyla hareket ediyor yine de asla oraya ulaşamıyordum.

Hayal kırıklığı beni ele geçirdi ve onu sırt üstü çevirdim. Örkek bir nefes verdi ve o hâlâ sersemlemiş hâldeyken ellerini tutup başının üzerinde birleştirdim. Başımı göğüslerine doğru indirdim ve meme uçlarını ağızma aldım.

"Aman Tanrım, evet," diye bağırdı, ben içinde gidip gelmeye devam ederken. Şimdi kontrol bendeydi, kalçalarını doğru şekilde döndürebilir, yavaşça çekebilir ve ona sertçe vurabilirdim. İhtiyacım olanı elde ederken, onun da ihtiyacı olanı sağlayabilirdim.

"Çok iyi hissettiriyorsun, Kelsey. Hem de çok iyi."

Bacaklarını belimin etrafına dolayarak beni kendine çekti. Yakın olduğunu hissedebiliyordum. Bacaklarım hafiflemeye, karıncalanmaya ve uyuşmaya başladığında ben de onun kadar yakındım. Kalçalarım daha hızlı ve daha hızlı atarken ellerini tutuşum zayıflıyor gibi hissediyordum.

Tenimin onunkine çarpma sesi odayı doldurdu. Boştaki elimi karnına, kasık kemiğinin hemen üstüne indirdim ve hafifçe bastırdım. Gözleri irileşti, ağzı açık kaldı ve yanakları kızarıp bacakları etrafımda daha da kenetlenirken dudaklarından sessiz bir yakanış döküldü.

"Aman Tanrım... Aman Tanrım, evet... evet. Jonah, Aman Tanrım!" Amcığı sikimin etrafında kenetlendi ve boşaldı, isimim tekrar tekrar dilinden dökülüyordu.

Hepsi bu kadardı. Taşaklarım sıkılaştı, aletim kabardı ve son bir darbeye içine boşaldım.

"Sikeyim," diye homurdandım, azı dişlerim içimden geçen yoğun orgazm yüzünden neredeyse çatlıyor ve beni saf mutluluktan oluşan kara bir deliğe gönderiyordu.

Tam üstüne yığılmadan önce aletim birkaç kez daha nabız gibi attı.

Tanrım.

Sikeyim.

Bu hayatımın en iyi seksiydi. Ve bunun onun yüzünden, ona karşı hissettiklerim yüzünden olduğunu biliyordum. Bu sadece seks değildi, anlamlıydı. Yeni bir şeyin başlangıcıydı.

"Kahretsin, özür dilerim," dedim ondan uzaklaşmaya çalışırken.

"Hayır, kal" dedi, kollarını bana doladı ve parmaklarını ensemdaki kısa saç tellerinin üzerinde yavaşça gezdirdi.

Ağırlığının bir kısmını hafifletmek için ön kollarımı yatağa bastırdım ardından ona baktım. Gözlerimiz birleşti ve ikimiz birlikte önce gülümsedik, sonra da kahkaha attık.

"Neden gülüyorsun?" diye sordum.

"Çünkü sen gülüyorsun."

"Aynı anda güldük."

"Doğru. Bilmiyorum, her şey doğru geliyor. Sanırım bir şey çok doğru hissettirdiğinde verdiğim tepki bu."

"Öyle, değil mi?" diye sordum, ona iffetli bir öpücük vererek.

"Öyle."

"Peki, pişmanlık duymuyor musun?" diye sordum.

"Hem de hiç. Senin pişmanlıkların var mı?" Kaşları endişe içinde birbirine yaklaştı.

"Bebğim, sen bu odadan çıktığında neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Beni şu anda gezegendeki en mutlu adam olarak tanımlayabileceğinden eminim."

Alnıma dökülen saçlarını okşadı. "Neden daha önce bir şey söylemedin? Neden bu kadar bekledin?"

"Sana birkaç kez söylemeyi denedim ama her seferinde birbirimizden koptuk. Düşündüm ki belki önce sana kur yaparsam bana bir şans vermeye daha istekli olursun. Ben de bunu yapıyordum. Sana bu akşam yemekte söylemeyi planlamıştım. Ta ki senin Derek'le çıktığını görene kadar."

"Bu seni çok incitmiş olmalı. Özür dilerim, JP. Böyle hissettiğini bilseydim onunla çıkmaya asla evet demezdim."

"Tam bir yumruk gibiydi, bu yüzden kalman için sana yalvardım."

"Artık buradayım ve seninim."

"Tamamen benim mi?" diye sordum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" diye sordu.

"Haklıyımışım, erkekler ve kadınlar birlikte çalışamaz."

Elini ağzıma kapatarak beni durdurdu. "Bu cümleyi bitirmemeni öneririm."

Kıkırdayarak o bırakana kadar elini ısırdım ve sonra dudaklarımı boynuna indirip onu tekrar öpmeye başladım. Öpücüğümle iç geçirdi ve kendimi bildim bileli ilk kez gerçekten mutlu hissettim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

KELSEY

Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast

Sawyer ve Fallon

Kelsey: *Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast'e hoş geldiniz sayın dinleyiciler, burada birbirlerine deliler gibi aşık çiftlerle tanışma hikâyelerini konuşuyoruz. Sawyer ve Fallon, bugün bana katıldığınız için çok teşekkür ederim.*

Sawyer: *Bizi ağırladığınız için teşekkürler.*

Kelsey: *Runaway Groomsman filminin bu sonbaharda vizyona gireceğini ve senaryonun sizin ilişkinize dayandığını gördüm. Bu doğru mu?*

Fallon: *Doğru. Sawyer romantik filmler için harika bir senarist ama flört hayatı tam anlamıyla berbattı.*

Sawyer: *Gerçekleri konuşuyor.*

Fallon: *Şansı da pek yaver gitmedi çünkü kız arkadaşı onu en yakın arkadaşıyla aldattı.*

Kelsey: *Hayır, bu korkunç.*

Sawyer: *En kötü kısmı bu değil. Düşünlerinde baş sağdıç bendim ve törenin yarısında, evlenmelerini izlemek zorunda olmadığımı fark ettim. Bu yüzden... Ben de ayrıldım.*

Fallon: *Düşününün ortasında kiliseden çıkıp arabasına koştu, sonra da şu anda ikimizin de yaşadığı Canoodle'a gitti.*

Sawyer: Klasik, acınası bir hayat tarzıyla, gördüğüm ilk bara gittim ve sarhoş oldum.

Fallon: İlk görüşte aşk değildi. Çünkü aslında bir yıl önce bir tanışma randevusuna gitmiştik, ama beni hatırlamadı.

Sawyer: Bu konuda hâlâ kendimi aptal gibi hissediyorum. Yavaş yavaş arkadaş olduk. Ama o başka biriyle birlikteydi, bu yüzden ona âşık olmama rağmen arkadaşı olarak kaldım.

Fallon: O sırada başka biriyle birlikte olduğum için Sawyer'a karşı hissettiklerimi yansıtamıyordum.

Sawyer: Erkek arkadaşından ayrılana kadar —bu ortak bir karardı— yavaş yavaş onun baş aktörü olabileceğimi gösterdim.

Fallon: Aman Tanrım, çok sevimsizsin.

Sawyer: Evet, ama beni hâlâ seviyorsun.

Fallon: Seviyorum.

"Günaydın," dedi JP mutfak tezgahına yaslanmıştı, elinde bir fincan kahveyle, lacivert üç parçalı takım elbisesinin içinde çok iyi görünüyordu.

"Günaydın," dedim. Yanaklarımın ısındığını hissediyordum; çünkü, aman Tanrım, hayatımda hiç dün gece yaptığım kadar seks yapmamıştım.

Altı kez.

Lanet olası altı kez.

Sanki libidoma bir baraj açmış gibiydi. Ne zaman geri çekilse, daha fazlasını isteyerek ona sokuluyordum.

Ellerini.

Ağzını.

Aletini.

Hepsine ihtiyacım vardı ve her içime girdiğinde, aramızda hiçbir şey yokken, ikimiz birlikte boşalana kadar yeterince yakınmışız gibi gelmiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey, baş-

ka bir insana bağlanmak için böylesine kr edici bir ihtiyaç hissetmemiştim.

Drlst olmak gerekirse, bu ihtiyaç geçtiğimiz hafta boyunca artarak devam etmişti. Her takıldığımızda, paylaştığımız her yemekte, yatmadan önce her sarılışımızda kendime sadece arkadaş olduğumuzu, daha fazlası olmadığını söylemeye çalıştım ama kalbim işin aslını biliyordu. Derek'le buluşmadan önce yüzündeki yıkımı gördüğüm an neredeyse ikiye bölünüyordum.

Odasından çıkarken aklımda tek bir şey vardı; gecenin geri kalanını JP'nin kollarında geçirebilmek için Derek'in gitmesine izin vermek. Bunun Derek'e haksızlık olduğunu biliyordum. Ona daha sonra mesaj atmayı planlıyordum ama JP'yi bırakamazdım. Gözlerindeki bakışa, kalmam için yalvarışına dayanamadım. İim içimi yiyordu. Göz açıp kapayınca kadar sanki her şey yerli yerine oturdu.

Konuşmalar.

Randevular.

Mesajlar.

Birlikte olmam gereken adamı buydu.

Derek değil.

Edwin değil.

Bir arkadaşlık uygulamasında tanışabileceğim rastgele bir adam değil.

JP başından beri aradığım adamdı ve ben bunu göremeyecek kadar kördüm, ta ki dne kadar.

"Bana bir öpücük verecek misin?" diye sordu kahvesinden bir yudum almadan önce.

Utangaç bir şekilde gülümseyerek ona doğru yürüdüm, elimi göğsüne koydum ve ayak parmaklarımın üzerinde durup dudaklarına bir öpücük kondurdum. Belime doladığı eli beni yerimde tuttu. Ağızlarımız tatlı bir bağlantı içinde çarpışıyor-du, cinsel değildi ama güzeldi. Mideniz heyecanla rpınırken omurganıza ürperti gönderen tatlı ve rüya gibi bir pck.

"Güzel kokuyorsun."

"Öyle mi?" Sımttı. "Bana iltifat etmene alışabileceğimden emin değilim. Beni çok uzun zamandır hor görüyorsun."

"Seni hor görmedim. Sadece rahatsız ediciydin."

"Görünüşe göre seni kollarıma almakla iyi bir iş yapmışım." Kaşlarını oynattı.

"Ya da bana gerçekte kim olduğunu göstererek iyi bir iş yaptın ve ben de buna karşı koyamadım."

"Gerçek benden hoşlanıyor musun?"

Başımı salladım. "Gerçek senden gerçekten hoşlanıyorum." Çekilmeden önce ona bir öpücük daha verdim ve kahvesini de yanıma aldım. Karşısındaki tezgâha yaslanarak fincanından bir yudum aldım. "Buradaki son günümüz olduğu için üzgünüm, bugün gidiyoruz."

Yanıma yaklaştı ve iki elini kalçalarıma koyarak beni tezgâha yasladı. "Benim bir milyarder olduğumu ve her hafta sonu buraya gelmek istersek gelebileceğimizi anlamıyorsun."

Gömleğinin düğmeleriyle oynadım. "Aynı olmayacak. Burada bir balonun içindeydik. Yani, Los Angeles'a döndüğümüzde, gerçekten benim stüdyo daireme gelip takılacak mısın?"

"Eğer istersen gelirim. İstersen her geceyi orada geçirebiliriz."

"Her geceyi benimle geçireceğini mi sanıyorsun?"

Elleri beni daha sıkı kavradı, sonra tezgâhın üzerine kaldırdı. Bacaklarımin arasına yerleşti ve, "Senden hiçbir şey beklemiyorum. Sadece sana nerede olduğumu söylüyorum. Eğer geceyi benimle geçirmek istiyorsan, bu senin seçimin. Bana kalsa bu gece benimle eve gelirsin," dedi

"Gergin değil misin?" diye sordum.

"Ne için gergin olayım?"

"Bilmiyorum... tüm bunlar hakkında."

Sakince, "Pişmanlık duyuyor musun?" diye sorarken başparmakları kalçalarıma süründü.

Kupayı bırakıp ellerimi omuzlarına koymadan önce hızla "Hayır," dedim. "Hiç de değil. Böyle düşünmeni istemiyorum. Bu işe çok çabuk giriştik ve evet, dün gece hayatımın en güzel gecesiydi. Sadece fiziksel olanın içinde kaybolmak istemiyorum, anlıyor musun?"

Yakınıma eğilip yanağıma bir öpücük kondururken dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Anlıyorum bebeğim. Çıkmak istiyorsun, değil mi?"

Geri çekildiğinde usulca başımı salladım. "Yani, hâlâ çıkmaya devam edecek miyiz?"

Kıkırdadı. "Şuna ne dersin? Yarın gece seni evinden alayım ve bir randevuya çıkalım. Olur mu? İlk resmi randevumuz."

"Teknik olarak, ilk randevumuz tanışma restoranında oldu."

"Evet ama ikimiz de bu sefer çıkmayı kabul ediyoruz."

"Çok doğru." Ellerimi ensesine götürdüm. "Beni bir randevuya çıkarmanın sakıncası yok değil mi? Bilirsin, dün geceden sonra biraz yavaşlarız?"

"Kelsey." Gözlerimin içine baktı. "Cane Enterprises'da asansörden indiğin andan beri sana benim kadınıym diyeceğim âni bekliyordum. Yavaşlamak beni öldürmez, sadece daha iyi yapar."

Bu adamın bu kadar tatlı olduğunu nasıl bilemezdim? Sadece anlayışlı ve iyi kalpli değil, aynı zamanda bayılacak biri olduğunu?

"Teşekkür ederim."

"Daha iyi hissediyor musun?"

Parmaklarım saçlarının kısa tutamlarıyla oynadı. "Çok daha iyiyim."

"Bu sabah Belediye Başkanı'yla toplantın mı var?" diye sormadan önce uzanıp ona bir öpücük verdim.

"Evet, sonra Edison'la ilgilendiğimiz başka bir bina hakkında görüşmek için şehrin öbür ucuna gitmem gerekiyor. Ne yazık ki seni uçağa kadar göremeyeceğim."

"Sorun değil. Toplandın mı?"

"Evet, bu sabah hazırlandım."

"Nasıl? Ben hâlâ uyanamadım."

Sırttı. "Bebğim, dün gece fişimi senin prizine takmak beni enerjiyle doldurmaya yetti."

"İyy." Göğsüne vurdum. "Fişini taktığını söyleme."

Yüksek sesle güldü ve kollarını etrafıma sararak beni kucakladı. "Hayır bebğim, şu an sadece heyecandan uçuyorum." Başımın yan tarafını öptü. "Dün gece geri dönmen, beni seçmen tahmin edebileceğinden çok daha anlamlı."

"Kolay bir seçimdi," diye itiraf ettim ve bana sarılıp iç çekmesine neden oldum.

"Kahretsin, keşke bugün iki toplantım olmasaydı." Elimi dudaklarına götürerek parmak eklemlerimi öptü. "Uçakta görüşür müyüz?"

"Evet," diye cevapladım. Elini çekti ve kapıya doğru yönelirken, "Hey, JP?" diye seslendim.

"Evet?" Omzunun üzerinden baktı.

"San Francisco'ya gelmene gerçekten çok sevindim. İstemediğini biliyorum."

"Gelmek istemememin tek sebebi senden deli gibi hoşlanıyor olmamdı." Göz kırptı. "Havaalanında görüşürüz."

Gittiğinde, bana söylediği her şey zihnimde canlanırken tezgâhın üzerinde eriyip gittim. Bakışlar, hafif dokunuşlar, alaylar, tatlı jestler hepsi oradaydı. Onunla ilk tanıştığım ve Lottie'nin Cane Enterprises'a yaptığımız teklifi mahvettiği için hayal kırıklığına uğradığım andan, nihayet işe alındığımızda bana ofisi gezdirmesine ve ihtiyacım olduğunda yardım teklif etmesine kadar her zaman oradaydı. Gala gecesi, ne kadar üzgün olduğumu gördüğünde, çekip gitmek yerine gecemi daha iyi hâle getirmeye çalışmıştı. Paylaştığımız akşam yemekleri ve San Francisco'da birlikte geçirdiğimiz zamanlar... Onun gerçek ilgisi hep oradaydı, sadece ben bunu göremeyecek kadar endişeliydim.

Şöhreti yüzünden endişeliydim.

Onun gibi birine âşık olmaktan endişeliydim.

Gözlerimi açıp JP'nin her yönünü görmekten endişeliydim.

Ama şimdi onu görüyordum.

Tezgâhtan atlayıp yemek masasından telefonumu aldım.

Lottie'yle olan mesajlaşmamı açıp ona bir mesaj gönderdim.

Kelsey: *Seninle konuşmam gerek.*

Odama geri döntüp tekrar toplanmaya başladım. Lottie bana geri mesaj attığında neredeyse bitirmiştım.

Lottie: *Bu mesaj ilginç görünüyor. Her şeyi anlat.*

Kelsey: *Dün gece Derek'le çıkmam gerekiyordu.*

Lottie: *Gelmedi mi?*

Kelsey: *Hayır, geldi. JP araya girdi, uzun zamandır benim için yanıp tutuştuğunu, benimle birlikte olmak istediğini söyledi ve... Şey, Derek'e hızlıca veda ettim ve kendimi JP ile altı kez seks yaparken buldum.*

Lottie: *AH. AMAN TANRIM! Sadece gereğinden uzun sürdü! Ayrıca, altı kez... bir Cane kardeşle sekse hoş geldin. Nasıl hissediyorsun?*

Kelsey: *Heyecanlı. Baş döndürücü. Biraz gergin. Ama ılgınlukla... Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Bu ılgınlık mı? Yani, daha birkaç gün önce birbirimizin boğazına sarılmıştık. Ve şimdi o, bir erkekte istediğim her şeye sahip. Ve bu kişi JP! Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim.*

Lottie: *Başından beri görmüştüm. Sadece bunun olmasını bekliyordum. Bu çılgınca değil. Bence ikinizle ilgili en güzel şey, birbirinize çok zıt olmanız. Bu yüzden Huxley ve ben birlikte çok iyiyiz. Birbirimize meydan okuyoruz ama aynı zamanda birbirimizin ekstra bakıma ihtiyacı olan yanlarını da yatıştırıyoruz. Aynı şeyi sen ve JP için de görebiliyorum.*

Kelsey: *Evet, sanırım bu oldukça doğru. Bilemiyorum. On dan hoşlanıyorum, gerçekten. Son birkaç gündür bunu daha çok fark ettim. Sadece biraz gerginim.*

Lottie: *Ne için?*

Kelsey: Yeterli olamayacağım konusunda. Benden sıkılacağı için. Bir ilişkiye hazır olduğunu sanıyor ama aslında değil ve sonunda ben incineceğim.

Lottie: Hepsini geçerli endişeler ancak denemeden, denemesine izin vermeden cevapları bilemezsin.

Kelsey: Peki, ya beni incitirse?

Lottie: O zaman sadece Huxley'e hesap vermek zorunda kalmaz, benimle de yüzleşmek zorunda kalır ve bildiğin gibi kimsenin kız kardeşimi incitmesine izin vermem.

Kelsey: Edwin beni incitti.

Lottie: Ve bilin bakalım kimin evine, bilgisayarının önünde açmasını söyleyen bir notla birlikte sim bombası teslim edildi? Muhtemelen hâlâ klavyesinden sim çıkarıyordur.

Kelsey: Bunu yapmadın...

Lottie: Seni üzen hiç kimsenin yaptığı yanına kalmaz. JP sana zarar verirse, benim ona verebileceğim zararı bir düşün.

Kelsey: Biraz korkabilirim.

Lottie: İyi, her zaman herkesin benim biraz dengesiz olduğumu düşünmesini isterim. Onları diken üstünde tutar.

Kelsey: Bir şekilde Huxley için kötü hissediyorum.

Lottie: Üzülme, buna bayılıyor. Ayrıca JP'de neyin yanlış gidebileceği konusunda endişelenme. Neyin doğru gidebileceğine odaklan. O senden hoşlanıyor. Sen de ondan hoşlanıyorsun. Oradan başla.

Kelsey: Haklısın. Teşekkür ederim, kardeşim.

Lottie: Şimdi, bana bu seks gecesinden biraz daha bahset. Altı kez!

"Evime çıkmama yardım etmek zorunda değildin," dedim ön kapıya ulaştığımda.

JP bana sert bir bakış attı. "Bavullarını buraya tek başına taşımana izin vereceğimi mi sanıyordun?"

"Sanırım hayır." Kapının kilidini açarak ittim ve çantalarımıdan birini içeri attım, JP de büyük çantamı arkasından sürükleyerek beni takip etti. "Şuraya koyabilirsin."

"Burası senin evin mi?" JP yüz metrekairelik daireme bakarak sordu.

"Evet, küçük olduğunu biliyorum ama işimi görüyor. Bir noktada daha büyük bir yer almayı umuyorum ama iyi bir bölgede, tüm maaş çekime mal olmayan bir daire bulmak zor."

JP hiçbir şey söylemeden küçük evde dolaştı, parmaklarını yemek masası dediğim bistro setinin üzerinde gezdirdi, kafasını mutfağına soktu, hatta dolabımın ve banyomun kapısını açtı. Bana doğru döndüğünde ellerini ceplerine soktu. "Beğendim bebeğim. Tam sana göre."

"Küçük, senin evinle kıyaslanamaz bile."

"Bunu neden yapmak zorundasın?" diye sordu. "Evini küçümsüyorsun. Bu bir yarışma değil. Yaşadığın yer burası, bununla gurur duy."

Bu kalbimi ısıttı.

"Haklısın. Evimi seviyorum. Bana yetiyor. Ama bir gün bundan daha büyük bir yerim olmasını umuyorum."

Bana doğru yürüdü, elimi tutarak beni göğsüne doğru çekti. "O zamana kadar, belki burada bazı anılar biriktirebiliriz."

"Ne tür anılar öneriyorsun?"

"Şey, yatağına yatıp birbirimize sarılabilir, dondurma paylaşabilir ve konuşabiliriz diye düşünüyordum?"

"Jonah Peter Cane, günün yirmi dört saati beyninde seks olan adam, sadece konuşmak mı istiyor?" Ona sert bir bakış attım.

"Sana ne demiştim? Ağırdan almak istediğini söyledin, biz de öyle yapacağız. İyi geceler öpücüğü verip gitmeden önce seninle biraz daha zaman geçirmek istiyorum."

Gömleğinin eteğiyle oynadım. "Romantik bir kız olduğum için hep birinin benimle daha fazla zaman geçirmek istediğini

söylemesini hayal etmişimdir ama bunu hiç kimseden duymadım.”

“Çünkü doğru adamla birlikte değildin. Artık aramana gerek yok. Ben buradayım,” dedi ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Ve neyse ki dondurma birazdan burada olacak. Şoförümüz Ramon’dan köşedeki dükkâna uğrayıp bize dondurma almasını istedim, senin evet diyeceğine güveniyordum.”

“Peki, ya hayır dersem?”

“O zaman eve gider ve duygularımı yerdim.”

Kıkırdadım ve çenesini öptüm. “Şuna ne dersin; dondurma yeriz ve konuşurken ben de eşyalarımı yerleştiririm çünkü el değmemiş iki bavulla dairemde kalamam.”

“Yardım edebilirim. İstersen iç çamaşırlarını ayırabilirim.”

Gözlerimi devirdim ve onu yatağıma doğru ittim. “Ben eşyalarımı yerleştirirken sen orada takıl ve benimle konuş. Sistemimi bozmana ihtiyacım yok.”

“Tamam, Monica Geller,” dedi yatağıma uzanarak.

Ayaklarını işaret ederek, “Ayakkabılar, bayım. Bunların çıkarılması gerekiyor.”

Ayaklarına baktı ve sonra tekrar bana baktı. “Seni delirtmek eğlenceli olacak.”

“Dene bakalım. Kimin kazanacağını bildiğimden eminim.”

“Her seyahatten eve döndüğünde bunu mu yapıyorsun?” diye sordu JP ağzındaki çikolatalı kurabiye hamurlu dondurmalarını yerken.

“Evet.”

“Eve geç gelirsen ne olur?”

“O zaman geç yatarım.”

* Friends isimli ikonikleşmiş dizinin başrollerinden biri. -ç.n.

"Yani yatmadan önce tüm ayakkabılarını buharda dezenfekte etmen gerektiğini mi söylüyorsun?"

Buharlı temizleyicimi bıraktım, dondurma kâsemi aldım ve geri koymadan önce son lokmamı yedim. "Evet. Eğer yapmazsam, hiç uyuyamam. Sana söyledim, bir sistemim var ve kendimi yatağa atmadan önce bu sisteme uymam gerekiyor."

"Anlıyorum... neden bunu garip bir şekilde seksi buluyorum?"

"Çünkü sen dengesizsin," diye cevap verdim son ayakkabımı bitirirken. Buhar makinemi ve dezenfektanımı bir kenara koyduktan sonra bavullarımı -küçük olanı büyük olanın içine- fermuarlarını çekip kapımın önüne koydum.

"Onlar nereye gidiyor?"

"Depoya. Apartmanın bodrum katında bir bölüm var. Tatile dekorasyonumun yanı sıra tuvalet kâğıdı, kâğıt havlu ve büyük bir kupon nedeniyle fazla almış olabileceğim her türlü ekstra malzemeyi orada saklıyorum."

"O kadar beceriklisin ki kafamı göğüslerinin arasına gömmek istiyorum."

Kıkırdadım. "İhtiyaç fazlası için bir odan olmadığını mı söylüyorsun?"

"Sanırım benimkine kiler deniyor."

"Ah, doğru. Düzenli mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım kilerimi görsen meme uçlarının sızlardı."

"Peki, ya banyon? O düzenli mi?"

"Diş macunumun tezgahımda özel bir yeri var, eğer kastettiğin buysa."

"Buzdolabın, renkleri uyumlu mu?"

Çenesinin yan tarafını kaşıdı. "İçinde yiyecek olduğunu bile sanmıyorum."

"Lavabonun altında, bulaşık makinesi kapsüllerini koymak için çekmeceler var mı?"

"Ben bulaşık yıkamam."

Gözlerim kısıldı. "Çamaşır?"

"Giysilerimi temizlemesi için birine para veriyorum."

"Dolabın, takım elbiselerin renklerine ve dokularına göre düzenlenmiş mi?"

"Bebeğim, sesindeki o çılgınlığı hemen şimdi yatıştıracağım ve sana evime girip kendini rahat hissetmenin mümkün olmadığını söyleyeceğim. Hiç düzenli değil." Yatağıma uzanıp ellerini başının arkasına koydu. "İşte bu yüzden burada çok zaman geçirmemizin harika olduğunu düşünüyorum."

"Olamaz. I-ihh, olmaz." Başımı salladım. "Yarın, randevumuzu senin evini düzenleyerek geçireceğiz."

Dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Bu bir randevu değil."

"Benim için öyle. Ayakkabılarını düzenlediğini görmek kadar beni mutlu edecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Ooo, birlikte konteyner mağazasına gider, yiyecek bir şeyler alır, sonra da çılgınca eğleniriz."

"Bu kulağa pek hoş gelmiyor."

Ona doğru yürüdüm, kucığına otururarak ellerimi göğsüne koydum. "Üstüme göbeği açık bir tişört giyeceğim, ne zaman sinirlenirsen ellerini çıplak tenimde gezdirebileceğin bir şey."

Elleri kalçalarımın üstüne düştü. "Dinliyorum."

"Ve sana sağlam bir öptüşme seansı verilecek çünkü açıkçası, tüm bu organizasyondan dolayı heyecanlanacağımı ve seninle dudak dudağa zaman geçirmek isteyeceğimi biliyorum."

Güldü. "Bu konuda kaba mı davranacaksın? Yoksa dağınık ruhuma karşı nazik mi olacaksın?"

Eğildim, böylece ağzım onunkinden birkaç santim uzaktaydı. "Nazik. Her zaman nazik."

Elleri sırtımda gezindi, sonra göz açıp kapayıncaya kadar beni sırtüstü çevirip güçlü, sıcak bedeniyle üzerimi örttü. "Seni mutlu etmek istediğimi biliyorsun ama ilk randevumuzu benim evimi organize ederek geçirmeyi gerçekten istiyor musun?"

"İstiyorum."

Derin bir iç çektikten sonra, "İyi ama bir sonraki randevumuzda ne yapacağımıza ben karar vereceğim. Anladın mı?" dedi.

"Bence bu adil." Onu yakasından tutup kendime doğru çektim. Saçlarımı nazikçe kulağımın arkasına itti, beni öpmeden önce yanağımı avuçladı.

Sonraki yarım saati öpüşerek geçirdik. İstedğim her şey gerçek oluyordu.

"Kelsey."

"Ne?" Elimde kilerindeki protein barları için kullanmayı planladığım iki bambu kapla dönererek sordum.

"Sen ne giyiyorsun böyle?"

Spor ayakkabılarıma ve siyah tişörtüme baktım. "Kıyafet. Senin için beli açık tişört giyeceğimi söylemiştim." Onun evine üzerimde bir sweatshirt'le gelmişim ama tüm bu organizasyon beni sıcaklattı, o yüzden sweatshirt'ü çıkardım.

"Evet ama sutyen giymemişsin." Ah, evet, bu doğrudu.

Gülümseyerek, "Unutmuş olmalıyım," dedim. Gözleri kııldı ve bu oldukça komikti. "Böyle anlaşılmamıştık."

"Sutyen giymediğim için mi şikâyet ediyorsun? Gerçekten mi?"

"Evet, beni sertleştiriyorsun."

"Kendine hâkim ol. Yapacak daha çok işimiz var."

"İki saat oldu. Biraz mola veremez miyiz?"

"Peki, nerede mola vereceğiz?"

"Dışarıda. Havuzumu ya da arka bahçemi görmedin bile. Yıldızlara bakabilir, biraz nefes alabiliriz."

Kilere tekrar baktım. "Sanırım biraz ara verebiliriz. Gerçekten çok şey başardık. Belki de bir mola vermeliyiz."

Yüzündeki rahatlama çok sevimliydi. Beni kiler için aldı-

ğım saklama kutularının yanından geçirdi ve oturma odasındaki büyük sürgülü cam kapıya götürdü. Hafif bir duraksamadan sonra perdeleri iterek duvardaki panele ulaşır bir kod girdi, ardından birkaç düğmeye bastı. Sihir gibi, havuz koyu mavi bir renkle aydınlandı, ampuller tepemizde dans etti ve arka bahçenin çevresini kaplayan, olağanüstü büyüklükteki palmiye ağaçları yumuşak bir ışıkla parladı.

"Vay canına," dedim. "Bu... bu rüya gibi."

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm." Beni havuzun önünde, çapraz ampul ışıklarının altında mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş büyük beyaz bir şezlonga götürdü. "Benimle oturur musun?"

"Elbette," diye cevap verdim.

Önce kendisi oturdu, beni bacaklarının arasına, sırtımı göğsüne yaslayacak şekilde yönlendirdi. Vücuduna yaslanıp onu destek olarak kullandım. Kollarını açıkta kalan karnıma doladı.

"İyi mi?" diye sordu sessizce. Bu beni şaşırtmıştı çünkü o her zaman istediğini alan bir adamdı. Bu yüzden kontrol ediyor olması ona olan saygımı daha da artırdı.

"Mükemmel, JP." Sonra, uzaktan, hiç beklemediğim bir şekilde, enstrümantal müzik sesleri duydum. Ama herhangi bir enstrümantal müzik değil. "Bu şarkıyı nereden biliyorum?" diye sordum.

Sesi alçak, bir gümbürtünün fısıltısı gibiydi. "Galada dans ettiğimiz ilk şarkıydı. *Wildest Dreams*'in enstrümantal bir versiyonu."

"Bunu hatırlıyor musun?"

"Kelsey," dedi usulca, "seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Her şeyi. Seninle tanıştığım ilk gün giydiğin elbiseden –mavi balıkçı ya da bir elbise– ilk kez aynı asansörü paylaştığımızda vanilya ve esmer şeker gibi koktuğundan, seninle ilk kez yakınlaşma fırsatı bulduğumda senden aldığım tada kadar, yağmurlu bir günde lanet bir gün batımı gibiydi. Bu şarkı da

beynime kazınmıştı. Bir gün senin için tekrar çalma şansım olmasını umuyordum.”

Kalbimin çarpıntısından neredeyse onu duyamıyordum. “Ben... Hiçbir fikrim yoktu.”

“Bilmediğini biliyorum. Bu sorun değil. Seni uzaktan içime çekip durdum ve beni gerçekte olduğum adam olarak görüne kadar bekledim.”

“Neden hiçbir şey söylemedin?”

“Denedim ama korkum engel oldu. Gurur çoğu zaman beni ele geçirdi. Kırılması kolay bir kabuk değilsin. İlk tanıştığımızda çok profesyoneldin, bu yüzden o duvarı aşmak zor oldu.”

“Lottie yüzünden,” dedim. “Huxley ile yaptıkları yüzünden. Yaptığı şeyi yapmak zorunda olduğunu biliyorum, ikisi için de öyleydi. Biraz altışılmışın dışındaydı ama sadece anlamakla kalmadım, onayladım da. Bu, size sadaka peşinde koşan kardeşler olmadığımızı göstermem gerektiği anlamına geliyordu. İşleri olabildiğince profesyonel tutmak istedim. Size ciddi iş kadınları olduğumuzu göstermek istedim.”

“Öyle olduğunuza hiç şüphe yoktu ama ne demek istediğini anlıyorum.”

“Ve açıkçası, seni ilk gördüğümde başımın belada olduğunu biliyordum. *Tanrım, çok yakışıklı*, diye düşünmüştüm.”

“Öyle mi?” diye sordu, sesinde şaşkınlık vardı.

Göğsüne doğru başımı salladım. “Evet. Gerçekten de neredeyse bakılamayacak kadar yakışıklı olduğunu düşündüm. Romantik zihnim olasılıklarla çalkalanıyordu ama bunu çabucak bir kenara bıraktım. İşimi kurmak için çok çalışmışım ve Cane Enterprises ile çalışmak çok önemliydi. Bunu sana abayı yakarak mahvetmek istemedim.”

“Abayı yakmak mı? Mümkün değil. Buna inanmıyorum.”

“Yakmıştım.” Ona bakabilmek için arkama yaslanıp başımı eğdim. “İlk başta bir hayranlıktan ibaretti ama söylediğin ya da yaptığın her şeyi sinir bozucu olarak yorumlamak için

çok çalıştım. Bu kırgınlık büyüdü ve ben o ilk duyguları bloke edip işime odaklanabildim. Fakat yaptığın her nazik şeyde, seninle ilgili ilk değerlendirmemin daha da belirginleştiğini hissediyordum."

"Peki ya Derek?"

"Ne olmuş ona?"

"Neden onunla çıktın?"

"Çünkü gerçekten ruh eşimi arıyordum."

"Ruh eşinin ben olabileceğimi hiç düşünmedin mi?"

"Bunu asla bir seçenek olarak görmemiştim," diye dürüstçe cevap verdim. "Sadece iş yüzünden değil, pek çok açıdan farklı olduğumuzu bildiğim için. Sen daha deneyimlisin, daha dışa dönüksün, daha... Senin liginin dışında olduğumu hissettim."

"Bu saçmalık," dedi, sesi kırgın değildi, daha çok inanmıyordu. Eli karnımın üzerinde kaydı ve başparmağı ısınmış tenimi rahatça okşadı. "Kelsey, ben senin stratosferinin yakınında bile değilim. Bana baktığın için bile şanslıyım."

"Dur, bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Başımı geriye yatırarak çenemi kaldırıp dudaklarımın onun emrine amade olmasını sağladı. "Bebegim, gerçek bu." Eğildi ve dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu. Uzun değildi ama çok lezzetliydi ve o uzaklaşırken inlememe neden olmuştı. "Kahretsin, bu sesi çıkardığında..." Eli yine karnımda gezindi ve bu kez başparmağı göğsümün altını kısa bir süre okşadı. "Bana bir şey sor ki seni soyup havuza çekmeyeyim."

Bunun *düşüncesi* inanılmaz derecede çekiciydi. Çok çekici. O kadar çekici ki dokunuşunun altında kıvrandım, "yanlışlıkla" göğsüme tekrar dokunmasını istedim.

Ama ağırdan alıyorduk.

Şehvetten ibaret olmamaya çalışıyorduk.

Bu yüzden gözlerimi kapattım ve bir soru düşünmeye çalışırken bu adama duyduğum arzuyu engelledim.

"Ahh, ne, şeyy ... en sevdiğin..." Pozisyon mu?

Emilmek için bir yol mu?

Seks oynucağı mı?

Tanrım, neyim vardı benim?

"En sevdiğim, ne?" diye sordu, eli bir kez daha karnımın üzerinde gezindi, başparmağı göğsüme, çıplak göğsüme o kadar yaklaştı ki bacaklarımın arasında hafif bir zonklama başladı.

Vücut parçası mı?

İç çamaşırı parçası mı?

Beni boşaltmanın yolu...

"Tanrım, ne soracaktım bilmiyorum," dedim nefes nefese.

"Hmm, belki ben sana bir şey sorabilirim?"

"Yaramazlık içerecek, değil mi?"

Kıkırdadı. "Neden böyle düşündün ki?" Parmakları tekrar karnımın üzerinde dans ederken tüylerim diken diken oldu. Başparmağı göğsüme değdiğinde nefesim kesildi.

Göğsüme doğru bastırdım. "Çünkü beni tahrik etmeye çalışıyorsun ve işe yarıyor."

"Bebeğim, hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum." Başparmağı meme ucumun hemen altından geçti.

"Jonah," diye fısıldadım. Uyluklarımın arasındaki nokta şimdi ağrıyordu.

"Evet bebeğim?" diye sordu ve boynuma bir öpücük kondurdu.

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

"Bilmiyorum." Başparmağını tekrar meme ucumun üzerinde gezdirdiğinde başparmağıyla göğsüm arasında kumaş olduğu için dokunuşundan istediğim yoğun hissi alamıyordum. "Sadece seni rahat ettirmek istiyorum. Sen rahat mısın?"

"Artık değilim." Ona karşı kıkırdandım ve başımı yana yatırarak boynumu daha fazla ortaya çıkardım.

"Utanç verici. Seni nasıl daha rahat ettirebilirim?" Dudakları boynumda gezindi. Nazik, hafif öpücükler bırakarak kollarımın ürpermesine neden oldu.

"Ne yapabileceğini biliyorsun."

"Ne yazık ki ne yapacağımı bilmiyorum." Baştan çıkarıcı bir şekilde, "Bana söylemek ya da göstermek zorundasın," derken dudakları kulağıma yaklaştı.

Tanrım, beni baştan çıkarıyordu. Bana keşfetme seçeneği sunuyordu.

Ve ben umutsuzca keşfetmek istiyordum.

Sadece küçük bir oyun.

Sadece biraz rahatlama.

Elimi ensesine götürdüm ve diğer elim açıkta duran karnımın üzerindeki elini kavrarken kendimi ona kenetledim. Derin bir nefes alarak tuttuğum elini tişörtümün altına sokup göğsümün hemen altına yerleştirdim.

Sırtıma doğru sertleştiğini hissettim. Bu beni elinin olduğu yerden daha fazla tahrik etti. Bunu ona yapabileceğimi bilmek, onun beni tahrik ettiği kadar benim de onu tahrik edebileceğimi bilmek. Bu asi, seksi, bana bakacağını hiç düşünmediğim adam. Onun kontrolünü kaybetmesini sağlayabilirdim. Bu beni sadece güçlü değil, aynı zamanda inanılmaz derecede arzulu hissettiriyordu ve bunu en son ne zaman hissettiğimi hatırlamıyordum.

"Bana ne istediğini söyle," diye fısıldadı.

"Senin havuzunda çıplak olsaydım bana ne yapacağını bilmek istiyorum."

Kulağıma doğru inledi ve ereksiyonu arkamda daha da belirginleşti. Başparmağını çıplak meme ucumun üzerinde gezdirmesi için cesaretlendirdim ve o da tam olarak bunu yaparak dişlerimi sıkmana neden oldu. Bu çok iyi hissettiriyordu.

Bacaklarının arasındaki titreşim ağırlaştı, muhtaç hâle geldi ve bacaklarını açıldı, JP onlara yakın bir yerde olmamasına rağmen hem de.

"Havuzumda çıplak olsaydın, önce seni tamamen suya daldırırdım, böylece su damlacıklarının muhteşem göğüslerinden yuvarlanışını izleyebilirdim." Göğsümü sıktı ve ben

onun tutuşuna karşı inledim. "Hayatımda gördüğüm en seksi memeler. Ve bunda ciddiylim. Ellerime sığacak kadar büyükler, diriler, sert meme uçlarınsa beni deli ediyor. Ve onlara dokunduğumda çok hassas oluyorsun." Meme ucumu parmaklarının arasında yuvarladı. Tişörtümü tamamen kaldırıp iki göğsümü de ona göstermeden önce inledim. "Siktir, bebeğim. Beni çok sertleştiriyorsun. Bunu hissediyor musun?"

"Hissediyorum," diye cevap verdim. "Bana dokunurken bile sertleşmene bayılıyorum."

"Hiçbir fikrin yok." Ellerinden biri göğüs ucumla oynarken, diğeri yine karnımın üzerinde, eşofmanımın bel bandının tenimle buluştuğu yere doğru sürüklendi. "Ama havuzda çıplak olsaydın, sana sadece bu şekilde dokunmazdım. Kaygan, ıslak tenini keşfediyor olurdum. Seni sonsuz havuzun kenarına, suyun döküldüğü yere yatırırdım." Parmakları eşofmanımın lastiğini okşadı.

Diğer eli bir göğsümden diğerine geçerek tenimi rahatça okşadı.

Tüy gibi dokunuşlar beni çıldırtıyor ama tam olarak uçurumun kenarına getirmiyordu.

"Göğüslerinden başladım. Meme uçlarını emer, aletimi göğüslerinin arasına sokup onları becermenin nasıl bir şey olacağını hayal ederdim."

Bunu yapmasını istiyordum. Bu düşünce beni daha da azdırdı. O kadar sıcaktı ki bu eşofmanlar artık boğucu geliyordu.

"Ve sonra karnına, amının hemen üstüne geçerdim." Parmaklarını eşofmanımın kumaşının üzerine getirip bahsettiği noktaya bastırdı. "Ve sen saçlarımı acı verecek kadar sert çekene kadar dilimle tekrar tekrar oynamaya devam ederdim."

Göğsümü bırakıp elini kalçama götürürken parmaklarımı saçlarına doğru ilerledi, parmaklarını eşofmanımın lastiğinin altından geçirdi.

"İç çamaşırını giymiyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "İhtiyacım olduğunu düşünmedim."

"Benimle oynuyorsun seni lanet olası," diye fısıldadı, ellerini genişçe açarak başparmaklarını kasık kemiğimin hemen üzerinde dinlendirdi.

Hay sikeyim.

Dokunuşuna karşı kıpırdandım ama beni susturarak, "Artık dayanamayacağını anladığımda, iki parmağımla seni ayırıp amını yerim. Kahretsin, şu an bile dilimde tadını alabiliyorum, tatlı ve tuzlu, çok lezzetli," dedi, leğen kemiğim yükselirken başparmakları içeri doğru sürüklendi ve sonra geri çekildi. Boynunu daha sıkı kavradım.

"Beni çok ıslatıyorsun."

"Güzel," dedi ve eşofmanımı üzerimi zar zor örtecek hâle gelene kadar aşağı itti.

Daha fazla temasa ihtiyaç duyarak tişörtümün eteklerini başımın üzerinden yukarı kaldırdım ve üstsüz bir şekilde göğsüne yaslandım.

"Çok daha fazlasını istiyorsun, değil mi bebeğim?"

"Evet," diye fısıldadım, ellerimden birini göğüslerime götürdüm. Dokunuşum onunki gibi değildi ve tek yaptığı beni hayal kırıklığına uğratmaktı. "Lütfen, bir şeyler yap."

"Ama hikâyemi anlatmayı bitirmedim," dedi dilini boynumda gezdirmeden önce. Ellerimle ne yapacağımı bilemediğim için arkama uzanıp bir kez daha ona tutundum. Keşke bana yaslanmış sert sikini okşayabilseydim ve ben onu tatmin ederken inlemelerini dinleyebilseydim. "Seni dilimle becerirdim, durmam için yalvarana kadar tekrar tekrar sonra, ancak o zaman, seni kenara doğru götürür, kıcını kaldırır ve seni tekrar tekrar yerdim. Amcığına sahip çıkar, seni benim gibi boşaltanın kim olduğunu asla unutmamanı sağladım."

Bacaklarım titredi.

Vücudum titredi.

Yer değiştirdim ve eşofmanım kıcımın kıvrımından düşüp vajinamdan aşağı inerek beni ortaya çıkardı. Bacaklarımı açtım ve dizlerime kadar indirdim. Sonra sıyırdım ve kendimi JP'yle birlikte tamamen çıplak bir şekilde şezlonga bıraktım.

"Ben de ağırdan alıyoruz sanıyordum," dedi parmaklarının arkasını karnımda gezdirirken – gitmesini istediğim yöne değildi.

"Beni bu şekilde tahrik ettikten sonra burada öylece oturmamı bekleyemezsin."

"Beklemiyorum ki. Sonunun böyle olmasını, daha fazlası için kıvrınmanı umuyordum. Şimdi soru şu: Gelmene izin verecek miyim?"

Durakladım ve ona bakabilmek için döndüm. "Sakin buna cüret etme." Sadece gülümsedi.

"Kendimi boşaltabileceğimin farkındasın, değil mi?"

Bacaklarımın arasına uzanmaya çalıştım ama kollarımı tutup arkama geçti ve beni göğsüne öyle bir kilitledi ki nefes almaya fırsatım olmadı. Bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama ayak bileklerini benimkilerin altından ve üstünden geçirerek beni daha da geniş açtı.

Kapana kısıldım.

Sıkıştım.

Ve hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Ona durmasını söylesem duracağını biliyordum.

Ona bunu istemediğimi söylersem beni düzelteceğini ve konuşmamıza geri döneceğini biliyordum.

Ama durmasını istemiyordum.

Bunu istiyordum.

Bana sahip olmasını istiyordum.

Beni kontrol etmesini.

Benimle alay etmesini.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Ona karşı koymadan, beni sarmasına teslim olarak derin bir iç çektim. "Sanırım seni dinleyeceğim."

"Aferin kızım," diye fısıldadı ve sonra iç uyluğunda tembel daireler çizdi. "Şimdi, dediğim gibi, seni dilimle tekrar becerip merdivenlere götürmeden önce nefes almana izin verirdim. Sonra en üst basamağa otururdum, böylece sana yalvaran sikim suyun üstünde kalırdı."

Dudaklarımı ıslattım.

"Ve senden bu iyiliğe karşılık vermeni isterdim." Dudakları yanağımda dans ediyordu. "Yapar mıydın?"

"Hiç şüphe yok, yapardım. Şimdi ağzımı sikinin üzerinde istiyorum."

İnledi ve parmaklarını onu istediğim yerin hemen üzerinde gezdirdi. Orada benimle eğleniyor, yarığımınla oynayana kadar aşağıya ve daha aşağıya dalıyordu. Hareket etmeye, onu istediğim yere getirmeye çalıştım ama beni sabit tuttu, güçlü vücudu kontrolü ele aldı.

"Bana havuzda sikimi nasıl emeceğini anlat."

Ciğerlerim hava almak için daha çok çalışırken ağırlaştı. "Ben... Saçımı tutmanı isterdim. Sıkıca kavramanı, ağzımı ucuna kadar indirirken bana rehberlik etmeni beklerdim. Dili mi etrafında döndürürdüm." Leğen kemiği sırtıma doğru hareket etti, bu hareket o kadar küçüktü ki çıldırtmaktan başka bir işe yaramıyordu. "Ve sonra bacaklarını açmanı isterdim, böylece uzunluğunu boğazımın arkasına kadar alırken taşaklarıyla oynayabilirdim."

"Bebeğim..." diye fısıldadı. "Öğürür müydün?"

"Öğürürdüm. Ama yine de hepsini baştan tekrarlardım."

"Siktir," diye nefes aldı parmakları vajinamın bir tarafında gezinirken, asla içine dalmıyordu.

"Erkekliğine oynardım. Parmaklarımı taşaklarının üzerinde gezdirirdim. Aletini boylu boyunca yalar, sonra da sen saçımı çekip daha fazla dayanamayacağını gösterene kadar bunu tekrarlardım."

"Şeytan dilin beni tercih ettiğimden daha erken boşalmaya zorlayacak." Parmağını uyarılmışlığıma daldırdı. Klitorisime zar zor dokunuyor ve sonra elini tamamen kaldırıp karnıma geri getiriyordu.

"Hayır," diye inledim. "JP, elini çekme."

"Bana ne yapacağımı mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu parmaklarını göğüslerimin üzerinde hafifçe gezdirir-

ken, merne başlarımın etrafında döndü ama bana istediğimi asla vermiyordu.

"Evet, beni çok ateşli, çok ıslak yapıyorsun."

"Güzel." Eli tekrar bacaklarımın arasına girerek orada durdu, avucu beni kavradı, parmakları oradaydı ama hiçbir şey yapmıyordu. "Ağzına boşalmama izin verir misin?"

"Evet."

Önce bir parmağını, sonra diğerini bastırdı, ikisi arasında geçiş yapıyor ve beni o kadar delirtiyordu ki sırtımdan aşağı ter damladığını hissettim.

"Yutar mısın?"

"Evet," diye cevap verdim, sesim çaresizlik içinde yalványordu.

"Aferin kızıma," dedi, sonra beni ayırarak iki parmağını klitorisime bastırdı.

"Evet," diye haykırdım, biraz rahatladığım için göğsüm kabarmıştı. Parmaklarını yukarı, aşağı, yukarı ve aşağı hareket ettirdi. Bacaklarımın arasındaki bu büyüyen, kemiren baskıyı hafifletmek için ihtiyacım olan şeyle o kadar doluydu ki, göğsüne, baskı yapan ereksiyonuna doğru bıraktım kendimi ve sadece kontrolü devralmasına izin verdim. "Tam orası," diye nefes aldım. "Lütfen durma."

"Ağzına boşalmazdım," diyerek beni fanteziye geri döndürdü. "İstemezdim. Saçlarını çekip seni sikimden ayırana kadar kendimi sınıra getirdim."

Daha hızlı ovdu ve bedenimin gittikçe yaklaştığını hissettiğimde etrafımdaki her şey karardı. Bu dizginlenemez nabız bacaklarımdan yukarı, kollarımdan aşağı zonkladı ve bacaklarımın arasında toplandı. İşte orada. Tam oradaydım.

"Evet. Tanrım, geliyorum."

Elini çekip karnımın üzerine koydu, kıpırdamadan. "Ne yapıyorsun?" Mutlak bir şok ve acı içinde haykırdım. "İyi dinle, bebeğim... dinliyor musun?"

Zar zor. Bedenim içten içe o kadar yüksek sesle kükrüyor-
du ki üzerimizdeki palmye yapraklarının arasından hışırdan-
yan hafif rüzgâr sesini zar zor duyabiliyordum.

"E-Evet," diye kekeledim.

"Güzel. İşte eğlence burada başlıyor."

"Ne eğlencesi?" diye sordum, orgazmım kaybolmaya baş-
lıyor ve beni midemin çukurunda bu boş duyguyla bırakıyor-
du. Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha çıldırtıcıydı.

"Burası sana beni dinlemeyi öğrettiğim yer."

"Neyi dinlemeyi?"

Sıkı daireler çizdiği göğüslerime ve sonra tekrar karnıma
doğru parmağını vücudumda gezdirdi. "Bu vücut çıplakken
bana ait. Kabul ediyor musun?"

Alt dudağımı ısırp başımı salladım. O bana sahipti. Bu
inkâr edilemezdi, özellikle de şu anda.

"Ve çıplakken, sadece vücuduna sahip olmakla kalmıyo-
rum, aynı zamanda ona ne zaman boşalabileceğini de söylü-
yorum ve henüz boşalmama izin yok."

"Neden yok?"

Meme ucumu parmaklarının arasında yuvarladım. "Bütün
gece burada yatıp rahatlamadan oynamak istemiyorsan beni
sorgulamamı öneririm."

Dudaklarım mühürlendi çünkü bunu yapacağına inanı-
yordum.

Aldığım tek zevkin, uyarılmışlığıma hafifçe vuran rüzgâr-
dan olmasına izin vereceğine inanıyordum.

"Özür dilerim," dedim.

Dudakları yanağıma, kulağımın hemen önüne kondu. "So-
run değil bebeğim. Öğreniyorsun. Söyle bana, nasıl hissediyorsun?"

"Hayal kırıklığına uğramış."

"Mükemmel." Elini tekrar karnıma götürerek bir kez daha
iki parmağını klitorisime doğru kaydırды. Dokunuşuyla iç
çektim ve beni yerimde tutarken göğsüne doğru gevşedim.

"Şimdi havuza dönüyoruz. Seni sikimden çekerdim çünkü amina sahip olana kadar boşalmaya hazır olmazdım. Seni nasıl almamı isterdin?"

Parmakları tekrar tırmanmama neden oldu ve bu öncekinden daha hızlı olmuştu. Diğer eli göğüslerime doğru hareket ederken aklım parmaklarıyla ne yaptığına takılmış durumdaydı. Meme uçlarımın etrafında dönüyor, beni kızdırıyor, benimle alay ediyor, ona olan arzumu daha da yükseltiyordu.

"Evet," diye inledim. "Tam orası."

Elini çekip çenemi kavradı ve omzumun üzerinden eğilirken beni ona bakmaya zorladı. "Sana bir soru sordum, Kelsey."

Aklım karıştı.

Kalbim küt küt atıyordu.

Bacaklarım tamamen uyuşmuştu.

"Ben... Özür dilerim. Dinlemiyordum."

Sırttı ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. "En azından dürüstsin." Sonra parmaklarını ağzıma soktu. Tadımı aldım ve bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama işaret parmağını emdiğimde yüzünde çok memnun bir ifade belirdi.

"Siktir, bebeğim." Beni tekrar parmaklamaya başladı ve bu sefer hızı daha da artmıştı. "Şimdi cevap ver bana, seni havuzda nasıl becermemi isterdin?"

Parmakları klitorisimin üzerinde uçuyor, masaj yapıyor, mükemmel bir baskı uyguluyor, beni ihtiyaçtan çılgına çeviriyordu. Nefes nefese cevap verdim, "Arkadan."

"Arkadan mı?" Elini çektiğinde gözlerimi o kadar sıkı kapattım ki neredeyse gözyaşlarımın aktığını hissediyordum. "Arkadan mı seviyorsun?" Başımı salladım. Meme ucumu çimdikledi ve başım bir iniltiyle yana savrulurken göğsüm eline çarptı.

"Evet," diye cevap verdim. "Arkadan seviyorum."

"Başka nelerden hoşlanıyorsun? Seni kıvrandırma tarzımı seviyor musun? Seni orgazma bu kadar yaklaştırıp sonra uzaklaştırmam hoşuna gidiyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır. Rahatlamak istiyorum."

"Ama bebeğim, ağırdan alıyoruz. Ağır olan bu."

"Bu mutluluk verici bir işkence."

Göğsümü bırakmadan önce meme ucumu birkaç kez daha yuvarladım. Bir kez daha her türlü dokunuşu kaldırdı ve beni kucağına hapsolmuş bir şekilde orada yatar hâlde bıraktı. Kaba sakalını bir tüy gibi yavaşça ve hafifçe boynumda, yanağımda ve tekrar aşağısında. Gezdirirdi, omzuma hafif öpücükler kondurmadan hemen önce nefesi beni gıcıkladı.

"Nasıl boşalmak istiyorsun?"

"Umurumda değil," dedim. "Sadece izin ver."

Parmakları uyluğumun iç kısmından aşağıya, sonra da girişime doğru indi. Leğen kemiğimi elimden geldiğince yukarı kaldırdım ve o da iki parmağını içime soktu.

"Keşke bu senin sakin olsaydı," dedim.

"Bence de ama istediğin şeyi onurlandırıyorum. Sadece sana dokunarak eğleniyorum." Parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettirdi ama yeterli değildi, yeterli olmaya yakın bile değildi ve ben onun dokunuşu altında kıvrılırken o da bunu biliyordu.

"Lütfen boşalmama izin vereceğini söyle. Lütfen JP."

"Bilmen gereken bir şey var, Kelsey..." -yanağıma öptü- "...boşalmama her zaman izin vereceğim. Vücudunla bana güvenirsen, her zaman boşalacaksın." Sonra başparmağını klitorisime bastırdı.

"Evet," diye haykırdım. "Lütfen, lütfen geri çekilme."

Yükseliş.

Basınç.

Vücudumda o başladığından beri oluşan uyuşukluk dalgaları hâlinde yayıldı. Beni tüketti, sonra zevki azalttı, beni daha fazla tüketti, sonra daha da azalttı ve şimdi beni o kadar çok tüketti ki çok yakındım, çok yakındım...

"Ben...Geliyorum..."

"Hentüz değil." Elini hareket ettirdi ve ben hayal kırıklığı

içinde haykırdım. "Jonah... lütfen." Gözlerimden yaşlar fışkı-
rırken çenemi çevirerek dudaklarımı buldu. Onları ayırdı ve
iki parmağını bir kez daha klitorisime bastırıp tekrar tekrar
ovalarken ağzını açıp beni öptü. Onu hissetmek beni o kadar
uçuruyor, o kadar tahrik ediyordu ki bedenimin coşkulu bir
hâle büründüğünü hissediyordum.

"Adımı söylemene bayılıyorum," diye mırıldandı dudak-
larıma karşı. Ağzını çekerek çenemi kavradı ve kulağıma,
"Boşalabilirsin," diye fısıldadı.

Parmakları klitorisimin üzerinde uçuyordu. Verdiği izin
bir duvarın yıkılması gibi hissettirdi. Onun dokunuşuyla, da-
marlarımda zonklayan o ezici coşkuyla rahatladım.

Nabız üstüne nabız, orgazmımın zirvesini hissedene kadar
daha da yükseğe çıktım. Sadece birkaç vuruş daha.

"Lütfen geri çekilme. Tanrım, çok yaklaştım."

"Çekmeyeceğim." Boynumu öptü. "Gel, bebeğim."

Parmakları klitorisimin üzerinde çılgınca hareket etti, kar-
nım dibe vurdu, bacaklarım havada süzülüyormuş gibi his-
settim ve parmaklarının son bir hamlesiyle boşaldım, zevk
dalgaları içimden geçerken adını tekrar tekrar haykırdım.

"Siktir... evet, Jonah. Aman Tanrım. Oh siktir... oh sik-
tir." Leğen kemiğim yukarı fırladı ve orgazmımın azalacağı-
nı düşündüğümde azalmadı. Beni içine çekmeye devam etti,
gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı düşene, tamamen doymuş
bir şekilde kendimin cansız bir versiyonuna dönüşene kadar
beni bir hiçlik topunun içine çekti.

Derin bir nefes alarak ellerini, kollarını ve bacaklarını çe-
kip beni beşik pozisyonuna getirdi. Yüzümü göğsüne yasladı-
ğında beni kendine yakın tuttu.

Sevgiyle saçlarımı okşadı, alınıma nazik öpücükler kon-
durdurdu. Bir anda ikimizin üzerine battaniye çekti ve bana sı-
kıcı sarıldı.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle, o talepkâr,
kontrolcü adam ortalıkta görünmüyordu.

"Ben... mükemmelim," diye cevap verdim.

Onun kollarında çıplak olduğumun farkındaydım.

Aletinin altımda sertleştiğinin de farkındaydım.

Ama kollarından kurtulmaya çalıştığımda bana izin vermedi, ben de onun yerine beni kucaklamasına izin verdim.

"Sen şimdiye kadar kollarımda tuttuğum en seksi, en olağanüstü, en muhteşem kadınsın. Ve beni seçtiğin için hâlâ şaşkınlık içindeyim."

Nasıl bu kadar kör olabildiğimi sormak istiyordum. Başından beri doğru kişinin o olduğunu söylemek istiyordum ama yapamadım çünkü ona karşı ne hissettiğimi anlamam bir saniye sürmüştü. Ama artık bildiğime göre, kendimi başka biriyle görmem mümkün değildi.

"Sana çok bağlıyım JP. Seni korkutmak istemem ama... Senden gerçekten hoşlanıyorum ve içten içe biliyorum ki beni kesinlikle yok etme potansiyeline sahipsin. Bunun te-lafisi olmaz."

"Seni asla incitmeyeceğim." Başımı öptü. "Asla, bebeğim."

Sürgülü cam kapı kapandı ve Lottie bana doğru döndü. Çaresiz gözlerle, "Bana her şeyi anlat." diye fısıldadı.

Dün gece, JP sonunda gelmeme izin verdikten sonra, gecenin geri kalanını el ele tutuşarak, konuşarak ve mutfağını düzenleyerek geçirdik. Beni her fırsatta öptü ve her bakışında, bana fısıldadığı her kelimeyle kendimden geçtim.

Evinden yüzde yüz vurulmuş hissederek ayrıldım.

Bu sabah uyandığımda elinde kahveyle kapımdaydı. Duş almadan önce beni boşalttı ve sonra ben onu boşaltmaya çalıştığımda bana izin vermedi, işleri ağırdan aldığını hatırlattı. Sanırım izin vermemesinin sebebi, bana bunun cinsel ihtiyaçlarıyla ilgili olmadığını göstermekti. Kalbimi ve aklımı istiyordu. Gerisi sonra gelecekti.

Ofisteyken Angelica'nın güneş enerjisi planlarını gözden geçirirken elini kalçamda gezdirdi, bakışlarımızı kaçırdık ve ara sıra parmaklarımızı birleştirdik. Dikkatli, sevgi dolu, şefkatli ve talepkârdı. İstedğim her şeye sahipti ve hâlâ gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu. Huxley içeri girip bizi evine yemeğe davet ettiğinde güneş panellerinin yerleştirilmesi hakkında konuşuyorduk. JP'nin kardeşlerine söyleyip söylemediğinden emin değildim ama Huxley'nin haberi varmış gibi görünüyordu ve pek de umurunda değildi.

Şimdi burada, onların evinde olduğuma göre, umursamadığını biliyordum. Hâlâ hesapçı bakışlar atıyordu ama bu bakışlar bana değil JP'ye yönelmiş durumdaydı.

Kız kardeşime doğru eğilerek, "Lottie, bu adama sınılsıklam aşığım," dedim.

"Aman Tanrım, bunu görebiliyorum. Seni hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum. Yüzündeki gülümseme, aman Tanrım, Kelsey... beni çok mutlu ediyor."

"O beni mutlu ediyor. O çok... Tanrım, nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Eskiden sürekli didişir ve sinirlenirdik ama baraj yıkıldığı anda, hiçbir şeyin beni incitmesine izin vermeyen aşırı korumacı bir alfaya dönüştü. Bana her yönden sahip çıkıyor ama aynı zamanda bağımsız olmamı ve işimi kurmamı da istiyor."

Lottie başını salladı. "Cane tarzı bu. Huxley'le birbirimizi nasıl boğazladığınızı hatırlamıyor musun? Sonra birbirimizin içine girdik ve o zamandan beri onsuz nefes almak çok zor."

"Evet." Çocukların akşam yemeğini hazırladıkları ve büyük olasılıkla bizim hakkımızda konuştukları eve doğru baktım. "Birkaç gün oldu ve... hissedebiliyorum. Tanrım, ona aşık olduğumu hissedebiliyorum, hem de çok."

Lottie sessizce parmaklarının uçlarını birbirine vurdu. "Ohhhh, bu beni çok mutlu ediyor. Bunu biliyordum. Birbiriniz için mükemmel olacağınızı biliyordum."

"Bir şeyler ters gidecek diye çok korkuyorum. Çünkü bu gerçek olamayacak kadar iyi."

"Öyle değil. Böyle düşünme. Senden gerçekten hoşlanıyor. Sana bakışından, yanında oturuşundan ve elini kalçana koyuşundan anlayabiliyorum. Âşık olmuş, bir süredir âşık. İşte bu Kelse, beklediğin şey buydu."

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Bence de öyle. Birlikte olmadan önce bile, sadece arkadaş olarak takıldığımızı sandığım zamanlarda bile beni anlıyordu. Bana destek oldu. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ben sadece..." Ellerimi yanaklarıma bastırdım. "Ondan çok hoşlanıyorum."

Sürgülü cam kapı açıldı ve çocuklar ellerinde krakerler, peynirler, etler, reçeller, sürülebilir yiyecekler ve meyvelerle dolu büyük, ahşap şarküteri tahtalarıyla dışarı çıktılar. Tepsi-leri önümüzdeki sehpayı bıraktılar ve JP yanıma oturup kolunu arkama attı, sonra eğilip yüzümü ona doğru çevirerek dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu.

Geri çekildiğinde fısıldadı, "Benden mi bahsettin?" Gü-lümsememi gizleyemedim.

"Evet."

"İyi şeylerden mi?"

"Harika şeyler."

"Huxley, şunlara bak," dedi Lottie. "Tanrım, şu anda çok mutluyum."

"Ben de mutluyum" derken Huxley'nin JP'ye bakışını yaladım.

Ama mutlu görünmüyordu. Azıcık bile.

O gecenin ilerleyen saatlerinde JP beni dairemin kapısına kadar geçirirken ona, "Huxley ile her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Kapıma vardığımızda anahtarlarını benden aldı ve benim için açtı. Kapıyı açık tuttu, içeri girdim, o da arkamdan geldi.

"Mutlu görünmüyordu. Bizim için mutlu olduğunu söylediğini biliyorum ama üzgün olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Bana kızgın mı?"

JP kapıyı kapattı, sonra kapıya yaslandı. Beni kendine doğru çekti. Ellerimi tutarak, "Bizim için mutlu ama aslında bana uyarı işaretleri gönderiyor. Sana zarar vermemi istemiyor. Böyle bir şey olmayacağına dair ona güvence verdim ama seni benden daha çok koruyor," dedi

"Ah. Yani bana kızgın değil mi?"

"Azıcık bile değil. Eminim yarın Lottie'ye sorarsan bunu doğrulayacaktır. Bana mutfakta açıkladığı gibi; Lottie onun her şeyi ve onun için önemli olan her şey Huxley için de önemli. Görünüşe göre artık benden üstünsün ve dürüst olmak gerekirse" -çenesinin yan tarafını ovuşturdu- "bununla bir sorunum yok. Bana seni incitmememi yoksa beni inciteceğini söyledi."

Buna gülümsedim. "Baksana artık benim de bir ağabeyim var."

"O tam olarak öyle ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama sana göz kulak olduğu için onu daha da çok seviyorum."

"Peki, onaylıyor mu?" JP başını salladı. "İhtiyatla. Bizim birliktelik fikrimizi seviyor ama benim de bu işin içinde olduğumdan emin olmak istiyor. Ona bu işin içinde olduğumu, seni mutlu etmeye yüzde yüz yatırım yaptığımı ve bunun asla değişmeyeceğini söyledim."

Kalbim çırpındı ve aramızdaki azıcık mesafeyi kapattım. Ellerimi göğsünde, çenesinde gezdirdim, sonra onu ağzıma yaklaştırdım. "Beni mutlu ediyorsun, bunu biliyor musun?"

"Aynen bebeğim." Elini başımın arkasına doladı ve çok yavaş bir şekilde beni öptü, dudaklarının verdiği o lezzetli his damarlarımdan ayak parmaklarımdan ucuna kadar yayıldı.

Evet, bu adama çok fena âşık oluyordum. Daha önce hiç olmadığım kadar.

YİRMİNCİ BÖLÜM

JP

Kelsey, San Francisco silüetinin 360 derecelik manzarasını seyrederken, "Burası kesinlikle nefes kesici," dedi. "İlk resmi randevumuz için bizi tekrar buraya getirdiğine inanamıyorum."

"Sadece uygun hissettim."

Takvimimde toplantılar birikirken, hafta sonuna kadar beklemenin en iyisi olacağını ve burada olmasını istediğimi biliyordum. Onu şımartmak istiyordum. Ona bizzat seçtiğim yeşil, omuzları açık bir elbise gönderdim. Kıvrımlarını, gözlerinin rengini ve ince omuzlarını, yani onda sevdiğim her şeyi vurgulayacağını biliyordum. Saçını ve makyajını evinde birine yaptırdım. Onu aldığımda gözlerini bağladım ve havaalanına getirdim, uçağa binerken göz bağını çözdüm. Kısa uçak yolculuğu boyunca gözlerimi ondan ayırmadım bu süreçte onun heyecanlı gülümsediğini görmekten mutluluk duydum. Şoför Parkside'a yanaşıp kapıyı açana kadar ona hiçbir şey söylemedim.

Sonunda ona benim diyebildiğimde Parkside'da birlikte olmaktan daha uygun bir şey olamazdı.

"Şefe bizim için özel bir menü hazırlattım. Umarım sorun olmaz."

Gölümsedi – kahretsin, bu gülümsemeyi çok seviyordum. “Kulağa harika geliyor.” Sonra eğilip, “Sana fazla baskı yapmak istemem ama San Francisco’dan ayrılmadan önce ballı kek alma şansımız var mı?” dedi.

“Senden bir adım öndeyim bebeğim.”

Başını eğdi, gözlerinde büyük bir neşe vardı. “Bir kıza nasıl kur yapılacağını gerçekten biliyorsun, değil mi?”

“Sadece sen,” diye cevap verdim ilk yemeğimiz geldiğinde.

Her birimizin önüne birer kâse ve geleneksel Melamin Asya çorba kaşığı kondu. Ardından garsonumuz koluna bir bez dolayarak, “Bay Cane, Bayan Gardner, ilk yemeğinizi sunmak istiyorum. Tatlı patates, nohut ve hindistan cevizi sütü içeren, Malezya lezzetleriyle ustaca tatlandırılmış Asya usulü körili çorba. Afiyet olsun,” dedi

Bizi, ben ve kardeşlerim için ayrılmış özel odada bıraktı.

Kelsey fısıldayarak, “Sanırım bu hayatımın en süslü restoran deneyimi,” dedi.

“Çok fazla değil, değil mi? Çünkü başka bir yere gidebiliriz.”

“Hayır, hiç de değil. Yani, rahat bir deneyimi seviyorum ama bunu da seviyorum. Romantik bir geceye bayılırım ve bu, JP, gerçekten çok güzel.”

“Sen buna değersin,” dedim kaşığı alıp çorbama daldırmadan önce.

“Beni şımartıyorsun.”

“Olman gerektiği gibi.”

O da sırtıttı ve kaşığını çorbasına daldırdı. Gözleri açıldı ve benimkilerle buluştu. “Aman Tanrım, bu inanılmaz.”

“Bu sadece başlangıç.”

“Bana annen ve Jeff hakkında daha çok şey anlat. Jeff seni yetiştirmeye yardım etti mi?”

Kelsey başını salladı. “Pek sayılmaz. Babam biz çok küçükken bizi terk etti. O bir kamyon şoförüydü ve yollarda olmak istiyordu. Annem bizi tek başına büyüttü. Babamız para

gönderirdi ama hepsi bu kadardı. Hayatımıza hiç karışmadı. Sonra ben on dört yaşlarındayken annem Jeff'le tanıştı. Bildiğimiz kadarıyla, biz büyürken sahip olduğu tek erkek arkadaş-ıydı ve altı ay sonrasına kadar çıktıklarını bile bilmiyorduk. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama annem bize karşı çok korumacıydı. Sonunda Jeff'le tanıştığımızda büyük bir rahatlama yaşadık çünkü annemizin ne kadar mutlu olduğunu gördük. Onu hemen ailemize kabul ettik ve o zamandan beri bize dayanak oldu."

"Bu çok güzel bir hikâye," dedim. "Onunla birkaç kez sohbet ettim ve sadece o sohbetlerden bile sana nasıl da kendi babanmış gibi davrandığını anlayabiliyorum."

Garson salata tabaklarımızı alırken Kelsey, "O bizim hiç sahip olamadığımız babamız," dedi. "Bir gece lisedeyken bir randevudan eve geldiğimde kalbim kırılmıştı çünkü çıktığım çocuk benim kötü öpüştüğümü söylemişti. Bunun doğru olmadığını biliyordum çünkü elimle birkaç kez pratik yapmışım." Göz kırpı ve ben kahkahalarla güldüm. Tabii ki güldüm. "Jeff çok sessizdi ve annem beni teselli etmek için odama götürdüğünde Jeff evden çıkıp gitti."

"Kahretsin, ne yaptı?"

"Bana hiç söylemedi. Tek bildiğim ertesi gün Skylar'ın -çıktığım çocuk- bana bir özür kartı verdiği ve kötü öpüşenin ben değil o olduğunu söylediği."

"İşte benim tarzımda bir adam. Umarım Skylar'ın ödünü koparmıştır."

"Korkuttuğuna eminim."

Ona doğru eğilerek, "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, şimdiye kadarkiler arasında en iyi öpüşen kişi sensin."

"Aynen." Göz kırpı.

Kelsey elini midesine bastırdı, "Tamam... gelmiş geçmiş en iyi çin mantısı," dedi.

"Sana söylemiştim." Peetemle ağızımı sildim. "Hiçbir şey onun üstüne çıkamaz."

"Ve o Szechwan erişteleri hayatımı değiştirdi."

"Umarım iyi anlamda."

"En iyi şekilde." Sipariş ettiği ayı kaldırdı ve bir yudum aldı. "Sana bir şey sormak istiyordum."

"Neymiş o?"

"Huxley ile işin, hissettiklerin ve daha tatmin edici hissetmek için sahip olduğun fikirler hakkında konuştun mu?"

Başımı salladım. "Henüz konuşmadım."

"Gergin misin?"

"Hayır, şu anda daha çok sana odaklanmış durumdayım."

"Bana odaklanmana gerek yok, ben varım."

"Öyle mi? Bu bir söz mü?"

Eğildi ve elimi avuçlarının içine aldı. "Bu bir söz. Artık işine odaklanabilirsin. Bir sunum hazırlamak için yardıma ihtiyacın var mı? Düşünceleri organize etmekte iyiyimdir."

"Tabii ki iyisin." Parmak eklemlerini öptüm. "Ama sanırım bunu kendi başıma yapmalıyım."

"Mmm, bu hoşuma gitti. Sorumluluğun sende olmasını seviyorum."

"Biliyorum çünkü yetki bendeyken adımı haykırıyorsun." Etrafına bakarken yanakları kızardı. "Burası özel bir oda, Kelsey."

"Evet, ama garsonumuz girip çıkıyor."

"Ve gizlilik anlaşması imzalandı, yani endişelenmene gerek yok. Ayrıca, bu gece alacağı bahşişi düşünürsek, sadakati benimle."

"Yine de insanların çığırtkan olduğumu bilmesine ihtiyacın yok."

Kıkırdadım. "Bunda yanlış bir şey yok. ığlık atman hoşuma gidiyor. Aslında bunun zil sesim olmasını isterdim."

"Aman Tanrım, geceyi mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

"Her şey güller ve mumlar olamaz bebeğim. Gecenin bir

gerçekliği olmalı ve o da birlikte olsak bile seni yine de de-
lirteceğim."

"Tuhaf bir şekilde," dedi iç çekerek, "sanırım sende en çok
sevdiğim şey bu."

"Yalancı, seni boşaltma tarzımı seviyorsun."

Başını salladı. "Hayır, ben senden hoşlanıyorum... senden,
karşımdaki kişiden. Tatlı Jonah'yı seviyorum. Azmettirici
JP'yi. Seks, bu sadece bir bonus."

Kahretsin, beni nasıl bütün hissettireceğini biliyordu.

Sevdiğimi.

El üstünde tutulduğumu.

İstendiğimi.

Bu kadının hayatımı değiştirme potansiyeline sahip oldu-
ğunu biliyordum ama bu kadar çabuk olacağını bilmiyordum.

Huxley bana Kelsey konusunda ne kadar ciddi olduğumu,
bunun sadece bir eğlence mi yoksa gerçek mi olduğunu sor-
duğunda, onun benim için olduğunu söylerken şaka yapmı-
yordum. Başka kimse için değildi. Ona haftalar önce âşık ol-
duğumu söyledim ve onunla birlikte olmak, ona sarılabilmek,
onu öpebilmek bu duyguyu pekiştirdi.

O benimdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum özel jetimizde Kel-
sey'nin karşısında otururken.

"İyiyim. Mutluyum. Şanslıyım."

Akşam yemeğinden sonra binanın çatısına çıktık ve ben
yine bizim şarkımız olarak adlandırdığım şarkımızı çaldım ve
mumlar etrafımızı aydınlatırken yıldızların altında sevgilimle
dans ettim. Çok romantikti ve Kelsey onu çatıya ilk çıkar-
dığımda ağladı. Sonra bir kanepeye oturduk, bir parça ballı
kek paylaştık ve biraz daha konuştuk. Her şey ve hiçbir şey
hakkında. Konuşmalarımız çok kolay akıyordu, sanki yıllar-

är konuşuyormuşuz gibiydi. Ayrılmaya hazır olduğumuzda, ona geri dönmek mi yoksa gece kalmak mı istediğini sordum. Maalesef yarın Lottie ile bir elbise provası vardı, bu yüzden bu gece eve geri uçmak zorunda kaldık.

Kaptan bize koltuklarımızdan kalkabileceğimizi söyledi, ben de kemerimi çözdüm ve koltuğumdan kalktım. Elimi ona uzatıp, "Benimle gel," dedim.

Onu yeni yapılmış bir yatağın bulunduğu yatak odasına götürdüm. Kapıyı kapatıp arkamdan kilitledim ve ona doğru döndüm. "Seni çıplak istiyorum."

Gözleri heyecanla açıldı. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Başarmak için tüm uçuşumuzu harcayacağımız bir şey."

"Bir saatten fazla sürer."

"Aynen öyle." Gömleğimin düğmelerini açıp pantolonumdan çıkardım. "Dilimle vücudunu keşfetmek için mükemmel bir zaman gibi görünüyor."

Elini göğsüme koydu ve tırnaklarını yavaşça göğüs kaslarımda, meme uçlarımda ve karın kaslarımda gezdirdi. "Beni boşaltma şeklini sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Neden bu ifadeden sonra bir 'ama' varmış gibi hissediyorum?"

"Çünkü var."

"Siktir, regl mi oldun sen?"

Başını salladı. "Hayır, ama bu gece beni boşaltmanı engelliyorum."

"Neden?" Kaslarımdan birbine yaklaştığını hissettim.

Elini pantolonuma kaydırarak çözdü, parmaklarını külotunun lastiğinden geçirip doğrudan sikime daldırdı.

Küçük yatak odasının kapısına yaslanırken ağzımdan bir tıslama kaçtı.

"Bu sefer ben seni boşaltmak istiyorum," dedi bana.

"Ama ağırdan alıyoruz."

"Her birlikte olduğumuzda beni orgazm etmen ağırdan almak değil."

Durakladım ve elini tuttum. "Kahretsin, haklısın. Özür dilerim." Elini çektim. "Haklısın, randevuyu bu şekilde bitirmeliydim. Yapabiliriz."

Göğüslerini göğsüme bastırırken eliyle ağzımı kapattı. "O cümleyi sakın bitirme."

"Kelsey, haklısın, istediğin şeyi yerine getirmiyorum."

"İstediğim şey aptalcaydı. Her iki seviyede de bağlantı kurabiliriz. Seni gerçekten iyi hissettirmek istiyorum."

"Bebğim, elini pantolonuma sokmadan da kendimi iyi hissettiriyorsun."

"Bu farklı. Seninle bu seviyede de bağlantı kurmak istiyorum."

"Emin misin?"

Başını salladı. "Çok eminim." Yan tarafına uzanıp fermuarını açtı, elbisesinin yere düşmesine izin verdi. Kendini açık pembe iki parçalı bir iç çamaşırı takımıyla bıraktı.

"Hatırlat da sana en sevdiğin iç çamaşırı mağazası için bir hediye kartı alayım çünkü bu asla eskimeyecek." Elimini sırtında gezdirdim, sütyeninin kopçasını kavradım ve hızlı bir çimdikle çözdüm. Açıldı ve elbisesiyle birlikte yere düştü.

"Seni memnun edenin ben olduğumu sanıyordum?" diye sordu, pantolonumu ve boxerımı aynı anda aşağıya doğru iterken, önce ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım.

"Seni çıplak görmek beni memnun ediyor." Tangasını aşağı ittim, böylece ikimiz de çıplak kaldık.

Bacaklarının arasındaki noktaya uzandım ama bunu yapmadan dizlerinin üzerine çöktü, saçlarını yana yatırdı ve aletimi dibinden kavradı.

"Kahretsin," diye fısıldadım, kaprıya yaslanarak.

Dili yumuşak dudaklarının arasından dışarı çıktı ve başının üzerinde daireler çizdi, girdaplar çiziyor, bir yandan da uzunluğunu rahatça pompalıyordu.

Bu çok hoştu.

Beni çıldırtıyordu çünkü yetmiyordu. Ne yaptığını biliyor-

am; ben ona işkence ederken o da bana işkence etmeye çalışıyordu. Bunu bütün gece yapabileceğimi bilmiyordu.

Ta ki eli taşaklarımın altına, hemen arkasındaki noktaya kayana kadar. Yukarı itti ve gözlerim zevkle açıldı.

"Siktir." Sikimin onun ağzında büyüdüğünü hissettiğimde dişlerimi birbirine kenetledim.

"Beğendin mi?" diye sordu, sonra dilini aletimin dibine daldırıp yukarı doğru sürükledi ve başının alt kısmına kısa dokunuşlar yaptı. Başparmakları taşaklarımı okşadı, her seferinde bir tanesini okşayarak üzerinde gezdiriyordu. Bu bir zevk saldırısıydı ama bir kez daha, ihtiyacım olan şey değil, beni onun ağzını becermeye itecek şey değildi.

"Bana işkence etmeye mi çalışıyorsun?"

Sırtı ve tüm ağzını sikimin üzerine getirip beni içine çekti. Kahretsin, evet, işte bundan bahsediyordum. Tam ağzına yerleşmeye hazırlanıyordum ki tek bir kaygan hareketle çekildi ve dilini taşaklarıma kadar indirdi.

Lanet olası baştan çıkarıcıydı.

Uzanıp saçlarını avucumun içine aldım, sıkı sıkı tutabilmek için bir kez ters çevirdim. Hiç irkilmedi bile. O da en az benim kadar seviyordu. Taşaklarıma uzandı, onları ağzına yaklaştırdı ve dilini üzerlerinde gezdirerek emdi.

"Bebeğim, bu iyi hissettiriyor. Ama ben senin ağzını istiyorum."

"Bazen istediğini her zaman elde edemezsin."

Zeki ağzı karşısında gözlerim kısıldı ve saçlarını hafifçe çekiştirdim. Sikimi tekrar ağzına almadan önce gülümsedi, bu sefer doğrudan boğazının arkasına.

"Siktir..." dedim yutkundugunda. "Evet, bebeğim. Aynen böyle." İçine bir, iki kez sokmama izin verdi. Üçüncüye geçtiğinde geri çekilip beni serbest bıraktı. "Tanrım."

Elleri uzunluğumu yukarı ve aşağı, çekiştirmeye, çekmeye, masaj yapmaya başladığında sırtımdan ter damladı. Elleri başımda, hassas damarlarımın üzerinde, hafifçe oynadığı, do-

kunduşu, s rt nd   , beni gittikçe daha fazla delirtti i bacak aramda çalıştı.

"Bebeğim, iki saniye içinde seni becermek üzereyim."

Kıkırdayıp ayağa kalktı. Bir elini sikimin üzerinde tutuyor, g  s m , boynumu, çenemi öperken hafifçe  ekif tiriyor ve sonra dudaklarını benimkiyle e le tiriyordu. Onu a zımı açarak öptüm, dilimi onunkine sürttüm, agresif bir şekilde istediğimi aldım. Bir elim sırtının alt kısmında, onu bana karşı sıkı tutarken, bacaklarının arasına uzandım ve onu tamamen sırlıslıkla buld m.

"Kahretsin bebeğim, çok tahrik olmu sun."

"Sikini emmeye bayılıyorum," dedi, itirafı neredeyse o anda bo almama neden oluyordu.

"Madem emmeyi bu kadar çok seviyorsun, o zaman yatağa uzan, ba ını kenardan sarkıt."

Kafası karı mı tı, e ildi, ben de uzanmasına yardım ettim. Sonra vücudunu yönlendirdim, böylece ba ı yatağın kenarından geriye doğru e ildi ve bo azı tamamen açıkta kaldı.

"Daha önce hiç böyle bir sik emdin mi?" Dudaklarını ısılatırken ba ını iki yana salladı. "O zaman yava tan alacağım. Benim için a , bebeğim."

A zımı açtı ve ben de sikimi dudaklarına yerleştirip yavaşça ağzına bastırdım, önce pozisyonu hissetmesini sa ladım.

"İyi misin?"

Başını salladı, ben de daha fazla bastırdım.     lerek daha da derine inmemeye izin verdi.

"İşte bu, beni yavaşça içine al."  ne doğru e ilip ellerimi belinin iki yanındaki yatağın üzerine koydum. "Bacaklarını benim için a ." Harika bir şekilde dinleyince ben de e ilip klitorisini dilimle birkaç kez yokladım.

Sikime karşı inledi ve titreşim neredeyse saniyeler içinde bo almama neden olacaktı.

"Tanrım," diye inledim, so ukkanlılı ımı korumaya çalıştım. "Sikimi tut bebeğim, beni içeri ve dışarı yönlendir."

Ereksiyonumun tabanını kavradı ve beni boğazına sokup çıkarırken bazen sığılaştı, bazen de beni o kadar derine aldı ki neredeyse bayılıyordum. Tüm bu süre boyunca ona zevk vermeye odaklanmaya çalıştım. Hızlı hareketlerle klitorisini okşadım, bu onu çıldırttığını bildiğim bir şeydi.

Beni boğazına çekti, yuttu, taşaklarımla oynadı, tüm doğru yerlerime bastırdı ve okşadı. Orgazmım istediğimden daha hızlı tımanıyordu.

"Çok iyisin, bebeğim. Siktir, çok iyi hissettiriyorsun. Yaklaştın mı?"

"Evet," diye fısıldarken derin bir nefes almak için bir saniyeliliğine üzerimden çekildi. "Boşalabilir miyim?"

Ve lanet olsun... bu tek kelime, sikimi serbest bırakmak için kabarttı.

"Sorduğun için aferin sana. Boşalabilirsin," dedim, sonra ağzımı tekrar indirdim ve klitorisine bastırdım. Beni boğazına kadar aldı. Vücudu altımda gerildi ve üç fiske daha vurduktan sonra, sikime karşı inledi, lanet olası taşaklarımı çekiştirildiğinde beni o kadar hızlı boşalttı ki, onu hazırlamak için zamanım bile olmadı. Bunun yerine, tamamen tükenene kadar boğazından aşağı boşaldım. Aletim ağzında nabız gibi attı.

Kenara kaydım ve onu kucığıma çektim, göğsüme yakın tuttum ve alına bir öptük kondurdum.

Sıcak yanağını tenime yasladı ve iç çekti.

"İyi misin?" diye sordum. Başını salladı. "Bu senin için çok mu yoğun oldu?"

"Hayır." Göğsümü öptü. "Mükemmeldi." Sonra gözlerinin içine baktı ve şöyle dedi: "Beni çok çekici hissettiriyorsun JP. Benimle konuşma şeklin çok talepkâr ama aynı zamanda beni koruyormuşsun gibi. O kadar tecrübem olmamasına rağmen bana çok güveniyorsun. Hayatımda hiç bu kadar seksi hissettiğimi sanmıyorum."

"Çünkü öylesin." Çenesini yukarı itip dudaklarını yaladım. "Bu çok derin olabilir -az önce yaptığımız şey göz

önüne alındığında kelime oyunu yapmak istemedim- ama görünüşüm konusunda her zaman güvensiz oldum. Lottie'nin küçük kız kardeşi olarak kendimi onunla kıyaslamamak çok zordu. Birbiri ardına gelen başarısız flört girişimleri yüzünden kim olduğum ve neye benzediğim konusunda güvensiz hissetmemek için zor zamanlar geçiriyordum. Sonra sen geldin ve bir şekilde bu güvensizlikleri yok ettin. Bana kendimi güzel hissettirdin."

"Çünkü öylesin." Kelsey'nin kendi güzelliğini neden görmediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Elbette kız kardeşi de güzeldi ama Kelsey güzelliğin başka bir ligindeydi. "Bence en mükemmel güzellik sensin, Kelse. Lottie'nin senin yanında hiçbir şeyi yok."

Gülümsemesi beni sarstı ve tekrar bana doğru kıvrıldığında, "Uzanıp sadece konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Evet bebeğim, yapabiliriz. Önce sana bir su getireyim."

Yorganın altına girmesine yardım ettim. Sonra hızlıca elimi yüzümü yıkadım, biraz su aldım ve ona ıslak bir bez uzattım. Yerleştiğimizde, uzanıp birbirimize baktık, güzel gülümsemesi dudaklarının arasından süzülüyordu.

"Uçakta, bir erkeği boğazının derinlerine kadar emen kız olacağımı hiç düşünmemiştim ama şu hâlime bak... gurur duymalı mıyım emin değilim."

Güldüm. "Duymalısın. Hayatta bambu organizasyon sistemlerinden daha fazlası var."

"Görünüşe göre." Parmaklarını göğsümün üzerinde dans ettirdi. "Hux ve Lottie yakında evleneceği için heyecanlı mısın? Çok az kaldı."

"Heyecanlıyım. Düğün için değil ama Huxley'nin evlenip ve bir aile kuracağı için heyecanlıyım. Her zaman ben ve Breaker için bir tür baba figürü oldu, özellikle de babamız öldükten sonra, bu yüzden baba olmanın onun kanında olduğunu biliyorum. Bir anlığına geri adım attığını, nefes aldığını ve hayatın tadını çıkardığını görmek güzel olacak. Lottie'nin bunu yapmasına yardımcı olduğunu biliyorum."

"Oluyor. Küçük planlarının bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim ama onlar adına mutluyum ve teyze olmaya hazırım."

"Peki ya anne? Bu istediğin bir şey mi?" Bir aile kurma konusundaki düşüncelerini merak ederek sordum.

"Evet, öyle." Gözleri benimkilere kaydı. "Peki, ya sen?"

"Evet. Baba olmak istiyorum. Bir ailem olsun istiyorum. Kocaman bir evim var ve içini bir şeylerle doldurmam gerekiyor."

"Her zaman bir sürü kediyle doldurabilirsin. Zaman zaman huysuzlaşan mizacın göz önüne alındığında, bir kedi senin için mükemmel bir evcil hayvan gibi görünüyor."

"İyi bir kediye severim."

Gözlerini devirdi, bu da kıkırdamama neden oldu.

"Eminim bir gün bir evcil hayvanım olacak ve benden nefret edecek ama ailemdeki diğer herkesi sevecek."

"Kulağa doğru geliyor. Kaç çocuk istiyorsun?"

"Bir... muhtemelen iki. Ama kısa bir süre içinde değil. Evlenir evlenmez çocuk yapmak istemiyorum. Önce karımın tadını çıkarmak, ona dünyayı gezdirmek, çocuk bezi ve öfke nöbeti siperlerine girmeden önce deneyimler edinmek istiyorum."

"Ben de aynı şekilde düşünüyorum. Hâlâ gerçekleştirmek, deneyimlemek istediğim bazı şeyler var. Bir aile istediğimi biliyorum ama buna hemen ihtiyacım yok."

Bir an onu inceledim ve sonra, "Bence harika bir anne olursun," dedim.

Gözleri yumuşadı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Gerçekten öyle düşünüyorum. Sevgi dolu, sakın bir kalbin var. Aynı zamanda güzel bir lidersin ve çatışma çıktığında benim gibi hemen öfkelenmiyorsun. Bir adım geri çekiliyorsun ve söylenmesi, yapılması gerekenleri ele almadan önce biraz düşünüyorsun. Bence bu bir annede olması gereken iyi bir özellik."

"Bence sen de iyi bir baba olurdun. Sevecensin, koruyucu-

sun ve sürekli alay ederek bazen sinir bozucu olsan da ailene büyük bir neşe getireceğini biliyorum.”

“Bu benim için çok anlamlı. Teşekkür ederim, Kelsey.” İşte bu kıza âşık olmamın ana nedenlerinden biri de buydu. Dış görünüşümün ötesini görüyor, kalbimi görüyor ve gördüklerinden hoşlanıyordu. Babamla vakit geçirmeyi ne kadar arzulasam da onun çocuklarına daha fazla zaman ayırmasını da isterdim. Hepimizin bir rol modele ve bizi koşulsuz seven birine ihtiyacı vardı. Onun olmadığı gibi bir adam olmak istiyordum.

“Bir şey değil.” Daha da yaklaştı, elini enseme götürdü ve beni şefkatle öptü. “Düşünüyordum da yarınki elbise provamdan sonra bana gelmek ister misin? Sana yemek yaparım?”

“Yemek yapmana yardım edebilir miyim?”

“Bu çok hoşuma gider.”

“Güzel.” Bu sefer onu ben öptüm. “O zaman, evet, orada olacağım.”

Breaker topu sürdükten sonra potaya doğru fırlattı ve bir vuruş yaptı. “Kendini bir anlığına Kelsey’den ayırıp benimle basketbol oynayacak iradeyi bulabilmene şaşırdım.”

“Vay canına, sesin hiç de üzgün gelmiyor,” dedim topu ribaundla alıp ona geri atarken.

“Cidden dostum. Huxley’i kaybediyorum. Seni de mi kaybedeceğim?”

“Bizi kaybetmiyorsun.”

“Ofiste olmadığımız sürece sizi hiç görmüyorum ve artık benimle ögle yemeği bile yemiyorsunuz.” Dilimin ucuna şakalar geldi ama ne kadar ciddi olduğunu görünce kendimi tuttum.

“Gerçekten üzgün müsün?” diye sordum.

Top sürüldü, hazırlandı, şut attı. “Yani, bir bakıma, şirret

bir şekilde değil; çünkü ikiniz için mutluyum ama bana biraz zaman ayırırsanız iyi olur.”

“Bunu yapabilirim.” Boynumun arkasını çektişirdim. “Her şey çok çılgıncaydı. Ben de tükendim. Dostum, ondan çok hoşlanıyorum.”

“Biliyorum. Anlayabiliyorum. Huxley’nin şu anda bir hafta sonra yapılacak düğünle meşgul olduğunu da biliyorum ama unutma, sahip olduğumuz tek şey biziz. Arkanda bir adam bırakma.”

“Daha çok çaba göstereceğim,” diye söz verdim. Topu bana attı ve ben de bir atış yaptım. Top çemberden sekip bana geri döndü. “Biliyorsun, belki yuva kurabileceğin birini bulabilirsin. Bu seçenek var.”

“Ah, öyle mi? Benim göremediğim hangi aşk bağına görüyorsun?”

“Peki ya Ophelia?” diye sordum.

“Lia mı?” diye sordu, kafası karışmış bir hâlde.

“Evet. Huxley ve ben ikinizin ne zaman birlikte olacağınıza dair bahse girdik.”

“Dostum, o benim arkadaşım, komşum olmasından bahsetmiyorum bile ve bir erkek arkadaşı var. Hepsi bu. Roman-tizm falan yok.”

“Siz ikiniz birbirinizi sürekli arıyorsunuz, mesajla değil, telefonla. Bu çok garip.”

“Biz de mesajlaşıyoruz,” diye mırıldandı. “Ama bu konumuzun dışında. Biz arkadaşız, hepsi bu, başka bir şey değil. Bu temel kuralları üniversitede koymuştuk.”

“Yani bana onunla birlikte olmayı hiç düşünmediğini mi söylüyorsun?”

“Asla.”

Güldüm. “Tam bir yalancısın.” Topu ondan çalıp şut atarken başımı salladım, potayı tamamen ıskalamıştım. Tanrım, belki de Breaker’la daha çok buluşmalıydım. Bugün hiçbir şey atamıyordum. “Yani onu düğüne getirmiyor musun?”

"Hayır. Ama Huxley ve Lottie'ye tencere tutacağı ördü, onu da yanımda götürmem gerekiyor."

"Onu düğüne davet etmediğine inanamıyorum."

"Charise adında bir kızı getireceğim."

"Bir kız mı? Onu tanıyor musun ki?"

"Evet. Lia'nın arkadaşı."

"Bekle." Duraksadım. "Lia'yı götürmüyorsun ama arkadaşını mı götürüyorsun?"

Omuz silkti. "Ona bir partnere ihtiyacım olduğunu söyledim, o da ayarladı. Arkadaşlar bunun içindir. Brian'la tanıştığında onun ekürisiydim. Senin aksine, ben bir kadınla gerçekten arkadaş olabilirim."

"Görünüşe göre benim için her şey yolunda gitti." Üç sayı çizgisinin gerisinden şutunu atıp sokarken ona gülümsedim.

"Onu seviyor musun?" diye sordu, topu bana atmadan önce kendi topunun ribaundunu aldı.

Birkaç kez top sürdüm ve başımı salladım. "Evet, sanırım seviyorum. Kahretsin, tek düşündüğüm o. Kucağıma alıp onunla birlikte olabilmek için sürekli dakikaları sayıyorum. O beni gerçekten çok mutlu ediyor, dostum. Sanırım tüm bu düğün işleri bittiğinde, onu San Francisco'ya geri götüreceğim ve ona söyleyeceğim. Bunu orada yapmak daha uygun olur."

"Ne zaman büyük jestler yapan bir adam oldun?"

"Kelsey'nin podcast'ini dinlemeye başladığımdan beri. Hiç dinledin mi?" diye sordum. Bana kaşlarını kaldırdı, bu da gülmeme neden oldu. "Tamamen insanların nasıl tanıştığına dair hikâyelerle ilgili. Büyük jestleri seviyor ve onların romantizmini içine çekiyor. Dinlediğinde kendini ne kadar kaptırdığını hissedebilirsin. Onu yanımda tutmak istiyorsam, kendimi geliştirmem gerektiğini düşündüm."

"Düşünceli bir adam olup olgunlaşacağın günü göreceğimi hiç düşünmemiştim ama işte buradasın. Etkilendim."

"Teşekkür ederim." Topa vurmadan önce beceriksizce eğildim. Top hiçbir şeye çarpmadan geri çekildim.

Breaker olgunlaşmamış küçük bir kardeş gibi uzun uzun, "Hava topu," diye bağırdı.

Evet, buraya daha sık gelmeliydim.

"Benimle buluştuğunuz için teşekkürler," dedim konferans masasında karşılarına otururken kardeşlerime.

Kahretsin, avuçlarım terliyordu.

Huxley'nin belirli noktaları isteyeceğini bildiğim için bu sunuma çok zaman harcadım. Her ne kadar önce Breaker'la konuşup rakamları ortaya atmayı planlamış olsam da Huxley'nin arkasından iş çevirdiğimizi hissetmesini istemedim. Bu işi ben yürütmek isteyebilirdim fakat bu yönde birlik olmamız gerekiyordu. Bunu başarmanın tek yolu da fikir masaya yatırıldıktan sonra hepimizin bireysel güçlerimizi kullanmasıydı. Dün geceyi fikrimi tekrar tekrar gözden geçirerek ve yatağında benimle birlikte oturan Kelsey'e yüksek sesle açıklayarak geçirmiştım. Yüzüm mosmor olana kadar beni dinledi. Kendimi hazır hissetmişim. Ancak şu anda, kardeşlerim beni izlerken, bunu neden yaptığuma dair tüm duygularımı kaybetmiş gibi hissediyordum.

Kelsey ve ben bu sabah Cane Enterprises'a gittik. Benimle ofisime kadar yürüdü, sunumun üzerinden bir kez daha geçerken elimi tuttu ve bana en cesaret verici öpücüğü verdi, sonrasında onu aramamı söyledi.

Haber beklediğini bildiğim için katlanamıyordum. Derin bir nefes alarak kardeşlerimin gözlerinin içine baktım ve şöyle dedim, "Mutsuzum."

Şu anda bu kadar gergin olmasaydım, yüzlerinden geçen şaşkın bakışlar neredeyse komik görünecekti.

Huxley sandalyesinde kaydı. "Ne demek mutsuzum? Hayatta mı? Kelsey ile her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum."

"Kelsey'le her şey harika," dedim. "Bunun özel hayatımla hiçbir ilgisi yok, her şey iş hayatımla ilgili."

"İşinden memnun değil misin?" diye sordu Breaker, ikisi de gerçekten endişeliydi. Belli ki onlar da şaşırmıştı.

"Değilim." Derin bir nefes daha alarak, "Bu şirketi kurduğumuzda, gerçekten yapmak istediğim bir şey olduğu için değil –gayrimenkule yatırım yapmak– ikinize yakın olmak istediğim için katıldım. Babamı kaybetmek-" Boğazım düğümlendi. "Ne kadar yıkıldığımı biliyorsunuz. Kendimi kaybolmuş hissediyordum, zaman zaman anılarla işkence çekiyordum ve bu anıları nasıl koruyacağımı bilmemin tek yolu ikinize olabildiğince yakın kalmaktı. İşler basitti. Breaker, sen sayılarla ilgilenecektin çünkü bu işte iyiydin. Huxley, sen fikir adamı olacaktın çünkü sen doğuştan bir lidersin. Geriye kalan tüm medya ve garip işlerle ilgilenmek bana kalıyordu. Başlarda buna aldırış etmedim ama zaman geçtikçe daha da sıkıldım. Daha da acıttı. Bir amacım yokmuş gibi hissettiğim için öfkelendim."

"Ne zamandır böyle hissediyorsun?" diye sordu Huxley.

"Muhtemelen yaklaşık bir yıldır. Son birkaç aydır bu hisler acı bir şeye dönüştü. Ve bu benim istediğim bir şey değildi. Beni babamın anısına yakın tutan tek şeye karşı acı hissetmek istemiyorum. İkinize de. Bu yüzden oturdum ve beni gerçekten neyin mutlu edeceğini, beni neyin tatmin edeceğini düşündüm." Dosyayı açtım ve her biri için birer tane olmak üzere iki çıktıyı masanın diğer tarafına kaydırdım. "Cane Enterprises bünyesinde, ihtiyacı olanlara binalarımızda uygun fiyatlı konutlar sunmaya odaklanan bir vakıf kurmak istiyorum. Bekâr ebeveynler, düşük gelirli aileler, kendi ayakları üzerinde durmak için mücadele edenler. Konut içinde bir topluluk oluşturmak, temel ev bakımı ve mali durumunuzu yönetme gibi pratik dersler sunmak, çocuk bakımı ve sağlık yönetimi sağlamak istiyorum. Her gün o kadar çok para kazanıyoruz ki, artık bir vakfa çek yazmaktan daha fazlasını yapmanın, parayı geri vermenin zamanı geldi diye düşünüyorum."

Huxley ve Breaker çıktıya baktı, gözleri ayrıntıları taradı. Yanıtlarını beklerken titreyen ellerimi saklamaya çalıştım.

Bunun değerini anlamaları gerekiyordu.

"Ve bu programın başına sen mi geçeceksin?" diye sordu Huxley. "Angelica'dan başlayarak?"

Başımı salladım. "Evet. Angelica'yı nasıl ilk uygun fiyatlı konut apartmanımız yapabileceğimizin planlarını hazırladım. Hatta San Francisco'dan ayrılmadan önce Belediye Başkanı'yla konuştum, ona bu fikri sundum ve sadece daha fazla bina için bizimle çalışmaya istekli olmakla kalmayacağını, aynı zamanda eğitim, fırsat, çocuk bakımı ve ulaşım konularında girişimimize para yatıracağını söyledi."

"Bu konuda rakamları hesapladın mı?" diye sordu Breaker.

"Evet." Soracağını bildiğim için dosyamdan başka bir kâğıt çektim. "Belediye Başkanı'nın maliyetine sağlayabileceği ürünler ve vergi indirimleriyle, başkalarına yardım ederken projeden kâr bile edebiliriz. Ama dürüst olmak gerekirse, etmesek bile fark etmez. Diğer mülklerimizden birinin kârı bile bunu karşılayabilir."

"Peki ya şu anki sorumlulukların?" diye sordu Huxley.

"Sürdürülebilir Organizasyon kendi başına çalışıyor ve sanırım bu noktada Lottie ve Kelsey'nin onları izlememize ihtiyacı olmadığını biliyorsunuz. Bazı küçük yönetim projelerime devam edebilirim ve sonra tüm halkla ilişkileri, önemli toplantıları planlayabilirim ancak daha küçük olaylar, bunları işe aldığımız biri halledebilir. Bu önemsiz bir iş ve benim için zaman kaybı." Masaya vurdum. "Yine de bu, büyük resim. Ülke çapında büyük şehirlerde uygun fiyatlı yaşam dalgası başlatabilir, Kaliforniya'dan New York'a kadar genişleyebilir, Denver ve Atlanta'ya da uğrayabiliriz."

Huxley sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini bana dikti. "Dürüst olmak gerekirse, bunun kârımıza büyük bir darbe vuracağını düşünüyorum çünkü uygun fiyatlı konutları nasıl kârlı hâle getirebileceğimizi göremiyorum." Midem bulandı. "Ama... bu çok parlak bir fikir ve bunu kendim düşünmediğim için çok kızgınım." Elini toplantı masasının üze-

rine koydu. "Babamdan işle ilgili öğrendiğim en iyi şeylerden biri, daha sonra kendine yatırım yapmak için bazen bir darbe alman gerektiğidir. Bu bir darbe ama şirketimize tekrar tekrar yatırım yapmaya devam edecek, belki maddi olarak değil ama manevi olarak. Yaşayabilirliğimizi sürdürmek, kâr amacı gütmeyen mülklerle gelir getiren mülkleri dengelemek için rakamları hesaplamamız gerekiyor, ki bunun mümkün olduğunu görebiliyorum. Sanırım kâr amacı gütmeyen bir lisansa da ihtiyacımız olacak. Breaker ile bu konuya zaman ayırın ve rakamları inceleyin. Onayımı aldın. Üç hafta sonra bu konuda tekrar görüşelim."

Hâlâ rakamları inceleyen Breaker'a döndüğümde göğsüm kabardı. "Huxley'e katılıyorum ve bu rakamların üzerinden geçmemiz gerekiyor." Gözlerini kaldırarak sırttı. "Ancak bu fikre bayıldım." Ciddileşerek, "Bu seni mutlu edecek mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Mutlu edecek."

Başını yana eğerek sordu, "Bunun güvercin Kazoo ile bir ilgisi var mı?"

Huxley, "Kazoo da kim?" diye sorduğunda yüksek sesle güldüm.

"JP'nin boş zamanlarında kurtardığı bir güvercin."

"Sanırım bu Kazoo'dan esinlenildi," dedim.

"Şuna bakar mısınız, güvercinler gerçekten de kurtarılmayı hak ediyor."

Birkaç el sıkışmadan, birkaç kardeş kucaklaşmasından ve bu konuda gerçekten heyecanlı olduğuma dair biraz güvence verdikten sonra kardeşlerimle yollarımı ayırdım ve cebimden telefonumu çıkardım.

JP: Neredesin?

Kelsey hemen mesaj attı.

Kelsey: Ofisinde.

Neredeyse koşarak ofisime giderek kapıyı arkamdan kapattım. Elinde bir fincan kahveyle kanepede oturuyordu. Göz

göze geldiğimizde kahveyi yavaşça önündeki masaya bıraktı ve ayağa kalktı. "Ne dediler?"

Gülümsedim. "Bayıldılar."

Neşeyle zıpladı ve sonra kollarıma koşup bana dünyanın en güzel sarılışını sundu. Onu sıkıca kavradım, bir elim sırtında, diğeri ensesindeydi ve bana yapışırken bacakları belime dolandı.

"Aman Tanrım, senin için çok heyecanlıyım."

"Teşekkür ederim," dedim başımı saçlarına gömerek.

Yüzünün yan tarafına bir öptük kondurup sıkıca sarıldım. Sanki etrafımdaki dünya anlam kazanmaya başlamıştı. Uzun zamandır kendimi kaybolmuş hissediyordum, sanki bulunduğum yerde olmamam gerekiyormuş gibiydi ama son birkaç aydır bulutlar dağılmıştı ve nihayet ne yapmam gerektiğini görebiliyordum.

Geri vermek.

Kendim ve kardeşlerim için gelirden daha büyük bir şey yaratmak.

Bu kadına aşık olmak ve onun için nasıl bir adam olabileceğimi göstermek.

Her şey yerli yerine oturuyordu ve daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyordum.

Hiç.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

KELSEY

Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast

Jason ve Dottie

Kelsey: *Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast'e hoş geldiniz sayın dinleyiciler, burada birbirlerine deliler gibi âşık çiftlerle tanışma hikâyelerini konuşuyoruz. Jason ve Dottie, bugün bana katıldığınız için çok teşekkür ederim.*

Jason: *Benim için büyük bir onur.*

Kelsey: *Gönderdiğiniz patates salatasını sen mi yaptın Jason?*

Jason: *Ben yaptım. Üretimin ilk aşamalarındayız ama umarım yakında patates salatam ülkenin dört bir yanındaki marketlerde olacak, burada tanıtmaya çalıştığımдан falan değil, ama bilirsiniz... Beyzbol Salatasındaki En İyi Popo, yakınınızdaki bir markete geliyor.*

Dottie: *Tek konuştuğu bu. Tek konuştuğu şey.*

Jason: *Arka bahçedeki barbekülerde, aile yemeklerinde, samimi akşamlarda kullanılabilir. Hatta birkaç kez Dottie'yi yaladım.*

Dottie: *Bu tür şeyler söylemesen olmaz mı?*

Jason: *O her zaman kameradan utanmıştır.*

Dottie: *Biliyorsun, her zaman sponsor arıyorum. Âşıklar için patates salatası ilk olabilir.*

Jason: Kalbimle oynama.

Kelsey: Gönderdiğin mektuba bayıldım, Jason, sen ve Dottie hakkında ve dinleyicilere ikinizin nasıl kader birliği ettiğini anlatmanı çok isterim.

Dottie: Lütfen unutmayın, söylediği her şey abartılı olacak, bu yüzden bir tane ile alın-

Jason: Chicago'da herkesin umut ve sevgi aradığı karanlık, ürkütücü derecede soğuk bir akşamdı.

Dottie: Aman Tanrım, işte başlıyoruz.

"Gergin misin?" diye sordum Lottie'ye, Huxley'nin ve onun evinin verandasında dışarıda dururken.

Resepsiyon için havuzu şeffaf bir yüzeyle kaplatmışlar, yedi masayla dekore etmişler ve çitin taş duvarlarına yumuşak, pembe bir ışıklandırma eklemişlerdi. Çiçek dizileri sahte bir tavan oluştururken, iki çellist yan tarafa sıkışarak samimi geceye sofistike bir hava katmıştı.

Aile ve arkadaşlar, hepsi bu.

Asıl planım bu gece burada Lottie'yle kalıp sabah hazırlanmaktı ama Huxley Lottie'den ayrı kalmak istemediği için geceyi JP'nin evinde geçirecektim. Sabah buraya kısa bir yürüyüş yapacaktım ve diğer nedime Ellie de dâhil olmak üzere hepimiz hazırlanacaktık.

Neyse ki kardeşini ektiğim için bana karşı kötü hisleri yoktu. Tamamen anlayışla karşıladığını ve dışarı çıktığımızda aklımda başka birinin olup olmadığını merak ettiğini söyledi. Ona tüm ilgimi vermediğim için kendimi kötü hissediyordum fakat Ellie'nin söylediğine göre şu anda Hawaii'de yaşayan biriyle çıkıyormuş ve "gidip gelmenin" tadını çıkarıyormuş.

Lottie yanımda nefes verdi ve sonra bardağını boşaltarak şampanyasını kafasına dikti. "Gergin miyim? Pek değil." Konuşmayı aramızda tutarak sessizce mırıldandı. "Seçimim

konusunda gergin değilim. Hiç şüphesiz Huxley benim için doğru adam. Onunla evlenmek için sabırsızlanıyorum. Sadece tüm bu tantana beni geriyor, anlıyor musun? Keşke bu gece burada evlensek ve sonra balayımıza çıksak ama anladığım kadarıyla Huxley daha geleneksel bir düğün istemiş.”

“Tören kısa sürecek ve sonra partiye gideceksiniz. Çok eğlenceli olacak.”

“Doğru. Ayrıca yarın hazırlanırken eğleneceğiz, değil mi? Sana linkini gönderdiğim Mad Libs’i aldın mı? Gelin olanlar?”

“Aldım. Onları yarın yapılacaklar çantama koydum. Her kategoriye meme ve penis eklemek için sabırsızlanıyorum.”

“Sikişmeyi unutmama – fiil, isim, sıfat olabilir... evrenseldir.”

“Evet, tonlarca sikiş, meme ve penis olacak.”

“Güzel.” Elime hafifçe vurup sonra gözlerimin içine baktı.

“Yarın evleniyorum. Ne kadar çılgınca değil mi? Sanki daha geçen gün Huxley’i delirtip kendimi sözleşmemizden çıkarmanın yollarını arıyordum.”

“Biliyorum. Bana biriyle tanıştığını ve Chipotle’de cips ve guac yerken şartları tartışacağını söylediğini hâlâ hatırlıyorum.”

“Sanırım beni ikna eden de bu oldu – guac için ekstra para ödedi.” Tam o sırada Huxley herkesin önünde durup kadeh kaldırdı. Küçük grup sessizleşti ve çellistler çalmayı bıraktı. Huxley bir eli cebinde, diğer eli bardağını tutarken arka bahçedekilere seslendi.

“Bu gece geldiğiniz ve yarınki özel günümüzün bir parçası olacağınız için çok teşekkür ederim.” Gözleri Lottie’ye takıldı. “Birkaç ay önce, şirketimizin itibarına mal olacağını düşündüğüm bir iş hatası yaptım. Kendimi toparlamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Buna kaldırımda rastgele tanıştığım bir kıızı sahte nişanlanmış gibi davranmaya ikna etmek de dâhildi. Bu kadının yanımda olmasını ve ihtiyacım

olan şefkatli nişanlı gibi davranmasını sağlayarak çok zeki olduğumu düşündüm. Meğer boyumu aşan bir işe kalkışmışım da haberim yokmuş. Dik başlı, nefes kesici güzellikte –hayatımın en büyük meydan okumasıydı– ve geçici olması gereken bu kıza çabucak âşık oldum. Ama yarın... Yarın sonsuza dek benim olacak. Leiselotte, sen benim hayatımın aşkısın ve beni hayal edebileceğimden çok daha fazla mutlu ediyorsun.” Kız kardeşimin elini sıkıca kavradım. “Yarın karım olarak bana hayatımın en büyük onurunu yaşatacaksın. Sana söz veriyorum, yolumuza ne çıkarsa çıksın, ben her zaman senin hak ettiğin adam olacağım. Seni seviyorum.”

Lottie yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Sandalyesinden kalktı, Huxley’i yanaklarından kavradı ve onu derinden öptü.

Ben onları tamamen âşık bir hâlde izlerken, sıcak bir el omzumu kavrayıp sırtıma doğru indi. “Hey,” dedi JP, yanıma oturarak. “Seni bütün gece görmemişim gibi hissediyorum.”

Ona doğru döndüm, yaklaşırken bacaklarımız birbirine dolandı. “Biliyorum ama seni ve Jeff’i iyi vakit geçirirken ya da en azından iyi vakit geçiriyor gibi görünürken görmek hoşuma gitti.”

JP elimi tutup kucağına koydu, diğer eli de kalçamın üzerinde duruyordu. “Jason Orson ve yeni patates salatası hakkında konuşuyorduk. Ona Jason’ın sana biraz gönderdiğini söyledim. Jeff aslında Player’s Tribune’de Jason’ın en iyi arkadaşı ve kayınbiraderi Cory Potter tarafından yazılmış bir makale okuduğunu söyledi –ikisi de Chicago Rebels’da oynuyorlar– Jason ve patates salatasına olan sevgisi hakkında. Adam üniversiteden beri en iyisi olduğunu iddia ediyor. Aslında senin bölümünü dinlemek için sabırsızlanıyorum.”

“Jeff’in büyük bir beyzbol hayranı olduğunu nasıl unuttum? Başarısız oluyormuşum gibi hissediyorum. Jason’dan imzalı bir top falan göndermesini istemeliydim.”

“Ama bebeğim, bu onun inandığı her şeye aykırı olur. O baştan aşağı bir Los Angeles Rook’u.”

"Doğru."

"Ona, yakında onu bir maça götüreceğimi söyledim. Hep kale arkasında oturmayı hayal edermiş, ben de ona bunu ısmarlayabileceğimi düşündüm."

"Aman Tanrım, aklını kaçırarak. Cidden bunu yapar mısın?"

"Evet. Onun arkadaşlığından hoşlanıyorum ama sadece bu değil, o senin için önemli, bu da onu benim için önemli kılıyor."

Kelimeler dilimin ucundaydı, onları hissedebiliyordum. Bu adamı seviyordum. Onsuz bir hayatın nasıl olacağını hayal bile edemiyordum. Alaycılığı, şefkatli kalbi, beni bütün, ihtiyaç duyulan, seksi biri gibi hissettirme şekli olmadan. O eksiksiz bir paketti. Ama bu sözleri burada, kız kardeşimin düğününden önceki gece söylemek... Bunu yapmak istediğimi sanmıyordum. Dikkatleri Lottie'nin üzerinde tutmak istiyordum ve JP'ye onu sevdiğimi söylersem, bunu kendime saklayamayacağımı biliyordum.

Ayrıca, aklımın bir köşesinde her zaman onun da benimle aynı noktada olup olmadığından emin olamama endişesi vardı. Oraya varması daha uzun sürebilirdi, bu yüzden beklemem gerekiyordu.

"Hey, dostum, seninle bir saniye konuşabilir miyim?" diye sordu Breaker JP'ye. "Önemli bir şey mi?" diye sordu JP elimi bırakmadan. Breaker elini çenesinde gezdirdi ve JP'ye sert bir şekilde, "Yarınki düğünle ilgili bir şeyler," diyerek başını salladı.

Tanrım, bir an için bundan daha önemli bir şey olduğunu düşündüm, sanki gerçekten bir sorun varmış gibi.

JP dudaklarına hızlı bir öpücük bırakmadan önce, "Elbette," dedi. "Geri döneceğim."

Breaker onu kenara çektiğinde ben de kendime biraz daha şampanya almak için ayağa kalktım. Sallanırken, belki de birkaç kadeh fazla içtiğimi fark ettim ama sonra... bu bir prova yemeği idi ve şampanya akıyordu. Kutlama zamanı!

JP

Alnında keskin bir çizgi beliren Breaker beni evin içine çekti, sürgülü cam kapıyı kapattı ve bizi Huxley'nin ofisine götürdü.

"Gerçekten bu kadar mahremiyete ihtiyacımız var mı?" diye sordum, kapıyı kapatıp bana döndüğünde ve alnındaki gerginliği parmaklarıyla çimdiklediğinde. Endişe beni vurmaya başlamıştı. "Neler oluyor?"

"Kutup ayılarının öldüğünden bahsettiğin ve güvercinlere yardım etmek için bağış yaptığın geceyi hatırlıyor musun?" diye sorarken gözleri benimkilere kaydı.

"Geceyi hatırlıyorum, detayları değil."

"Bir e-posta gönderdiğini hatırlıyor musun?"

"E-posta mı?" Başımı salladım. "Hayır, neden?"

"Siktir," diye mırıldandı. "E-postanı açabilir misin?"

Ona telefonumu verdim, o da mail uygulamasına tıkladı. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Tıkladı ve aradığını bulamayınca yumruğunu ağzına bastırdı. "O gece telefonda konuştuk. Aşırı derecede sarhoştun ve sana biraz yiyecek almanı ve aptalca bir şey yapmammanı söyledim."

"Tamaaaaam..." Lafı uzattım.

"Sanırım aptalca bir şey yaptın ama bulamıyorum."

"Ne yaptım ki ben?"

"Kelsey ve düğün yüzünden üzgündün ve bir partnere ihtiyacın vardı, bu yüzden bana tanıdığın kızlara seninle çıkmak isteyip istemediklerini soran genel bir e-posta göndereceğini söyledin."

Midem bulandı. "Kahretsin, bunu hayal meyal hatırlıyorum." E-postalarımı gözden geçirdim. "Ama gönderilenler kutumda hiçbir şey göremiyorum."

"Biliyorum." Breaker elini saçlarının arasından geçirdi.
"Hay sikeyim, kafam karıştı."

"Neden? Neden bu konuyu açıyorsun ki?"

"Dave Toney beni uyardı. Yarın bir grup kadına e-posta gönderip seninle çıkmak isteyip istemediklerini sorduğuyla ilgili bir makale çıkacağını söyledi. Ama sen hiçbir şey göndermemişsin."

"Ne?" dedim. Soğukkanlı ve rahat tavrım yavaş yavaş kayboldu. "Biri bunu nasıl bilebilir ki? Sahte bir e-posta mı?"

"Ben de öyle düşünüyorum. Yine de emin olamıyorum. Dave bana ihbarı yapan kişinin adını gönderdi, ben de ona bir mesaj atıp daha fazla bilgi istedim." Gözleri benimkilerle buluştu. "Huxley ve Lottie için endişelenmiyorum. Kelsey için endişeleniyorum."

"Sahte lan bu. Ben hiçbir şey göndermedim. Kanıtı e-postamda."

Tam o sırada Breaker'ın telefonu bir mesajla bipledi. Cebinden telefonunu çıkartıp mesajı açtı. Ekranı bana doğru çevirdi ve "O zaman bu ne?" diye sordu.

Telefonu kendime yaklaştırdım ve e-postayı okudum.

Selam hanımlaaarr,

Koca sikli ihtiyardan e-posta gönderiyorum çünkü bilirsiniz. Kocaman bir sikim var, bu yüzden bu e-posta da ona uygun olmalı.

Olay şu. Hux, Lulu Lemon ile evleniyor ve bana bir partnere ihtiyacım olduğunu söylediler. Bana koridorda eşlik edecek istekli bir aday arıyorum.

Tüm masraflar ödenecek. Zevk vaatleri var.

İlgileniyorsanız, bana ulaşın.

Hâlâ prezervatif kullanıyorum.

Hoşça kalın.

JP

"Siktir," dedim. "Bunu gönderdiğimi hatırlamıyorum. Bu benim e-postam değil. Hiç anlamıyorum."

Breaker ekranın üst kısmını işaret etti. "Bu senin iş e-postan değil. Bu senin kişisel e-postan."

O anda, haklı olduğunu anladığımda yüzümdeki tüm rengin akıp gittiğini hissettim. Kişisel e-postalarımı asla kontrol etmezdim, asla. Breaker'ın telefonunu ona doğru ittim ve kişisel e-postamı açtım. E-postama gelen birkaç yanıt görene kadar tanıtım bültenlerini gözden geçirdim.

McKayla.

Kenzie.

Hattie.

Her yanıtla birlikte, bununla nasıl başa çıkacağımı bulmaya çalışırken tabutuma bir çivi çakılmış gibi hissediyordum.

Elimi alnıma bastırıp, "Kahretsin, bu hiç iyi değil. Makale hakkında bir şey biliyor musun?"

"Tek bildiğim bu e-postanın içinde olduğu, düğünden bahsettiği ve ahhh..." Yüzünü buruşturdu.

"Ne?" diye sordum, midemde çarpık, işkence edilmiş bir endişe yumağı oluştu.

"Kelsey ve işinden bahsediyor. Kızların başarılı olmak için Cane kardeşlerle takılmak da dâhil olmak üzere her türlü yolu kullandığını ima ediyor."

"Siktir," diye bağırdım ofiste volta atarken. "SİKTİR!" Ellerimi kalçalarımın kuyruğuna koyarak, "Bu işi bitirmeliyiz, dostum. O lanet makaleyi yok etmeliyiz," dedim

"Karla'yla çoktan iletişime geçtim ve üzerinde çalışıyor ama bilmiyorum JP. Bunu düzeltebilir miyiz bilmiyorum."

"Bunu düzeltmek zorundayız. Bu varsayımın Kelsey'e ne kadar zarar vereceğinin farkında mısın? Aşağılanmış olacak. O e-postanın lanetleyici olduğundan bahsetmiyorum bile." Nefesimi tutmaya çalışırken ciğerlerim duracak gibi oldu. "Onu... Onu kaybederim. Her şeyimi kaybederim." Yalvararak Breaker'a baktım. "Lütfen dostum, lütfen bana yardım et. Ona ne kadar para atmamız gerekiyorsa at. Sadece yok olması gerekiyor."

"Üzerinde çalışacağım. Karla'yı tekrar arayıp ne yapabileceğime bir bakayım."

Yanımdan geçip gitmeye başladı ama ben kolunu tuttum. "Onu seviyorum, Breaker. Onu çok seviyorum ve bu bizi mahvedecek. Bunu hissedebiliyorum. Lütfen bana yardım et."

"Edeceğim. Sadece bir saniye burada bekle. Ne yapabileceğime bir bakayım."

KELSEY

Şampanya kadehimi başımın üzerinde tutarken "Kız kardeşim evleniyor," diye bağırdım. "Ahhh!"

Havuzun üzerindeki berrak yüzeyde duruyorduk, Lottie'nin kolu belime dolanmış, müzik eşliğinde sallanıyorduk. Breaker JP olmadan döndü, sadece Huxley'i alıp götürdü, konuşacak "erkek işleri" olduğunu iddia etti. Annem ve Jeff açık hava şöminesinin yanında birbirlerine sarılmış, Dave ve Ellie ise bir palmye ağacının yanında dans ederek yeni doğan bebeklerinden uzakta geçirdikleri yalnız zamanın tadını çıkarıyorlardı.

Çok güzel bir geceydi.

Yıldızlar parlaktı.

Şampanya damarlarımda dolaşıyordu.

Ve tek düşünebildiğim JP'nin evine döndüğümde onun beynini dağıtacağımı.

"Beynini dağıtacağım!" Şampanya kadehimi kaldırdım.

"Kimin beynini dağıtacaksın?" diye sordu Lottie.

"JP'nin. Bu gece. Kafasına oturup onu becereceğim."

"Huxley'nin yüzüne oturmaya bayılıyorum. Dili tüm işi yaparken ellerinin iç bacaklarımda gezindiğini hissetmekten daha tatmin edici bir şey olamaz."

"Henüz JP'nin yüzüne oturmadım ama uçakta onu boğazımın derinlerine aldım." Kız kardeşime doğru döndüm ve şampanya kadehini tutarken elimden geldiğince her iki omuzunu da kavradım. "Başını yataktan sarkıtarak boğazının derinlerine soktun mu hiç? Şiddetle tavsiye ederim. Taşakların yüzüme gelmesinden hiç o geceki kadar zevk almamıştım."

"Ah, bir fındık torbasının gözbebeğime dayanması, garip bir şekilde rahatlatıcı. Soğuk bir salatalık gibi ama onun yerine meni dolu bir kese." Gözlerine dokundu. "Hmm, belki de bu gece kasık bakımı isterim. Huxley öyle dememden nefret ediyor, o yüzden artık hep öyle diyorum."

"Acaba JP'den istesem ne derdi?"

"Muhtemelen evet derdi. Her erkek aletini bir kadının yüzüne koyarak baskınlığını göstermekten hoşlanır. Bunu kendi bölgelerini işaretlemenin bir şekli olarak düşün."

"Çekici ama komodindeki vibratörü de kullanmak istiyorum. Sıradan bir vibratör ama poposunda kullandığına eminim..." O kadar çok güldüm ki öksürmeye başladım.

"Huxley poposuna bir şeyler sokulmasından hoşlanır. Bazen parmağımı orada döndürdüm." Fısıldayarak, "Döndürmekten hoşlanmıyor," dedi.

"Henüz parmağımı JP'nin kıcına sokmadım. Bunu yapacak kadar kendime güvendiğimi sanmıyorum."

"Öz güvene gerek yok, sadece oraya sok. Eğer inlerse, kendini tebrik et. Eğer ne yaptığını sorarsa, sadece 'Ahh... Öztür dilirim, parmağımın gitmesi gereken yer orası değil miydi?' de."

"Bilemiyorum. Sanırım bu gece vibratörle taşaklarını gıcıklayayım."

"Bu da iyi bir fikir. Baş tarafının alt kısmına koy. Bunu Huxley'e yaptım ve şaka yapmıyorum, beş saniye içinde boşaldı. Çok ateşliydi."

"Bu fikri sevdim. Ona mesaj atmalıyım."

"Oh, evet. Harika bir fikir. Ona mesaj at."

Önümüzdeki masadan telefonumu aldım ve mesaj dizimini açtım.

Kelsey: *Selam, koca adam.*

"Ona öyle mi diyorsun?" diye sordu Lottie.

"Pek sayılmaz ama aklıma gelen ilk şey bu oldu. Sileyim mi?"

Başını salladı. "Ona sevgilim de."

Kelsey: *Hey, koca adam. Selam, sevgilim. Şu anda senin büyük sikini düşünüyorum.*

"Evet, ne kadar büyük olduğunu söyle," dedi Lottie.

Kelsey: *Senin kocaman, kalın, büyük, ağır, damarlı sikini.*

"Tanrım, damarlı siklere bayılırım. Huxley'ninkini bir de sert ve gerginken görmelisin. Bazen serbest kalmak istediğinde aşağı yukarı sallanmasını izlemek hoşuma gidiyor."

Kelsey: *Evine döndüğümüzde, yüzüne oturmak istiyorum, ama aynı zamanda taşaklarının gözlerimde olmasını ve kıcını titreştirmek istiyorum.*

"Evet ve ona dilini nasıl sevdiğini söyle."

Kelsey: *Ben de senin dilini ve beni yalamasını seviyorum.*

"Çok seksi," dedi Lottie omzumun üzerinden.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hı-hııı. Gönder tuşuna bas."

Memnun bir şekilde mavi oka bastım ve telefonumu göğsüme bastırdım. "Bu gece yüzümde erkek toplanıyla uyuyacağım."

Lottie omuzlarıma sarıldı. "Ne şanslı bir kız."

JP

Huxley yarın yayınlanması gereken makaleyi okurken "Bu ne lan," diye kütkredi. Nasıl becerdiyse, hayatımızdaki sihirbaz Karla makalenin bir kopyasını ele geçirmeyi başardı ve son on dakikamızı makaleyi tekrar tekrar okuyarak geçirdik.

Midemin bulandığını söylemek hafif kalırdı. Bunun kötü

olduğunu söylediğimde, gerçekten ciddiydim. Hiçbir şekilde gurur verici bir makale değildi. Benim ve sarhoş kıçım için gurur verici değildi – beni sarhoşken cinsel taciz sınırında e-postalar gönderen zampara bir ahmak olarak resmediyordu. Kelsey'i de sadaka peşinde koşan bir servet avcısı olarak resmediyordu.

Beklediğimden de kötüydü.

Kollarımı sıvayıp Huxley'in ofisinde volta atmaya ve lanet güvercinlere bunu düzeltmeleri için dua etmeye başladım. Hayatım boyunca iyi bir insan oldum. Çok para bağışladım, zamanımı gönüllü olarak harcadım, bana iyi bir karma kazandıracak bazı gerçek, hayat değiştiren şeyler yaptım. Bu yüzden evrenden bana sağlam, iyi huylu bir karma göndermesini istiyordum.

Huxley bana döndü. "Aklından ne geçiyordu?"

"Düşünmüyordum," diye bağırdım ona. "Sarhoştum ve çaresizdim. Kalbim kırıktı. San Francisco'daki o iki haftanın nasıl geçtiğini bilmiyorsun. Benim yüzüme bile bakmazken onun başka biriyle çıktığını görmek – kahretsin, adamım, beni canlı canlı yedi."

"Yani gidip bir sürü kadına seninle çıkmak isteyip istemediklerini soran kaba bir e-posta mı gönderdin?"

"Dave Toney'e hamile bir nişanlın olduğunu söyledin. Her zaman akıllıca kararlar veremiyoruz," diye bağırdım.

"Hey," dedi Breaker aramıza girerek. "Karla makaleyi yazan muhabirle birlikte çalışıyor. Görünüşe göre web sitesinin parası ödenebilir, yani bu konuda endişelenmemize bile gerek kalmayabilir."

Huxley saçını çekerken "Siktir," diye bağırdı. "Düşünümünden önceki gece ihtiyacım olan şey bu değil."

"Sence benim buna ihtiyacım var mı?" Göğsümü işaret ederek sordum. "Kahrolası mutluluğum olacaklara bağlı. Ne olursa olsun, Lottie yarın seninle evlenecek ama Kelsey, eğer bu ortaya çıkarsa yüzüme bile bakmayabilir."

Huxley, "Hak etmiş olursun," dedi.

"Hey," diye bağırdı Breaker, dikkatimizi çekerek. Öfkeli gözlerle Huxley'e baktı, "Lottie'yle olan o saçmalık konusunda fena çuvallamıştın. Şirketin itibarı yerle bir olma riskiyle karşı karşıyaydı ve biz senin yanında durup sana yardım ettik. Kimsenin zarar görmediğinden emin olmak için ihtiyacın olan her şeyi yaptık. Bu yüzden kardeşine sırtını dönme. O haklı, neler yaşadığına dair hiçbir fikrin yok. Babamın vefatından sonra hayatına ilk defa birinin girmesine izin verdiğinden bahsetmiyorum bile. Ona nasıl hissettiğini sormalısın, daha kötü hissetmesine neden olmamalısın."

Huxley bana baktı ve omuzları çökerek şöyle dedi: "Kahretsin, haklısın. Kahretsin, özür dilerim." Kaşlarını ovuşturdu. "Sen iyi misin?"

"Hayır." Başımı salladım. "İyi değilim. Çok korkuyorum. Onu kaybedemem dostum. Kaybedemem."

"Şuna ne dersin? Geç oluyor, neden ona neler olduğunu açıklamıyorsun, bir adım önde ol ve ona makaleyi yok ettiğini söyle? Böylece ona karşı dürüst olursun ve aranızı bozabilecek olası bir tartışmayı da engellemiş olursun," dedi Breaker.

Huxley başını salladı. "Bu muhtemelen akıllıca olur. Hazırlıksız yakalanmak onunla bu konuşmayı yapmaktan daha kötü."

"Muhtemelen haklısın. Onu evime götürmeli, oturtmalı ve dürüst bir konuşma yapmalıyım." Telefonum bir mesajla bip sesi çıkardı. Ekranı baktığımda Kelsey'den geldiğini gördüm. "Az önce mesaj attı. Belki de gitmeye hazırdır."

Mesajı açıp okudum.

Kelsey: Selam sevgilim. Şu anda senin koca sikini düşünüyorum. Kocaman, kalın, dolgun, iri, ağır, damarlı sikini. Evine döndüğümüzde, yüzüne oturtmak istiyorum, ama aynı zamanda taşaklarını gözlerimde istiyorum ve poponu titretmek istiyorum. Dilini ve beni yalamasını seviyorum.

Ne?

"Ne oldu?" diye sordu Breaker.

"Sen onları terk etmeden önce kızlar ne yapıyordu?" diye sordum Huxley'e.

"Biraz daha şampanya alıyorduk," dedi kafası karışmış bir şekilde. "Neden?"

"Çünkü Kelsey'nin bana gönderdiği mesaja bakılırsa, tamamen sarhoş olduğunu neredeyse garanti edebilirim."

"Siktir," dedi Huxley.

Evet... Siktir doğru kelimeydi. Bu gece onunla yapmaya çalışacağım her türlü konuşmanın kesinlikle anlamsız olacağını neredeyse garanti edebilirdim.

KELSEY

JP'nin ön kapıyı açmasını beklerken, "Çok yakışıklısın," dedim. "Yani, gerçekten yakışıklı. En yakışıklısı."

Omzunun üzerinden bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar içtin?"

"Çok." Kollarımı havaya kaldırdı. "Ve senin için eğlenceli bir gerçeğim var, JP."

Kapısını açıp, elimi tutarak ve beni evine götürdü.

"Senin eğlenceli gerçeğin ne?" diye sordu, ön kapısını yeniden kilitleyerek. "İçtiğim zaman vücuduma bir şeyler oluyor," diye eğilerek fısıldadım. "Gerçekten azıyorum."

Gözleri açıldı ve öksürmeye başladı. Sırtına sağlam bir şaplak attım ve sonra... Elbisemin fermuarını açtım ve yere düşmesine izin verdim. O daha bir şey söyleyemeden askısız sutyenimin kaplarını kavrayıp aşağı doğru çevirdim ve göğüslerimi ona gösterdim.

"Kelsey-"

Bitirmesine fırsat vermeden başının arkasını kavrayıp burnunu tam göğüslerimin arasına gömdüm. Biraz sallandım ve sonra onu çektim.

Saçları dağılmıştı.

Vücudu kaskatıydı.

Ve yüzünde hiç gülümseme yoktu. Bundan hoşlanmadı mı? "Kelsey-"

"Bekle... o motoru sevmedin mi? Lottie, Huxley'nin sevdiğini söyledi. Aileden gelen bir şey olduğunu düşündüm. O kış döndürmeyi sevmediği için sen de mi kış döndürmeyi sevmiyorsun?"

Saçını tuttu. "Kış döndürme nedir?"

İşaret parmağımla dönme hareketi yapıp gökyüzüne doğru fırlattım. "Tam kışa doğru."

Yüzü düştü. "Siz ikiniz ne hakkında konuştunuz?"

Göğüslerim hâlâ dışarıda, etrafından dolaşıp merdivenlerine gittim. Merdivenlere uzanıp bacaklarımı açtım. "Gel ve onu al. Senin için hazır. Olgun ve hazır."

"Kelsey, bebeğim, belki de yatmaya hazırlanmalıyız."

Dirseklerimin üzerinde doğruldum, "Ah, beni yatak odasına çekmeye çalışıyorsun. Seni görüyorum, Cane. Seni görüyorum. Tabii, hadi 'yatmaya hazırlanalım'." Havaya tınak işareti yaptım.

Bana elini uzattı, merdivenlerden çıkarken elini tuttum. Elimi siyah merdiven korkuluğunun üzerinde gezdirdim. Pürüzsüz, cilalı yüzeyin tadını çıkardım ve beni odasına götürmesine izin verdim. Ama yatakta durmadı. Onun yerine beni lavaboya götürdü ve diş fırçama takmama yardım etti.

"Ağz kokum olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordum.

Başını salladı. "Hayır bebeğim, bu sadece rutin bir şey. Ve senin rutini ne kadar sevdiğini biliyorum."

Diş fırçama elime alıp ona dik dik baktım ve, "Tanrım, hakkımda bunu bilmen beni tahrik ediyor," dedim.

"Şu anda her şey seni tahrik ediyor gibi görünüyor."

"Bana ayak tınaklarını göster, bahse girerim hemen şimdi burada boşalırsın."

"Vay canına, o şampanya seni gerçekten etkilemiş."

"Şampanyaya bayılırım. Sen sevmez misin?"

"Neden sadece dişlerini fırçalamaya odaklanmıyorsun? Üstünü değiştirmen için sana bir gömlek getireyim."

"Zahmet etme, çıplak uyumak istiyorum."

Âdemelmasının titrediğini gördüm. "Emin misin? Benim gömleklerimden birini giyebilirsiniz."

Başımı salladım. "Çıplak, yoksa çılgılık atarım."

"Çılgılık atmanı istemeyiz-"

"Sadece senin adın olduğunda isteriz, değil mi... *Jonah*?" Kaşlarımı oynattım ve o da derin bir iç çekti.

Sonraki birkaç dakikayı "yatmaya hazırlanmak", yani vücutlarımızı gerçekleştirmek üzere olan sihre hazırlamak için harcadık ve işim bittiğinde, onu boxerıyla ayakta durmuş, telefonuna bakarken bularak yatak odasına girdim. Kendi tenimden başka hiçbir şey giymeden, kapı çerçevesini tuttum ve "Yee-huu, bak kim yatmaya hazır?" dedim. Ona parmaklarımı oynattım.

Telefonunu bırakıp bana doğru döndü. Gözlerinin beni canlı canlı yemesini izledim. *Doğru, al bakalım koca oğlan*. Bir ayağımı diğerinin önüne attım ve onu ihtiyaçtan çılgına çevirdiğini bildiğim seksi bir şekilde ona doğru ilerledim.

Ona ulaştığımda "Tebrikler," dedim ve ellerimi göğsüne koydum.

"Ne için tebrikler?" diye sordu.

"Bu kadar büyük bir aleti büyüttüğün için." Kasıklarımı avuçladım, roketine hazırdım ancak bir salyangozla karşılaştım. Başımı kaldırıp ona baktım. "Neden sert değilsin?"

"Dinle Kelsey, bence yatağa gitmeliyiz, tamam mı? Uzun bir gece oldu ve yarın büyük bir gün olacak."

Bir adım geri çekildim. "Hayır, değilsin, sert değilsin. Beni çekici bulmuyor musun?"

"Bebegim, bunun doğru olmadığını biliyorsun. Vücudunu çok sevdiğimi biliyorsun. Senin tanıdığım en seksi kadın olduğunu düşündüğümü biliyorsun. Senden deli gibi hoşlandığımı biliyorsun."

"Ama sert değilsin." Tekrar geri çekildim. "Flört ettiğim için mi? Hoşuna gitmiyor mu?"

"Kelsey, hadi yatağa gidelim ve yorganın altına girelim. Çok içmişsin."

"Tanrım, seni kapatmışım." Giymemi istediği gömleğin katlanmış olduğu şifonyerine koşana kadar biraz daha geri çekildim. Utanç beni tüketirken bir tür kalkan bulmaya çalışarak hızla vücuduma geçirdim.

"Hayır, hiç de öyle değil." Sinirli bir nefes vererek saçlarını kavradı. "Sadece yatağa gidebilir miyiz?"

Artan utancım beni yatağının diğer ucuna doğru iterken gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyordum. Durakladım ve sessizce sordum: "Yatağını paylaşmamı ister misin? Huxley ve Lottielere gidebilirim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdandı ve sonra bana yaklaştı. Elimi tutarak parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük kondurdu. "Seni yatağımda istiyorum."

"Ama beni istemiyorsun..." dedim yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı süzülürken. Çabucak sildim. "Çok sert çıktım. Muhtemelen seni korkutacak şeyler söyledim. Ben sandığın gibi bir kız değilim, böyle düşünüyorsun, değil mi? İşte bu yüzden hep vanilyayım, bu yüzden normalde yapmadığım şeyleri yapmak için kutumun dışına çıkmıyorum."

"Bebğim, dur."

Başımı salladım ve elimi çektim. "Anlıyorum JP. Bu gece söylediklerim hoşuna gitmedi." Yorganın altına girdim. "Biraz uyumalıyım."

Yatağın yanında durmuş bana baktı, saçlarını çekiştirdi. Bir şeyler söylemek istediğini, dilinin ucunda bir şeyler olduğunu görebiliyordum ama aklından geçenleri bana söylemek yerine arkasını dönüp yatağın kendi tarafına gitti.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Neredeyse duyduklarının hoşuna gittiğini söylemesini bekliyordum ama... Bilmiyorum, aklında bir şey vardı. Ama

bunun yerine ışıkları kapattı ve benimle birlikte yorganın altına girdi.

Ama olan en kötü şey, reddetmesinden daha kötüsü, uykuya daldığımda bana sarılmıyor olmasıydı. Yatağın kendi tarafında, benden olabildiğince uzakta olmasıydı.

JP

Breaker'ın evine girerken, "Hassiktir, kusacağım," dedim.

Saat beşte bir telefonla beni uyandırdı ve en kısa zamanda evine gelmemi istedi. Yataktan fırladım, üzerine bir şeyler giydim ve hemen onun evine gittim.

Ben gittiğimde Kelsey hâlâ uyuyordu. Neyse ki telefon onu uyandırmamıştı.

Dün gece tam bir işkenceydi ve şu anda hâlâ midem bulanıyordu. Tek istediğim kendine güvenen kızımı yatağına götürmek, yapmak istediği her şeyi yapmaktı ama yapamayacağımı biliyordum, hele de o iftira dolu makalenin tehdidi başımın üzerindeydi. Bu sadece doğru gelmiyordu, aynı zamanda endişeden o kadar midem bulanıyordu ki aletimi kaldırmaya çalışmak imkânsız görünüyordu. Bu, Kelsey bana doğru yürürken kanıtlanmıştı, o kadar seksiydi ki hiçbir şey giymemişti ve bende en ufak bir heyecan bile yoktu. Ve yüzündeki acı. Hay sikeyim. Özellikle bundan nefret ediyordum.

"Neler oluyor?" diye sordum Breaker'a. "Huxley burada mı?"

İkimiz de girişteki ofisine doğru yürürken başını salladı. "Onu bu saçmalıklarla rahatsız edeceğimi düşünmemiştim. Düşünü var, ben de ona halledildiğini söyledim."

"Oldu mu? Halledildi mi yani?"

Masasına otururken başını sallıyor. "Makale şu anda askıda, kararımızı bekliyor."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyordum; şantaj. "Ne istiyorlar?" diye sorarken içimde yakıcı bir öfke püskürüyordu.

"İşin iyi yanı, onlara e-postanı gönderen kişi dedikodu sitesiyle bir gizlilik anlaşması imzalamış, yani hikâyeyi başka kimseye satamazlar. Yani onlar yayınlamazsa, başka bir siteye götüremez."

"Bunun için şükürler olsun. Tabii o gizlilik anlaşmasını imzalaması için ona para verdiklerine eminim."

Breaker başını salladı.

"Ve bunu, tıklamalar için internet sitesi gelirinde kaybedeceklerinin üstünde bir miktarla istiyorlar, değil mi?"

"İki milyon istiyorlar."

"Hay sikeyim," diye kükredim ayağa kalkarken. "Bu resmen haraç."

"Taylor'ı görevlendirdim. Bu yüzden şu anda beklemede. Onlar tabii ki bunu haraç olarak görmüyorlar, bizim gelirlerinin bir parçasını satın almamız olarak görüyorlar."

"Saçmalık," diye bağırdım. "Bana bu haberden iki milyon dolar gelir elde edeceklerini kanıtlayan rakamları göster."

"Biliyorum ama dostum, bu bankada çok büyük bir fark yaratmayacak bir miktar. Rakamlara baktım. Bir manevra yaparak hasar kontrol ücretini kimsenin bilmeyeceği bir şekilde kayıtlara geçirebilir ve bunun için vergi indirimi alabiliriz. Bunu bir bağış olarak görmeleri için onları ikna etmeye çalışıyoruz."

"Yalan söylüyorsun."

"Ben de bu yüzden seninle konuşmak istedim. Tutkulu olduğumuz bir şeyi tanıtmak için internet sitelerinin reklam alanının bir kısmını kullanacaklarını söylediler, böylece bu onların tarafında bir bağış gibi görünecek."

"Ne kadar berbat bir durum. Ne yani, internet sitelerinde neyi tanıtmak istediğimizi mi soruyorlar?"

"Evet ve bizim adımızı da koymayı teklif ettiler."

“Şiktir et,” diye bağırdım. “Cane Enterprises’i hiçbir şeye almayacaklar.”

“Dostum, kızgın olduğunu biliyorum ama içinde bulunduğumuz durumu göz önünde bulundurursak –ve bu ortaya çıkarsa Kelsey’i yaşayacağı utançtan kurtarmak istiyorsak– anlaşmayı kabul etmek akıllıca olur. Ve bir hayır kurumuna, rastgele bir yere... ah, hey, onlara tanıtımları için güvercin hayır kurumunu ver. Üzerinde bizim adımız yazmaz ama bunu kayıtlara geçirebiliriz ve eminim internet sitelerinde isteyecekleri son şey güvercinlerle ilgili sponsorlu bir reklamdır.”

Durakladım, güvercinleri ve bunun aslında ne kadar komik olacağını düşündükçe öfkem biraz azaldı. Çenemi kavradım, parmaklarım sabah kaşınan yere sürtündü. “Biliyorum, reklam için alabileceğimiz gerçekten kötü görünen güvercinler var.”

Breaker güldü. “Onlar için iyi bir görünüm değil ama sonunda her şey yoluna giriyor.”

“İki hafta boyunca ön reklam alanına ve reklamın nasıl görüneceği konusunda son söze ihtiyacım var.”

“Taylor bunu çoktan halletti.”

“Tamam.” Başımı salladım ve tekrar sandalyeye oturdum. “Yap şu işi. Bu kâbusu üzerimden kaldır.”

Breaker bir mesaj attı ve işi bittiğinde telefonunu masasına bırakıp sandalyesinde arkasına yaslandı. “Lanet olsun dostum, bir dahaki sefere beni dinler misin? Senden daha genç olabilirim ama oldukça akıllıyım. Rehberindeki rastgele kızlara e-posta göndermek hiç de iyi bir fikir değil.”

“Evet, umarım o günler geride kalmıştır.”

“Sanırım Kelsey’nin sarhoş hâlini göz önüne alırsak, onunla konuşmadın?”

“Hayır, sonra şu sevimli baştan çıkarma şeyini denedi... kahretsin. Onu bu kadar açık görmek ve bir şeyler denemek istemesi hoşuma gitti ama ben katılamadım. Vicdanen onu beceremezdim. Yıkılmıştı hatta ağladı.” Midem rahatsız edici bir şekilde burkuldu. “İki saatten fazla uyuduğumu sanmıyorum.”

"Pekâlâ, bu iş halledildi. Belki eve dönerken en sevdiği kahveciye uğrar ve gönlünü alırsın. Çünkü kardeşimiz evleniyor ve biz de zihinsel olarak onun yanında olmak istiyoruz."

"Biliyorum." Ayağa kalktım ve yumruğumu kardeşime doğru uzattım. "Bu konuda öncülük ettiğin için teşekkürler. Benim için anlamı çok büyük"

"Aile bunun için var dostum ve dün gece söylediklerimde ciddiye. Senin adına gerçekten çok mutluyum. Babamı kaybetmenin senin için Hux ve benden daha zor olduğunu biliyorum ve seni orada görmek, kendini sevgiye açman... Senin adına gerçekten mutluyum. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim. "Tamam, lanet olsun... Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Sevgilimi sevgiye boğma zamanı. Bir saat sonra benim evimde buluşalım mı?" diye sordum telefonumu kontrol ederek.

"Evet. Huxley neden bu kadar erken gelmemizi istiyor anlamıyorum ama *ediyorum* 'dan önce kardeşleriyle vakit geçirmeyi planlıyor. Sanırım programda basketbol da var."

"Antrenman yapıyorum." Ofisinin kapısına doğru ilerlerken Breaker'ı işaret ettim. "Dikkat et."

"En ufak bir endişem bile yok. Son oynadığımızdan bu yana geçen kısa süre içinde beni yenebilecek kadar gelişmene imkân yok."

"Ne kadar az inancın var. Birazdan görüşürüz." Kapısının pervazına dokunup çıktım. Kız arkadaşım için bir kahve almam gerekiyordu ve umarım onu yoluna göndermeden önce hızlı bir orgazm yaşatabilirdim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

KELSEY

Yatakta doğrulduğumda boğazımın tamamen kuruduğunu hissediyordum.

Soğuk, boş yatak.

Komodine doğru eğilip ışığı açtım, karanlık odayı mükemmel bir şekilde aydınlattı. Etrafa bakındım ama JP'den hiçbir iz göremedim. Telefonu komodinın üzerinde değildi

Burada uyumuş muydu?

Keşke çok fazla şampanya içip kendinden geçebilen ve bir önceki gecedен tek bir şey bile hatırlamayan biri olsaydım.

Ne yazık ki ben öyle biri değildim.

Ben genellikle akşamdan kalmalığın pişmanlıkla birleştiği kızdım.

Ve şu anda hissettiğim de buydu. Muazzam bir pişmanlık.

Davranış şeklimden pişmandım. Söylediklerimden. Dün gece onun için çekici olmaktan başka bir şey olmadığı açıkken kendimi JP'nin üzerine atmıştım. Ve sanki onu gerçekten tiksindirmişim gibi kendini kapatmıştı. Dün gece bana sarılmamıştı bile. Bu sabah burada olmamasına şaşmamalıydı.

İşleri çok ileri götürmüştüm.

Yorganı üzerinden atıp banyoya doğru yürüdüm. Bir not aradım, belki geçmişte yaptığı gibi benim için bıraktığı bir fincan kahve.

Hiçbir şey bulamadım.

Merdivenlerden inip mutfığa doğru ilerlerken endişe beni tüketti.

Hiçbir şey yoktu.

Belki bana mesaj atmıştı.

Merdivenleri geri çıktım -başım ağrımadığı için şükrediyordum, sadece ciddi bir ağız kuruluğu vakası yaşıyordum- ve tekrar yatak odasına ulaştığımda telefonumda mesaj olup olmadığını kontrol ettim.

Hiçbir şey yoktu.

Kafamda en kötü senaryo oynarken bir kez daha o talihsiz utanç beni tüketti.

Dün gece JP'yi kapatmıştım. Her ne kadar rahat Kelsey'den hoşlandığını söylese de sarhoş Kelsey'nin çekici gelmediğini düşündüm. *Öyle olsun.*

Hissettiğim bu boşluğun Edwin'in o gece Genesis'le ayrıldığı zamana çok benzemesinden kesinlikle nefret ediyordum. O çarpıcı, zeki ve sevimliydi. Benim gibi nevroitik ve gergin değildi. Dürüst olalım, JP de önce onu seçmişti. JP için hissettiklerimin onda birini Edwin için hissetmemiş olsam da çekip gitmesi yine de canımı yakmıştı. Peki, JP de aynısını yaparsa ne hissederdim?

Yıkılmış.

Ama neden Huxley ve Lottie'nin düğün gününde? Beni uzun zamandır beklediğini söylemişti, bu yüzden zamparalığın son kullanma tarihine geldiğimi bilmek berbat bir duyuydu. Beni kolayca yüzüstü mü bırakmıştı? Kahretsin. Bu yanlış görünüyordu. Ya da belki... doğru?

Bu döngüsel tartışmalarla ne yapıyorum ben?

Her iki durumda da şu an burada değildi.

Ne zaman döneceğinden emin değildim ama kesin olan bir şey vardı ki o da burada olamayacağımdı.

Bazı eşyalarımı sakladığım şifonyere gidip bir çift spor ayakkabı çıkardım. Gömleğimi değiştirmeye zahmet etme-

dim. Hızlıca dişlerimi fırçaladım, saçlarımı at kuyruğu yaptım ve sandaletlerimi giydim.

Telefon elimde, merdivenlerden girişe doğru yürüdüm ve tam kapıyı açarken JP'nin, "Nereye gidiyorsun?" diye sorduşunu duydum.

Olduğum yerde donup kaldım, sesin geldiği yere, mutfaka doğru döndüm ve ona elimden geldiğince gülümsedim. "Lottie'ye gidiyorum. Gelin işleri." Garip olduğum için ona el salladım. "Evet, herkese mutlu düğün günleri."

Kaşları çatıldı. "Öylece çekip gidecek misin? Veda öpücüğü yok mu?" Elinde hazır kahve fincanıyla bana doğru yürüdü.

"Oh, evet, öpücük, doğru." Onunla yarı yolda buluştum, ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve sonra çenesini öptüm. "Tamam, mihrapta görüşürüz." Gözlerim büyüdü. "Bizim mihrabımızda değil, düğün mihrabında, aramızda değil, Lottie ve Huxley arasında olacak olan düğünde." Kapıya doğru geri çekildim. "Yani, evet, sonra görüşürüz."

"Kelsey, bekle bir saniye."

"Gerçekten gitmem gerek," dedim ona. "Lottie'nin yardıma ihtiyacı var. Bir sivilcesi var." Başımı salladım. "Evet, sivilce. Düğünden önce sivilceyi yatıştırmak için yardıma ihtiyacı var ve sivilcelere fısıldayan biri varsa o da benim. Ama sivilceyi yatıştırmak zaman alır ve şu anda zamanımız kısıtlı."

Kaşları eskisinden daha da birbirine yaklaştı ve ben ön kapıya doğru ilerlerken o da beni takip etmeye devam etti. "En azından seni caddenin karşısına geçirmeme izin ver."

"Ah, sorun değil. Seni rahatsız etmek istemem."

"Beni rahatsız etmiyorsun, bebeğim." Bana yetişt, elimi avucunun içine aldı ve parmaklarımı birleştirdi. Avucunun benimkiyle birleştğini hissetmek neredeyse duygularım üzerindeki ince kavrayışımın kaymasına neden oldu. Beni kendine doğru çekti ve başımın üstünü öptü. "Nasıl uyudun?" diye sordu Lottie ve Huxleylere doğru yol alırken.

"İyiymi," diye cevap verdim, kendimi çok garip, çok rahat-

sız hissediyordum. Aramızda dev bir fil vardı ve kenetlenmiş ellerimizin üzerine oturmuş, beni aşağı çekiyordu.

"Sadece iyi mi?"

"Evet, iyiyim." Caddenin karşısına geçtik ve bana neyim olduğunu sormasın diye sohbetin akışını sağlamak için konuşmaya devam ettim çünkü bunun geleceğini hissedebiliyordum. "Bugünkü planların için heyecanlı mısın? Sanırım basketbol oynayacaksın, berberde özel bir tıraş seansı ve yüz bakımı yapacaksın ve sanırım bir çeşit barbekü ziyafeti çekeceksin. Lottie bana açıklarken çok abartılı gelmişti."

"Bir sürü şey oluyor. Evlenmeden önce bizimle bazı şeyler planlamak istedi." Ön kapıya vardığımızda kahveyi bana uzattı. "Bunu senin için aldım. En sevdiğin vanilyalı latte."

"Ah." Fincanı aldım. "Teşekkür ederim. Çok nazıksın. Bana kahve almak için mi dışarı çıktın?"

"Hayır, dışarıdaydım ve uğrayayım dedim."

Sabahın köründe neden dışarıdaydı? *O konuya girme bile, Kelsey. Aklın başında değil. Bu sana yarardan çok zarar getirir.*

"Peki, teşekkür ederim." Neyse ki tam kapıyı çalacakken Huxley belirdi.

"Hey," dedi, aramıza bakarak JP'nin gözleriyle karşılaştığında bir tür konuşma yaptılar. JP başını salladığında, Huxley boğazını temizleyerek kenara çekildi. "Lottie üst katta."

"Evet. Gelin kontrolü," dedim JP'nin elini bırakıp Huxley'nin yanından geçmeye çalışırken.

"Kelsey," dedi JP ben daha fazla uzaklaşmadan.

"Hmm?" dedim omzumun üzerinden bakarak. "Hoşça kal diyecek misin?"

"Ah, evet, üzgünüm. Beynimde sivilceler var." Bir kez daha çenesine bir öpücük kondurdum ama ben uzaklaşırken kolunu belime doladı ve beni göğsüne yaklaştırdı. Çenemi yukarı kaldırdı ve ağzını ağızıma bastırdı.

Sıcaktı.

Bağımlılık yapıcıydı.

İnsanı derinden sarsan, heyecan verici bir öpücük. Şefkati, nazik ama rahatlatıcı bir kucaklama gibi içime işledi ve duygularımın bir kez daha yükselmesine neden oldu.

Beni bıraktığında, geri çekilirken kendimi tuttum.

Ama evin içine girdiğimde, kapı arkamdan kapandığında, göz yaşlarımın yüzümden aşağı aktığını hissediyordum.

Bana neler oluyordu böyle?

Neden bu kadar duygusaldım?

Çünkü utanıyorsun. Çünkü sonunda her zaman istediğin bir şeye sahipsin ve dün gece yaptıklarından emin olamıyorsun.

Güvensizlikler içeri sızıyor ve kalbimi ele geçiriyordu.

O seni istemedi.

Vücudunu istemedi.

Sana sarılmadı.

Seninle hiçbir şey yapmak istemedi.

Ve bu sabah beni öpmesine rağmen, bir şeyler ters geliyordu. Bir şeyler doğru gelmiyordu. Onu kaybetme fikri beni çok duygulandırıyor.

Çünkü hayatımda ilk kez dürüstçe aşık olduğumu söyleyebilirdim. Bir erkeğe umutsuzca ve çaresizce aşıktım ve onun da beni sevmeyebileceğinden korkuyordum.

Ama şimdi bunun, bu endişelerin zamanı değildi. Lottie evleniyor, bu da onun yanında olmam gerektiği anlamına geliyordu. Bugün onun günüydü. Duygularımı bir kenara itmeli, mutlu bir yüz ifadesi takınmalı ve ona odaklanmalıyım. Kim bilir, belki gerçekten de sivilcesi için yardıma ihtiyacı vardı.

Yanaklarımı sildim, birkaç derin nefes aldım ve sonra merdivenlerden yatak odasına doğru yürüdüm. Gelini güne hazırlama vakti geldi.

"İnsanlar bunu görebilir mi sence?" Lottie aynaya bakarak sordu.

Makyaj sanatçımız Meredith, "Kapatıcımız sayesinde kimsenin haberi olmayacak," diyerek Lottie'ye güven verdi.

Endişelenmesi gereken bir sivilce değil, daha ziyade bir morluktu. Görünüşe göre Huxley kendisine ait olanı bir kez daha yüzüksüz sahiplenmek istemişti. Ve bunu muhteşem bir şekilde yapmıştı, tam boynunun ortasına.

Ne yazık ki benim ve kırılgan durumum için, kız kardeşimi boynunda bir morlukla evlenmek üzereyken görmek sadece mevcut durumumu düşünmeme neden oldu. Bu da tabii ki kız kardeşimin banyosunda zihinsel bir çöküş yaşamama yol açtı. Gözlerim şiş bir şekilde dışarı çıktığımda Lottie bana sorunun ne olduğunu sordu, ona tuvaletten bacağıma giren krampın ve neredeyse acı içinde kıvranarak yere düşmeme neden olduğunu söyledim. Bana Huxley'ye de geçen gece onun içinde gidip gelirken kramp girdiğini ve çok kötü olduğunu, penisinin büzüştüğünü söyledi. Bunu duyduktan sonra Huxley'e aynı gözle bakabileceğimden emin değildim.

Ama o zamandan beri kendimi besleyecek, vücudumu yıkayacak ve hatta Lottie'nin evliliği için ne kadar heyecanlı olduğum hakkında konuşacak kadar kendime hâkim olabilirdim. Harikaydı.

"Dün gecenin nasıl geçtiğini bana hiç anlatmadın. Mesajından bir şeyler kazandın mı?" diye sordu Lottie.

Harikaydı.

"Pek sayılmaz," dedim, kız kardeşime yalan söyleyemeyeceğimi, beni hemen anlayacağını bilerek. "Çok sarhoştum."

Bu kadarla kalsın, basit.

"O kadar da sarhoş değildin. Benden korktun mu? Döndürmene gerek yoktu. Seni döndüren o muydu?"

Dün geceki dönüşten bahsetmemin imkânı yoktu.

"Hayır, sadece... olmadı," dedim bacaklarımı çaprazlayarak.

Kaşlarını çattı. "Ne demek olmadı?"

Meredith'in, Huxley'nin evine gelen herkese imzalattığı Gizlilik Sözleşmesi'ni imzalamasını umarak, "Yani... havasında değildi," dedim.

"Havasında değil miydi?" diye sordu Lottie, Meredith morluğa kapatıcı sürerken. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, havasında değildi. Bu konuyu kapatabilir miyiz? Çünkü bu konuda duygusal hissediyorum ve senin düğün gününde duygusal olmak istemiyorum. Mutlu ve eğlenceli olması gerekiyor, depresif değil."

"Evet ama kendini gülümsemeye zorlamayı istemiyorum. Bunu konuşmamız gerek."

"Selam?" Ellie girişten seslendi. Harika. "Neredesiniz çocuklar?"

"Üst kattaki yatak odasında," diye seslendi Lottie.

"Bunu onun yanında konuşmasak olmaz mı? Ben gerçekten... Çok utaniyorum. Dün gece tam bir felaketti ve bunu düşündükçe daha çok kıvrılıp ağlamak istiyorum. İnan bana, çok duygusalım ve hazırlanırken bunu istemezsin." Gözlerim doldu.

Lottie bana elini uzattı, ben de tuttum. "Ama canın yanıyor ve şu anda canının yanmasına izin veremem. Her şeyi içine atarsan bugün nasıl eğlenebilirsin ki?"

Ellie o anda kapıdan içeri girdi, bir elinde bir kutu unlu mamul, diğerinde elbise çantası vardı. "Geciktiğim için üzgünüm, bebek huysuzlanıyordu ve ben de öyle biri olmaktan nefret ediyorum ama gitmeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim." Önce beni, sonra Lottie'yi, sonra tekrar beni inceledi ve yüzünü buruşturdu. "Ah, sana söylemiş. Sen nasılsın?"

Bana söyledi mi?

Neyi söyledi?

Oturduğum yerde doğruldum, Lottie de öyle, koruyucu abla içgüdüleri devreye girmişti. "Ona neyi söyledi?" diye sordu.

Ellie bir kez daha aramıza bakarken yüzündeki tüm renk kayboldu. "Bu da neydi?" Birkaç kez göz kırptı.

Lottie Meredith'e dönerek, "Çok özür dilerim ama bize biraz izin verir misiniz?" diye sordu.

"Sorun değil, çocukları kontrol etmem için bana bir fırsat verir."

Meredith kapıyı arkasından kapatarak çıktı ve Lottie kol-tuğunda dönerek, "Neden bahsediyorsun, Ellie?" diye sordu.

Ellie şimdi ellerini birbirine kenetlemiş, dudaklarının kenarını çiğnerken kaçacak ya da kusacakmış gibi görünüyordu. "Yani, önemli bir şey değil. Sadece sen üzgün görünüyordun, ben de varsaymamam gereken bir şeyi varsaydım. Neden söylediklerimi görmezden gelip biraz çörek yemiyoruz? Ahudu-du dolgulu olanlardan aldım."

Elimden geldiğince düzgün bir şekilde konuşarak, "Ellie, şu anda sınırda duygusal bir deliyim. Neden bahsettiğini bilmem gerek yoksa yanabilirim. Lütfen, söyle bana."

İç geçirdi ve, "Ben ve koca ağzım," diye mırıldandı. Telefonunu eline aldı ve bir yandan telefonunu karıştırırken bir yandan da şöyle dedi: "Bunu bilmemin tek nedeni Dave'in bana bundan bahsetmiş olması ve kendimi bu sabah olabileceklere hazırlıyor olmam. Ama görünüşe göre, ne zaman olduğunu bilmiyorum ama, JP bir grup kadına e-posta göndermiş ve düğünde ona eşlik etmelerini istemiş."

"Ne?" diye sordum.

Ellie bana telefonunu uzattı. JP'nin gönderdiği bir e-postanın ekran görüntüsü belirdi.

"Ne yazıyor?" diye sordu Lottie.

"*Hey hanımlar! Koca sikli ihtiyardan e-posta gönderiyorum çünkü, bilirsiniz... Kocaman bir penisim var,*" Daha fazla okuyamadığım için yarım bıraktım, bu yüzden Lottie telefonu alıp benim için bitirdi.

"*Yani bu e-posta da ona uygun olmalı. Olay şu. Hux, Lulu Lemon'la evleniyor.*"

Kafasını kaldırdı. "Hey, neden bana Lulu Lemon diyor?"

"Endişelendiğin şey bu mu?" Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülürken sordum. Ellie hemen bana bir mendil uzattı.

"Haklısın. E-posta daha önemli." Lottie boğazını temizledi. *"Ve bana bir partnere ihtiyacım olduğunu söylediler. Bana koridorda eşlik edecek istekli bir eş arıyorum. Tüm masraflar ödenecek. Zevk vaatleri var. İlgileniyorsanız, bana ulaşın. Hâlâ prezervatif kullanıyorum. Hoşça kalın. JP."* Orosu çocuğu!"

"Bekle, hala prezervatif kullandığını mı söylemiş? Bunu neden söylesin ki?" diye sordum.

"Çünkü seks arıyor," dedi Lottie ve telefonu Ellie'ye geri verdi. "Bu e-posta ne zaman gönderilmiş?"

Ellie omuz silkti. "Bilmiyorum. Dün gece Dave'den duydum ve sonra bebeğin bana ihtiyacı oldu."

"Ekran görüntüsünde yazıyor mu?" diye sordum, boğazım o kadar gergin ki kelimeler dilimden dökülmek için zorlanıyor.

Ellie telefona baktı ve sonra başını salladı. "Hepsi karartılmıştı."

Dizlerimi göğsüme doğru çekerken dudaklarım endişeyle birleşti.

"Selam? Bebeklerim nerede?" Annem aşağıdan seslendi.

Lottie'ye paniklemiş bir bakış attım, o da Ellie'ye baktı.

"Dikkatini dağıtmamı ister misin?" diye sordu Ellie.

İkimiz de başımızı salladık ve neyse ki Ellie çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Kapı kapandığında başımı ellerimin arasına gömdüm. Lottie yanıma oturdu.

"Çok özür dilerim."

"Neden üzgünsün?"

"Çünkü bu senin günün ve ben bunu mahvediyorum."

"Hayır, JP mahvediyor. Şimdi bana dün gece tam olarak ne olduğunu anlat."

Gözlerimi ovuşturarak, "Onun evine döndüğümüzde, ben

tamamen seks için hazırdım ve tüm kirli şeyleri yapmak üzereydim. O gerçekten çekingen ve neredeyse mesafeliydi. Yatağa çıplak gireceğimi söyledim ve o da bana kıyafet giymemi önerdi. Çok garipti," dedim.

"Bu çok garip."

"Ve sonra, kendimi tekrar ona attığımda, bu gece olmaz dedi ve... ahğğ, aşağılayıcıydı. Sonunda yatağa gittim ve bana sarılacağını düşündüğümde sarılmadı. Bu sabah boş bir yatağa uyandım. Aşağılanmışım ve artık beni çekici bulduğunu ya da istediğini sanmıyordum. Tam buraya gelmek üzereyken geldi ve benimle yürüdü. Daha sevecendi ama hâlâ biraz sertti. Bu sabah dışarıda olduğunu söyledi, bana kahve aldı ama neredeydi? Huxley ile bir şeyler mi yapıyordu?"

"Huxley bütün sabah benimleydi."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Tanrım, o zaman hiçbir fikrim yok. Ama buraya gelmeden önce bana çok güzel bir öpüktük verdi. O zamandan beri mesaj atmadı ve... Bilmiyorum. Onunlayken kendimi hiç bu kadar arzulanmış hissetmemiştim ama dün gece... dün gece kendimi aptal gibi hissettim ve şimdi de bu e-posta." Panik boğazımı sıktı. "Ya bunu biz birlikteyken gönderdiyse?"

Lottie derin bir nefes aldı ve, "Bu konuda mantıklı olalım, tamam mı?" dedi.

En kötü senaryo kafamda dönüp dursa da başımı salladım.

"Dün gece biz içerken çocuklar evde konuşuyorlardı."

"Evet, 'erkek şeyleri' dediler."

"Bu da ya penis sorunları ya da penis sorunları olduğunu düşünmemizi sağlayacak bir şey anlamına geliyor ki bilgi almak için etrafta dolaşmayalım."

"Sence JP'nin dün gece penis sorunları mı vardı? Bu yüzden mi benimle seks yapmadı? Yani, onun önünde çıplaktım ve sertleşmemiştii bile."

Lottie başını salladı. "Hayır, penis sorunu olduğunu sanmıyorum çünkü Huxley bile dün gece sinirliydi ve kardeşinin

penis sorununun onu sinirlendireceğinden şüpheliyim. Bu benim her zaman işle ilişkilendirdiğim türden bir sinirlilikti.”

“Yani dün gece işle ilgili bir sorunları mı vardı?”

“Hayır, bahse girerim bu e-postayla uğraşıyorlardı. Dave Toney dün gece bunu biliyorduydu çocuklara söylemiştir. Tahminimce; birilerinin eline, geçmemesi gereken bir e-posta geçti ve çocuklar da bununla ilgilenmeye çalışıyorlardı.”

“Ama ne zaman gönderilmiş?”

“Muhtemelen siz birlikte olmadan önce. Sonra göndermiş olmasına imkân yok. Senden gerçekten hoşlanıyor, Kelse.”

“Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor, ama... içimde bir his var, onunla ilişkiye girdiğimde hep hissettiğimi düşündüğüm bir his. Yeterince iyi değilim, onun seviyesinde değilim. Onun hayatta ihtiyaç duyduğu şeyleri karşılayamayacağım. Biz çok farklıyız.”

“Ama birbirinizin ihtiyacı olan şey de tam olarak sizsiniz.” Yanaklarını tutarak beni ona bakmaya zorladı. “Güvensizliklerin JP’ye bakışını yanlış şekillendiriyor. O iyi bir adam. Ve düşündükçe, bunun çocukların bizi gerçeklerden korumaya çalışması olduğuna daha çok ikna oluyorum.”

“Gerçek şu ki... JP beni düğüne götürmek istemedi.”

“Kes şunu. Bunu bilmiyorsun.”

“O zaman neden dün gece beni istemedi?” Ağladım. “Peki, bu sabah neredeydi? Sence başka biriyle mi birlikteydi?”

Lottie başını salladı. “Hayır. Bunu asla yapmaz. Sen de onu bunu yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorsun.”

“Ama sertleşmedi. Bana sarılmadı. Birlikte olduğumuzdan beri bana karşı çok sahipleniciydi ve sonra birdenbire bu sona mı erdi? Bir terslik var.”

“Belki de senin öğrenmenden endişelenmiştir.”

“Bir şey sakladığı için mi?”

“Ya da belki seni kaybetmekten korktuğu için.”

Koltuğa yaslanıp gözlerimi siper ettim.

“Ona mesaj at.”

"Ne mesajı atayım?"

"Herhangi bir şey yaz, bakalım ne diyecek. Hadi, telefonunu ver bana."

Telefonu ona verdim ve o da yazmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana her şeyin yolunda olduğunu gösteriyorum. Bunun gerçekten bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyorum. JP senin için deli oluyor." Yazmaya devam etti ve bana ekranı göstermeden önce gönder tuşuna bastı.

Kelsey: Hey, orada işler nasıl gidiyor? Eğleniyor musunuz?

"Gördün mü? Rahat, sakın. Bakalım ne diyecek."

"Tabii cevap yazarsa."

Telefonum öttüğünde Lottie bana çok bilmiş bir bakış attıktan sonra eğildi, cevabımı birlikte okuduk.

JP: Güzel, kahvaltayı yeni bitirdim. Dolu midelerle basketbola gidiyoruz. Eğer kötü oynarsam, suçu pastırmaya atarım. Nasılsın, bebeğim? Bugün ne kadar muhteşem olduğunu söylemiş miydim? Söylemediysem, öylesin. Çok güzelsin.

"Gördün mü?" dedi Lottie, elini havaya kaldırarak. "Sana söylemiştim. İş krizleri sırasında Huxley'nin etrafında olduğum için, tam olarak böyle olduğunu söyleyebilirim – biri JP'nin kim bilir ne kadar zaman önce gönderdiği bu e-postayı gündeme getirdi, hasar kontrolü yaptılar ve JP dün gece bu konuda endişeliydi. Şu mesaja bak. Senden hoşlanmadığımı mı söylüyorsun? Başka biriyle olmayı tercih ettiğini mi söylüyorsun?"

Metne bakıp birkaç kez okudum.

Bir parçam ona inanıyordu. Böyle sıralayınca her şey mantıklı geliyordu ama... peki ya bu sabah? Ya dün gece beni reddetmesi, bana sarılmaması? Endişelense bile en azından bana sarılırdı, değil mi?

Ama bunu şimdilik bir kenara bırakmalıydım. Bunun için endişelenemezdim. Bu sabahı zaten mahvetmişim ve günün geri kalanını da mahvetmeyi reddediyordum.

Elimden gelen en iyi gülümsemeyi göstererek, "Evet, sanırım haklısın" dedim.

"Haklı olduğumu biliyorum." Lottie bana sarıldı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet." Daha da büyük gülümsedim ama bunu içimde hissetmiyordum. Neşeyi hissetmiyordum. Sadece üzgün hissediyordum. "Kızları almamı ister misin?" Başını salladı.

"Hayır, biraz daha içki almak istiyorum. Hemen döneceğim. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim."

Omzuma vurdu. "Seninkine mesaj at, bakalım senden ne kadar hoşlanıyor."

O gittiğinde telefonuma baktım. Hiçbir şey söylememek, cevabını görmezden gelmek istiyordum ama o kız olmak istemiyordum. Onu görmezden gelmek istemiyordum. İçimde harika bir his yoktu ama onunla konuşmaya devam etmem gerektiğini biliyordum.

O yüzden devam ettim. Canım yanıyor olsa da onu kendimden uzaklaştırmanın doğru olmadığını biliyordum.

Kelsey: Teşekkür ederim. Ben iyiyim. Biraz susuz kaldım. Makyaj sanatçısı şu anda Lottie'nin boynundaki koyu renk bir morluğu kapatmaya çalışıyor. Bugün makyajın sihrinin kazanmasını umuyoruz.

Aşağıda kahkahalar duydum. Dertlerini unut. Hislerini unut. Bugün Lottie için ve en iyisini yapmalıydım.

Telefonum bip sesi çıkardı.

JP: Hux bize söyledi. Lottie pek etkilenmişe benzemiyordu. Sivilce nasıl?

Alt dudağımı ısırıldım. Tanrım, yalan söylediğimi biliyor muydu? Umarım bilmiyordur. Hux onlara sivilceden bahseder miydi? Kim bilir?

Kelsey: Olgunlaştı. Sorun olmaz.

JP: Görünüşe göre sen bir sivilce fısıldayıcısısın. İyi iş, bebeğim. Çocuklar telefonu kapatmam için bana bağınyorlar.

Tekrar kontrol edeceğim. Seni düşünüyorum, bebeğim. Seni elbisenin içinde görmek için sabırsızlanıyorum.

Kelsey: İyi eğlenceler.

Telefonumu bırakıp derin bir nefes aldım ve bıraktığımda yatak odasının kapısı açıldı. Mutlu yüzümü takınmanın zamanı geldi.

"Evet," dedi Lottie, sesi duygu yüklüydü.

O ana kadar Huxley'den daha gururlu bir adam gördüğümü sanmıyordum. Göğsü hava ile doluyor, gözleri yaşlarla parlıyordu. Önünde duran kadının artık onun soyadını taşıyacağını bilerek omuzlarındaki rahatlamayı görebiliyordunuz. Kesinlikle çok güzeldi.

Tüm tören çok güzeldi. Gün batımından hemen önce başlamak üzere zamanlama yaptılar, böylece onlar ilerledikçe güneş arkalarındaki suya karşı battı. Mekânın kendine ait bir plajı vardı, bu yüzden etrafta ne bir turist ne de bir yerli vardı. Gökyüzü, güneşi pembe ve mor tonlarında yansıtan ve en çarpıcı parlıtyı yaratan kabarık bulutlarla güzel bir şekilde noktalanıyordu.

Deniz kıyısı tarzı sade bir elbise giyen Lottie şovun yıldızıydı ama koyu mavi takım elbiseli erkekler de şovun gözdeleliydi. JP'nin göz temasından olabildiğince kaçınmaya çalıştım ama bu imkânsız gibiydi. Gözlerim onunkileri mıknaş gibi çekiyordu. Koridorda yürümeye başladığımda ona doğru baktım ve dudaklarını ıslatmadan hemen önce nefesini çektiğini gördüm. Tören başladığında ona doğru baktım ve bana gülümsediğini gördüm, yüz ifadesi o kadar yoğundu ki ona doğru yürüyüp başımı göğsüne gömmek istedim. Ve şimdi, papaz Huxley ve Lottie'nin karı koca olduklarını açıklarken, JP'nin topukları üzerinde sallanmasını ve gözlerinde açık vaatlerle bana bakmasını izliyordum.

"Size ilk kez Bay ve Bayan Cane'i takdim etmek istiyorum."

Bir robot gibi, Lottie ve Huxley koridorda yürümeye başlamadan önce onu alkışladım ve buketini uzattım. Lottie benim de JP ile yürümemi istediği için sırada o vardı. Benimle mihrapta buluştu, kolunu uzattı.

İşte başlıyoruz.

Yanına yaklaşıp kolumu onunkine doladım ve koridorda yürümeyi bekledim ama sonra kulağıma doğru eğildi. Tüylerimi diken diken ederek fısıldadı, "Çok güzel görünüyorsun, Kelsey. Nefesimi kesiyorsun."

Dizlerimin bağı çözülürken, hırpalanmış kalbim çılgınca attı. Bu adamı seviyordum. Onu ve sesini duymayı çok seviyordum, onun güçlü bedenini benimkine bağlı hissetmek neredeyse çok fazlaymış gibi geliyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, Huxley'nin Lottie'yi öptüğü resepsiyon odasına doğru ilerlerken, Huxley'nin eli Lottie'nin belinde, onu sıkıca tutuyordu.

JP bana doğru dönerek çenemi kaldırdı. Ben daha bir şey söyleyemeden dudakları dudaklarıma yapıştı ve eli nazikçe saçlarımdan bukleleri arasında gezindi. "Siktir," diye fısıldadı geri çekildiğinde. "Bugün seni özledim." Burnumu, alnımı ve sonra dudaklarımı bir kez daha öptü, tam o sırada Breaker Ellie ile yanımıza geldi.

"Kahretsin, herkes öpüşüyor. Biz de öpüşmeli miyiz?"

Ellie kıkırdadı ve, "Sadece Dave'in taşaklarını kesip tatlı olarak servis etmesini istiyorsan," dedi.

Breaker çenesine vurdu. "Hmm, ne yapsam, ne yapsam?"

Düğün organizatörü yanımıza geldi ve, "Misafirler geliyor, ama unutmayın, konuşmak yok, sadece hızlıca el sallayın, çünkü son fotoğrafları çekmek için gelin ve damadın gün batımına kadar dışarıda olması gerekiyor," dedi.

Kalabalık içeri girerken herkes mutlu mesut sohbet ediyor ve doğruca açık bara yöneliyordu.

"İyi misin?" JP elimi çekiştirerek sordu.

Ona gülümsedim. "Evet, sadece Huxley ve Lottie için mutluyum." Beni incelemeye devam ettiği için inandığından emin değildim ama neyse ki Lottie ve Huxley dışarı çıktılar ve biz de arkalarından gittik. Dışarıda fotoğraf çeken sadece birkaç kişi kalmıştı.

Planlamacı, "Şu anda sadece gelin ve damat, diğer herkes kenara çekilsin," dedi. "Konuklar resepsiyon alanına geçsinler."

Gün batımının önünde fotoğraf çektiren iki kız özürlerini sundu ve koridorda ilerlerken içlerinden biri, dar lavanta rengi elbiseli olan, JP ile göz göze geldi ve genişçe gülümsedi. Kadın elini göğsüne bastırırken JP yanıma kaydı ve yanından geçerken, "Bu sabahla karşılaştınca harika görünüyorsun. Yeni gelinin için tebrikler," diyen kadın ona göz kırptı ve ardından resepsiyon alanına doğru ilerledi.

Etrafındaki dünya yok oldu.

Bu sabaha kıyasla mı?

Bu sabah onunla birlikte miydi?

Dudağım titredi.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

Ve kusacakmışım gibi hissediyordum.

"Kelsey," diye fısıldadı JP, "düşündüğün gibi değil."

Burada olmazdı.

Şimdi olmazdı.

Fotoğrafların çekilmesi gerekiyordu.

Bununla sonra ilgilenecektim.

Kenara it. Ruhunu karart.

Duygularını gösterme.

Bunu yapabilirsin, Kelsey.

Yapmak zorundasın.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JP

Sikeyim.

Son yirmi dört saattir tercih ettiğim kelime buydu. Sürekli sıkık bir hâlde yaşıyordum. Bir şey olmasa, başka bir şey oluyordu.

Her şey gergindi. Kelsey mutlu bir yüz ifadesi takmıyor olabiliirdi ama artık onun ne zaman normal olmadığını biliyordum. Ve şu anda, gülümsemesi gözlerine ulaşmaya yakın bile değildi. Gün ilerledikçe mesajları azaldı ve koridorda yürürken bana gülümsemesini beklediğimde gözlerini tekrar tekrar kaçırdı.

Onu suçlamıyordum. Huxley sayesinde kızların e-posta-dan haberdar olduğunu öğrendim. Açıklamak için Kelsey'i aramaya başladığımda, Huxley bana Lottie'nin beni desteklediğini söyledi. Ona her şeyin yolunda olduğunu ve Kelsey'nin bu konuda konuşmak istemediğini söylemişti. Ben de istemediğim hâlde kendimi tuttum.

Ama şimdi buradayız, birlikteyiz ama biliyordum ki rol yapıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Elimden kayıp gittiğini hissediyordum ve başka şartlar altında olsa onu kenara çekip her şeyi açıklardım ama ne yazık ki şimdi zamanı değildi.

İşleri daha da kötüleştirmek için Jill'in gidip, "*Bu saba-*

ha kıyasla harika görünüyorsun,” demesi yetti. Kelsey sabah uyandığında evde olmadığını düşünürsek, bu kötü görünüyordu. Gerçekten kötü.

Dün gece kendi kız arkadaşım ile yatmadıktan sonra kızla yatmışım gibi görünüyordu. Ve Kelsey'nin omuzlarındaki sertlikten, aklından geçen şeyin tam olarak bu olduğunu düşünüyordum.

Onu avukatımızın ofisinden tanıyordum. Taylor'ın sekreteriydi, yani tüm o haraç fiyaskosundan haberi vardı. Jill'i bu sabah kafede gördüm. Ve haklıydı, bu sabahtan daha iyi görüyordum çünkü kâbusun bittiğini sanmıştım.

Şimdi o kadar da bitmiş değildi.

Kelsey'nin kolunu tutarak kulağına yaklaştım. “Seninle konuşabilir miyim?” diye sordum.

“Şimdi olmaz,” dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

“Açıklamam gerek.”

Gözleri benimkilere kaydı. “Şimdi. Olmaz.”

Sonra düğün organizatörü Lottie, Huxley, annesi ve Jeff'le fotoğraf çekirmesi için onu çağırdığında geri çekildi. Mutlu bir yüz ifadesi takınmasını ve ailesine gülümsemesini izlerken içim çalkalandı. Buketini sıkıca tuttuğunu görüyordum, sanki herhangi bir duygu gösterebilecek tek parçası oymuş gibi ve fotoğraf çekimi bittiğinde yanıma gelmedi. Lottie'nin yanında kaldı, elbisesine yardım etti, fotoğrafçıya ve düğün organizatörüne yardımcı oldu. Bazıları onun masum bir nedime olduğunu düşünebilirdi ama ben onun benden kaçtığını biliyordum.

Bir saat süren işkenceli fotoğraf çekimlerinden sonra, herkesin beklediği bitişik çatı katının girişinde sıraya girdik ve anons edilmeyi bekledik.

Beklerken Kelsey'nin omzu benimkine çarptı. Elini elime almaya çalıştım ama buna izin vermedi. Çatıya çıkana kadar elimi tutmadı ve o zaman bile elimi kısa bir süreliğine gökyüzüne kaldırdıktan sonra yanına bıraktı. Ardından doğruca bize

ayrılmış koltuklara gidip oturdu. Lottie ve Huxley, Fleetwood Mac'in *Dreams* şarkısının akustik versiyonu eşliğinde dans ederken ben de onun yanına oturup kolumu sandalyesinin arkasına doladım.

"Bebeğim, beni dinlemeni istiyorum," dedim sessizce, böylece beni sadece o duyabiliyordu. "Jill yanıma gelen kızın adı, Taylor için çalışıyor. Bu sabah beni kafede gördü. Ekibi için simit ve kahve alıyordu. Kötü göründüğünü biliyorum ama bilmeni isterim ki onun söyledikleri hakkında düşündüklerin gerçeğin yakınından bile geçmiyor."

Gözlerini mutlu çiftten ayırmadı. Bana bakmadı, irkilmedi bile. Beni duyduğunu biliyordum çünkü küçük bir gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı, onu silip attı.

"Kelsey, lütfen bana inandığını söyle."

Burnunu çekti, "Evet," demeden önce mendilini gözlerine götürdü.

"Gerçekten inanıyor musun?"

Hâlâ Huxley ve Lottie'ye bakarak, "İnanmak zorundayım, değil mi?" diye cevap verdi.

"Hayır," diye cevap verdim, sesindeki soğuk ton beni endişelendirdi. "Zorunda değilsin. Bu konuda konuşabilirsin, bana nasıl hissettiğini anlatabilirsin."

DJ, "Mutlu çift ilk şarkılarında dans etmeyi bitirirken herkesi dans pistinde onlara katılmaya davet ediyor," dedi.

Kelsey ayağa kalktı ve ben de onu yakından takip ettim, dans pistinde durmayıp kalabalığın içinde ilerlemeye devam edince ona çabucak yetiştim. Birkaç masanın yanından geçip merdivenlerden indi ve aşağıdaki özel odalara, doğrudan gelin süitine gitti.

Kapıyı arkamdan kapattım ve arkamı döndüğümde ellerini salladığını ve derin nefesler alarak odada volta attığını gördüm. "Sakin yıkılma. Yıkılma," dedi tekrar tekrar.

"Kelsey, konuş benimle bebeğim."

Durakladı ve omuzları çökmüş bir halde, "Ben-" dedi.

Sesi titriyordu. "Ben... Neler olduğunu bilmiyorum." Başını kaldırdığında gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve düzenli bir şekilde akıyordu. "Dün gece çok mutluydum. Sana... Seni sevdiğimi söyleyecektim, Tanrı aşkına."

O, ne? Kahretsin... neden bunu geçmiş zamanda söyledi? "Ama sonra, sanki çok mutluydum ve bir şey olması kaçınılmazdı. Ben de bunu söyleyip duruyordum. Hepsi gerçek olamayacak kadar iyiydi. Ve haklıydım."

"Hayır, değildin," dedim. "Gerçek olacak kadar iyiydi."

Başını salladı. "Hayır, değildi. Çünkü burada iyi bir yerde olduğumuzu sanıyordum ama değilmişiz. Senden o yaramaz şeyleri yapmanı istemek için ne kadar cesur olmam gerektiğinin farkında mısın? Bu ben değilim, JP. Ben böyle biri değilim ve sonra senin önünde çıplak dururken beni geri çevirmen..." Nefesi kesildi. "İçimden bir parça koptu."

"Bebegim, seni istemediğimden değil. Seni her zaman istiyorum."

"Dün gece değil. Belki de sadece sarhoş olduğum için seni soğutmuş olabileceğimi düşündüğümde, beni rahatlatmak için sarılmadın bile. Soğuktun. Mesafeliydin. Bunun bir kadına nasıl zarar verdiğini biliyor musun? Bunu yapamazsın, JP. Bunu yapamazsın."

Siktir.

Ona doğru bir adım attım ama o elini kaldırdı. "Yapma. Lütfen bana dokunma çünkü dokunursan söylemek istediklerimi söyleyemeyeceğimi biliyorum. Sadece sana sarılmak isteyeceğim ve bunların hiçbirinin yaşanmamış olmasını dileyeceğim. Ama oldu. Ve sonra... sonra bir grup kadına gönderdiğin e-postayı duydum."

"Biz birlikte olmadan önce," dedim hemen. "Senin için çok üzülüyordum. Onu sarhoş olduğum o gece yazdım. Bunu yaptığının farkında bile değildim, kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama sen Derek'le çıktıktan sonraydı ve ben... Bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Hiçbir anlamı yoktu."

"Lottie'nin olduğuna inandığı şey buydu ve ben de sana inanıyorum, gerçekten inanıyorum ama bu sadece hissettiğim acıyı, üzüntüyü artırıyor. Beni istemediğin, benimle uyanmadığın, başka kadınlara ulaştığın gerçeğini görmezden gelmek için her şeyimi verdim ama o Jill denen kız ..."

"Sana söyledim-"

"Bu sabah neredeydin?"

"Breaker'la birlikteydim," dedim. "Saat beşte beni aradı." Saçımı çekiştirdim. "Kahretsin, bunu sana dün gece söylemek istedim ama sarhoştun ve iyi karşılanacağını düşünmedim. İnternetteki bir dedikodu sitesi e-postayı onlara göndermişti, yayınlacaklardı ve makale hiç de iyi değildi. Biz de dün geceyi ve sabahı bu işin bittiğinden emin olmak için harcayacaktık. Başardık da ama bu sabah bazı görüşmeler için aceleyle Breaker'a gitmem gerekti. Sonra en sevdiğin kahveyi aldım ve Jill'i o zaman gördüm. Eve geldiğimde hâlâ uyuyor olmanı umuyordum ama son yirmi dört saattir şansım yaver gitmediği için uyanıktın. Yemin ederim Kelsey, bu sana anlatmak istediğim bir saçmalıktı. Seni aldatmayacağımı, seni sevdiğimi bilmelisin-"

"Yapma." Tekrar elini kaldırdı. "Lütfen bunu söyleme. Bu sözler bir ilişkiyi kurtarmak için değil, güçlendirmek için söylenir. Beni daha iyi hissettirmek için söyleme."

"Ama ben böyle hissediyorum. Bunu bilmek zorundasın." Gözlerini sildi ve benden uzaklaştı. "Kelsey, lütfen."

Gözlerini silerek, "Sana inanıyorum JP. Gerçekten inanıyorum."

Neden bu ifadenin arkasında bir "ama" varmış gibi hissediyordum?

Mendilini indirdiğinde gözlerimin içine baktı. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var. Tamam mı? Şu anda duygularım çok yoğun ve pişman olacağım bir şey söylemek istemiyorum. Oraya geri dönüp kardeşlerimizin evlenmesini kutlayabilir miyiz?"

"Eğer istediğin buysa," dedim.

Keskin bir nefes aldı ve, "Bunu istiyorum" dedi.

"Tamam." Ona doğru yürüdüm ve elini tuttum ama nazikçe geri çekti.

"Hayır," dedi. "Ayrı ayrı kutlayalım."

Panik boğazımı tıkadı, "Ne demek istiyorsun? Benden ayrılıyor musun?"

"Ne yaptığımı bilmiyorum, JP. Şu anda sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Lütfen bunu yapma, Kelsey." İstedğim her şey önümde parçalanıyordu. "Kendini benden uzak tutma. Sana ihtiyacım var bebeğim. Bunu görmüyor musun? Seni incitecek hiçbir şey yapmam. Dün gece seni korumaya çalışıyordum. Deniyordum."

Elini göğsüme bastırdı. "Lütfen JP, bana biraz zaman ver. Şu anda kafamda tam anlamıyla bir güvensizlik savaşı yaşıyorum ve başka bir şey yapmadan önce bunun üstesinden gelmem gerekiyor."

"Güvensiz olmanı gerektirecek bir şey yok."

"İşte burada yanılıyorsun. Kendimi bildim bileli beni tamamlayacak doğru kişiyi arıyordum. Ama kimse benim yolu-ma bakmadı, baksa bile bu asla uzun sürmedi. Aşk konusunda şanssızdım ve bu bana zarar veriyor. Bu bana 'Benim neyim var?' diye düşündürüyor. 'Neden kimse benimle birlikte olmak istemiyor?' Bunu çok uzun zamandır merak ediyorum."

"Bebeğim, sana söylüyorum, seni görüyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum."

"Evet, yine de dün gece bunu yapmadın. İşte bu noktada zorlanıyorum; çünkü bana göre, hayatta ne yaşarsan yaşa, hayat arkadaşın iyi günde kötü günde yanında olmalıdır. Sen... dün gece beni soğukta bıraktın, çıplak ve utanç içinde. Niyetinin bu olmadığını anlıyorum ancak geçmişteki güvensizliklerim göz önüne alındığında, zihinsel olarak reddedilmeyle başa çıkmaya çalışıyorum. O yüzden lütfen bana biraz zaman ver."

Hay sikeyim.

Ona onu sevdiğimi söylemek istedim.

Kollarımdayken hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Onu benim yapmadan bir gün daha geçirmek istemediğimi.

Ama gözlerindeki mesafeli bakıştan, sözlerimin şu anda hiçbir şey ifade etmeyeceğini biliyordum.

Kesinlikle hiçbir şey.

Bu yüzden yapmak istemediğim tek şeyi yaptım, bir adım geri çekildim ve enseme sıvazlayarak, "Tamam, acele etme. Ama şunu bil ki, ne zaman hazır olursan, burada seni bekliyor olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum, Kelsey. Beni istediğin kadar uzaklaştırabilirsin ama ben geri gelmeye devam edeceğim," dedim.

Ve bu sözlerle odadan çıkıp resepsiyona geri döndü. Biraz zamana ihtiyacım vardı, odadaki koltuklardan birine oturdum ve ellerimi saçlarımda gezdirmeden önce dirseklerimi dizlerime dayadım.

Lanet olsun...

"Nasıl gitti?" diye sordu Breaker barda bana katılırken. Elimde bir su vardı, üzüntülerimi boğmakla uğraşmıyordum ama fikrimi değiştirirsem diye alkole yakın duruyordum.

"Ne nasıl gitti?" Sesimi alçak tutarak ona çıkıştım. "Kelsey ile konuşmamı mı kastediyorsun? Harikaydı, anlayamıyor musun? Konuştuğumuz gibi mutlu bir aşk yaşıyoruz."

"Ağır bir alaycılık seziyorum."

"Hadi canım, nasıl anladın?"

"Öncelikle, hayatımda gördüğüm en yoğun kaş çatmalarından birine sahipsin. Düşün organizatörü aslında bana yüzünü düzeltmek için sihrim olup olmadığını sordu. İkincisi, gördüğüm kadarıyla Kelsey bütün gece senden kaçtı. Dün akşamki prova partisinde, e-posta olayından önce birbirinize sarılmış

olmanız da şüpheli görünüyor. Yani, bu kanıttan yola çıkarak, alaycı davrandığının sonucuna varabilirim.”

Bardağımyı dudaklarıma götürdüm ve Kelsey'nin Lottie ve annesiyle birlikte Pitbull'un *Fireball* şarkısı eşliğinde dans ettiği dans pistine baktım. “Senden nefret ediyorum, bunu biliyor musun?”

“Benden neden nefret ediyorsun? Bu sabah kışını kurtarmaya yardım ettiğime eminim.”

“Evet, ne kadar iyi oldu. Hâlâ benimle konuşmuyor.”

“Görünüşe göre bir ‘JP’ sorunu.”

Yavaşça başımı çevirip ona baktım. Garip bir şekilde gülümseyip omuz silkti. “Söylenecek doğru şey değil mi?”

“Biraz bile değil.”

“Belki de insan ilişkileri becerilerim üzerinde çalışmalıyım.”

“Belki de beni rahat bırakmalısın.”

“Düğün organizatörü neden yüzünü düzeltmeni söylemem için beni buraya gönderiyor?” Huxley bize doğru yürürken fısıltıyla sordu.

“Tanrım, düğün organizatörüne söyle kendi yüzünü düzeltsin ve beni rahat bıraksın.”

“Bunun benim düğün günüm olduğunu hatırlatmama gerek var mı?” Huxley o kadar alçak bir ses tonuyla sordu ki onu zar zor duydum.

“Öyle mi?” diye sordum. “Ha, bu yüzden mi bu takım elbiseleri giyiyoruz? Sana söylemeliyim dostum, karides berbattı. Öncesinde tadım yapmalıydın.”

Huxley'nin gazabının patlamaya hazır olduğunu farkındaydım ama patlamadan önce Breaker göğsümü iterek beni uzaklaştırdı ve omzunun üzerinden, “Ben hallederim,” diye seslendi.

Beni en arkadaki bir masaya götürürken, “Ne kadar tatlısın,” dedim. İkimiz de oturduk. “Bana ne söyleyeceksin? Ders mi vereceksin? Tahmin et ne var? Âşık olmanın nasıl

bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı belli olan küçük kardeşimin söyleyeceklerini duymama gerek yok."

"Sana ders vermeyeceğim. Sadece nasıl olduğunu sormak istiyorum."

"İyi değilim dostum, bu çok açık değil mi?"

"Belli. Yardım etmek için ne yapabilirim? Onunla konuşmamı ister misin? Ona olan her şeyi anlatabilirim, sana destek olabilirim."

Sandalyemde kambur dururken başımı salladım. "Hayır, o her şeye inanıyor."

"O zaman sorun ne?" diye sordu.

"Sorun şu ki dün gece yaşadığım panikle her şeyi berbat ettim. O savunmasızdı ve ben de onu kaybedeceğim endişesiyle kendi kafamın içinde takılıp kaldım. Ona ihtiyacı olan rahatlığı vermedim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Ellerimi pantolonumun kumaşının üzerinde gezdirdim ve "Kelsey'nin sevebilir olmakla ilgili güvensizlikleri var. Ona bunun sebebinin doğru erkeği bulamaması olduğunu söyleyip duruyorum ama bunun kafasında bir karşılığı olduğunu sanmıyorum. Bunun kendisiyle ilgili olduğuna inanıyor. Dün gece bu güvenceyi arıyordu ama lanet bir moron gibi ona ihtiyacı olanı vermedim. O zaman fark etmemiştim ama şimdi kafamda canlandırdığımda en büyük aptalın ben olduğumu anlıyorum. İstmeden de olsa o güvensizliğe oynamışım. Ve bu beni hasta ediyor."

"Kahretsin..." Breaker benimle birlikte dans pistine bakarken kollarından birini masaya dayadı. "Ne yapacaksın?"

"Zaman istedi, ben de ona zaman vereceğim."

"Ayrıldınız mı?"

"Emin değilim. Ama öyle hissediyorum ve bunun için sadece kendimi suçlayabilirim."

"Ona mesaj atma, biraz yalnız kalmak istiyor. Ona mesaj atmak onu sadece sinirlendirir," dedim kendi kendime, düğünden bir gün sonra mutfak adasında volta atarken. "Ona mesaj atma. YAPMA."

Mermer tezgahımın üzerindeki telefonuma baktım. YAPMA!

Elim telefonu almak için kaşındı, kalbim karar verdi.

Kendimi durduramadan telefonumu elime aldım ve önceden yazdığım mesajı gönder tuşuna bastım.

JP: Günaydın bebeğim. Umarım dün gece eve sağ salım varmışsındır. Yalnız kalmak istediğini biliyorum ve sana istediğini vereceğim. Sadece bilmeni isterim ki hâlâ her saniye seni düşünüyorum. Dün geceyi atlatmana yardımcı olacak birkaç şeyle birlikte bir ertesi gün sepeti gönderdim. Senin için buradayım.

Dudaklarımı çiğnedim, metne baktım, tekrar tekrar okudum. Cevap verilmeden okundu olarak işaretlendiğinde, içten içe kendimden nefret ettim.

Lanet olası beynini dinlemeliydin.

JP: Hâlâ seni yalnız bırakıyorum ama sadece seni özlediğimi söylemek istedim. Sıcak kucaklamalarını, yumuşak dudaklarını, yanımdayken bana hissettirdiklerini özledim. Seninle ilgili her şeyi özledim bebeğim.

JP: Ayrıca güvercin Kazoo'nun evlat edinildiğini yeni öğrendim ve sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. İyi bir yuva bulmasında küçük de olsa bir rolüm olmuş gibi hissediyorum. Umarım ona iyi davranırlar.

JP: Yeni ev adresini sordum ve barınak bana bu bilginin özel olduğunu söyledi. Anlaşılabilir ama ona gerçekten birkaç şey göndermek istedim, anlıyor musun? İnternet sitesindeki resmine bakmayı özleyeceğim.

JP: *Neyse, bunu sana söylemem gerekiyordu. Seni özledim, bebeğim.*

JP: *Yeni bir podcast bölümü görmedim. Bu sabah koşarken sesini dinlemeyi umuyordum, bu yüzden eski bir tanesini tekrar dinledim. Sana ne kadar harika bir sunucu olduğunu söylemiş miydım? Gerçekten komiksin, harika sorular soruyorsun ve romantizm konusunda ne kadar tutkulu olduğunu gerçekten hissedebiliyorum. Seni gerçekten sevmemin nedenlerinden biri de bu – aşka olan sevgin.*

JP: *Sana mesaj atmamalıyım, biliyorum ama bunu sana söylemeliydim. Tamam, hoşça kal bebeğim.*

JP: *Havuzum için sipariş ettiğin havuz şamandırısı, dev güvercin, geldi. On dakika boyunca güldüm, havaya uçurdum ve şu anda bulunduğum yerde, güvercinin üzerinde çıplak yüzüyorum. Sana bir resim gönderirdim ama seninle iletişime bile geçmemeliyim. Beni güldürdü ve seni daha çok özlememi sağladı. Keşke sen de benimle yüzüyor olsaydın.*

JP: *Buradayım, konuşmaya hazır olduğun zamanı bekliyorum.*

JP: *Siktir... Seni özledim, Kelsey.*

JP: *Seni çok özledim.*

JP: *Hazır olduğunda beni ara.*

Evimin ön kapısı açılıp kapandı, ses karanlık evimin boşluğunda yankılandı.

"Dostum, burada olduğunu biliyorum," dedi Breaker. "Beni yıkanmamış vücudunun kokusunu takip etmeye mi zorlayacaksın, yoksa bu adama yardım edip en azından nerede olduğunu bilmem için inleyecek misin?"

"Buradayım," dedim, oturma odamdaki kanepeye yayıldığımı yerden kasvetli bir şekilde.

Tepedeki ışıkların düşmesini çevirdiğinde karanlık odayı dolduran korkunç ışık patlamasına hazırlıklı değildim.

Ön kolumla gözlerimi kapattım ve, "Siktir..." diye mırıldandım.

"Tanrım," dedi Breaker oturma odasının girişinden. "Geçen hafta kanepeden kalktın mı lan sen?"

"Evet." Kanepede yuvarlandım, böylece karnım yastıkların üzerine geldi. Başımı bir yastığa gömdüm ve kumaşa karşı mırıldandım, "İşemek için kalktım."

"Şok edici, birçok şişeden birine işediğini düşünmüştüm... bu da ne?" Göz ucuyla boş bir şişeyi eline aldığını gördüm. "Bu kök birası mı?"

"Tamamen doğal, şeker kamışından yapılmış."

"İyi mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Ama altı kasa satın aldım ve onları içiyorum."

"Neden o kadar çok aldın ki?"

"Bir şişeyi tutma hissinin yaşamak istedim ama alkol olmadan. Kalp acısıyla uğraşırken bir şişeyi tutmanın şiirsel bir yanı var."

Breaker başımda dikildi, şişe parmaklarından sarkıyordu. "Biliyor musun kardeşim, bence sen dibe vurmuşsun."

Tekrar döndüm, şimdi tavana doğru bakıyordum. Kaşlarını çattım ve, "Bu doğru bir tanımlama olurdu," dedim.

"Son zamanlarda hiç bağış yaptın mı? Üzgün olduğun zamanlarda böyle yaptığını biliyorum."

Yavaşça yutkundum. "Desteklediğim güvercin barınağı şimdi binasının adını JP Cane Güvercin Kurtarıcılığı olarak değiştiriyor. JPCGK. Kulağa çok hoş geliyor. Önümüzdeki hafta bununla ilgili bazı haberler yayınlanacak. Yeni ismin anma törenine gelip gelemeyeceğimi sordular. Ne kadar zalvalı olduğumu biliyor musun?"

"Anlat bana." Breaker önümdeki sehpaye oturdu.

"Onlara onur duyacağımı söyledim ama tek bir şartla." Doğrudum. "Onunla tanışabilmem için Kazoo'nun da davet edilmesini istedim."

"Dostum-"

"En kötüsü bu değil." Kardeşimin gözlerinin içine baktım ve, "Etsy"de bir kadına Kazoo kumaşından biri bana, diğeri güvercine uyacak bir gömlek ve papyon takımı yaptırdım," dedim.

"Siktir... JP."

"Biliyorum." Yavaşça başımı salladım. "Biliyorum lanet olsun. Dibe vurdu. Ama ilerlemeye devam etmemi sağlayan tek şey Kazoo ile aynı tişörtlerle fotoğraf çektirebileceğim fikri. Aslında bir ara bunu düşünürken kıkırdadım."

"Kıkırdamak mı?" Breaker'ın gözleri büyüdü. "Hadi ama dostum. Seni kaldırmamız, duş aldırmanızı, ofise, rutinine geri döndürmemiz gerek."

"Acil sipariş için fazladan ödeme yaptım. Ayrıca güvercinlerle nasıl iletişim kurulacağına dair derslere de baktım. Onları mesaj iletmeleri için eğitebilirsin. Kelsey'e bir aşk mektubu yazmayı ve bunu bir güvercine teslim ettirmeyi düşünüyordum. Ne kadar romantik, değil mi?"

Breaker bana boş boş baktı. "Hayır, dostum. Hayır, romantik değil. Bu çok ürkütücü. Güvercinlerin daha çok gökyüzünün faresi olarak bilindiğinin farkında mısınız?"

Kanepeden öyle hızlı fırladım ki Breaker sehpanın üze-

* Kadın girişimcileri destekleyen ve el yapımı ürünlerin satıldığı internet platformu. -ç.n.

rine düştü. "Biliyor musun, bu tam da eğitimsiz bir ahmağın söyleyeceği şey. Güvercinlerin aslında zeki ve karmaşık olduklarını biliyor muydun? Gezegende ayna testini geçebilen tek hayvan onlar. Yani, önlerine bir ayna koyuyorsunuz ve yansımalarına baktıklarını biliyorlar. Sıçanlar bu testi geçiyor mu? Hayır, onlar sadece orada oturuyor, ürktücü deliklerde, çiğneyecek daha iyi bir şey bulana kadar findıklarını kemiriyorlar."

"Tamam, söylediklerim için özür dilerim."

"Ayrıca, güvercinlerin hastalık taşıdığına dair çok az bilimsel kanıt var. Ve medyanın her yerinde abartılan aksine, güvercinler oldukça temiz hayvanlardır."

"Medyada güvercinlerin abartıldığından emin değilim."

"Ve biliyor musun?" Ellerimi kalçalarıma koydum, sinirden kükrüyordum. "Güvercinler ömür boyu eşleşirler. Tek ve biricik eşleriyle tanışır ve artık hazırdırlar." Kelsey'i düşündükçe sesim cızırtılı çıkmaya başladı. "Kararlarını ikinci kez sorgulamalarına gerek yok. Onlar sadece... bilirler."

"JP, iyi misin?"

Burnumu çektim. "Önlerindeki tüylü güzelliğin sadece ve sadece onlar için olduğunu anlıyorlar." Burnumu sildim. "Eşleşirler, iki yavru alır ve yıllarının geri kalanını tüy tüye, el ele, gün batımına doğru uçarak geçirirler."

"Sanırım seni buradan çıkarmalıyız."

Gözlerimi ovuşturdum. "Yapmam gereken şey bu. Kelsey'den güvercinim olmasını istemeliyim." Telaşla telefonu mu aradım. "Ona mesaj atmam lazım."

Breaker kolumu tuttu. "Bu iyi bir fikir değil. Anlamayacaktır."

"O zaman ben ona açıklarım," dedim yüz ifademin hafifçe çıldırdığını hissederek. "Ona güvercinlerin eşleşme ritüellerini anlatan bir video göndereceğim."

"Dostum, gerçekten kötü bir fikir, özellikle de şu anki halinle."

"Ona bir video göstereceğim. Güvercinlerin nasıl iletişim kurduyuyla ilgili gerçekten harika bir video buldum. Bana onu düşündürdü, özellikle de odaklandığı güvercinlerden birinin boynunda altın tüyler olduğu için. Bana Kelsey'nin gözlerini hatırlattı. Kafamda ona Kelsey adını verdim ve-"

Şaakk.

Kanepeye sırt üstü düştüm, elini sallayan Breaker'a bakarken acı yüzüme yayıldı. Yanağımda darbe aldığım yerdeki sıcak noktayı yavaşça inceledim.

"Bana vurdun," dedim, bariz olanı söyleyerek.

"Üzgün bile değilim. Yapılması gerekiyordu." Derin bir nefes verdi. "Etrafına bir bak. Tadının sadece ayak gibi olduğunu varsayabileceğim şeker kamışı kök birasında boğuluyorsun, hiç tanımadığın lanet olası bir güvercinle ikiz olmaya çalışıyorsun ve kurgusal güvercinlere Kelsey adını veriyorsun. Bu sadece dibe vurmak değil, çizgiyi aşmak ve arkama yaslanıp izleyeceksem cehenneme kadar yolum var demektir. Şimdi kalk, git bir duş al ve kendine çeki düzen ver çünkü Kelsey'nin güvercinlerle iletişimin şifresini çözmeye çalışan bir adamla konuşup onu ne kadar sevdiğini söylemek istemesine imkân yok. Haberin olsun, bu hiç romantik değil."

Gözlerimi birkaç kez kırptırdım. Her ne kadar kendi yuvamın rahatlığına yerleşmiş olsam da onun haklı olduğunu fark ettim. Kelsey'nin dönüp dönmeyeceğini ya da ne zaman döneceğini kim bilebilirdi ama dönerse beni bu hâlde bulamazdı. İmkânı yoktu.

Elimi yüzüme sürüp, "Kahretsin, utandım," dedim.

"Utanmalısın. Sikeyim. Şimdi git temizlen. Akşam yemeği sipariş edeceğim ve sen de yarın işe gideceksin."

"Haklısın." Tekrar ayağa kalktım ve merdivenlere yöneldim. "Haklısın, gerçekten işe dönmem, işleri yoluna koymam gerekiyor. Kim bilir, belki de bu ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı."

Öl-
Mek-
İs-
Ti-
Yor-
Um.

Bu korkunç bir fikirdi. Gerçekten korkunç.

Kanepemin rahatlığını özledim.

Şeker kamışı kök birasının nemli tadını özledim.

Ve güvercinlerin tatlı sesini özledim.

Şu anda hiçbir şey bana daha cazip gelmiyordu ama onun yerine bir toplantı masasında, kestirip omuz hizasında kıvırdığı saçlarıyla her zamankinden daha seksi görünen Kelsey'nin karşısında oturmuş, bana Angelica projesiyle ilgili bilgi vermesini dinliyordum.

Onunla toplantım olduğunu öğrendiğimde ofisimden fırladım. Breaker'ın ofisine koştum, yere çöküp ellerimi ve kollarımı bacağına dolayarak benimle toplantıya katılmayı kabul edene kadar onu yalnız bırakmayacağımı söyledim.

Bir video görüşmesi yapıyordu.

New York'taki ekibimizle.

Pek memnun olmamıştı.

Beni bacağından silkeleyebilmek için çabucak evet demişti.

Ama o yanımdayken bile havanın ciğerlerimden yavaşça sızdığını hissediyordum. Geçen her saniye nefes almak daha da zorlaşıyordu.

Ve Kelsey, o kadar sakin, toparlanmış görünüyordu ki onda en ufak bir gariplik yoktu, bu endişe vericiydi.

Hem de çok endişe verici.

Çünkü bunun tek bir anlamı olabilirdi: Artık umurunda değildi. Bizi umursamıyordu. Vazgeçmişti. Umursasaydı, cüm-

lelerini tökezletir, kâğıtlarını düşürür hatta belki bazı kelimeleri yanlış söylerdi. Bilirsiniz, bambu yerine banyo demek gibi. Bu hiç mantıklı değildi ama bu telaşlı hâlimle söylemeye çalıştığım şeyi anlatacak bir şey düşünemiyordum. Ama anlıyorsunuz, değil mi?

Righteous Brothers'ın dediği gibi... o sevgi dolu hissi kaybetti.

Kahretsin, güvercin mesajı göndermeliydim.

"Sanırım size söyleyeceklerim bu kadar çocuklar. Herhangi bir sorunuz var mı?" Kelsey bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırırken sordu.

Evet. Birkaç sorum var.

Neden bana mesaj atmadın?

Beni hiç düşündün mü?

Benim seni özlediğim gibi sen de beni özleyiyor musun?

O aşk duygusunu gerçekten kaybettin mi?

"Sanırım iyiyiz," dedi Breaker. "Tabii JP, senin soracak bir şeyin yoksa?"

Kelsey'nin gözleri sabırla beklerken benimkilere takıldı.

Beni seviyor musun?

Benim yanıma taşınmak istiyor musun?

Benimle evlenmek istiyor musun?

Güvercinim olmak ister misin?

Breaker masanın altına bir tekme atarak cevap vermem için beni korkuttu. "Hayır, sorum yok. Tüm projelerde ve diğer şeylerde harika iş çıkardın. Depoyu gerçekten çok beğendim."

Breaker yanımda homurdanıp, "Mühendislik ürünü parke döşemenin maliyeti konusunda bizi bilgilendir," dedi.

"Bilgilendiririm." Gülümsedi. "Teşekkürler." Eşyalarını toplayarak, ayağa kalktı ve toplantı odasından çıktı. Kapı kapandığında masanın üzerine yığıldım.

"Beni hiç özlemiyor. Taş gibi soğuk. Sesimi duyduğunda irkilmedi bile."

Breaker bir an sessiz kaldıktan sonra, "Evet, aslında biraz

daha gergin olmasını beklerdim. Ya da en azından biraz duygularını göstermesini," dedi.

"Öyle değil mi?" Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Lanet olsun. Her şey bitti, değil mi? Onu kaybettim."

"Onu kaybettiğini sanmıyorum. Sadece düşünüyorum. Bence o kendini koruyor. Açıkçası, şu anda berbat bir hâldesin. Belki de sana yaklaşmaya çekiniyordur."

"Göreceklerimden korktuğum için aynaya yaklaşmaya çekiniyorum, tabii ki yanıma gelmek istemeyecektir."

"O zaman düzelt şunu dostum. Senden hoşlandı çünkü karizmatik, çekici ve iyi vakit geçiren birisin. Şu anda, güvercin adam olmaktan bir somun ekmek uzakta olan bir endişe yumağısın. Ona âşık olduğu adamı göster. Birlikte olmak için yaratıldığı adamı göster."

Birlikte olmak için yaratıldığı...

Bir fikir oluşurken başımı kaldırdım. "Az önce ne dedin sen?" Kafası karışmış görünerek, "Ona birlikte olmak için yaratıldığı adamı göster," dedi.

Breaker'ın yüzünü kavradım, onu kendime çekerek dudaklarından öptüm. Beni iterek ağzını silerken şöyle dedim, "Sikeyim, çok zekisin. Bunu ben neden düşünemedim?" Sandalyemden fırlayıp yumruğumu gökyüzüne kaldırdım.

"Onu geri alacağım. Beni izle."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KELSEY

Telefonun üç kez çalmasını dinlerken tımağımı çiğnedim ve sonra, "Selam, kardeşim" sesini duydum.

"Seni balayında aradığımı için çok üzgünüm ama seninle gerçekten konuşmam gerek."

"Özür dileme, sana ne zaman istersen arayabileceğini söylemiştim. Kabul ediyorum, bunun her gün olacağını düşünmemiştim ama senin için burada olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum, özür dilerim ama... Dediğin gibi saçımı kestirdim."

"Evet, biliyorum, bana bir resim göstermiştin. Beğendin mi?"

"Beğendim." JP'nin hemen köşede olduğunu bilerek ofisini adımladım. "Ve bu kısa görünümle kendimi çok seksi hissediyorum, bana aldırдың yeni iç çamaşırını ve yeşil elbiseyi giydim."

"Kolları olan mı?"

"Evet."

"Yani, daha iyi hissediyor musun? Kendine daha çok güveniyor musun?"

"Öyleydim... ve seni aramayacağıma yemin ettim ama sonra JP dün işe geldi ve şey görünüyordu. Tanrım, Lottie,

onu gördüğüm anda geçen hafta üzerinde çalıştığım her şey yok olmuş gibi hissettim ve o geceye geri döndüm. Ardından onunla bir toplantım vardı. Neyse ki Breaker da bize katıldı. Kendimi tuttum, aslında tüm toplantı boyunca profesyonelce davrandığım için kendimle gurur duyuyorum. Ama şimdi bit-ti, avuçlarım terliyor ve acilen ağlama ihtiyacı hissetsem de gözyaşı dökülmüyor.”

“Onu görmek daha fazla özlemene neden olmadı mı?”

“Elbette özletti. Onu her gün, her dakika özledim. Ve me-sajları bunu daha da kötüleştirdi. Gözlerinin içine baktığımda çok utandım.”

“Bunu anlayabiliyorum. Hâlâ o gece olanların yükünü ta-şıyorsun.”

“Öyle ama saçmalıyor muyum diye düşünmeden de ede-miyorum.”

“Duyguların tamamen geçerli. Hiç kimse senin saçmalaya-yıp saçmalamadığını belirleyemez çünkü onlar senin kafanın içinde değiller. Duygularını senin gibi anlayamazlar. Bununla birlikte, saçmaladığını düşünüyor musun?”

“Dışarıdan bakan biri olarak tek düşünebildiğim bu ada-mın, benimle olmaktan başka bir şey istemeyen bu harika, sevgi dolu adamın ne hâlde olduğu. Bunun ortasında olduğum için sanırım, zayıflatıcı bir utanç hissediyorum ve onunla tek-rar o çizgiyi nasıl geçeceğimi bilmiyorum, anlıyor musun?”

“Bu onu geri istediğin anlamına mı geliyor?”

“Ben...”

Tak tak.

Kapıya baktım ve orada, kapı aralığında, ellerini ceplerine sokmuş, her zamankinden daha yakışıklı görünen JP duruyordu.

“Lottie, gitmem gerek.”

“Tanrım, orada mı?”

“Evet. Sonra konuşuruz.”

O cevap vermeden telefonu kapattım. Gergin bir şekilde

telefonumu yere bırakıp saçlarımı kulağımın arkasına ittim. Ofisime girmedim, onun yerine kapı pervazına yaslandım, saçları alnına dökülmüş ve çenesini kaplayan koyu renk sakallarıyla GQ'daki bir modele benziyordu.

"Merhaba," dedim, başka ne diyeceğimi bilemeden. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Selam, fikrini alabilir miyim?"

"Tabii," dedim. Bir haftadır konuşmuyorduk fakat bir konuda fikrimi almak istiyordu. Bu hiç de tuhaf değildi.

"Bu takım elbise bana olmuş mu sence?"

Kafam tamamen karışmış bir hâlde, siyah düğmeli basit siyah takım elbiseyi inceledim ve giydiği diğer şeylerden ne farkı olduğunu anlayamadım. Ama fikrimi sorduğu için biraz daha zaman ayırıp pantolonunun güçlü bacaklarını gösterecek şekilde kalçalarına sıkıca yapışmasını inceledim. O bacakların arasında bulunmuştum. Penis ağzımdayken onları bükülmüş hâlde görmüştüm.

Bu düşünceyle hemen yanaklarım kızardı, gözlerimi göğsüne, yakasına çevirdim. Takım elbisesinin ceketini omuzlarından defalarca ittiğimi ve üzerimde ceketinden başka bir şey olmadığını o zamanı düşündüm.

Daha çok kızardım.

Tamam, sanırım bu kadar yeterdi.

Gözlerim tekrar onunkilerle buluştuğunda dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi.

"Takım iyi görünüyor." Yutkundum. "Bunu giyebilirsin. Bir tür toplantın ya da" -yutkundum- "randevun mu var?"

"Hayır." Kapı pervazını itti. "Sadece gözlerinin beni tekrar yiyip bitirdiğini görmek istedim." Göz kırptıktan sonra başka bir şey söylemeden çekip gitti.

Bekle... ne?

Hepsi bu muydu?

Tek istediği bu muydu?

Bu... bu eski JP'nin yapacağı bir şeydi, bana birlikte çalışan kadın ve erkeklerin arkadaş olamayacağını söylerdi.

Neden böyle bir şey yaptı ki?

Sanırım şimdi kafam her zamankinden daha karışık.

"Bayan Gardner, lütfen biraz bekleyin ki sizinle konuşabileyim," dedi JP, toplantı masasının başında oturmuş, ellerini birbirine kenetlemiş bir hâlde.

İnşaat ekibinin geri kalanı toplantı odasından çıktı ve kapı kapandığında öne doğru eğilip, "Açıklamak ister misin?" diye sordu. Bilmiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Ahh..." Etrafıma bakındım. "Neyi açıklamak ister miyim?"

"Gerçekten bilmiyor musun?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim, not defterimi göğsüme bastırarak.

"Otuz üç kez oldu."

Ne?

Şu anda bununla başa çıkabileceğimden emin değildim. Bu sabah geldiğimde, JP ile yeni bir toplantıya hazır değildim. Geriye dönüp baktığımda, asıl hazırlıklı olmadığım şeyin onun kolonyasının kokusuyla dikkatimin dağılması olduğunu görüyordum. Birkaç kez ne konuştuğumuzu bile unuttum. Yemin ederim, sanki sandalyeme ve *sadece sandalyeme* sıkışmış gibiydi, çünkü beni tüketmişti.

"Otuz üç kez ne oldu?" diye sordum.

"Seni beni keserken yakaladığım zamanların sayısı." Sandalyesinden kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Bu seferlik seni affediyorum ama bir dahaki sefere bir saatlik toplantıyı beni süzerek geçirmek istersen, lütfen kişisel zamanına bir şeyler ayarla."

Şu anda benimle dalga mı geçiyordu? Ona o kadar çok bakmadım.

"Sana o kadar çok bakmadım."

Şimdi yanımdaydı, o ukalalık ön planda ve merkezdeydi. "Aşlına bakarsan, baktın."

Bakmadım. Sinirlenerek, "Eğer baktıysam, bu senin de bana otuz üç kez baktığın anlamına gelir," dedim.

"İşte burada yanılıyorsunuz Bayan Gardner. Size otuz üç kez bakmadım, çok daha fazla baktım, tam olarak elli dört kez, neredeyse her dakika." Dudaklarını ıslattı.

"Tamam, peki... o zaman neden bir dahaki sefere bakmak için randevu almıyorsun?" Titrek ve kendinden pek emin olmayan bir sesle sordum.

"Belki yaparım. İyi günler."

Kafasını telefonuna gömerek ofisine geri çekildi. Ofisime vardığımda gelen kutumda bir randevu isteği vardı. Açtığımda JP'den geldiğini gördüm.

DAVETİYE: JP CANE ile toplantı. 10:00-11:00.

Hiçbir şey getirme.

Hiçbir şey giyme.

Yanaklarım bir kez daha ısındı ve dudaklarımın kenarından küçük bir gülümseme geçti. Reddet butonuna tek bir tıklamayla talebi yanıtladım.

KİME: Kelsey Gardner

KİMDEN: JP Cane

KONU: Reddedilen Davetiye Talebi

Sevgili Bayan Gardner,

Bir saat boyunca birbirimize bakma davetimi dördüncü kez reddettiğinizi görüyorum. Programınızın isteğimi kabul edemeyecek kadar sıkışık olduğunu anlamam mümkün değil. Kendi bakışlarınızdan doğan bu daveti neden reddetmeye devam ettiğinizi sorabilir miyim? Lütfen zamanında cevap verin.

Teşekkür ederim,

JP Cane

Tam bir aptal gibi gülümseyerek e-postayı silmeyi düşündüm ama sonra gerçekten cevap vermenin ne kadar eğlenceli olabileceğini merak ettim. Son birkaç gün beklenmedikti. JP bir şekilde aramızdaki ilişkinin eskiden nasıl olduğuna dair bir his yarattı ve ben de çok büyük bir şeyin farkına vardım: Bunu özlemiştim.

Bizi. Kendimi garip hissetsem de onu görmezden gelebileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden ona cevap yazdım.

KİME: JP Cane

KİMDEN: Kelsey Gardner

KONU: RE: Reddedilen Davetiye Talebi

Sayın Cane,

Talebiniz dört kez reddedildi çünkü birbirimize bakmanın Cane Enterprises'a nasıl bir üretkenlik veya ilerleme sağlayabileceğini göremiyorum. Bana bunun şirkete nasıl bir fayda sağlayabileceğine dair ayrıntılı bir listesini sunabilirsiniz, tekrar düşünebilirim.

Teşekkür ederim,

Kelsey

KİME: Kelsey Gardner

KİMDEN: JP Cane

KONU: RE: Reddedilen Davetiye Talebi

Sayın Bayan Gardner,

Şirkete olan bağlılığınızı ve milyarlarca dolarlık girişimimizin başarısını daha da ileriye taşımak istemenizi takdir ediyorum. Bir saatlik bir bakışma yarışmasının şirkete sağlayacağı faydaya ilişkin olarak aşağıdaki tabloyu dikkatinize sunmak istiyorum. Herhangi bir sorunuz varsa lütfen e-posta gönderin.

*Bakışma -> zorunlu yakınlık -> patronu mutlu eder.
Teşekkür ederim,*

JP

KİME: JP Cane

KİMDEN: Kelsey Gardner

KONU: RE: Reddedilen Davetiye Talebi

Sayın Cane,

Yanıtınızdan gurur duydum, ancak size hatırlatmalıyım ki talebiniz tamamen kişisel ve bir zamanlar bana söylendiği gibi, erkekler ve kadınlar işyerinde arkadaş olamazlar çünkü bariz bir çekim vardır. Korkarım isteğiniz uygunsuz bir davranış sınırında ki ben buna katılamam. Maalesef talebiniz bir kez daha reddedilmiştir.

Teşekkür ederim,

Kelsey

KİME: Kelsey Gardner

KİMDEN: JP Cane

KONU: RE: Reddedilen Davetiye Talebi

Sayın Bayan Gardner,

Üstün bir rol model olma konusundaki kararlılığınız alkışlanmalıdır. Belki de size bir zam teklif etmeliyiz... ya da belki, siz bana zam yapabilirsiniz...

(Kaşlarını oynatır)

Sizin,

Jonah

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve e-postasının altında onun adını görünce içten içe cıyıkladım. Sadece benimle konuşurken kullandığı ismini... San Francisco'daki bir gezintimizden sonra gerçek adını öğrendiğim zamanı hatırladım. Bana söylerken yakışıklı yüzünde bir sırıtsıla odamdan uzaklaşıyordu. O anda içimi kaplayan duyguyu da hatırlıyordum. Yüzeysel düzeyden çok daha derin bir bağ, sanki hayatının özel bir parçasıymışım gibi hissettiren bir bağ.

Bu duygu yeniden canlandı. Her e-posta yanıtı damarlarıma sıcaklık yayıyor ve utanç duygularım yavaş yavaş yok olup gidiyordu.

KİME: JP Cane

KİMDEN: Kelsey Gardner

KONU: RE: Reddedilen Davetiye Talebi

Sayın Cane,

Ereksiyonu ima ediyor olamazsınız, değil mi? Bunun ne kadar uygunsuz olacağını düşününce, sizi anlayamıyorum. Bir sonraki yanıtınızı çok dikkatli düşünmenizi öneririm.

Sizin,

Kelsey

Gönder tuşuna bastığımda midem takla attı. Düşündünce bu yana ilk kez ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimi, hâlâ beni beklediğini umduğumu belli ettim.

Duygularımı sıralamaya çalıştığım, JP'yi özlediğim ve kim olduğumu hatırlamaya çalıştığım zor bir iki hafta oldu. Değeri anlamaya çalışıyordum. Kendimi güzel olduğuma, istendiğime, bana ihtiyaç duyulduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Ve JP, kendi küçük yöntemiyle bu ilerlemeye yardımcı oldu.

Tak tak.

Kafamı kaldırdığımda JP'nin bir kez daha ceketi olmadan

kapımın önünde durduğunu gördüm. Gözlerim düğmeli gömlegine ve gömleğin sıkı göğsünü nasıl gerdiğine takıldı. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, o klasik sırtışını takınımıştı, son birkaç gecedir rüyalarımın giren sırtışını.

Dik oturarak, "Yardımcı olabilir miyim, Bay Cane?" diye sordum.

Ellerini birbirine sürttü. "Evet. Sizinle bir iş konuşmayı umuyordum."

"Oturmak ister misiniz?"

Başını salladı. "Hayır, bunu akşam yemeğinde konuşsak daha iyi olur."

Kaşlarını kalktı. "Bu bir iş yemeği mi?"

"Evet."

Ona inanmadım ama yine de kabul ettim. "Tamam, sizi gelecek haftaya yazayım mı?"

"Bu akşam. Benim evimde. Saat yedide."

"Korkarım ikamet ettiğiniz yerde bir iş toplantısına katılma konusunda rahat değilim."

"Endişenizi anlıyorum ancak sizi temin ederim ki orada kimse olmayacak, bu yüzden rahatsız olmanıza gerek yok Bayan Gardner. Sadece kendiniz olabilirsiniz." Duruşunu dikleştirdi. "Akşam görüşürüz."

Yanıt beklemeden uzaklaştı.

Ne yapacağımı bilemez halde telefonumu elime alıp Lottie'ye mesaj attım.

Kelsey: Tanrım, beni yemeğe davet etti, onun evinde. Orada olmamı bekliyor. Ne yapacağım?

Neyse ki cevap verdi. Huxley eve döndüğünde beni öldürecek, bunu hissedebiliyordum.

Lottie: Ne demek ne yapacağım? Git!

Kelsey: Ya... ya tekrar bir araya gelmek isterse ya da daha kötüsü ya istemezse?

Lottie: Hayatımda kesin olarak bildiğim iki şey varsa, o da Huxley Cane'in hayatımın erkeği olması gerektiği ve JP Ca-

ne'in de senin olması gerektiğidir. O seni umutsuzca seviyor. Her zaman yapmak istediğın adımı at. Bana defalarca aşkın bir hızlı tren olduğunu söyledin. Şu an hızlı trenindesin, tadını çıkar.

Kelsey: Sanırım hazır olabilirim ama korkuyorum.

Lottie: Güzel, eğer hazır olmasaydın endişelenirdim. Biliyor musun, sana hiç söylemediğim bir şey var. Bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey. O gece, çocuklar o e-postayı örtbas ederken, makaleyi çıkarmak için para vermesine neden olan JP'nin makalede tasvir edilme şekli değildi; senin hakkında söyledikleriydi.

Kelsey: Benim hakkımda ne demişler?

Lottie: Huxley bana makalenin sadece JP'yi taciz sınırındaki e-postayla korkunç bir şekilde resmetmekle kalmadığını, aynı zamanda şirketinin ilerlemesi için senin JP'yi kullandığını yazdığını söyledi. Huxley, JP'nin kendini kaybettiğini ve JP'nin şirketin çamura bulaşmaması için elinden gelen her şeyi yaptığını çünkü bulunduğun noktaya gelmek için ne kadar çok çalıştığını anladığını söyledi.

Kelsey: Öyle mi yapmış?

Lottie: Evet ve o gece bu kadar keyifsiz olmasının ana nedenlerinden biri de olacaklar konusunda çılgına dönmüş olmasıymış. Seni kaybedeceğini düşünüyormuş. O seni seviyor, kardeşim. Kötü bir anın ikinizin paylaştığı büyüğü gölgelemesine izin verme. Tamam mı? Yemeğe git. Kendini sevmeye bırak. Söz veriyorum pişman olmayacaksın.

Kapısının önünde dikilmiş, gergin bir şekilde kapıyı açmasını bekliyordum. Bu akşamki yemekte ne giyeceğimden emin değildim. Elbise düşündüm ama bunun çok resmi olduğunu hissettim. Sonra bir pantolon takım düşündüm ama onun da fazla iş kıyafeti olduğunu fark ettim. Sonunda siyah

bir deri tayt, omzu açık sade bir kırmızı gömlek ve yüksek topuklu ayakkabılarda karar kıldım. Basit, ama aynı zamanda kapısından içeri girecek ve kendimi mahcup hissetmeyecek güvene sahiptim.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından kapı açıldı ve JP diğer tarafta belirdi, üzerinde bir kot pantolon, beyaz bir tişört vardı. Saçları ıslak ve duştan yeni çıkmış gibi görünüyordu.

Beni bir aşağı bir yukarı taradı, gözleri tekrar yüzüme geldiğinde aç bir ifadeyle baktı. "Bayan Gardner," dedi sesinde hafif bir çatlakla. "Gelebilmenize sevindim."

Gergin bir şekilde gülümseyerek, "Bazı programlarımı yeniden ayarlamak zorunda kaldım. Bunu başarabildiğime memnunum."

Kenara çekildi ve ben de evin girişine doğru yürüdüm, hemen eve döndüğümü hissettim. Bu karanlık duvarlar arasında çok güzel anılarım olmuştu. Kapıyı kapatıp arka bahçesine doğru eliyle işaret etti. Sürgülü cam kapılar ayrılmış ve bahçe mor tonlarında aydınlatılmıştı. Yaklaşırken nefesimin kesildiğini hissettim, tüm sahne tanıdık, sanki bir filminden koparılmış gibiydi.

"Bay Cane," dedim arka bahçeye geçerken, her şeyi içime çekerek. Havuzun ışıkları lavantanın bir tonunda, başın üstündeki ışıklar altının yumuşak bir tonunda ve palmye ağaçlarının dibindeki ışıklar daha koyu bir mordu. Masanın üzerinde limonata gibi görünen bir sürahi ve iki bardak vardı, bu da beni gülümsetti. Yanında da... Tanrım, bu pastayı nerede görsem tanırdım. Balı kek. "Bu bana pek iş gibi gelmiyor."

Yanıma geldi, elini belime bastırdı ve eğilip, "Güzel" diye fısıldadı.

Sonra elimi tuttu beni sandalyeme götürerek oturttu. O da karşıma oturdu. Telefonunu aramıza koyduktan sonra pasta-nın yanındaki dosya klasörüne uzandı ve onu önüne kaydırды.

"Programını yeniden düzenleyip bu gece geldiğin için minnettarım. Seninle konuşmak istediğim konu son derece gizli, bu yüzden ihtiyatlı davranırsan sevinirim."

Şaşkınlıktan öte, ne planladığına dair hiçbir fikrim olmasına rağmen başımı salladım. "Elbette."

Dosya klasörünü çevirerek açtı ve, "Sana bir senaryo vereceğim ve ben kaydederken kelimesi kelimesine okumanı istiyorum," dedi.

Ne yapıyordu bu böyle?

"Ahh, tamam."

Limonatayı işaret etti. "Önce boğazını temizlemek için bir içeceğe ihtiyacın var mı?"

"Hayır, böyle iyiyim."

Dosyadan bir kâğıt çıkarttı. "Tamam, ileriye okumaman önemli. Bunu halledebilir misin?"

"Yapabilirim."

"Güzel. Şunu hazırlayayım." Telefonunun kilidini açtı, kayıt uygulamasına girdi ve bana bir kâğıt uzatmadan önce kayıt düğmesine bastı.

Gözlerim ilk cümleye takıldı ve hemen ona baktım. Bu tüketen, fantezi dolu his kalbimde daireler çizdiriyordu.

"JP..."

"Bayan Gardner, söylediklerimi unutmayın, senaryoyu okuyun ve ileriye bakmak yok." Sonra bana göz kırptı ve ben neredeyse orada ağlıyordum.

Çünkü... Aman Tanrım...

Boğazımı temizleyerek yazılanları okudum. "*Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast. Jonah ve Kelsey. Birbirine delicesine aşık çiftlerle tanışma hikâyelerini konuştuğumuz Birbirimiz İçin Yaratıldık Podcast'ine hoş geldiniz. Jonah, bugün bana katıldığın için çok teşekkür ederim.*"

"Beni ağırladığınız için çok teşekkür ederim. Büyük hayranınızım. En sevdiğim bölüm Jason ve Dottie olmalıydı."

O kadar çok güldüm ki zar zor konuşabiliyordum. "Evet, o patates salatası mucizeler yarattı." Güldüm, ıslak bir kıkırdama çıktı.

"Kendi küvetimi almak için sabırsızlanıyorum."

“Yakında size yakın mağazalara geliyor. Ama burada olma sebebimiz bu değil. Hayatının aşkı hakkında konuşmak için buradayız, Kelsey.” Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve ben onu silmeye fırsat bulamadan JP bir kutu mendil çıkarıp önüme koydu. Bir tane alıp gözümü kuruladım. “Siz ikiniz nasıl tanıştınız?”

“Kardeşim Huxley, şirketimizin başını biraz belaya soktu. Uzun hikâye ama anlaşma yaptığı bir kıza söz verdiği için onunla ve kız kardeşiyle oturup bize bir iş teklifi sunmalarını dinlemek zorunda kaldık. Biraz sinirlenmişim çünkü Huxley biz olmadan kararlar alıyordu. Bu yüzden sunum için sıraya girdiğimizde, bu ateş gösterisi yapan kadının asansörden çıkmasını beklemiyordum. Anında içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. O kadar derin, o kadar derin bir şeydi ki hayatım boyunca eksik olan bir yapboz parçasının nihayet yuvasını bulduğuna yemin edebilirdim.”

Dudağım titredi. “Kelsey’den mi bahsediyorsun?”

“Evet. Ne yazık ki kız kardeşi bütün toplantıyı mahvetti ama bütün o zaman boyunca, o şov yaparken, Kelsey’i izledim. Yüzünün utançtan kıpkırmızı kesilmesini izledim ama aynı zamanda, işini bir üst seviyeye taşıma umutları gözleminin önünde yok olup gitmesine rağmen kendini nasıl sakın tuttuğunu da izledim. O anın hiç unutmadığım çok saf bir yanı vardı. Ve onu tekrar görmem gerektiğini biliyordum.”

Gözlerimi sildim. “Öyle görünüyor ki gördün.”

“Evet, tekrar sunum yapabildiler ve fikri kesinlikle harikaydı. Hayır deseydik aptallık etmiş olurduk. Şansıma, yeni iş benim yönetimime geçti ve o zaman onunla daha fazla zaman geçirebildim. Başlangıçta şakacıydı ama onunla takıldıkça, onu tanıdıkça bu kızın benim için yaratıldığını anladım. Tek sorun, benim de onun için yaratıldığımı ona kanıtlamam gerekiyordu.”

“Bunu nasıl yaptın?”

“Ona bunun imkânsız olduğunu söylememe rağmen arka-

daşı olmaya çalıştım. Ve doğru an geldiğinde, onunla ne kadar çok birlikte olmak istediğimi söyleyeceğim bütün bir geceyi planladım. Ama beni dehşete düşüren şey, o gece başka biriy-le çıkacak olmasıydı.”

Sadece bunu düşününce bile kalbim sıkıştı. Gözlerim önmündeki kâğıda sabitlendi. “Vay canına, ne fahişe ama...” Ona baktığımda kıkırdadı.

“Hayır, ona işleri ilerletmekle ilgilendiğime dair yeterli ipucu vermedim. Onu suçlamıyorum ama randevuya gitme-mesi için yalvarıp yakardım.”

“Gitti mi?” Başımı eğip, yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken onu izledim.

“Gitmedi. Benimle kaldı ve o anda, beni ilk kez öptüğün-de, kendimi yeniden bütün hissettim. Tüm yıldızların aynı hi-zaya geldiğini ve tam da olmam gereken yerde, hayallerimin kızıyla birlikte olduğumu hissettim. Kolay olmadı ve benim tarafımdan biraz ikna edilmem gerekti ama iş arkadaşı ola-rak başladık, sonra düşman olduk, sonra arkadaş olduk... ve şimdi, eğer beni kabul ederse, arkadaştan daha fazlası olarak devam edebileceğimizi umuyorum.”

Elimi elinin arasına almadan hemen önce elindeki kâğı-dı bıraktı, ben de benimkini bıraktım. “Sana söylemek üzere olduğum şey, ilişkimizi düzeltmek için değil. İçimden gel-diği gibi konuşuyorum, nasıl hissettiğimi bilmeni istiyorum çünkü sen bilmeden bir gün daha geçiremem.” Dudaklarını ıslatıp, “Seni seviyorum, Kelsey. İlk fiyasko sırasında yüzü-nün düştüğünü gördüğüm andan beri seni sevdiğime eminim. Ve biliyorum ki hayatımın geri kalanında seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim; çünkü sen benimle olmak için yaratılmış-sın. Ruhumun derinliklerinde, kemiklerimin iliklerine kadar biliyorum ki sen benim kadınımsın ve hayatımın geri kalanını bunu sana kanıtlayarak geçireceğim.”

Ellerim titriyordu. Öne doğru eğilip boştaki elimle avu-cumu yanağına bastırdım, gözlerinin içine bakarak, “Seni se-

viyorum, Jonah," derken dudaklarım titriyordu. "Bunu sana sileyemem bu kadar uzun sirdiği için çok zgnm." Başparmağımı yanağında gezdirdim. "Ama seviyorum, seni çok seviyorum ve hayatımın geri kalanını sana ne kadar çok sevdigimi göstererek geçirmekten başka bir şey istemiyorum."

Bana şimdiye kadar grdğim en seksi gülümseme yi verirken ağzının köşeleri kalktı. "Tanrım." Daha da yaklaşırken birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Buraya gel." Beni kucağına çekerek ellerimi omuzlarına yerleştirirken kolu belime doladı. "Beni seviyor musun?"

Başımı salladım. "Gerçekten seviyorum. Bir süredir biliyordum. Sadece korkuyordum. Sana karşı hissettiğim bu duygu çok güçlü, çok gerçek, belki de bu duyguya karşılık vermiyorsundur diye korktum."

Kıkırdadı. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. Sen bana bakmayı düşünmeden önce bile seni sevdiğime eminim." Alnını benimkine yasladı. "Yanıma taşın diye sana yalvarmak için çok mu erken?"

Gözlerimden yaşlar dökülürken gülüyordum. "nce bir randevuya çıkmaya ne dersin?"

"Tamam, önce randevu. Sonra yanıma taşınırsın."

"nce randevu, sonra yatak odası, sonra da muhtemelen taşınma konusunu konuşuruz."

Sırıttı. "Kulağa harika bir plan gibi geliyor, bebeğim."

Aramızdaki boşluğu kapatıp beni öptü. Ayak parmaklarının ucundan başımın tepesine kadar içimi yırtan yakıcı bir öpücük. pcği beni ele geçirdi. Ne olursa olsun, hangi yolculuğa çıkarsak çıkalım, onun olduğunu gösteriyordu. O da benimdi.

Birlikteydik. Birbirimiz için yaratılmıştık.

SONSÖZ

JP

"Çok gerginim. Ya yanlış bir şey söylersem?" diye sordum Kelsey'ye, çağrılmayı beklerken bacağıma arabanın arkasında bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

"Şu anda yanlış bir şey söyleyebileceğini sanmıyorum." Saçımı yana doğru taradı. "Bence sadece kalbinle konuşmalısın."

Terli avuçlarımı bacağıma sürdüm. "Ben de bundan korkuyorum. Eğer kalbimle konuşursam, kulağa çılgınca gelebilir."

Kelsey bana nazikçe bir göz attı ve hafifçe gülümsedi. "JP, tatlım, bence sen deliliğin sınırına çoktan ulaştın."

Özel yapım güvercin gömleğime baktım ve sonra tekrar kız arkadaşıma döndüm. "Sana güzel görünüp görünmediğimi sordum ve sen de evet dedin."

"Evet, çok hoş görünüyorsun. Gergin olmayı bırak ve oraya gidip her şeyi başlatan kuşla tanış."

Derin bir nefes aldım. "Haklısın. Tamamen haklısın. Sadece kendim olmalıyım."

"Seni sevecektir."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum, göğsümden umut fışkınyordu.

"Seni sevmemek çok zor." Öne doğru eğilip beni dudakla-

rımdan öptü, yumuşak ve tatlı bir öpücüktü, kapı benim tarafımdan açılmadan önce rahatlamama yardımcı oldu.

"Bay Cane," dedi şoförümüz. "Sizin için hazırlar."

"Siktir. Tamam, tamam. Tanrım, sakın kusma, JP, sakın kusma," dedim arabadan çıkmadan önce kendi kendime. Arkamı dönüp Kelsey'e elimi uzattım ve onun da inmesine yardım ettim.

Arka bahçemde geçirdiğimiz gecedен beri birbimizden ayrılmıyorduk. O gece yıldızların altında dans etmiştik, sürekli birbirimize sarılmıştık. Pasta yerken bile kucığıma oturmuş, asla çok uzakta olmak istememişti. Sonra ışıkları kapattığımızda onu odama götürdüm ve orada seviştik. Hayatımda yaşadığım en iyi seksti, duygularla doluydu ve bunun bizim için yeni bir dönemin başlangıcı olduğunu biliyordum.

Onu istediği randevuya götürdüm. Los Angeles'ta en sevdiği pizzacılarından birine gittik ve hiç iyi değildi. Gençken oraya hep gittiğini söyledi. Ona gençken gittiği hiçbir yere tekrar gitmeyeceğimizi söyledim. Evine geri götürdüğümde, gece onda kaldım ve taşınmayı teklif ettim.

Sonunda soruma evet diyene kadar yaklaşık yirmi randevu daha geçti, her gece sorduğum bir soruydu bu. Ve her seferinde belki dedi, birkaç hafta öncesine kadar bana asla net bir cevap vermedi. Geçen hafta sonu taşındı ve dürüstçe söyleyebilirim ki bu dünyadaki en güzel duygu. Şimdi tek yapmam gereken ne zaman evlenme teklif edeceğimi planlamaktı, çünkü bu olacaktı. Onu bırakmayacaktım.

Elim Kelsey'nin elinde, çadırlarla çevrili bir alana doğru yürüdü; güvercinleri kurtarmakla görevli Tammy bizi karşıladı.

"Bay ve Bayan Cane, gelebildiğinize çok sevindim."

Onu düzeltme zahmetine girmedim, çünkü kulağı hoş geliyordu. "Beni ve karımı ağırladığınız için teşekkür ederim." Kelsey'nin elini sıktım ve gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. "Kazoo burada mı?"

"Öyle. Gönderdiğin papyonu aldı ve söylemeliyim ki çok sevimli görünüyor. Onunla tanışmaya hazırsan, şu çadırda, ardından kurdele kesme törenini yapabiliriz."

"Bu benim için uygun," dedim, elimin Kelsey'nin avucunda ne kadar terlediğini hissederek.

"Bu taraftan," dedi Tammy, çadırın kapısını aralayarak.

İçeri girdiğimizde gözlerimin alışması bir saniye sürdü ama alıştıklarında, tüneğin üzerinde, gömleğimin kumaşıyla eşleşen bir papyon takmış küçük bir adam gördüler.

"Siktir," diye fışıldadım Kelsey'e. "Ağlayabilirim."

O da kıkırdadı ve, "Seni şu andan daha fazla sevebileceğimi sanmıyorum," diye fışıldadı.

Yanağına hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra Kazoo'ya doğru yürüdüm, onu korkutmamak için yavaşça yürüdüğümünden emin oldum. Küçük kafası bir ileri bir geri gidip gelirken her zamanki gibi şaşkın görünüyordu. Ama iri gözleri ve papyonu beni benden aldı.

"Merhaba, Kazoo."

Sağa baktı, sola baktı ve sonra bir ayağını kaldırdı.

Göğsümü sıkarak, "Kahretsin, sanırım hayatımın ikinci aşkıyla tanıştım," dedim. Kelsey'e dönüp baktığımda, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle her şeyi kaydediyordu.

Daha önce de söyledim, yine söylüyorum: Olmam gereken yer burasıydı. Kelsey ile birlikte, aylar önce dikkatimi çeken güvercin gibi küçük ama tuhaf şeyleri kutluyorduk.

Bir zamanlar Huxley'nin hatası olan şey, şimdi benim için bir kazanca dönüşmüştü; çünkü Huxley hayatının aşkıyla hiç tanışmasaydı, ben de benimkiyle hiç tanışamazdım.

Başta benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kızdı.

Sonra yavaş yavaş arkadaşım olmak istedi.

Ve sonra, olabilecek en iyi şekilde, beni ben olduğum için seçti.

Jonah'yı seçti.

Cane Kardeşler serisinin devam kitabı
yakında sizlerle...